REPUBLICA MOLDOVA
MARELE STAT MAJOR
J7 DIRECȚIE INSTRUIRE
ÎNTRUNITĂ ŞI DOCTRINE

Pentru uz de serviciu

MANUALUL DE LUPTĂ A COMPANIEI DE INFANTERIE

„PROVIZORIU"

CHIŞINĂU
-2010-

Prezentul manual este destinat comandanților de toate nivelele, personalului didactic din cadrul Institutului Militar al Forțelor Armate, precum şi catedrelor militare din cadrul instituțiilor de învățămînt superior de stat ca material didactic şi pentru îndrumare la organizarea şedințelor la pregătirea tactică.

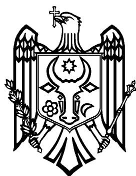
În „Manualul de luptă a companiei de infanterie" sunt expuse principiile de bază privind pregătirea şi ducerea luptei de arme întrunite de către compania infanterie, accentul fiind pus pe pregătirea individuală şi psihologică a militarilor şi comandanților, implementării cunoştințelor şi deprinderilor ferme la organizarea şedințelor la pregătirea tactică.

„Manualul de luptă a companiei de infanterie" se prezintă pentru testare în cadrul procesului de instruire în unitățile militare ale Armatei Naționale, precum şi în procesul de învățămînt în cadrul Institutului Militar al Forțelor Armate şi catedre militare din cadrul instituțiilor de învățămînt superior de stat. Ediția aceasta se trimite în unitățile şi instituțiile corespunzătoare cu scopul studierii, folosirii în practică, discutării şi înaintării propunerilor în J7 Direcția instruire şi doctrine a Marelui Stat Major privind modificarea ulterioară a manualului nominalizat în termen de un an de la aprobare.

Conținutul prevederilor din prezentul manual să fie aplicate în activitatea comandanților şi trupelor în mod creativ.

„Manualul de luptă a plutonului de infanterie" a fost întocmit de către colonel Vitalie STOIAN – conducătorul proiectului, locotenent-colonel Iurie GÎRNEȚ, locotenent-colonel Emil CERNEȚCHII, locotenent-colonel Alexandru CUCIUC, locotenent-colonel Leonid CAZACOV, maior Iurie GASNAŞ, căpitan Sorin BACALU, căpitan Oleg FORNEA.

Pag.

MARELE STAT MAJOR
AL ARMATEI NAȚIONALE
2021, or. Chişinău, şoseaua Hînceşti, 84
ГЛАВНЫЙ ШТАБ
НАЦИОНАЛЬНОЙ АРМИИ
2021, г.Кишинев, Хынчештское шоссе, 84

„ 31 ” mai **2010**

Nr. D - 6

Şefului J7 Direcție instruire întrunită şi doctrine, comandanților comandamentelor categoriilor de forțe şi logistic, comandantului (rector) al Institutului Militar al Forțelor Armate, şefilor de catedre militare din cadrul instituțiilor de învățămînt superior de stat

Numai___________________________

Cu privire la punerea în aplicare
a Manualului de luptă a companiei
de infanterie

În scopul stabilirii cerințelor privind organizarea şi desfăşurarea procesului de instruire inițială în unitățile militare ale Armatei Naționale şi la catedrele militare din cadrul instituțiilor de învățămînt superior de stat

C E R:

1. Se aprobă şi se pune în aplicare „Manualul de luptă a companiei de infanterie” provizoriu (se anexează).

2. Comandanții comandamentelor categoriilor de forțe şi logistic, şefii de catedre militare din cadrul instituțiilor de învățămînt superior de stat:

- să organizeze procesul de instruire inițială în corespundere cu prevederile „Manualului de luptă a companiei de infanterie”;
- să remită în adresa J7 Direcției instruire întrunită şi doctrine către 1 iulie 2011 propuneri privind modificarea manualului nominalizat, luînd în considerație că acesta este provizoriu şi necesită testare (evaluare) în procesul de instruire.

3. Directiva se aduce la cunoştință persoanelor în parte ce-i vizează.

Şeful Marelui Stat Major al Armatei Naționale,
comandant al Armatei Naționale

colonel Iurie DOMINIC

CAPITOLUL I
Principii generale

SECȚIUNEA 1
Organizarea, dotarea şi misiunile companiei de infanterie

PARAGRAFUL 1.1
Organizarea şi dotarea companiei de infanterie

1 Compania de infanterie este structura organizatorică de luptă de bază a batalionului de infanterie destinată să asigure desfăşurarea acțiunilor militare în sistem integrat.

Organizarea şi dotarea companiei de infanterie variază în funcție de tipul tehnicii de luptă din înzestrare.

Diferențele de organizare nu influențează semnificativ caracterul misiunilor pe care le poate primi compania şi nici modul de ducere a acțiunilor de luptă de către aceasta.

2 Compania de infanterie este astfel organizată încît să poată lupta în orice condiții de teren şi să obțină victoria.

Compania de infanterie, în totalitatea sa, trebuie să fie agresivă, aptă din punct de vedere fizic, disciplinată şi bine instruită.

Mobilitatea inerentă subunităților din compunerea companiei de infanterie impune necesitatea pregătirii permanente a acestora pentru a fi în măsură să intre rapid în acțiune .

Zonele potențiale de pericol şi amenințările probabile ale inamicului cărora trebuie să le facă față compania de infanterie necesită din partea acesteia menținerea unei puteri de luptă care să-i permită să acționeze la timp şi cu rapiditate.

3 Compania de infanterie este organizată şi echipată astfel încît să poată nimici personalul (echipamentul) inamicului.

Lupta modernă necesită subunități gata de acțiune alcătuite din soldați pricepuți şi comandanți ingenioşi; astfel de subunități sunt rezultatul unui program de pregătire exigent, dur şi complet, condus de comandanți care înțeleg folosirea eficientă a forțelor din subordine.

4 Militarii infanterişti trebuie să fie specialişti în arta tragerii, în cea a folosirii terenului precum şi în lupta nemijlocită; ei trebuie să fie specialişti în folosirea armamentului individual, dar şi în a celorlalte arme din înzestrarea companiei.

În lupta nemijlocită cu inamicul, infanteriştii trebuie să fie pricepuți în folosirea tuturor armelor (puşti, mitraliere, aruncătoare, grenade, mine) şi în lupta corp la corp; ei trebuie să fie încrezători în capacitatea lor de a lupta cu aceste arme, să cunoască foarte bine problemele necesare de topografie, mascare şi tehnicile de descoperire şi urmărire.

Militarii infanterişti trebuie să cunoască modul de folosire a armamentului inamicului ce poate fi întîlnit pe timpul ducerii luptei, cum să se deplaseze fără a fi descoperiți în vecinătatea inamicului pentru a culege informații, cum să se infiltreze şi cum să-l ia prin surprindere în orice acțiune.

5 Comandanții subunităților de infanterie trebuie să fie cei mai capabili militari din subunitate; modul lor de conducere este determinant pentru succesul sau eşecul în luptă; ei trebuie să fie specialişti din punct de vedere tactic şi tehnic, experți în topografie şi în cunoaşterea terenului; pentru un infanterist terenul este atît protector, cît şi aliat; cînd este exploatat corespunzător el va creşte potențialul de luptă al subunității şi va sprijini realizarea surprizei.

Comandantul de infanterie trebuie să fie hotărît, foarte priceput în folosirea tuturor armelor, inovator şi flexibil în conducerea subunității sale; el trebuie să înțeleagă rapid situația şi să ia inițiativa bazîndu-se pe intenția şi concepția comandantului; mai presus de orice el trebuie să aibă calități de conducere şi competența necesară asigurării supraviețuirii şi garantării succesului subunității sale în lupta nemijlocită.

6 Puterea de luptă a companiei de infanterie este determinată de: priceperea, curajul şi disciplina fiecărui militar; potenţialul individual al acestor militari este amplificat prin munca în echipă şi coeziunea grupelor şi plutoanelor; această coeziune este esenţială supravieţuirii şi succesului subunităţilor de infanterie în lupta nemijlocită; ea asigură voinţa şi hotărîrea infanteriştilor de a persevera, de a accepta greutăţile şi de a refuza să accepte înfrîngerea.

La nivelul grupei şi plutonului coeziunea şi munca în echipă aduc companiei cele mai mari beneficii privind eficienţa acesteia în luptă; relaţiile pe orizontală şi pe verticală din interiorul companiei sunt esenţiale; legătura pe verticală se manifestă integral atunci cînd militarii au încredere deplină în comandanţii lor; comandanţii cîştigă încrederea subordonaţilor prin trăirea aceloraşi greutăţi şi prin etalarea calităţilor de conducător; comandanţii trebuie să manifeste aceeaşi încredere pentru toţi subordonaţii lor.

7 Programul de pregătire pentru luptă al companiei de infanterie trebuie să formeze trăsăturile individuale şi colective, şi să se concentreze pe dezvoltarea conceptului de subunităţi puternice, gata de luptă permanent. Pregătirea pentru luptă trebuie să conţină probe dificile, exigente care să instruiască soldaţii, comandanţii şi subunităţile pentru lupta nemijlocită şi să se desfăşoare în conformitate cu procedurile standard, manualul de pregătire metodică şi programul de pregătire pentru luptă; aceasta trebuie să contribuie la perfecţionarea pregătirii fizice şi a aptitudinilor de bun trăgător.

Pregătirea pentru ducerea acţiunilor pe timp de noapte şi în alte condiţii de vizibilitate redusă, în special executarea tragerilor cu muniţie reală trebuie să devină o obişnuinţă şi trebuie să se desfăşoare în condiţii cît mai apropiate de cele ale cîmpului de luptă modern.

Instrucţia trebuie să fie dură, realistă, exigentă din punct de vedere fizic şi să pună accent pe pregătirea psihică a militarilor pentru luptă; ea trebuie să realizeze grupe şi plutoane cu o puternică coeziune, în măsură să învingă toate obstacolele, asigurînd astfel securitatea companiei şi îndeplinirea misiunilor de către aceasta.

Programul de pregătire pentru luptă trebuie să continue chiar şi pe timpul ducerii acţiunilor de luptă; pentru a asigura continuitatea eficienţei în luptă a companiei, aptitudinile şi deprinderile pentru munca în echipă şi coeziunea trebuie să fie menţinute şi pe timpul realizării completărilor cu personal.

8 Compania de infanterie care are în dotare transportoare amfibii blindate (T.A.B.) este organizată conform schemei din figura nr. 1.

Conducerea companiei are următoarea structură: comandantul companiei; loctiitor al comandantului de companie; plutonierul de subunitate, radiotelefonist; 3 şoferi.

Plutoanele de infanterie sunt organizate conform prevederilor "Manualului plutonului de infanterie".

Compania este dotată cu următoarele categorii de tehnică şi armament de bază: 10 T.A.B.; 9 mitraliere; 9 puşti mitralieră, 6 puşti cu lunetă, 3 aruncătoare de bombe cal.82 mm, 2 AG-9 şi 2 instalaţii de rachete antitanc dirijate.

9 Compania de infanterie care are în dotare maşini de luptă ale infanteriei (M.L.I., M.L.D.) este organizată conform schemei din figura nr. 2.

Conducerea companiei, plutoanele de infanterie sunt organizate similar cu structurile de acelaşi nivel din compunerea companiei de infanterie pe T.A.B.

Compania este dotată cu următoarele categorii de tehnică şi armament de bază: 10 MLI (M.L.D); 9 mitraliere; 9 puşti mitralieră; 10 tunuri GROM calibru 73 mm, 3 aruncătoare de bombe cal.82 mm.

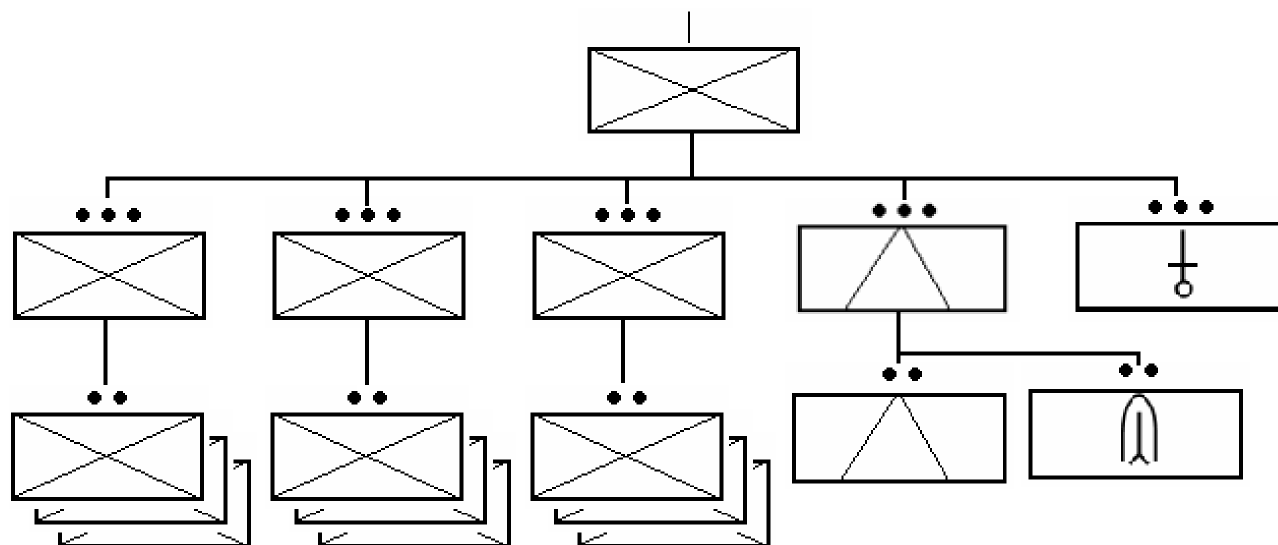

Figura nr. 1 Organizarea companiei de infanterie care are în dotare TAB.

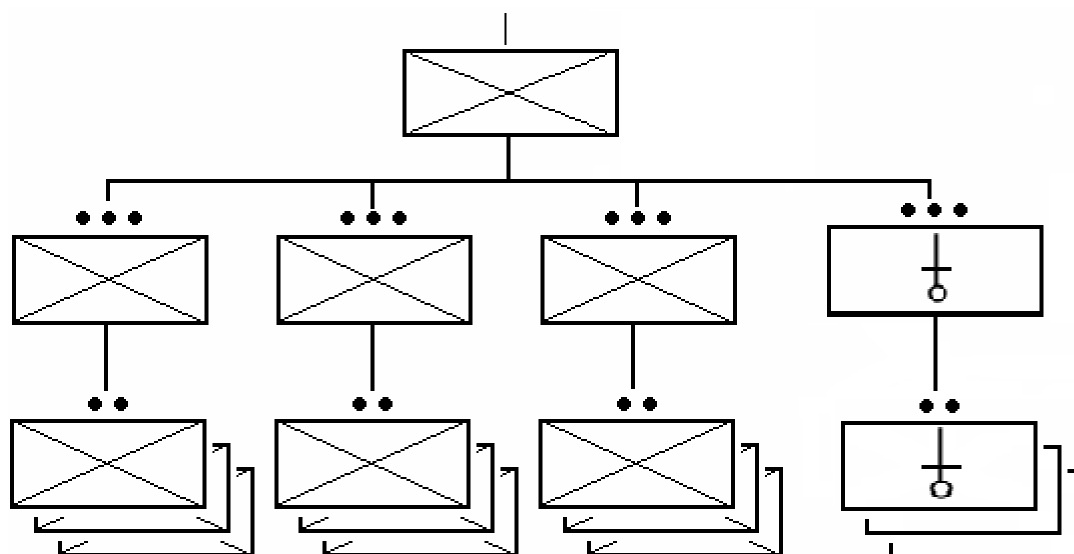

Figura nr. 2 Organizarea companiei de infanterie
care are în dotare MLI (M.L.D).

PARAGRAFUL 1.2
Misiunile companiei de infanterie.

10 Misiunea de bază a companiei de infanterie constă în ducerea luptei pentru nimicirea sau capturarea inamicului prin foc şi manevră sau pentru respingerea atacului acestuia prin foc, luptă apropiată şi contraatac.

Simultan cu îndeplinirea misiunii de bază compania de infanterie trebuie să fie în măsură să participe la operaţii militare altele decît războiul (OMAR) şi la acţiuni asociate luptei armate şi OMAR.

Compania de infanterie acţionează, de regulă, în cadrul batalionului de infanterie, iar uneori independent.

11 Misiunea de bază a plutonului de infanterie constă în ducerea concomitentă a luptei împotriva personalului şi a blindatelor inamicului, acţionînd pe jos sau pe tehnica militară din dotare; simultan cu îndeplinirea misiunii de bază plutonul de infanterie trebuie să fie în măsură să participe la operaţii militare altele decît războiul (OMAR) şi la acţiuni asociate luptei armate şi OMAR.

12 Prin modul de organizare şi înzestrare cu armament şi tehnică de luptă compania de infanterie este în măsură să desfăşoare acţiuni de luptă ofensive şi de apărare în orice condiţii de teren şi stare a vremii, ziua şi noaptea, îndeplinind o gamă variată de misiuni care,de regulă, constau în:

a) controlul, cucerirea, ocuparea şi menţinerea unor aliniamente, raioane sau obiective din teren;

b) nimicirea, neutralizarea, dezorganizarea, canalizarea şi fixarea forţelor inamicului;

c) crearea de culoare în barajele inamicului;

d) executarea unor acţiuni cu caracter demonstrativ în scopul inducerii în eroare a inamicului;

e) executarea protecţiei şi siguranţei forţelor proprii;

f) recunoaşterea, interzicerea, ocolirea, curăţirea şi izolarea unor raioane (obiective) din teren sau forţe ale inamicului.

(2) Pentru o perioadă limitată de timp, compania de infanterie poate să desfăşoare acţiuni cu caracter independent, să acţioneze ca forţă aeromobilă sau în grupări (detaşamente) împreună cu alte categorii de forţe.

13 În funcţie de misiunea primită, compania de infanterie poate acţiona în *adîncimea dispozitivului inamicului, la contact* sau *în spate (în adîncimea dispozitivului forţelor proprii).*

Acţiunile de luptă **în adîncimea dispozitivului inamicului** se execută, de regulă, pentru descoperirea şi fixarea inamicului, interzicîndu-i astfel să-şi îndeplinească obiectivele şi îngrădindu-i libertatea de acţiune; acţiunile de luptă în adîncime au caracter ofensiv şi constituie un mijloc de reducere a posibilităţilor de manevră ale inamicului; compania de infanterie poate participa la acţiuni de luptă în cadrul unei grupări (detaşament) de forţe, independent sau în cooperare cu alte categorii de forţe, folosind diferite procedee (momente) de luptă cum ar fi raidul, ambuscada, capcana, incursiunea, executarea de distrugeri şi baraje pe comunicaţii, ocuparea (blocarea) şi menţinerea temporară a unor obiective sau raioane precum şi supravegherea inamicului.

Acţiunile de luptă **la contact** se execută pentru angajarea inamicului utilizînd o gamă variată de forme şi procedee în scopul nimicirii sau capturării forţelor şi mijloacelor acestuia, sau pentru respingerea (nimicirea) elementelor vitale (a celor care desfăşoară lupta propriu-zisă) ale grupării de forţe; în funcţie de misiunea primită, în cadrul dispozitivului de luptă al batalionului, compania de infanterie se poate afla la contact în forţele de angajare imediată, sau forţele de angajare ulterioară sau în rezerva brigăzii.

Acţiunile de luptă desfăşurate **în spate (în adîncimea dispozitivului forţelor proprii)** au ca scop asigurarea libertăţii de acţiune prin protejarea forţelor, susţinerea acţiunilor de luptă şi păstrarea libertăţii de manevră a forţelor neangajate; compania de infanterie execută misiuni în spate, constînd, de regulă, în paza şi apărarea unor raioane sau obiective importante, siguranţa liniilor de comunicaţii, sprijinul şi

protecţia civililor şi instalaţiilor civile, activităţi specifice cooperării civili – militari (CIMIC).

14 Atunci cînd, în concepţia eşaloanelor superioare forţele, mijloacele şi acţiunile companiei de infanterie sunt considerate esenţiale pentru succesul misiunii acestora, ele constituie **efortul principal** al batalionului, respectiv, al brigăzii.

Pentru mărirea puterii de luptă a companiei de infanterie care constituie efortul principal, eşalonul superior foloseşte următoarele procedee:

a) reducerea dimensiunilor punctului de sprijin sau zonei de responsabilitate;
b) întărirea cu forţe şi mijloace suplimentare;
c) sprijinirea acţiunilor cu diferite categorii de armament sau subunităţi;
d) stabilirea unor priorităţi privind susţinerea logistică;
e) planificarea unor misiuni, în acest sens, pentru rezervă.

15 Comandantul companiei de infanterie răspunde personal de îndeplinirea cu succes a misiunii primite.

Pe timpul pregătirii luptei comandantul de companie este obligat să:

a) organizeze şi să conducă cu pricepere pregătirea companiei pentru îndeplinirea misiunilor primite;

b) cunoască permanent starea şi posibilităţile companiei, ale subunităţilor primite ca întărire (sprijin) sau ale celor cu care cooperează precum şi pe cele ale inamicului cu care se găseşte în contact;

c) menţină permanent legătura (conducerea nemijlocită) cu comandanţii de plutoane, folosind mijloacele de transmisiuni din înzestrare şi semnalele stabilite;

d) folosească eficient forţele, mijloacele şi resursele primite;

e) planifice activităţile, să orienteze permanent subordonaţii, să elaboreze cursurile acţiunilor, să selecteze cursul optim, să ia decizii şi să transmită oportun misiunile plutoanelor şi mijloacelor de întărire (sprijin);

f) întocmească la timp documentele pentru pregătirea şi desfăşurarea acţiunilor militare;

g) conducă şi să verifice mentenanţa tehnicii de luptă şi a armamentului companiei;

h) asigure comandanţilor de plutoane timp pentru pregătirea acţiunilor militare;

i) organizeze şi să asigure hrănirea, echiparea, odihna şi dotarea militarilor companiei conform normativelor în vigoare;

j) organizeze asigurarea acţiunilor şi protecţia forţelor (inclusiv a celor primite ca întărire sau în sprijin);

k) stabilească obiectivele care vor fi lovite de aruncătoare şi artilerie în fîşia de acţiune a companiei.

Pe timpul desfăşurării luptei comandantul de companie este obligat să:

a) menţină permanent legătura (conducerea nemijlocită) cu comandanţii de plutoane, folosind mijloacele de transmisiuni din înzestrare şi semnalele stabilite;

b) folosească eficient forţele, mijloacele şi resursele primite;

c) adapteze permanent planul de acțiune la specificul situației;
d) își stabilească locul în dispozitiv și să urmărească permanent cîmpul de luptă;
e) raporteze comandantului de batalion despre puterea de luptă a companiei;
f) informeze permanent subordonații privind situația de luptă;
g) cunoască și să transmită semnalele de conducere și cooperare în luptă;
h) conducă personal lupta companiei; să solicite focul aruncătoarelor sau artileriei asupra obiectivelor care influențează acțiunile companiei;
i) să urmărească respectarea disciplinei de comunicații și a regulilor pentru conducerea în secret a trupelor .

16 Comandantul companiei își exercită comanda prin personalul subordonat cu atribuții pe linie de comandă.

Comandantul de companie urmărește permanent ca pregătirea și desfășurarea acțiunilor companiei să fie orientate în direcția sprijinirii eșalonului superior pentru îndeplinirea de către acesta a misiunii primite.

17 În lipsa comandantului de companie atribuțiile acestuia se îndeplinesc de către **locțiitorul comandantului de companie.**

Pe timpul pregătirii luptei locțiitorul comandantului de companie îndeplinește următoarele atribuții specifice:

a) centralizează rapoartele standard de la subunitățile subordonate, întocmește și înaintează la eșalonul superior rapoartele și situațiile solicitate;
b) planifică și supraveghează împreună cu administratorul de subunitate activitățile de sprijin logistic în cadrul companiei;
c) planifică și coordonează împreună cu compartimentul S.4 al batalionului sprijinul logistic al companiei;
d) ajută comandantul de companie în întocmirea ordinelor de acțiune și întocmește personal paragraful 4 (sprijinul logistic) din ordinul de acțiune;
e) conduce elementul precursor pentru organizarea cartiruirii personalului și dispunerea tehnicii într-un nou raion sau loc de dispunere;
f) conduce antrenamentele pentru misiune;
g) conduce realizarea machetei terenului.

Pe timpul desfășurării luptei locțiitorul comandantului de companie îndeplinește următoarele atribuții:

a) conduce elementul de sprijin (baza de foc);
b) coordonează acțiunile subunităților din adîncime, atunci cînd comandantul companiei este la aliniamentul de contact;
c) coordonează activitatea de evacuare a răniților;
d) coordonează paza prizonierilor de război;
e) reface puterea de luptă a companiei prin asigurarea continuității în realizarea sprijinului logistic.

18 Locțiitorul comandantului de companie răspunde de organizarea cooperării şi coordonarea acțiunilor cu eşalonul superior, cu subunitățile vecine şi cu cele care acționează în sprijinul companiei.

Pe timpul ducerii acțiunilor de luptă, la ordinul comandantului de companie, locțiitorul acestuia conduce nemijlocit acțiunile unor elemente din cadrul dispozitivului de luptă al companiei (efortul secundar, rezerva, forțele şi mijloacele primite în întărire sau sprijin), pe toată durata misiunii sau doar în anumite faze ale luptei.

19 Plutonierul de companie îndeplineşte următoarele atribuții:

a) execută şi răspunde de sprijinul logistic al luptei companiei- muniție, hrană, echipament, armament şi carburanți-lubrifianți;

b) organizează şi conduce activitatea de evacuare a răniților;

c) organizează şi conduce paza prizonierilor de război;

d) solicită, recepționează, depozitează, întreține şi returnează materialele de la (către) eşalonul superior.

PARAGRAFUL 1.3
Structura acțională a companiei de infanterie

23 În îndeplinirea scopurilor pentru care au fost adoptate, fiecare din formele acțiunilor militare (de luptă, asociate sau altele decît războiul) şi procedeele de manifestare a acestora au ca elemente principale de structură acțională: dispozitivul de luptă, sistemul de foc şi amenajarea genistică.

24 Dispozitivul de luptă cuprinde, de regulă, *sistemul de comandă, gruparea de angajare, rezerva şi sistemul logistic.*

25 Sistemul de comandă al companiei de infanterie. Comandantul companiei de infanterie conduce nemijlocit acțiunea plutoanelor de infanterie, de asemenea, conduce acțiunea forțelor şi mijloacelor primite în întărire şi nu sunt repartizate plutoanelor; în limita misiunilor de foc aprobate conduce acțiunea mijloacelor de foc (subunităților) primite în sprijin.

Sistemul de comandă al plutoanelor de infanterie. Comandanții de plutoane conduc în mod nemijlocit grupele din subordine, mijloacele de foc, subunitățile primite ca întărire sau cele luate în subordine; în limita misiunilor de foc aprobate, conduc acțiunile mijloacelor de foc (subunităților) primite în sprijin.

26 Gruparea de angajare se constituie din următoarele elemente de bază; mijloacele şi subunitățile de sprijin (fixare); mijloacele şi subunitățile de manevră.

27 Rezerva se constituie din: pînă la 1-2 grupe de infanterie (de regulă o parte a acesteia îndeplineşte misiuni specifice).

28 Sistemul logistic este compus din *punctul de aprovizionare de luptă* şi *punctul de adunare răniţi.*

Punctul de aprovizionare de luptă este organizat şi condus de către plutonierul de companie.

Punctul de adunare răniţi este constituit din 1-3 sanitari primiţi de la batalion şi militari instruiţi în a doua specialitate din cadrul companie; acesta este condus de către unul dintre sanitari.

29 Pentru îndeplinirea misiunilor compania de infanterie adoptă de regulă, următoarele dispozitive: *premergător de luptă; de luptă; de marş; de staţionare.*

Dispozitivul premergător de luptă al companiei constă în dispunerea pe coloane de plutoane care se deplasează la intervale şi distanţe variabile, astfel încît să asigure: desfăşurarea rapidă pentru luptă, vulnerabilitate redusă faţă de loviturile aviaţiei şi focul artileriei inamicului; schimbarea cu uşurinţă a direcţiei de deplasare; executarea de manevre în timp scurt; trecerea rapidă a raioanelor contaminate sau cu distrugeri.

Dispozitivul de luptă al companiei reprezintă gruparea subunităţilor şi mijloacelor proprii,a celor primite ca întărire sau în sprijin şi trebuie să corespundă concepţiei acţiunii, să fie suplu, variat, greu de identificat şi să inducă în eroare inamicul asupra valorii şi dispunerii forţelor şi mijloacelor; el este variabil şi se realizează în funcţie de misiune, teren, forţele şi mijloacele la dispoziţie.

Dispozitivul de marş al companiei reprezintă dispunerea subunităţilor şi mijloacelor acesteia în coloană de marş; el trebuie să asigure: deplasarea companiei la timp şi cu întreaga putere de luptă, potrivit concepţiei stabilite; desfăşurarea rapidă pentru luptă şi realizarea manevrei ordonate; păstrarea puterii de luptă; conducerea fermă şi neîntreruptă a subunităţilor; vulnerabilitate redusă faţă de loviturile aviaţiei, artileriei şi mijloacelor de foc ale inamicului; respectarea vitezei stabilite pentru deplasare.

Dispozitivul de staţionare al companiei constă în dispunerea dispersată a subunităţilor în raionul stabilit şi se compune din elementele de siguranţă nemijlocită, siguranţa de staţionare, subunitatea de serviciu,subunităţile şi mijloacele dispuse în raionul de staţionare; subunitatea de serviciu se destină pentru respingerea unor acţiuni executate prin surprindere de către inamic şi poate avea valoarea de pînă la un pluton – la compania de infanterie, în situaţia cînd aceasta acţionează independent.

30 Sistemul de foc al companiei de infanterie cuprinde sistemele de foc ale plutoanelor de infanterie şi ale mijloacelor de foc din subunităţile primite ca întărire (sprijin).

31 Amenajarea genistică se execută potrivit concepției acțiunii, în funcție de posibilitățile specifice, forțele şi mijloacele de specialitate la dispoziție, acțiunile probabile ale inamicului, caracteristicile geoclimaterice ale zonei, precum şi de natura şi cantitatea de forțe şi mijloace pentru care se realizează.

Amenajarea genistică trebuie să asigure: stabilitatea şi fermitatea dispozitivului; protecția personalului, tehnicii şi a unor obiective împotriva efectelor loviturilor inamicului; întrebuințarea eficace a armamentului şi mijloacelor proprii; executarea manevrei de forțe şi mijloace; inducerea în eroare a inamicului asupra dispozitivului şi acțiunilor forțelor proprii.

Amenajarea genistică se execută de către subunități pe toată adîncimea dispozitivului şi a misiunii şi cuprinde, în principal, lucrări de fortificație, baraje, distrugeri, lucrări de mascare executate prioritar pe direcțiile de acțiune, precum şi pentru apărarea în localitate (mediul urban) şi a obiectivelor încredințate.

În cadrul amenajării genistice, se adaptează şi se pun în stare de operativitate lucrările genistice executate din timp de pace, precum şi lucrările de pregătire pentru apărare şi de infrastructură.

32 Punctul de comandă - observare al companiei (P.C.O.) are o structură şi o dotare variabile; el este compus, de regulă, din comandantul de companie, locțiitorul acestuia, radiotelefonistul, comandantul (comandanții) subunității (subunităților) din rezervă, comandanții subunităților primite în întărire, agenții de legătură ai comandanților de plutoane şi are în dotare, dimensionat în funcție de situație, echipamentul necesar realizării activității de comandă – control.

Locul P.C.O. este acolo unde comandantul companiei consideră că poate executa cel mai bine activitatea de comandă-control; la stabilirea locului PCO comandantul ia în considerare şi modul de realizare a siguranței acestuia.

P.C.O. trebuie să asigure: legătura cu subunitățile organice, de întărire (sprijin) şi cu eşalonul superior; condițiile necesare conducerii permanente a companiei pe timpul pregătirii şi ducerii luptei.

33 Grupul de elaborare a ordinelor. Se organizează de comandantul de companie pentru emiterea şi transmiterea ordinelor.

Grupul este format, de regulă, din: locțiitorul comandantului de companie, comandantul unui pluton de infanterie şi comandanții subunităților primite în întărire (sprijin).

Înainte de începerea lucrului, comandantul companiei se asigură că tot personalul de bază cunoaşte ordinul de acțiune primit de către companie.

Sub îndrumarea locțiitorului comandantului de companie ordinului de acțiune se pregăteşte succesiv pe părți, supervizate de acesta şi se realizează mijloacele de expunere necesare (schițe, calcuri, macheta terenului).

SECȚIUNEA a 2-a
Acțiunile militare

PARAGRAFUL 2.1
Forme şi procedee ale acțiunilor militare

34 După natura şi scopul lor, **acțiunile militare** pe care le execută (la care participă) compania de infanterie se concretizează în: *forme ale luptei armate; operații militare altele decît războiul (OMAR); acțiuni militare asociate luptei armate şi OMAR; forme de asigurare a acțiunilor şi de protecție a forțelor.*

35 Lupta armată reprezintă confruntarea militară violentă între două forțe adverse cu putere de luptă, care urmăresc fiecare în parte îndeplinirea scopurilor propuse.

Formele de luptă armată sunt **ofensiva** şi **apărarea**.

În funcție de situație şi eşalon, formele luptei armate se concretizează în procedee specifice ofensivei (apărării), în modalități particulare de exprimare (particularități ale ofensivei, particularități ale apărării) şi în acțiuni cu caracter ofensiv (defensiv).

Procedeele specifice ofensivei sunt *ofensiva din contact nemijlocit cu inamicul, ofensiva din mişcare, ofensiva combinată, urmărirea, lupta de întîlnire şi ieşirea din încercuire.*

Procedeele specifice apărării sunt *apărarea pe poziție, apărarea mobilă, apărarea pregătită din timp, apărarea pregătită în grabă, retragerea, apărarea pe aliniamente intermediare şi apărarea în încercuire*.

Modalitățile particulare de exprimare a ofensivei (particularități ale ofensivei) sunt: ofensiva în localități (mediul urban); ofensiva cu forțarea unui curs de apă (canal); ofensiva pe timp de noapte şi în alte condiții de vizibilitate redusă; ofensiva pe timp de iarnă; ofensiva în pădure; ofensiva în teren specific (munți,deşert,pădure,litoral etc.).

Modalitățile particulare de exprimare a apărării (particularități ale apărării) sunt: apărarea în localități (mediul urban); apărarea în teren muntos-împădurit, apărarea pe litoral şi în deltă; apărarea pe un curs de apă (canal); apărarea pe timp de noapte şi în alte condiții de vizibilitate redusă; apărarea pe timp de iarnă; apărarea în pădure; apărarea în teren cu culturi înalte.

Acțiunile cu caracter ofensiv sunt *cercetarea prin luptă*, *raidul, incursiunea, atacul fals – "fenta"* şi *atacul demonstrativ (acțiuni de inducere în eroare a inamicului)* .

Acțiunile cu caracter defensiv sunt *apărarea pentru respingerea inamicului care execută un contraatac, apărarea pentru consolidarea aliniamentului final al misiunii şi apărarea în cadrul luptei de întîlnire.*

36 Ofensiva este principala formă de luptă armată prin care se urmăreşte capturarea, izgonirea sau nimicirea inamicului; scopul general al ofensivei este înfrîngerea inamicului şi crearea condiţiilor pentru succesul acţiunilor ulterioare sau pentru încetarea ostilităţilor şi trecerea la acţiuni postconflict.

Ofensiva din contact nemijlocit cu inamicul este procedeul prin care se realizează atacul asupra inamicului aflat în apărare, plecînd la acţiune din poziţiile deţinute în faţa acestuia.

Ofensiva din mişcare este procedeul prin care se realizează atacul asupra inamicului aflat în apărare, după un marş pe o distanţă variabilă.

Ofensiva combinată este procedeul prin care se realizează atacul asupra inamicului aflat în apărare, cu o parte din forţe din mişcare, iar cu alta din contact.

Urmărirea este procedeul ofensiv prin care se realizează menţinerea contactului cu inamicul care îşi părăseşte poziţiile de luptă şi încearcă să se sustragă acţiunii forţelor atacatoare.

Lupta de întîlnire este procedeul prin care două grupări de forţe adverse, în mişcare pe acelaşi itinerar, din sensuri opuse, angajează lupta urmărind realizarea scopurilor propuse prin acţiuni ofensive.

Ieşirea din încercuire este procedeul ofensiv prin care se realizează scoaterea prin luptă a forţelor încercuite de sub loviturile inamicului.

Cercetarea prin luptă este un atac cu obiectiv limitat executat pentru a-l sili pe inamic să-şi demaşte dispozitivul, valoarea sau intenţia forţei sale, prin determinarea acestuia să răspundă la acţiunea ofensivă, dezvăluindu-şi astfel punctele slabe ale sistemului defensiv.

Raidul este un atac de scurtă durată, cu obiectiv limitat desfăşurat într-un spaţiu redus în teritoriul inamicului, urmărind nimicirea, distrugerea ori capturarea unuia sau a mai multor elemente cu scopul de a-i dezorganiza acţiunile acestuia.

Atacul demonstrativ se execută în scopul de a distrage atenţia inamicului fără a încerca angajarea sa în luptă.

Atacul fals - se execută în scopul de a distrage atenţia inamicului de la direcţia principală de efort; el trebuie să fie suficient de puternic şi credibil pentru a obţine reacţia dorită din partea inamicului; de regulă, atacul fals executat de către o unitate (subunitate) face parte din planul de acţiune al eşalonului superior.

37 Apărarea este forma de luptă armată impusă şi adoptată temporar prin care se realizează respingerea, oprirea sau întîrzierea acţiunilor inamicului în scopul menţinerii spaţiului terestru (aerian, maritim, fluvial) sau obiectivului încredinţat.

Apărarea pe poziţie este procedeul adoptat în scopul *interzicerii*, pentru o perioadă de timp stabilită, a pătrunderii inamicului într-o anumită porţiune de teren (zonă, raion, obiectiv); nimicirea propriu-zisă a inamicului constituie un obiectiv secundar; se organizează în scopul menţinerii ferme a poziţiei de apărare, producerii de pierderi cît mai mari inamicului, respingerii ofensivei acestuia şi interzicerii pătrunderii lui în adîncime; acest procedeu se bazează pe un sistem de poziţii combinat cu obstacole, amenajarea judicioasă a terenului şi manevra rezervelor.

Apărarea mobilă este un procedeu adoptat în scopul *nimicirii (înfrîngerii)* inamicului printr-un atac hotărîtor executat cu o grupare de forțe de lovire (izbire), într-un moment favorabil; în acest scop, gruparea de lovire trebuie să aibă o mobilitate mai mare sau cel puțin egală cu a atacatorului, iar celelalte forțe aflate în apărare să reuşească fixarea inamicului şi direcționarea pătrunderii acestuia în sensul dorit.

Apărarea pregătită din timp este procedeul defensiv care permite forțelor angajate în luptă să-şi pună în aplicare în volum complet elementele puterii de luptă.

Apărarea pregătită în grabă este procedeul defensiv care permite forțelor angajate în luptă să-şi pună în aplicare în volum redus elementele puterii de luptă.

Retragerea este procedeul defensiv prin care forțele angajate în luptă întîrzie acțiunile inamicului şi se sustrag loviturilor puternice ale acestuia, schimbîndu-şi pozițiile de luptă spre înapoi.

Apărarea pe aliniamente intermediare se organizează de către marile unități operative, atunci cînd inamicul dispune de o superioritate covîrşitoare de forțe şi mijloace sau se găseşte într-o situație avantajoasă; scopul apărării, în acest caz, îl constituie cîştigarea de timp, producerea de pierderi inamicului şi sustragerea forțelor proprii de sub loviturile acestuia.

Apărarea în încercuire este procedeul prin care forțele mențin o suprafață de teren (obiectiv), luptînd cu un inamic care este dispus în jurul lor şi acționează din toate direcțiile.

Trecerea la apărare pentru respingerea inamicului care execută un contraatac pe timpul desfăşurării ofensivei are loc atunci cînd forțele proprii de pe direcția de contraatac sunt inferioare numeric, calitativ şi (sau) pozițional forțelor inamicului care contraatacă şi nu sunt în măsură să le respingă din mişcare.

Trecerea la apărare pentru consolidarea aliniamentului final al misiunii se execută în cadrul eşalonului superior pentru: asigurarea flancurilor şi spatelui forțelor; respingerea contraatacului; interzicerea intrării în luptă a rezervelor inamicului; crearea condițiilor favorabile pentru continuarea ofensivei cu alte subunități şi pentru refacerea resurselor necesare luptei.

Trecerea la apărare în cadrul luptei de întîlnire se execută în situația cînd inamicul a devansat în desfăşurare forțele proprii sau este superior în forțe şi mijloace.

38 Ambuscada este un procedeu tactic folosit, atît în apărare cît şi în ofensivă, în scopul întîrzierii acțiunilor inamicului, producerii de panică şi pierderi, precum şi pentru nimicirea acestuia.

39 Capcana este un procedeu simplu şi eficace de luptă împotriva inamicului care constă dintr-un ansamblu de acțiuni practice bazate pe folosirea lucrărilor genistice (gropi, furnale, locaşuri, şanțuri, escarpe, contraescarpe, abatize, avalanşe), dispozitivelor speciale (lațuri, curse, saci cu pietre, plase şi spirale din sîrmă, frînghii cu bile din lemn, fier sau pietre), barajelor şi obstacolelor improvizate, minelor cursă, terenului mlăştinos sau cu posibilități de inundare, punctelor obligate de trecere,

pădurilor, porţiunilor cu drumuri şi căi ferate cu poduri, surselor de apă şi construcţiilor care oferă posibilităţi de adăpostire pentru istovirea, întîrzierea şi nimicirea inamicului sau reducerea capacităţii sale combative. Se foloseşte atît în ofensivă, cît şi în apărare.

40 Operaţiile militare altele decît războiul sunt activităţi şi misiuni ale căror scopuri se îndeplinesc prin alte mijloace decît lupta armată

Operaţiile militare altele decît războiul la care participă compania de infanterie, în cadrul eşalonului superior, sunt: asistenţa umanitară; asistenţa naţională acordată unei naţiuni; impunerea zonelor de excludere; loviturile şi raidurile; sprijinul militar acordat autorităţilor civile; evacuarea necombatanţilor; acţiunile în sprijinul păcii; acţiunile de descurajare; acţiunile de căutare-salvare-evacuare; acţiunile de apărare şi de menţinere a ordinii constituţionale.

41 Acţiunile militare asociate luptei armate şi operaţiilor militare altele decît războiul sunt măsuri şi activităţi premergătoare sau consecutive luptei armate şi operaţiilor militare altele decît războiul, prin care compania de infanterie este pregătit sau adus în starea din care să poată desfăşura misiunea următoare sau să înceteze misiunea în curs de derulare.

Principalele forme de acţiuni militare asociate sunt deplasarea, staţionarea, regruparea şi înlocuirea.

42 Acţiunile companiei de infanterie se desfăşoară în una din următoarele perioade (stări) distincte: de pace, criză, război şi postconflict.

De regulă, acţiunile desfăşurate pe timp de pace, în situaţii de criză şi în perioada postconflict fac parte din gama operaţiilor militare altele decît războiul.

43 În toate formele şi procedeele luptei armate, în acţiunile specifice acestora, precum şi în alte acţiuni militare se execută **asigurarea acţiunilor şi protecţia forţelor**.

PARAGRAFUL 2.2

Lupte şi ciocniri

44 Acţiunile de luptă ale companiei de infanterie reprezintă ansamblul măsurilor şi activităţilor concepute, planificate şi desfăşurate de către aceasta pentru îndeplinirea obiectivelor încredinţate, incluzînd acţiunile propriu-zise (deplasarea, aprovizionarea, atacul, apărarea şi manevrele necesare) sau executarea unei misiuni tactice, de instruire ori administrative.

La nivel tactic acţiunile companiei se concretizează în lupte şi ciocniri.

45 Lupta este confruntarea armată (un şir de confruntări în mediul specific) prin care se urmăreşte îndeplinirea unor scopuri de importanță tactică.

Lupta se duce de către subunități sau grupări de forțe cu rol tactic, care, folosindu-şi elementele puterii de luptă[1] resping, capturează sau nimicesc grupările de forțe angajate şi îndeplinesc misiunile primite prin care se realizează o etapă (o parte din aceasta) a operației (bătăliei).

46 Ciocnirea reprezintă momentul angajării directe a inamicului de către forțele proprii de valoare tactică în confruntarea militară desfăşurată în timp scurt, avînd loc, de regulă, între elementele de siguranță ale forțelor adverse şi care se poate transforma sau nu în luptă.

47 Luptele şi ciocnirile[2] se caracterizează prin: dinamism, schimbări bruşte şi rapide ale situației; întrebuințarea armelor inteligente; mare diversitate de forme şi procedee de ducere a acțiunilor militare; caracterul complex, decisiv şi de independență al acțiunilor; pregătirea în timp scurt a acțiunilor şi folosirea mijloacelor moderne în pregătirea şi desfăşurarea acestora; cibernetizare; folosirea cu pricepere a terenului şi a detaliilor de planimetrie; pregătirea şi desfăşurarea acțiunilor în condițiile pericolului şi a folosirii armelor nucleare, biologice şi chimice (N.B.C.).

48 Succesul în luptă este condiționat de:

a) nivelul instruirii pentru luptă al grupelor şi plutoanelor ;
b) concentrarea eforturilor pentru îndeplinirea celor mai importante misiuni;
c) cunoaşterea inamicului şi zădărnicirea acțiunilor acestuia;
d) distrugerea oportună a mijloacelor N.B.C.;
e) capturarea sau nimicirea grupării principale de forțe a inamicului;
f) manifestarea inițiativei şi a flexibilității în îndeplinirea misiunilor;
g) devansarea inamicului în declanşarea loviturilor şi executarea acestora cu rapiditate, sincronizat şi pe toată adîncimea dispozitivului său;
h) pregătirea şi ducerea acțiunilor neîntrerupt, atît ziua cît şi pe timp de noaptea sau în alte condiții de vizibilitate redusă;
i) executarea oportună a manevrei;
j) aplicarea continuă a măsurilor de asigurare a acțiunilor şi protecție a personalului companiei;
k) realizarea comenzii militare[1] şi a cooperării neîntrerupte;
l) realizarea logisticii acțiunilor de luptă ale companiei ;
m) menținerea unei discipline militare ferme şi educarea militarilor în spiritul învingătorului.

[1] Componentă esențială a capacității combative specifică structurilor militare, exprimată integrator prin elementele capacității de distrugere a adversarului (conducerea, puterea de foc manevra şi protecția)
[2] În continuare vom întrebuința termenul de *lupte,* prin care înțelegem luptele şi ciocnirile.
[1] Comanda militară presupune luarea deciziei, conducerea şi conrolul, în continuare în prezentul manual se va utiliza sintagma ” **conducere**”

SECȚIUNEA a 3-a
Pregătirea acțiunilor de luptă
(Comanda şi controlul)

49 Comanda şi controlul misiunii este metoda de organizare a acțiunilor militare prin care se mobilizează şi se încurajează subordonații pentru a fi în măsură să acționeze în conformitate cu obiectivul misiunii şi planul eşalonului superior.

Principiile comenzii şi controlului misiunii sunt: pregătiți-vă pentru situații de nesiguranță; reduceți intervenția comandantului; măriți timpul de planificare a acțiunilor acordat subordonaților; acordați subordonaților libertate maximă de acțiune; comandă înaintată.

Pregătiți-vă pentru situații de nesiguranță. Comandantul trebuie să înțeleagă mediul în care se desfăşoară lupta; lupta va fi dinamică şi neliniară; comunicațiile vor fi deteriorate şi haosul luptei va împiedica deseori comandantul să ştie ce se întîmplă dincolo de simțurile sale; situația din timpul planificării misiunii se schimbă frecvent înainte de executarea ei.

Reduceți intervenția comandantului. Planificați şi organizați acțiunile astfel încît să fie nevoie de o intervenție minimă, din partea comandantului, în timpul executării lor; cînd militarii aşteaptă ca şeful (comandantul) lor să ia o decizie sau să inițieze o acțiune, înseamnă că nu sunt dornici să acționeze; cînd este necesar un control precis în scopul sincronizării acțiunilor, comandantul trebuie să asigure subordonaților criterii de a lua decizii.

Măriți timpul de planificare a acțiunilor acordat subordonaților. Comandantul asigură folosirea eficientă a tuturor perioadelor de timp destinate planificării; deşi cea mai mare parte a planificării are loc la nivelul companiei, grupele şi plutoanele au nevoie de un timp suplimentar pentru a-şi executa repetițiile şi inspecțiile; procedurile de operare permanente şi ordinele de avertizare sunt instrumente hotărîtoare pentru folosirea corespunzătoare a timpului.

Acordați subordonaților libertate maximă de acțiune. Comandantul, eşalonului inferior, care ia decizia trebuie să aibă cunoştințele, pregătirea şi libertatea necesare luării deciziei corecte care sprijină realizarea obiectivului comandantului eşalonului superior; pe cîmpul de luptă în condiții normale, comandanții de la fiecare nivel evită limitarea inutilă a libertății de acțiune a subordonaților lor.

Comandă înaintată. Comandantul se dispune acolo de unde poate conduce cel mai bine compania avînd în vedere următoarele: conducerea sa este cea mai eficientă în momentul în care el poate vedea situația şi subordonații săi îl pot vedea; nefiind omniprezent, comandantul se concentrează pe acțiunea decisivă care duce la îndeplinirea misiunii; în mod normal comandantul se dispune lîngă efortul principal pentru a conduce şi pentru a fi în măsură să reformuleze misiunea acestuia.

PARAGRAFUL 3.1
Funcțiunile de luptă

50 Funcțiunile de luptă sunt instrumentele principale aflate la dispoziția comandantului companiei de infanterie în luptă pe care acesta le integrează şi coordonează în scopul sincronizării efectelor produse în spațiul de desfăşurare a acțiunilor şi pentru realizarea şi menținerea puterii de luptă a subunității; acestea sunt: *cercetarea (informațiile militare); manevra; sprijinul de foc; ; mobilitatea şi protecția; protecția genistică; protecția antiaeriană; logistica; comanda şi controlul.*

Cercetarea (informațiile militare). Comandantul companiei de infanterie primeşte informații de la eşaloanele superioare; suplimentar comandantul de companie organizează culegerea informațiilor prin mijloace proprii; aceasta se realizează printr-o cercetare activă, continuă, desfăşurată de elemente reduse numeric (grupă, echipă) care se deplasează pînă în apropierea inamicului; de asemenea, compania de infanterie poate primi misiunea de a executa cercetarea cu subunități de valoare pluton de infanterie în scopul obținerii de date şi informații necesare eşaloanelor superioare.

Manevra se realizează în scopul concentrării efortului necesar nimicirii inamicului; pentru executarea manevrei, comandantul de companie are la dispoziție plutoanele de infanterie (reprezintă elementele principale care pot executa independent manevra) şi subunitățile primite ca întărire (sprijin); comandantul companiei trebuie să cunoască potențialul plutoanelor organice, capacitatea acestora de a se deplasa în orice condiții de teren şi de stare a vremii.

Sprijinul de foc - compania este sprijinită cu focul artileriei din compunerea eşaloanelor superioare dată ca întărire (sprijin); comandantul de companie trebuie să cunoască potențialul şi limitările acestor subunități şi să integreze focurile lor în cadrul fiecărei acțiuni; observatorul înaintat de la fiecare pluton localizează obiectivele, solicită şi execută corectarea focului pentru îndeplinirea misiunii plutonului.

Mobilitatea şi protecția contribuie la realizarea libertății de manevră şi apărarea forțelor proprii față de efectele sistemelor de armamente şi de adversităților naturii şi include:

a) mobilitatea- trecerea obstacolelor inamicului, deplasarea în cîmpul tactic, îmbunătățirea drumurilor existente şi construirea de drumuri noi, asigurarea de poduri şi mijloace de trecere peste cursurile de apă şi identificarea itinerariilor de ocolire a zonelor contaminate;

b) acțiunile de contramobilitate[1]- nimicirea prin trageri a forțelor şi mijloacelor inamicului, folosirea fumizării şi amenajarea barajelor explozive şi neexplozive;

c) acțiunile de protecție active- protecția antiaeriană, siguranța nemijlocită şi apărarea apropiată a elementelor de dispozitiv şi a instalațiilor, îmbinate cu tăria lucrărilor de amenajare genistică; acțiunile de protecție pasive - inducerea în eroare, protecția informațiilor, dispersarea forțelor şi mijloacelor,apărarea nucleară,biologică şi chimică.

d) acțiunile de protecție pasive - inducerea în eroare, protecția informațiilor dispersarea forțelor şi mijloacelor,apărarea nucleară,biologică şi chimică.

[1] Contramobilitatea reprezintă măsurile şi acțiunile de interzicere şi limitare a mobilității de mişcare a inamicului.

Protecția genistică. Măsurile şi acțiunile de protecție genistică pe care le execută şi de care răspunde compania de infanterie sunt amenajarea punctului de sprijin, construirea obstacolelor, plantarea cîmpurilor de mine antiblindate şi crearea de culoare în obstacolele inamicului; în acest scop poate primi ca întărire(sprijin) subunități de geniu, a căror activitate trebuie orientată în scopul îndeplinirii misiunilor de luptă.

Protecția antiaeriană. Compania de infanterie trebuie să fie foarte bine antrenată în folosirea armamentului din înzestrare împotriva mijloacelor aeriene ale inamicului; la nivelul companiei de infanterie protecția antiaeriană se realizează, în principal, prin:

a) executarea măsurilor generale (pasive) de protecție antiaeriană (cercetarea spațiului aerian, mascarea,înştiințarea dispersarea şi adăpostirea forțelor);

b) executarea focului cu armamentul din dotare(măsuri active) pentru combaterea inamicului aerian .

Logistica. Susținerea logistică a companiei în luptă este una din cele mai complexe şi importante probleme pe care trebuie să o rezolve comandantul de companie; el trebuie să organizeze şi să supervizeze activitățile de reaprovizionare, tratare şi evacuare a răniților şi să urmărească executarea de calitate, cu eficiență şi sistematică a activităților de mentenanță.

Comanda şi controlul – cuprind întreaga gamă de activități şi metode folosite de comandant pentru a organiza, îndruma, coordona şi controla compania, incluzînd personalul şi echipamentul care ajută comandantul în această activitate; comandantul îşi foloseşte compania în conformitate cu ordinele primite de la eşaloanele superioare; el creează autoritate subordonaților săi şi le repartizează responsabilități clare.

Comandantul companiei nu limitează libertatea de acțiune a subordonaților săi folosind măsuri de control inutile; el foloseşte ordine de acțiune tipizate şi îşi instruieşte subordonații astfel încît aceştia să acționeze într-o concepție unitară; de asemenea, îşi formulează clar obiectivul, astfel încît fiecare militar să cunoască misiunea subunității; acesta trebuie să fie competent în analizarea unei situații pentru a elabora planul de acțiune care are cele mai mari şanse să ducă la îndeplinirea misiunii sale cu cele mai mici pierderi de vieți şi echipament.

PARAGRAFUL 3.2
Pregătirea acțiunilor de luptă

51- Pregătirea acțiunilor de luptă reprezintă un ansamblu de activități pe care comandantul de companie le desfăşoară în vederea îndeplinirii misiunii şi cuprinde *planificarea, organizarea, cooperarea şi controlul.*

Activitățile desfăşurate de comandantului de companie pentru pregătirea acțiunilor se desfăşoară în următoarea succesiune:

a) *inițierea planificării* (**Pasul 1- Primirea misiunii**);

b) *elaborarea principalelor probleme ale planificării* (**Pasul 2- Emiterea ordinului preliminar sau de avertizare**);

c) *analiza situației* (**Pasul 3 -Pregătirea planului preliminar**);

d) *pregătirea pentru recunoaştere, executarea recunoaşterii şi terminarea estimării* (**Pasul 4 -Executarea deplasării necesare, Pasul 5 - Recunoaşterea, Pasul 6 - Completarea planului**);

e) *încheierea planificării*;

f) *emiterea şi transmiterea (darea) ordinului de acţiune* (**Pasul 7- Emiterea ordinului de acţiune, Pasul 8- Supervizarea**);

g) *controlul.*

Comandantul de companie nu este obligat să urmeze paşii de la 3 la 8 într-o ordine strictă; deoarece în luptă nu va avea timpul necesar îi poate executa şi în altă ordine, în funcţie de situaţie; el va actualiza în permanenţă planul său de acţiune cu noile informaţii obţinute şi va informa subordonaţii cu schimbările survenite.

PARAGRAFUL 3.3
Planificarea acţiunilor de luptă

52 Planificarea are ca scop elaborarea planului şi a ordinului de acţiune.

53 Iniţierea planificării are la bază ordinul de acţiune al eşalonului superior şi cuprinde însuşirea misiunii primite sau aprofundarea celei deduse.

54 Pasul 1 – Primirea misiunii. Comandantul poate primi misiunea prin intermediul ordinului preliminar (de avertizare), a ordinului de acţiune sau a ordinului fragmentar (OFRAG); foloseşte formatul ordinului de acţiune dar numai în părţile care suferă modificări; însuşindu-şi misiunea comandantul de companie trebuie să înţeleagă concepţia eşalonului superior, să identifice sarcinile şi misiunile ce revin companiei şi să stabilească problemele principale ale planificării.

Comandantul companiei de infanterie analizează ordinul folosindu-se de următorii factori: misiune, inamic, teren, forţe disponibile, timp (MITF – T).

În procesul analizei, comandantul companiei de infanterie trebuie să găsească răspunsul adecvat la următoarele întrebări:

a) Care îmi este **misiunea**?

b) Ce cunosc despre **inamic**?

c) Cum îmi afectează **terenul** şi vremea acţiunea?

d) Ce **forţe** am la dispoziţie?

e) Cît **timp** am la dispoziţie?

De regulă, comandantul de companie îşi planifică timpul, cuprins între momentul primirii misiunii şi cel de plecare la ofensivă (cînd trebuie să fie gata pentru apărare) avînd în vedere următoarele aspecte:

a) este necesar ca peste o treime din timpul avut la dispoziţie să fie folosit - pentru planificarea proprie şi pentru emiterea ordinului de acţiune;

b) aproximativ două treimi din timpul avut la dispoziţie trebuie destinat subordonaţilor - pentru planificarea şi pregătirea misiunii de către aceştia;

c) se iau în considerare şi alţii factori: timpul de zi-lumină la dispoziţie, timpul necesar deplasării, la şi de la ordine şi pentru repetiţii;

d) în schematizarea mentală a activităților pregătitoare, comandantul de companie folosește planificarea inversă - plecînd de la finalul acțiuni spre începutul acesteia;

e) comandantul de companie trebuie să aloce timp suficient pentru îndeplinirea fiecărei activități.

55 O variantă de calcul al timpului, în ordinea inversă, este următoarea:

a) 06.00 gata de luptă;
b) 05.30 finalizarea realizării dispozitivului de luptă;
c) 04.00 începerea realizării dispozitivului de luptă;
d) 02.00 începerea deplasării;
e) 21.00 inspectarea plutoanelor;
f) 19.00 repetiții;
g) 18.00 masa de seară;
h) 17.45 raportarea ordinului de acțiune (de la grupă la pluton);
i) 16.30 darea ordinului de acțiune (de la pluton la grupă);
j) 15.00 raportarea ordinului de acțiune (de la pluton la companie);
k) 13.30 darea ordinului de acțiune la companie;
l) 10.45 recunoașteri;
m) 10.30 actualizarea ordinului de acțiune preliminar;
n) 10.00 primirea ordinului de acțiune (de la batalion);
o) 09.00 primirea ordinului preliminar de la batalion; elaborarea ordinului preliminar.

56 ***Elaborînd principalele probleme ale planificării,*** comandantul de companie reformulează misiunea, identifică limitele acțiunii în sensul obligațiilor (ce trebuie să facă) și al restricțiilor (ce nu are voie să facă) și realizează **Pasul 2 - Emiterea ordinului preliminar (de avertizare)**.

Comandantul asigură instrucțiunile inițiale printr-un ordin preliminar (de avertizare) care conține suficiente informații necesare pregătirii acțiunii într-un timp cît mai scurt; acestea se referă , de regulă, la ridicarea muniției, a rațiilor de hrană și de apă, la verificarea mijloacelor de transmisiuni.

Comandantul emite ordinul de avertizare cu toate informațiile pe care le are la dispoziție la momentul respectiv și nu așteaptă noi informații pentru completarea acestuia, asigurînd actualizarea lui ori de cîte ori este necesar.

57 Ordinul preliminar (de avertizare) cuprinde *situația,* m*isiunea, instrucțiuni generale și instrucțiuni speciale.*

Situația – o scurtă descriere a situației inamicului, a forțelor proprii și a subunităților primite în întărire (sprijin).

Misiunea este cea primită de la comandantul de batalion și reformulată de către comandantul de companie sau cea dedusă de către acesta.

Instrucțiunile generale se referă la:

a) modificările în structura companiei;

b) echipamentul şi tehnica necesare;

c) cerințele speciale (mine antiblindate, aparatură de vedere pe timp de noapte şi altele);

d) calculul timpului, care *trebuie* să includă ora începerii deplasării, ora şi locul dării ordinului de acțiune, termenul probabil de execuție, ora începerii inspecțiilor şi ce se verifică, ora la care se execută repetițiile şi ce se exersează;

e) alte instrucțiuni necesare.

Instrucțiuni speciale pentru:

a) subordonați - loctiitor, comandanții de plutoane (grupă);

b) cei care participă la elaborarea ordinului de acțiune.

58 Pentru elaborarea cursului optim de acțiune şi precizarea deciziei, comandantul de companie execută **analiza situației**; aceasta cuprinde analiza *inamicului, a terenului şi a forțelor proprii.*

Analiza inamicului se referă la valoarea, dispozitivul şi concepția probabilă de acțiune, punctele tari şi slabe ale dispozitivului acestuia.

Analiza terenului cuprinde gradul de accesibilitate al acestuia pentru TAB (MLI), existența acoperirilor, a obstacolelor şi a cursurilor de apă de pe direcția sa şi caracteristicile acestora, (dacă este cazul).

Analiza forțelor proprii se referă la situația, compunerea şi dispozitivul de luptă, puterea de luptă a companiei, starea psiho-morală, repartiția forțelor şi mijloacelor, forma de manevră, măsurile de asigurare a acțiunilor şi protecția forțelor şi de logistică.

Analiza inamicului şi a forțelor proprii se execută în concordanță cu situația, misiunile şi acțiunile vecinilor şi a terenului.

Dacă este posibil pe timpul elaborării concepției se execută recunoaşteri în teren.

59 Pasul 3–Pregătirea planului preliminar. Comandantul de companie execută o estimare a situației, pe care o foloseşte ca bază pentru planul său preliminar; estimarea reprezintă procesul luării deciziei militare şi cuprinde 5 paşi: analiza detaliată a misiunii; analiza situației şi dezvoltarea cursului acțiunii; analiza fiecărui curs al acțiunii; compararea între ele a cursurilor acțiunii; decizia.

60 Planul preliminar stă la baza luării deciziei de către comandant de companie; acesta reactualizează continuu estimarea şi reface planul în concordanță cu aceasta.

Planul preliminar actualizat constituie baza coordonării, a recunoaşterii, a organizării misiunilor şi a instrucțiunilor de deplasare.

Ca bază a estimării sale, comandantul foloseşte factorii MITF-T.

61 Pregătirea pentru recunoaştere a comandantului de companie se execută conform ordinului primit. Acesta se consultă cu locţiitorul său pe care îl lasă înlocuitor la comandă.

62 Pasul 4 – Executarea deplasării necesare. Compania poate începe deplasarea în timp ce comandantul încă planifică sau execută recunoaşterea sub conducerea locţiitorului comandantului de companie sau a unui comandant de pluton.

63 Pasul 5 – Recunoaşterea. Dacă timpul permite, comandantul de companie execută, personal, recunoaşterea în scopul confruntării elementelor rezultate din analiza terenului şi aducerii corectivelor necesare planului său, al confirmării gradului de practicabilitate al rutelor şi a timpului necesar deplasărilor mai importante.

Cînd timpul nu permite, comandantul companiei execută recunoaşterea pe hartă.

Executarea recunoaşterii cuprinde:

a) clarificarea , prin confruntare a răspunsurilor la întrebările ce apar pe timpul analizei situaţiei din cadrul procesului elaborării cursului optim de acţiune;

b) stabilirea modului de acţiune pentru îndeplinirea misiunii;

c) planificarea acţiunii;

d) elaborarea mentală a detaliilor planului de acţiune.

Executarea recunoaşterii marchează încheierea estimărilor.

64 Pasul 6 - Completarea planului. Comandantul de companie completează şi finalizează planul său pe baza rezultatului recunoaşterilor asigurîndu-se că acesta îndeplineşte cerinţele misiunii şi se încadrează în cerinţele intenţiei comandantului eşalonului superior.

65 Planul de acţiune presupune detalierea concepţiei şi cuprinde 5 puncte, respectiv, *situaţia, misiunea, execuţia, sprijinul logistic, comanda şi comunicaţiile.*

Situaţia se referă la:

a) situaţia inamicului (scopul, forma de luptă, compunerea, dispozitivul probabil de luptă, acţiunile probabile şi etapele acestora, termenele, comanda);

b) concepţia eşalonului superior - scopul luptei, direcţia de efort, etapele acţiunii, comanda; acţiunile pe care le execută; situaţia vecinilor şi acţiunile acestora (cele care interesează);

c) subordonări şi resubordonări (dacă este cazul).

Misiunea primită de la eşalonul superior (dedusă) cuprinde scopul, forma de luptă şi termenele de realizare.

Execuţia detaliază decizia comandantului rezultată pe parcursul procesului de planificare, astfel: direcţia de acţiune şi manevra; etapele acţiunii şi termenele; direcţia de efort; alte priorităţi şi precizări (instrucţiunile de apărare nucleară, biologică şi chimică; priorităţile specifice; stabilirea măsurilor de mascare); programarea în timp a acţiunilor; cooperarea; sprijinul de luptă; instrucţiuni de coordonare.

Sprijinul logistic cuprinde concepția de realizare a sprijinului logistic.

Comanda şi comunicațiile:

a) comanda - înlocuitorul la comandă, locul comandantului de companie);

b) comunicații - instrucțiunile de recunoaştere, identificare şi regulile generale privind utilizarea mijloacelor de comunicații; rapoartele şi timpul în care acestea vor fi înaintate.

Planul de acțiune constituie baza documentară pentru elaborarea ordinului de acțiune (detaliile sunt prezentate în capitolul XI, secțiunea a 3-a).

66 Încheierea planificării. Finalizînd completarea planului de acțiune necesar îndeplinirii şi asigurării misiunii, comandantul de companie pregăteşte ordinul de acțiune în toate detaliile, dă sarcini comandanților de plutoane şi le explică ceea ce au de făcut, asigurîndu-se apoi că fiecare a înțeles misiunea.

PARAGRAFUL 3.4
Organizarea acțiunilor de luptă

67 Organizarea acțiunilor de luptă se desfăşoară după elaborarea planului de acțiune şi presupune transmiterea misiunilor la subordonați(prin ordin de acțiune) şi realizarea dispozitivului de luptă.

68 Pasul 7 – Emiterea ordinului de acțiune. Ordinul de acțiune este emis de comandantul de companie către comandanții subordonați în scopul coordonării execuției unei acțiuni specifice.

Comandantul de companie emite ordinul de acțiune şi îl transmite verbal, în apropierea obiectivului sau terenului unde se va desfăşura acțiunea; cînd nu este posibil, trebuie să folosească modelul (macheta) terenului sau o schiță a acestuia.; ordinul de acțiune se consemnează în carnetul de campanie, unde comandanții de plutoane semnează de luare la cunoştință.

Comandantul de companiei trebuie să se asigure că subordonații au înțeles misiunea primită şi concepția de acțiune; pentru verificare comandantul îi va pune să repete părțile importante din ordinul primit.

Comandantul de companie poate, de asemenea, să folosească pentru emiterea ordinului de acțiune schițele conceptuale.

Schița conceptuală cuprinde locurile şi pozițiile obiectivelor, măsurile de control şi punctele cheie ale terenului în relație una cu cealaltă. Nu este necesar să se deseneze la scară.

Modelul terenului este reprezentarea la scară tridimensională a zonei de responsabilitate cu toate detaliile de planimetrie pe care se trec elementele rezultate din planul de acțiune; el este suficient pentru informarea şi discutarea acțiunilor la un obiectiv şi poate prezenta întreaga zonă a misiunii.

Modelul terenului se construieşte astfel:

a) se orientează la teren (nordul de pe model este nordul din teren);

b) se modelează formele de relief ale acestuia din zona de acțiune;

c) se reprezintă carourile de hartă;

d) se realizează detaliile de planimetrie;

e) se verifică materializarea corectă a terenului (o variantă a acestuia este prezentată în figura nr. 3).

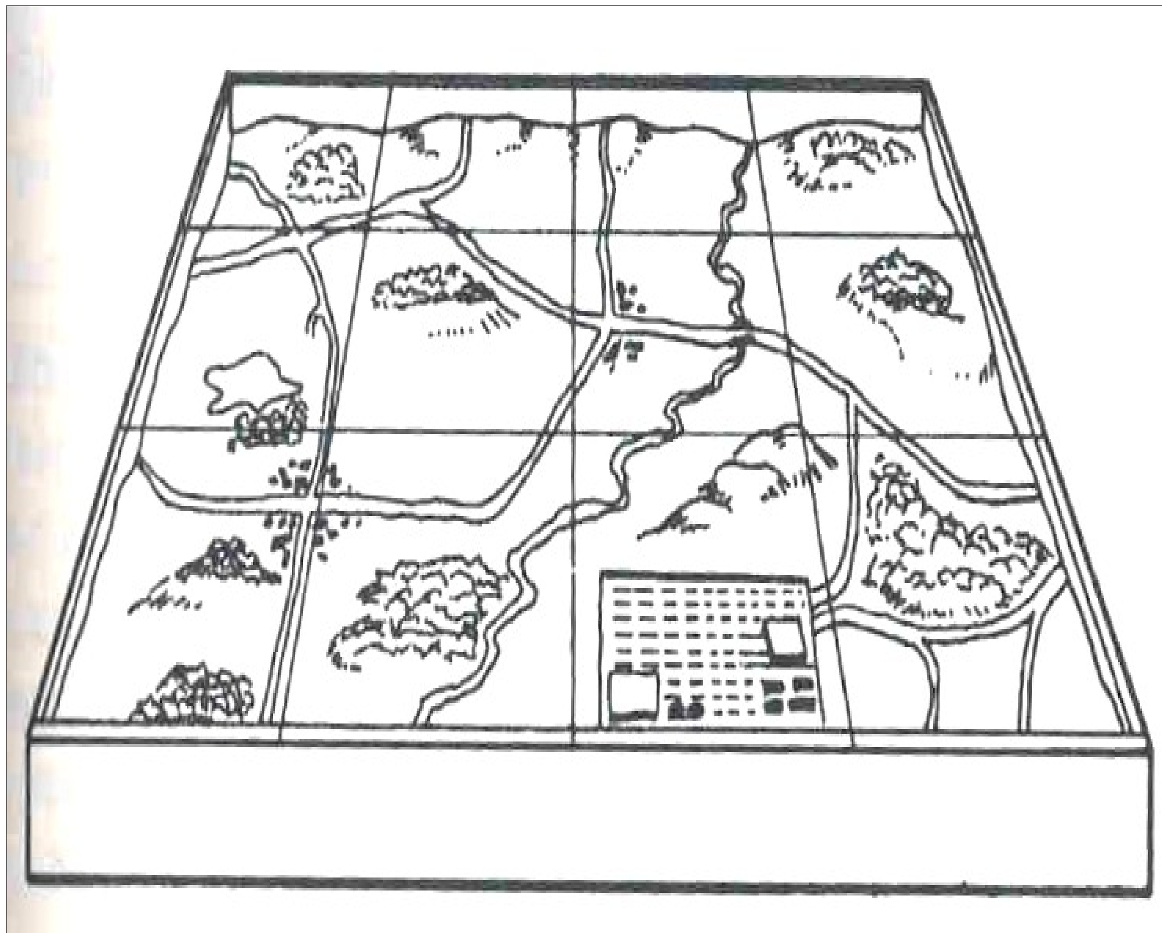

Figura 3. Modelul (macheta) terenului.

Pe modelul terenului se pun toate elementele planului de acțiune.

69 Ordinul de acțiune are formatul similar ordinului cu 5 paragrafe (folosim acest format pentru a evita omisiunile sau remarcile nefolositoare şi cuprinde *situația, misiunea, execuția, sprijinul logistic, comanda şi comunicațiile:*

Situația:

a) Inamicul - compunerea, dispunerea şi puterea de luptă; activitățile recente; posibilitățile mijloacelor şi forțelor primite ca întărire (sprijin) şi de folosire a armelor de distrugere în masă; curs de acțiune cel mai probabil sau cel mai periculos (schema);

b) forțele proprii - misiunea şi concepția eşalonului superior; misiunile vecinilor;

c) subunitățile primite în întărire (în sprijin).

Misiunea – scopul (ce trebuie realizat); de regulă, ea include răspunsurile la următoarele întrebări: Cine ? Ce? Cînd? Unde şi De Ce?.

Execuția cuprinde***:*** *concepția acțiunii, misiunile subordonaților, msiunile subunităților primite ca întărire (sprijin) şi instrucțiunile de coordonare.*

Concepția acțiunii redă modul în care comandantul de companie a decis să îndeplinească misiunea; obligatoriu va fi inclus şi un subcapitol despre executarea manevrei şi a sprijinului de foc (se întocmeşte schemă), astfel:

a) manevra este concentrată pe acțiunea decisivă;

b) sprijinul de foc descrie modul cum comandantul de companie intenționează să sprijine, cu mijloacelor avute la dispoziție, manevra subunităților din subordine; de regulă, se prezintă scopurile, prioritățile şi repartiția pe obiective;

c) protecția genistică – prezentarea modului în care subunitățile specializate sprijină acțiunile ofensive sau defensive ale companiei şi prioritățile în cadrul acesteia.

Misiunile subordonaților – cuprind misiunile şi restricțiile fiecărui pluton în parte; există cîte un paragraf pentru fiecare subunitate luptătoare.

Sprijinul logistic:

a) general - poziția curentă şi de perspectivă a punctelor de aprovizionare pentru luptă;

b) materiale şi servicii pe categorii;

c) evacuarea răniților;

d) diverse.

Comanda şi comunicațiile:

a) comanda - locul punctului de comandă- observare, locul comandantului de companie şi succesiunea la comandă;

b) comunicațiile - instrucțiunile de recunoaştere, identificare şi regulile generale privind utilizarea mijloacelor de comunicații; rapoartele şi timpul în care acestea vor fi înaintate.

70 Pasul 8 - Supervizarea. Comandantul de companie supervizează pregătirea companiei pentru luptă prin executarea repetițiilor şi a inspecțiilor.

Repetițiile sunt folosite de către comandantul de companie pentru:

a) exersarea misiunilor esențiale (pentru a îmbunătăți performanțele);

b) cunoaşterea punctelor slabe şi a problemelor din plan;

c) coordonarea activităților elementelor subordonate.

d) îmbunătățirea înțelegerii de către subordonați a concepției de acțiune în scopul creşterii încrederii acestora.

Repetițiile se execută în scopul formării unor comandanți de plutoane şi grupe foarte bine informați şi instruiți cu privire la acțiunile planificate şi modul de execuție al acestora.

Comandantul trebuie să execute repetițiile pe terenul care se aseamănă cu cel din zona de acțiune şi în condiții de vizibilitate similare.

Compania poate începe repetițiile la exercițiile tactice specifice şi alte părți din instrucțiunile cu caracter permanent înainte de primirea ordinului de acțiune; odată ce ordinul a fost emis, compania poate repeta misiunile specifice.

După repetiții se execută un scurt bilanț.

PARAGRAFUL 3.5
Cooperarea

71 Cooperarea reprezintă activitatea prin care se asigură conlucrarea tuturor forţelor participante la luptă, în timp, spaţiu şi pe misiuni, pe baza unui plan unic şi a unei concepţii unitare, în scopul concentrării şi însumării eforturilor acestora pentru îndeplinirea misiunii de luptă comune.

Organizarea cooperării şi menţinerea neîntreruptă a acesteia este una din principalele îndatoriri ale comandantului; aceasta are un caracter centralizat şi unitar şi se organizează de comandant, atît pe baza elementelor stabilite în decizie cît şi a rezultatului recunoaşterilor.

72 În ofensivă cooperarea se organizează în vederea corelării acţiunilor plutoanelor cu ale celorlalte forţe participante la luptă, cu vecinii şi cu unele elemente de dispozitiv ale eşalonului superior care acţionează în sprijinul luptei companiei.

Cooperarea se organizează pentru următoarele momente ale luptei: executarea pregătirii de foc a ofensivei; deplasarea, desfăşurarea pentru ofensivă şi atacul limitei dinainte a apărării inamicului; participarea la asigurarea introducerii în luptă a forţelor, respingerea contraatacurilor; urmărirea, încercuirea şi nimicirea inamicului.

Cooperarea se organizează pe timpul procesului de elaborare a planului de acţiune şi se precizează în teren, la recunoaşteri.

73 Organizînd cooperarea, comandantul de companie este obligat să:

a) stabilească modul de deplasare şi de desfăşurare a plutoanelor, insistînd în mod deosebit asupra ieşirii organizate şi la timp pe aliniamentul de atac, în scopul realizării simultaneităţii atacului limitei dinainte a apărării inamicului la ora “C”;

b) coreleze acţiunile plutoanelor între ele şi cu vecinii; stabilească precis modul de acţiune al acestora pe timpul atacului limitei dinainte şi al obiectivelor din adîncimea apărării inamicului;

c) precizeze modul de acţiune pentru asigurarea introducerii în luptă a forţelor eşalonului superior;

d) stabilească modul de acţiune al plutoanelor împreună cu vecinii pentru oprirea şi nimicirea inamicului care contraatacă şi pentru continuarea ofensivei;

e) coreleze acţiunile pentru ruperea din mişcare a aliniamentelor din adîncimea apărării inamicului;

f) stabilească modul în care se va trece la urmărirea, încercuirea şi nimicirea inamicului;

g) comunice semnalele pentru trecerea la ofensivă, pentru deschiderea, transportul şi încetarea focului, indicarea obiectivelor, precum şi alte semnale de cooperare.

74 În apărare, pe baza studiului posibilităților de acțiune ale inamicului, comandantul de companie trebuie să precizeze:

a) aliniamentele (sectoarele) pe care eşalonul superior execută foc în sprijinul companiei;

b) sectoarele de foc concentrat (cine participă şi semnalul de executare a focului);

c) aliniamentul barajului general, al focului antiblindate şi al aruncătoarelor;

d) aliniamentul de deschidere a focului de către mijloacele de sprijin;

e) modul de asigurare a flancurilor;

f) semnalele de cerere, deschidere, transport, încetare a focului şi de indicare a obiectivelor;

g) modul de sprijin al companiei cînd se apără pe poziția înaintată şi direcția de repliere.

Comandantul de companie va pune accent, îndeosebi, pe coordonarea acțiunilor pentru nimicirea mijloacelor blindate ale inamicului precum şi a mijloacelor aeriene care atacă de la înălțimi mici.

În apărare cooperarea se organizează pentru:

a) interzicerea apropierii şi desfăşurării inamicului pentru ofensivă;
b) respingerea inamicului în fața limitei dinainte a apărării;
c) nimicirea inamicului pătruns în adîncimea dispozitivului de luptă;
d) nimicirea țintelor aeriene.

75 Comandantul de companie va acorda o atenție deosebită coordonării acțiunilor subunităților pe timpul luptei în condiții de izolare.

În toate situațiile, la organizarea cooperării, se va avea în vedere pericolul întrebuințării mijloacelor nucleare, biologice şi chimice şi a sistemelor incendiare, urmărindu-se coordonarea acțiunii plutoanelor pentru înlăturarea urmărilor atacului executat cu aceste categorii de armamente.

Principalele probleme de cooperare se stabilesc de către comandant pe timpul luării deciziei şi se consemnează în ordinul de acțiune.

PARAGRAFUL 3.6
Controlul

76 Controlul se execută în scopul verificării următoarelor probleme: punerea în practică a prevederilor planului de acțiune; nivelul de pregătire al plutoanelor; îndeplinirea la timp a misiunii primite. De regulă, acesta se realizează prin deplasarea la subordonați.

77 Controlul evidenţiază gradul de pregătire al militarilor. Comandantul de companie se asigură de integritatea şi corectitudinea uniformei şi a echipamentului, de existenţa şi starea de funcţionare a armamentului şi a muniţiei, fiind eliminat echipamentul nefolositor şi greutăţile excesive.

78 Inspecţia (continuare a Pasului 8 - Supervizarea). Comandanţii de plutoane execută inspecţiile iniţiale după primirea ordinului preliminar (de avertizare); locţiitorul comandantului de companie se axează pe pregătirea subunităţii pentru luptă.

Comandantul de companie şi locţiitorul său fac inspecţia finală verificînd:

a) tehnica, armamentul şi muniţia;
b) uniformele şi echipamentul adecvat pentru misiune;
c) modul de înţelegere a misiunii şi a responsabilităţilor specifice;
d) comunicaţiile;
e) raţiile şi apa;
f) mascarea;
g) modul de remediere a deficienţelor constatate pe timpul inspecţiilor precedente.

CAPITOLUL II
Staționarea

SECȚIUNEA 1
Generalități

79 Staționarea constă în dispunerea companiei de infanterie într-un raion în vederea pregătirii luptei, a marşului sau în scopul refacerii puterii de luptă.

Pentru staționare compania se dispune într-un raion în cadrul eşalonului superior sau independent.

SECȚIUNEA a 2-a
Organizarea raionului de staționare şi activitățile desfăşurate în cadrul acestuia

PARAGRAFUL 2.1
Organizarea şi amenajarea raionului de staționare

80 Raionul de staționare reprezintă zona în care o subunitate se pregăteşte sau se regrupează în vederea unei acțiuni ulterioare.

81 Raionul de staționare trebuie să asigure:

a) condițiile pentru mascarea personalului şi a tehnicii;

b) protecția împotriva focului direct şi a celui executat din poziții de tragere acoperite;

c) posibilitatea organizării pazei şi siguranței nemijlocite;

d) terenul favorabil executării manevrei vehiculelor;

e) punctele de intrare şi ieşire, şi un sistem adecvat de drumuri (poteci) interioare;

f) spațiul suficient pentru dispersarea tehnicii de luptă,a personalului şi a materialelor;

g) suprafața de teren, în apropiere, care să poată fi folosită ca loc de aterizare pentru eventualele elicoptere de sprijin.

82 De regulă, raionul de staționare al companiei se stabileşte de către statul major al eşalonului superior, în funcție de misiune, inamic, teren, forțele proprii şi timp, (M.I.T.F.-T).

83 Mărimea raionului de staționare variază în funcție de factorii MITF-T; de regulă, în stabilirea dimensiunilor raioanelor de staționare se utilizează următoarele norme:

a) în condiții ideale de teren, o grupă se poate dispune şi acoperi cu foc pe un front de aproximativ 100 m, la care se adaugă cîte 25 m pentru fiecare mitralieră din dotarea grupei;

b) în aceleaşi condiții, un pluton cu putere de luptă completă poate ocupa un raion cu dezvoltarea frontală de 400 m şi o adîncime de 200 m şi controlează un sector cu o dezvoltare frontală de pînă la 750 m şi o adîncime de pînă la 400 m;

c) compania se dispune într-un raion de pînă la 4 km pătrați.

Aceste norme sunt orientative, determinarea reală a dimensiunilor raionului de staționare se face după analizarea factorilor MITF-T.

Compania de infanterie poate ocupa un raion de staționare conform variantelor prezentate în figurile nr.4 şi nr. 5.

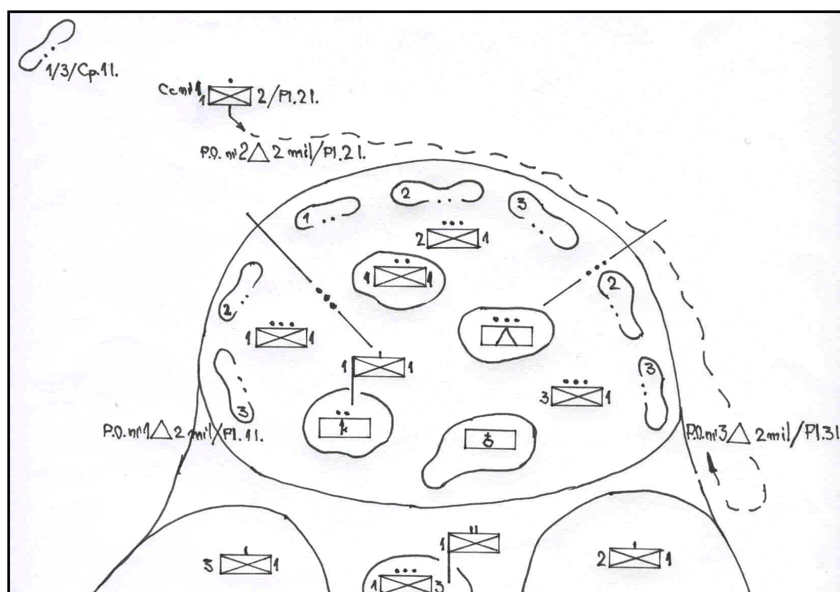

Figura nr. 4 Staționarea companiei de infanterie în cadrul dispozitivului de staționare al batalionului

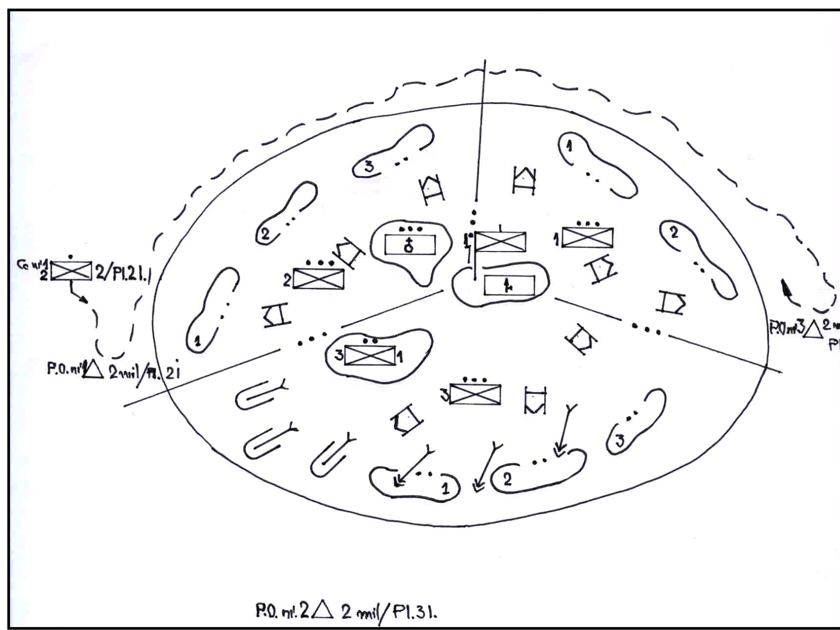

Figura nr.5 Staționarea independentă a companiei de infanterie

Raioanele minate sau contaminate de către inamic, nu se ocupă; în situația cînd nu există altă posibilitate, acestea se ocupă numai după o minuțioasă cercetare la minare şi deminare şi decontaminarea lor.

84 Activități ce se desfăşoară în vederea dispunerii companiei în raionul de staționare:

a) de regulă, comandantul companiei trimite o grupă de recunoaştere comandată de către un ofițer din companie, care are în compunere cîte un reprezentant din fiecare subunitate (pluton) din subordine;

b) la apropierea de raionul de staționare, compania este întîmpinată de către grupa de recunoaştere şi condusă imediat în locurile stabilite;

c) comandantul de companiei stabileşte locurile de dispunere în raionul de staționare pentru fiecare pluton de infanterie, pentru plutonul de aruncătoare şi plutonul antiblindate mixt; imediat după sosirea plutoanelor în raionul de staționare acestea îşi organizează posturi de observare şi îşi trimit echipe de cercetare pentru realizarea siguranței nemijlocite; în vederea stabilirii locurilor de dispunere ale plutoanelor, comandantul de companie va ține seama de posibilitățile de ajungere în locul stabilit (îmbarcat sau debarcat), acțiunile ulterioare şi activitățile ce urmează a fi desfăşurate în raionul de staționare;

d) raionul de staționare trebuie pregătit pentru apărarea circulară;

e) comandantul de companie, planifică focul pentru apărarea raionului de staționare;

f) de regulă, plutonul de aruncătoare ocupă o poziție în apropierea centrului raionului de staționare pentru a nu se limita în nici un fel posibilitățile acestuia de a sprijini cu foc oricare din plutoanele de infanterie;

g) se stabilesc şi pregătesc poziții de tragere de rezervă şi vremelnice;

h) plutonul antiblindate mixt, se dispune astfel încît să poată interzice apropierea mijloacelor blindate ale inamicului de raionul de staționare;

i) o grupă de infanterie este, de regulă, păstrată în rezervă şi-i va fi stabilită o poziție inițială, înapoia plutonului dispus pe direcția cea mai probabilă de apropiere a inamicului;

j) în limita timpului disponibil vor fi amplasate baraje explozive şi neexplozive în adîncime şi în jurul raionului de staționare;

k) cercetarea prin luptă executată de către inamic va fi contracarată prin foc executat din poziții de tragere acoperite, pentru a se evita identificarea pozițiilor de luptă ale subunității;

l) comandantul de companie limitează circulația în interiorul raionului, stabileşte lucrările de amenajare genistică şi măsurile de mascare şi organizează observarea inamicului aerian;

m) pentru protecția personalului, a tehnicii şi a materialelor împotriva armelor NBC şi a sistemelor incendiare se amenajează adăposturi (adăpostiri);

n) conducerea subunităților pe timpul staționării se asigură în principal, prin legături telefonice care pot fi suplimentate prin curieri, semne şi semnale.

85 În situația în care staționarea se execută în cadrul batalionului, comandantul companiei stabileşte măsuri de cooperare cu subunitățile vecine şi cele de sprijin.

Dispunerea companiei se execută în locul destinat de comandantul de batalion şi ținîndu-se seama de condițiile oferite de teren şi de posibilitățile proprii pentru realizarea siguranței nemijlocite.

Modul de dispune în raionul de staționare al batalionului trebuie să asigure repunerea ulterioară în mişcare a companiei de infanterie.

86 Raionul de staționare se ocupă, de regulă, pe întuneric sau în alte condiții de vizibilitate redusă.

Oprirea coloanelor subunităților pe comunicații pentru a aştepta intrarea în raionul de staționare este interzisă.

Amenajarea genistică a raionului începe imediat după sosirea în acesta.

PARAGRAFUL 2.2
Siguranța staționării

87 Pe timpul staționării, comandantul de companie realizează siguranța nemijlocită a subunității cu mijloacele proprii; în acest sens, instalează pe direcția amenințată un post de pază independent şi trimite patrule.

Cînd există pericolul de a fi atacată de inamic compania organizează şi siguranța de staționare.

88 Compania de infanterie întărită poate fi destinată ca detaşament de pază cu misiunea de a descoperi la timp inamicul, de a preveni forțele şi de a asigura desfăşurarea şi intrarea lor organizată în luptă. Detaşamentul de pază organizează un punct de sprijin cu o dezvoltare frontală de pînă la 2 km şi o fîşie de siguranță de pînă la 5 km, la o depărtare de pînă la 15 km față de unitatea căreia îi face siguranța. Pentru siguranța companiei se trimit pichete de pază care la rîndul lor organizează şi instalează posturi de pază.

89 Pichetul de pază sau pichetul de pază independent, de valoare pluton, ocupă şi pregăteşte un punct de sprijin cu o dezvoltare frontală de 500-1000 m, primeşte o fîşie de siguranță cu o lărgime de pînă la 2 km şi poate fi trimis la o distanță de pînă la 5 km față de subunitățile cărora le face siguranța.

90 Postul de pază (independent) are valoarea unei grupe de infanterie ce poate acționa independent sau în cadrul plutonului-ca pichet de pază (independent).

Acesta se trimite pînă la o distanță de 1,5 km (2 km) atunci cînd acționează pe TAB sau MLI sau 1 km cînd acționează pe jos.

Postul de pază organizează o poziție de apărare cu o dezvoltare frontală de pînă la 200 m şi primeşte o fîşie de siguranță cu o lărgime de pînă la 600 m.

91 Pichetele de pază trebuie instalate pe aliniamente favorabile apărării, pe cît posibil, protejate de obstacole antiblindate şi care să asigure un cîmp de vedere spre inamic pe o distanță cît mai mare.

În fîşia de siguranță, pichetul de pază pregăteşte punctul de sprijin de bază şi de rezervă – dacă se dispune de timp; intervalele dintre punctele de sprijin ale pichetelor de pază se apără cu focul armamentului de infanterie şi al aruncătoarelor.

Subunitatea care a rămas la dispoziția comandantului de detaşament se dispune în adîncime, fiind gata să intervină pe direcțiile amenințate.

Pozițiile de tragere ale artileriei cu care este întărit detaşamentul de pază se aleg pe direcțiile pe care inamicul atacă cu tancuri.

Pentru executarea cercetării comandantul detaşamentului de pază organizează observarea; dacă este necesar trimite patrule (echipe) de cercetare, în față, în intervale şi la flancuri.

Ziua, cînd vizibilitatea este bună, jumătate din militarii pichetelor de pază se pot odihni. În condiții de vizibilitate redusă se intensifică observarea (ascultarea) şi acțiunea patrulelor (echipelor) de cercetare.

Siguranța de staționare trebuie să intercepteze toate drumurile principale şi căile de acces spre raionul de staționare al companiei.

Pe tot timpul staționării compania trebuie să fie în permanență gata pentru respingerea inamicului terestru şi aerian, inclusiv pentru nimicirea desantului aerian şi a grupurilor de cercetare-diversiune ale acestuia.

92 Comandantul companiei destinată ca detaşament de pază, indică, de regulă, în ordinul de acţiune pe formatul similar ordinului cu 5 paragrafe: informaţii despre inamic; misiunea detaşamentului de pază; misiunile subunităţilor de siguranţă vecine; misiunile pichetelor de pază şi ale subunităţilor rămase la dispoziţia comandantului de detaşament; misiunile subunităţilor de întărire (sprijin); ora cînd trebuie să fie gata; locul unde se găseşte şi înlocuitorul la comandă.

Comandantul detaşamentului de pază comunică comandanţilor pichetelor (posturilor) de pază **secretul,** organizează cercetarea, indică modalitatea trecerii dincolo de linia de siguranţă şi dă indicaţii pentru protecţia antiaeriană, protecţia împotriva armelor de distrugere în masă şi pentru realizarea legăturilor.

După primirea misiunii pichetele de pază şi mijloacele lor de întărire se deplasează în locurile indicate, organizează observarea şi execută amenajarea genistică poziţiilor.

93 La primirea datelor despre apariţia inamicului, detaşamentul de pază se pregăteşte pentru luptă; comandantul detaşamentului de pază raportează imediat comandantului care a trimis siguranţa şi informează detaşamentele de pază vecine privind modul de acţiune a inamicului în fîşia de siguranţă.

Pichetele de pază capturează sau nimicesc grupurile mici ale inamicului.

Cînd inamicul atacă cu forţe superioare, detaşamentul de pază deschide focul la distanţa maximă eficace, provocîndu-i pierderi şi obligîndu-l să se desfăşoare prematur; el trebuie să apere cu dîrzenie aliniamentul ocupat pentru a asigura desfăşurarea forţelor principale.

Detaşamentul de pază se retrage de pe un aliniament pe altul numai cu aprobarea comandantului eşalonului care l-a trimis.

PARAGRAFUL 2. 3
Activităţi desfăşurate în cadrul raionului de staţionare

94 Pe timpul staţionării se desfăşoară următoarele activităţi pentru refacerea puterii de luptă:

a) aprovizionarea;
b) executarea lucrărilor de mentenanţă;
c) acordarea primelor îngrijiri medicale;
d) evacuarea răniţilor şi a bolnavilor;
e) hrănirea şi odihna personalului.

Comandantul de companie trebuie să urmărească repartizarea echitabilă a militarilor pentru serviciului de gardă şi pentru realizarea lucrărilor de mentenanţă în scopul asigurării timpului necesar pentru odihnă tuturor subordonaţilor.

De regulă, pe timpul staționării se execută şi activități ce privesc pregătirea pentru luptă a companiei, respectiv:

a) pregătirea misiunii următoare de îndată ce este cunoscută, concomitent cu luarea tuturor măsurilor pentru respingerea inamicului terestru şi aerian, inclusiv pentru nimicirea desantului aerian şi a grupurilor de cercetare – diversiune ale acestuia;

b) asigurarea materialelor, armamentului şi a muniției necesare pentru îndeplinirea misiunii;

c) desăvîrşirea antrenamentului companiei (condus de obicei de către locțiitor, atunci cînd comandantul de companie este la ordine la comandantul de batalion);

d) pregătirea pentru deplasare.

SECȚIUNEA a 3-a
Staționarea în condiții particulare

95 Staționarea în localități, stațiuni, grupuri de cabane poartă denumirea de cantonare.

96 Raioanele de cantonare se aleg şi se indică din timp, iar ocuparea acestora presupune următoarele:

a) cercetarea comunicațiilor, clădirilor, crestelor care duc către localități, viroagelor, cursurilor de apă şi a versanților din imediata apropiere a localităților;
b) identificarea, stabilirea şi recunoaşterea clădirilor necesare staționării;
c) identificarea, localizarea şi anihilarea elementelor care ar putea perturba cantonarea forțelor;
d) identificarea, controlul, avizarea şi asigurarea pazei surselor de apă potabilă;
e) stabilirea măsurilor de prevenire şi stingere a incendiilor, de salvare şi evacuare a personalului şi a tehnicii.

97 În teren muntos - împădurit compania staționează în apropierea drumurilor şi culoarelor pentru a asigura ieşirea rapidă pe direcțiile de acțiune şi desfăşurarea în vederea respingerii atacului inamicului.

Este interzisă staționarea în raioanele unde sunt posibile inundații şi avalanşe de pietre, stînci şi zăpadă.

Siguranța de staționare se trimite pentru ocuparea nodurilor de comunicație, podurilor, înălțimilor dominante şi a trecătorilor (pasurilor).

Pentru a îngreuia pătrunderea inamicului şi a uşura lupta elementelor de siguranță pe comunicații, se pregătesc din timp avalanşe şi distrugeri.

Pentru protecția împotriva incendiilor şi prevenirea extinderii acestora se pregătesc căi de evacuare în vederea părăsirii raionului de staționare în timp cît mai scurt.

Lucrările de salvare a personalului şi a tehnicii şi stingerea incendiilor se execută de către subunităţi special destinate, iar la nevoie de către întregul efectiv al companiei.

În funcţie de teren şi mărimea pădurii, subunităţile de siguranţă pot ocupa aliniamente în faţă, pe marginea sau în interiorul acesteia.

Atenţie deosebită se acordă asigurării flancurilor elementelor de siguranţă şi luptei împotriva grupurilor de cercetare-diversiune.

98 La alegerea terenului pentru organizarea bivuacului trebuie să se ţină seama de următoarele condiţii:

a) să fie mascat pentru evitarea descoperirii de către inamic, atît prin observare terestră cît şi aeriană;

b) să ofere condiţii de instalare a siguranţei nemijlocite pentru prevenirea surprinderii;

c) să fie dispus în apropierea unei căi de comunicaţie practicabilă pentru autovehicule;

d) locurile alese trebuie să fie uscate, adăpostite de vînt, asigurate împotriva avalanşelor şi torenţilor;

e) să fie în apropierea unei surse de apă potabilă şi a surselor de aprovizionare cu lemne;

f) să nu fie dispus pe văile rîurilor care pot produce inundaţii pe timpul ploilor abundente.

99 Bivuacul trebuie să asigure:

a) un adăpost - cort, grotă (peşteră), cavernă, adăpost improvizat;

b) adăpostul să poată fi izolat cu pînză cauciucată, pînză de cort, crengi, fîn, paie, cetină, saltea;

c) posibilităţi de încălzire - foc cu lemne şi spirtieră.

100 Pe timp de iarnă, corturile se instalează, în funcţie de grosimea stratului de zăpadă, astfel:

a) cînd stratul de zăpadă este subţire, se curăţă mai întîi terenul de zăpadă, se aşterne un strat de cetină sau fîn (paie), după care se instalează cortul;

b) cînd stratul de zăpadă este mare, se amenajează în zăpadă, o groapă de dimensiunile cortului, adîncă de 30-40 cm, se aşterne un strat de cetină de brad sau fîn (paie) gros de minim 20 cm, după care se instalează cortul.

101 Aprovizionarea cu armament, echipament, diverse materiale şi medicamente, precum şi evacuarea răniţilor şi bolnavilor se execută în ascuns, pe căile de acces către bivuac.

CAPITOLUL III
Deplasarea

SECȚIUNEA 1
Generalități

102 Deplasarea este acțiunea desfăşurată de către compania de infanterie pentru dislocarea dintr-un raion într-altul, intrarea în luptă sau executarea manevrei.

Compania trebuie să fie permanent în măsură să execute deplasări pe orice distanță.

Deplasarea trebuie să se facă rapid, dispersat şi în ascuns pentru a asigura protecția companiei împotriva loviturilor inamicului.

103 Compania de infanterie se deplasează prin următoarele procedee: marş (pe autovehicule sau pe jos); transport (pe comunicații feroviare, maritime, fluviale şi aeriene); combinat.

Procedeul de deplasare se adoptă în funcție de situație, scopul, distanța şi timpul afectat deplasării, starea comunicațiilor şi existența mijloacelor de deplasare.

Procedeul de bază pentru deplasare este *marşul*.

Indiferent de procedeul folosit, compania de infanterie trebuie să ajungă în raionul (pe aliniamentul) stabilit la timp şi cu puterea de luptă completă, în vederea îndeplinirii misiunii ordonate.

În funcție de situație şi misiune, deplasarea poate fi *spre front, de-a lungul frontului, dinspre front şi în spatele frontului.*

104 În scopul organizării deplasării companiei de infanterie se stabilesc:

a) **elementul de marş** – subunitate care se deplasează sub comanda unui singur comandant; de regulă este un pluton, în mod excepțional poate fi şi o companie;

b) **seria de marş** – un grup de elemente de marş aflate sub comanda unui singur comandant, desemnate printr-o cifră sau literă pentru a uşura planificarea şi coordonarea acțiunilor;

c) **momentul sosirii** –termenul la care capul coloanei trece de un punct de coordonare sau o linie stabilite;

d) **momentul trecerii** – termenul la care coada coloanei trece de un punct de coordonare sau o linie liniei stabilite;

e) **golul** – distanța sau timpul dintre două elemente de marş consecutive care se deplasează pe aceeaşi rută; se măsoară în metri sau minute de la spatele unui element pînă în fața următorului element;

f) **distanța** dintre vehicule – depărtarea dintre două vehicule consecutive;

g) **punctul inițial** – locul bine definit de pe o rută (un itinerar), situat la o distanță egală cu lungimea coloanei unui batalion(similare) față de raionul de concentrare, de unde elementele de marş trec sub comanda conducătorului deplasării

şi încep deplasarea; din acest punct, coloana se formează prin trecerea succesivă a subunităţilor;

h) punctul final – locul bine definit de pe o rută, de unde elementele de marş revin sub comanda şefilor direcţi.

i) momentul final – termenul la care coada coloanei trece de punctul final;

j) punctul de coordonare – locul de pe ruta de deplasare, luat drept reper, faţă de care se raportează unităţile pe timpul executării acesteia; poate fi, de asemenea, un punct unde pot avea loc interferenţe în deplasarea trupelor;

k) lungimea coloanei – mărimea coloanei, incluzînd golurile;

l) timpul de trecere – intervalul de timp dintre momentul în care primul element trece printr-un anumit punct şi cel în care ultimul element trece prin acelaşi punct;

m) ritmul de marş – distanţa medie parcursă într-o perioadă dată de timp (viteza în km/h), incluzînd scurtele opriri şi întîrzierile;

n) intervalul de timp – timpul necesar capului unei coloane să se deplaseze dintr-un punct în altul;

o) densitatea traficului – numărul mediu de vehicule care ocupă un km, exprimată în vehicule pe km (v/km);

p) modul de asigurare a legăturilor prin mijloacele de comunicaţii pe timpul deplasării.

105 Cerinţele de bază ale pregătirii şi desfăşurării deplasării sunt:

a) Nu confundaţi deplasarea cu manevra !

b) Executaţi recunoaşterea la toate eşaloanele!

c) Folosiţi eficient terenul şi vremea! – deplasarea în condiţii de vizibilitate redusă asigură siguranţă mai mare.

d) Menţineţi securitatea pe timpul deplasării!

e) Luaţi contactul cu inamicul prin cea mai mică subunitate posibilă!

Deplasarea companiei se execută pe subunităţi; acest procedeu asigură o securitate mai bună, o viteză şi o dispersare mai mare; dezavantajele procedeului se referă la regruparea greoaie a subunităţilor, dificultatea realizării legăturii cu elementele de marş în cazul unui atac precum şi la realizarea intr-un timp mai mare a dispozitivului.

Principala responsabilitate a comandantului de companie este menţinerea securităţii subunităţii pe timpul deplasării; aceasta se poate realiza pe baza respectării următoarelor cerinţe:

a) Folosiţi formaţia de marş şi procedeul de deplasare corespunzător!

b) Deplasaţi-vă cît de repede permit situaţia şi comunicaţia!

c) Asiguraţi-vă că elementele de siguranţă de cap, flanc şi spate sunt instruite şi amplasate corect!

d) Întăriţi disciplina cu privire la folosirea lanternelor (luminilor) şi producerea zgomotelor!

e) Verificaţi camuflarea personalului şi a echipamentului!

Luarea contactului cu inamicul prin cea mai mică subunitate posibilă reduce pierderile iar comandantul are posibilitatea să manevreze cu forțele principale pentru nimicirea acestuia.

106 Locul comandantului şi a armamentului de bază depinde de situație, formația de marş, tehnica de deplasare şi organizarea companiei de infanterie.

Comandantul companiei se dispune în locul din care poate observa şi controla compania; în mod normal acesta se află împreună cu comanda companiei înapoia plutonului din capul coloanei forțelor principale, acolo de unde poate conduce cel mai bine acțiunile companiei şi poate menține comunicațiile.

Subunitățile primite ca întărire (sprijin) se dispun în locurile de unde pot sprijini cel mai bine acțiunile companiei.

Comandantul companiei poate folosi drumurile adiacente atunci cînd itinerarul deplasare al companiei nu permite trecerea *vehiculelor pe roți*.

SECȚIUNEA a 2-a

Deplasarea în cîmpul tactic

107 Pe timpul deplasării compania trebuie să fie pregătită permanent pentru luptă; în acest scop ea se organizează în elemente de deplasare de valoare grupă sau (şi) pluton; dispozitivul de deplasare este, de regulă, în coloană, dar în funcție de situație (MITF-T) comandantul poate folosi şi alte dispozitive.

Cînd deplasarea se execută pe jos, compania se împarte în cîte un şir de fiecare parte a drumului; distanța între şiruri nu trebuie să fie mai mică de 5 metri în nici o situație; distanța între soldați trebuie să fie de 2-5 m, iar cea dintre plutoane de 5o m;

Ritmul normal de marş este de 4- 5 km/h; acesta depinde de lungimea itinerarului, timpul avut la dispoziție, posibilitatea întîlnirii cu elementele inamicului, teren, vreme, starea fizică şi morală a companiei şi greutatea încărcăturii dispuse pe militari.

Dacă deplasarea se execută într-o zonă sigură, vehiculele, organizate intr-o subunitate separată (dacă există) şi plutonul de aruncătoare pot precede compania; aceasta va permite tehnicii să fie operațională la ajungerea companiei în raionul de dispunere; dacă vehiculele se deplasează cu compania, ultimul vehicul trebuie să aibă stație radio, astfel încît comandantul să poată fi contactat în situații de urgență.

108 Dispozitive de deplasare (marş). Pentru executarea deplasării compania de infanterie foloseşte, de regulă, unul din următoarele dispozitive: în coloană, în linie, în " V " , în săgeată, şir şi eşalonat stînga sau dreapta; aceste dispozitive prezintă locul fiecărui pluton şi grupă din companie în relație una cu cealaltă; fiecare dispozitiv în parte, oferă un grad diferit de securitate, control şi putere de foc.

Adoptarea dispozitivului de marş se face în funcție de:

a) misiune;
b) situația inamicului;
c) teren;
d) vreme şi condițiile de vizibilitate;

e) viteza de marş dorită;
f) gradul de flexibilitate urmărit.

La deplasarea în teren variat, distanțele dintre militari şi dintre plutoane variază în funcție de teren şi situație; militarii trebuie să observe în permanență terenul pentru descoperirea pozițiilor inamicului şi a celor favorabile ocupării în cazul contactului cu acesta.

Comandantul de companie precizează plutoanelor dispozitivul pe care trebuie să-l adopte în cadrul companiei; dacă nu se stabileşte acest lucru, atunci fiecare comandant de pluton alege dispozitivul pe care îl va adopta plutonul său în cadrul companiei.

Dispozitivele de marş ale plutoanelor şi grupelor sunt prezentate în “ Manualul grupei de infanterie” şi „Manualul plutonului de infanterie”.

La deplasarea în dispozitiv de marş, compania se orientează, de regulă, după plutonul direcțional, dispus în capul coloanei; la dispozitivele de marş în linie sau în “V”, comandantul companiei trebuie să nominalizeze plutonul direcțional, celelalte plutoane îşi reglează viteza de marş după acesta, fapt ce permite executarea unor schimbări rapide şi asigură controlul deplasării întregii companii prin ritmul impus de către plutonul direcțional; comandantul companiei se dispune, de regulă, în dispozitiv, în locul de unde poate observa şi controla cel mai bine plutonul direcțional.

Pentru alarmarea şi pregătirea companiei în vederea executării deplasării (marşului) se foloseşte sistemul cu patru stări de pregătire (care reprezintă gradul de operativitate), pentru a stabili intervalul de timp în compania trebuie să înceapă deplasarea, astfel:

a) starea de pregătire nr. 1 – Fii gata de marş imediat!
b) starea de pregătire nr. 2 – Fii gata de marş în 15 minute!
c) starea de pregătire nr. 3 - Fii gata de marş într-o oră!
d) starea de pregătire nr. 4 – Fii gata de marş în 2 ore!

109 Dispozitivul de deplasare (marş) în coloană, permite companiei realizarea contactului cu inamicul cu un singur pluton, asigurînd astfel executarea manevrei cu celelalte două plutoane din spate; este un dispozitiv flexibil care permite o bună securitate, trecerea rapidă la o altă formație şi executarea deplasării cu o viteză mai mare; acesta realizează o bună dispersie a subunității şi ajută la executarea manevrelor şi a controlului, în special pe timp de vizibilitate redusă precum şi a unui volum mai mare de foc pe flancuri, dar mai limitat în față şi în spate.

În figura nr. 6 este prezentată o variantă a dispozitivului de deplasare (marş) a companiei de infanterie în coloană cu plutonul din față în “V”, cel din mijloc în săgeată şi ultimul în coloană.

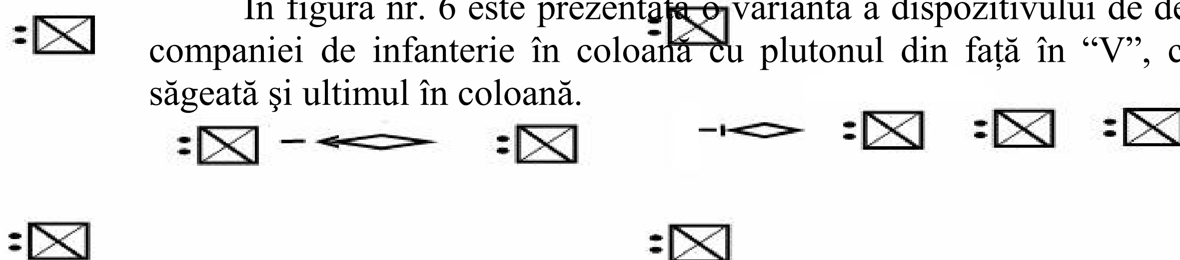

Figura nr. 6 Compania de infanterie în coloană.

110 Dispozitivul de deplasare (marş) al companiei de infanterie în linie este cel în care toate cele trei plutoane de infanterie sunt dispuse în faţă, unul lîngă celălalt, la intervalele stabilite, pe aceleiaşi direcţie de deplasare; acesta permite folosirea la maxim a focului spre înainte şi mai puţin spre flancuri; este formaţia cea mai greu de controlat şi coordonat; comandantul companiei va numi un pluton direcţional (de regulă, cel din centru) pentru a ajuta celelalte plutoane să se orienteze; siguranţa de flanc şi spate este mai redusă, dar se poate îmbunătăţi în situaţia în care plutoanele de la flancuri folosesc dispozitivul eşalonat stînga sau dreapta.

În figura nr.7 este prezentată o variantă a dispozitivului de deplasare (marş) al companiei de infanterie în linie cu plutonul din stînga- eşalonat stînga, plutonul din centru – în linie, iar plutonul din dreapta – eşalonat dreapta.

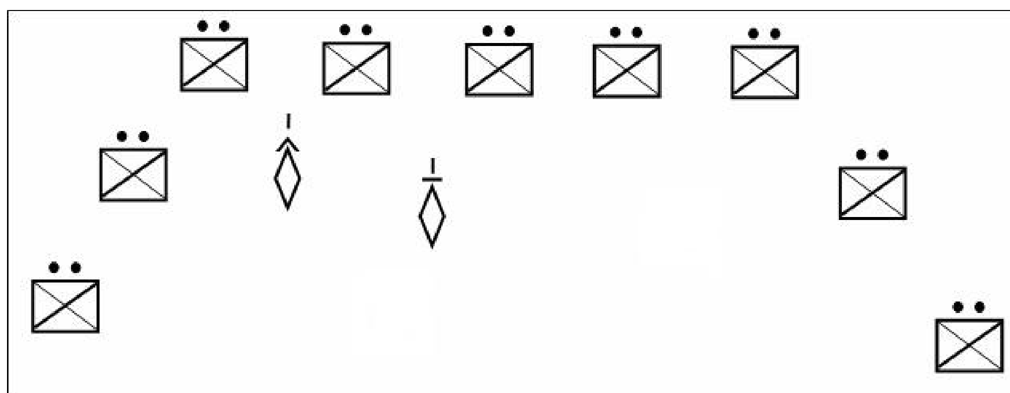

Figura nr.7 Compania de infanterie în linie

111 Dispozitivul de deplasare (marş) al companiei de infanterie în săgeată este cel în care două plutoane sunt dispuse în spate, putînd supraveghea sau urmări plutonul direcţional; acesta facilitează executarea rapidă a focului spre înainte sau (şi) flancuri; contactul se realizează cu o subunitate de valoare mică, celelalte subunităţi putînd manevra; este o formaţie greu de controlat şi coordonat, dar permite executarea deplasării cu o viteză mai mare decît în cazul dispozitivului în "V".

În figura nr.8 este prezentată o variantă a dispozitivului de deplasare (marş) al companiei de infanterie în săgeată cu plutonul din faţă – în săgeată, , plutonul din stînga - în coloană, plutonul din centru – în linie, iar plutonul din dreapta – eşalonat dreapta.

Figura nr. 8 Compania de infanterie în săgeată.

112 Dispozitivul de deplasare (marş) al companiei de infanterie în "V " este cel în care două plutoane sunt dispuse în faţă pentru a permite, în situaţia contactului cu inamicul, executarea focului spre înainte şi spre flancuri, iar cel de–al treilea pluton este dispus în spate, putînd supraveghea sau urmări celelalte două plutoane; în situaţia în care compania este atacată din flanc, două plutoane pot răspunde cu foc şi cel de-al treilea poate manevra; această formaţie este greu de controlat şi coordonat şi încetineşte deplasarea; comandantul de companie desemnează plutonul direcţional.

În figura nr. 9 este prezentată o variantă a dispozitivului de deplasare (marş) al companiei de infanterie în "V" în care toate plutoanele au adoptat formaţia în săgeată.

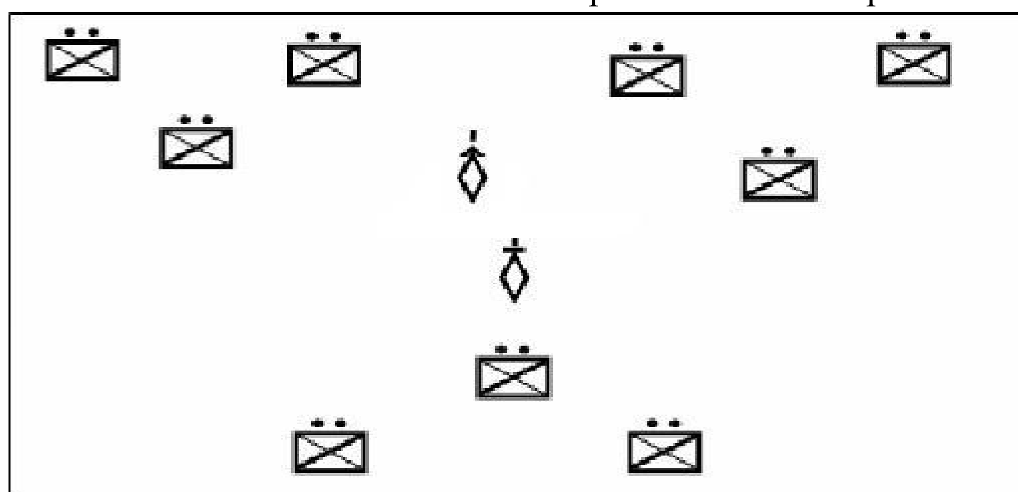

Figura nr. 9 Compania de infanterie în "V"

113 Şirul este dispozitivul de deplasare (marş) al companiei de infanterie care se realizează prin dispunerea plutoanelor şi grupelor în spatele elementelor din capul coloanei; este formaţia cea mai uşor de controlat care permite deplasarea rapidă în teren greu accesibil şi pe timp de vizibilitate redusă; acest dispozitiv este vulnerabil şi nu permite executarea cu uşurinţă a manevrei.

În figura nr.10 este prezentată o variantă a dispozitivului companie de infanterie în şir.

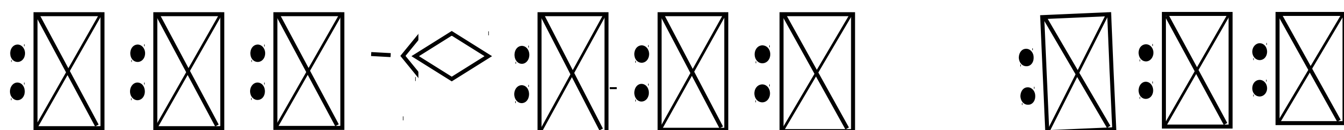

Figura nr. 10 Compania de infanterie în şir.

114 Dispozitivul de deplasare (marş) al companiei de infanterie eşalonat dreapta (stînga) se foloseşte atunci cînd situația este neclară şi contactul cu inamicul în față sau la flancuri este probabil; în mod normal la unul din flancuri se află un obstacol sau o subunitate vecină, fapt ce va împiedica acțiunile inamicului pe la acel flanc.

În figura nr. 11 este prezentată o variantă a dispozitivului de deplasare (marş) al companiei de infanterie eşalonat în care plutonul din față este eşalonat stînga, plutonul din mijloc este în săgeată iar ultimul pluton este în coloană.

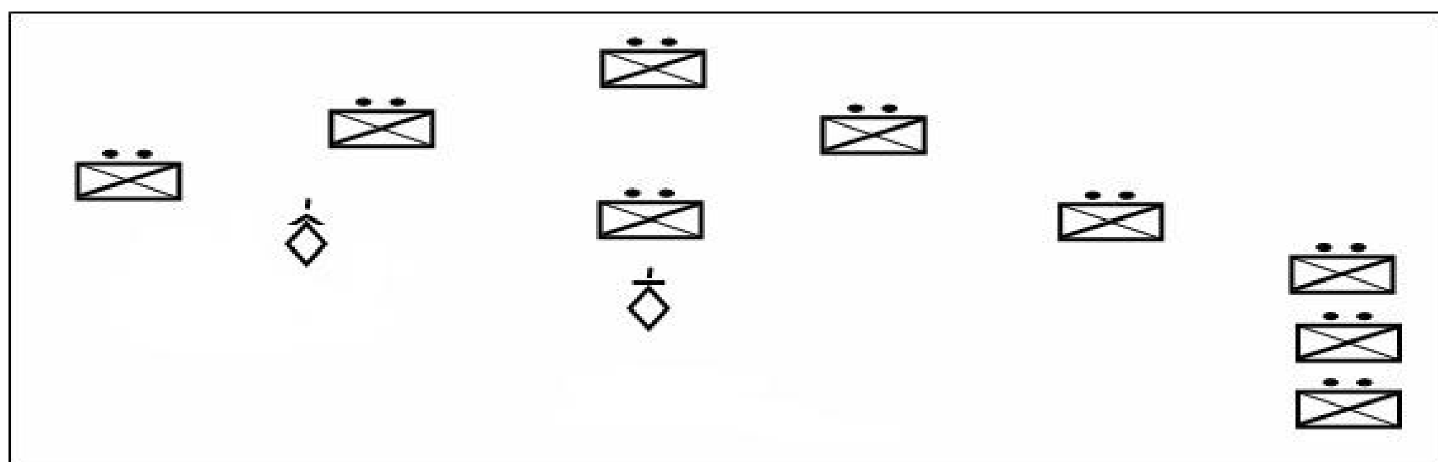

Figura nr.11 Compania de infanterie eşalonat

115 Alegerea dispozitivului. Comandantul de companie stabileşte dispozitivul care asigură cel mai bun control, cea mai bună siguranță şi viteză, în funcție de situație; în tabelul de mai jos se prezintă comparativ cele şase dispozitive:

Dispozitivul	Securitatea	Executarea focului	Controlul	Viteza
0	1	2	3	4
În coloană	Dispersare bună Circulară	Bună înainte şi în spate Excelentă lateral	Bun Formație - flexibilă	Mare
În linie	Excelentă în față Slabă în lateral	Excelentă în față Slabă - lateral şi înapoi	Greu Formație rigidă	Mică
În săgeată	Circulară	Bună în față şi în lateral	Mai uşor decît în linie	Mai mare decît în linie

			Formație flexibilă	
În “V”	Mai bună în față	Foarte bună în față	Foarte greu	Mică
În şir	Mai puțin sigură	Slabă	Uşor	Mare
Eşalonat	Bună spre lateral şi în față	Bună în față şi în lateral	Greu	Mică

116 Tehnici de deplasare. Atunci cînd compania nu se află în contact cu inamicul pentru executarea deplasării se foloseşte una din următoarele tehnici de deplasare: deplasarea cînd întîlnirea cu inamicul este puțin probabilă; deplasarea cînd întîlnirea cu inamicul este probabilă; deplasarea cînd întîlnirea cu inamicul este foarte probabilă. Comandantul companiei decide tehnica, pe care o va folosi. Tehnica de deplasare şi distanțele dintre militari şi subunități sunt variabile şi se stabilesc în funcție de natura misiunii, posibilitatea realizării contactului cu inamicul, ritmul de executare a deplasării, teren, vizibilitate şi alți factori care pot influența controlul. Aceste tehnici nu presupun stabilirea unor dispozitive fixe.

117 Deplasarea cînd întîlnirea cu inamicul este puțin probabilă se foloseşte atunci cînd viteza de deplasare este importantă şi contactul cu inamicul este puțin probabil; compania se deplasează în coloană cu distanțe de 20 la 50 de metri între plutoane, în funcție de condițiile de timp, anotimp şi stare a vremii; folosind această tehnică, se pot adopta oricare din dispozitivele de deplasare prezentate anterior; comandantul companiei se deplasează în urma plutonului direcțional pentru a uşura controlul şi orientarea.

118 În executarea deplasării cînd întîlnirea cu inamicul este probabilă viteza este esențială; cele mai eficiente dispozitive de deplasare sunt în coloana şi în săgeata; distanța dintre plutonul din față şi cel din spate nu este stabilită; plutonul din spate se dispune la o distanță suficientă pentru a evita focul executat de către inamic asupra plutonului din față, dar suficient de aproape pentru a-l sprijini cu foc sau manevră atunci cînd realizează contactul; plutonul din față foloseşte această tehnică în timp ce subunitățile celelalte se deplasează normal şi păstrează distanțele stabilite față de elementul din față.

119 Deplasarea cînd întîlnirea cu inamicul este foarte probabilă se foloseşte atunci cînd întîlnirea cu inamicul; este cea mai sigură tehnică dar şi cea mai înceată; o parte din companie (elementul de sprijin) ocupă o poziție acoperită cu un bun cîmp de observare şi tragere; cealaltă parte se deplasează sub acoperirea elementului de sprijin urmînd să ocupe o poziție pentru a sprijini la rîndul său deplasarea primului element; cînd se foloseşte metoda alternativă, rolurile elementelor companiei se schimbă la fiecare etapă de deplasare; cînd se foloseşte metoda succesivă acelaşi element va executa sprijinul pentru fiecare etapă de deplasare.

SECȚIUNEA a 3-a

120 Marşul constă în deplasarea organizată a subunităților în coloane; se execută noaptea sau în alte condiții de vizibilitate redusă; ziua se execută numai pe timpul desfăşurării acțiunilor de luptă, atunci cînd este impus de condițiile situației şi la depărtări mari înapoia dispozitivului forțelor din contact cu inamicul; marşul pe timp de zi se execută pe coloane de subunități, cu distanțe mari între ele şi necesită măsuri de siguranță eficace, în special, în punctele obligatorii de trecere.

Compania de infanterie execută marşul fie pe TAB sau MLI, fie pe jos, în cadrul eşalonului superior sau independent.

121 În funcție de urgența impusă de situație, efortul cerut personalului şi viteza de deplasare, marşul companiei de infanterie poate fi *normal* sau *forțat*.

Marşul normal se execută, de regulă, pe timp de noapte sau în alte condiții de vizibilitate redusă, cu viteze medii de deplasare.

Marşul forțat se execută cînd situația impune trecerea în timp scurt la îndeplinirea unei misiuni de luptă, cu viteze maxime admise de norme şi teren, de regulă, fără oprire, folosindu-se pentru deplasare majoritatea timpului de zi şi de noapte; el se execută atunci cînd se prevede întîlnirea cu inamicul, la introducerea în luptă, în urmărire, în retragere şi în toate cazurile cînd există pericol de întrebuințare de către inamic a armelor de distrugere în masă şi a sistemelor incendiare.

122 Marşul se execută în condițiile *cînd se prevede sau nu întîlnirea cu inamicul*.

Cînd se prevede întîlnirea cu inamicul marşul trebuie pregătit şi executat astfel încît forțele să fie în permanență gata de acțiune, capabile să se desfăşoare cu repeziciune şi să intre la timp în luptă. În acest scop, se iau măsuri pentru constituirea unui dispozitiv de marş adecvat.

Cînd nu se prevede întîlnirea cu inamicul marşul se pregăteşte şi se execută astfel încît compania să ajungă în noul raion în condițiile unor eforturi normale; pentru aceasta se aleg cele mai bune drumuri care se pregătesc din timp; coloanele se formează din subunități care au aceeaşi viteză de marş şi capacitate de trecere.

123 Etapa de marş **este distanța parcursă de companie în 24 de ore.**

În teren şes şi deluros, *etapa de marş* pe autovehicule poate fi de *pînă la 250 km*, uneori mai mare; în teren muntos-împădurit *pînă la 150 km*.

Cînd subunitățile se deplasează pe jos *mărimea etapei de marş* poate să fie *de pînă la 30 km*.

Viteza medie de marş este media vitezelor parțiale realizate pe diferite porțiuni de itinerar şi se exprimă în km/oră.

Viteza medie de marş a coloanelor mixte în teren şes sau deluros, *ziua* este de *20-30 km/oră*; coloanele de transportare amfibii blindate (maşini de luptă ale

infanteriei, automobile) se deplasează *ziua cu 30-40 km/oră,* iar *noaptea cu 25-30 km /oră;* cînd subunitățile se deplasează pe jos viteza medie de marş este de *4-5 km/oră,* iar *pe schiuri de 5-7 km/oră;* cînd deplasarea se execută pe drumuri cu pante mari sau cu obstacole (bolovani, grohotiş) viteza de deplasare se micşorează *pînă la 1 km/oră.*

În teren muntos - împădurit viteza de marş se reduce cu *30- 40%* față de cea din teren şes şi deluros.

Pe timp de îngheț (dezgheț), pe drumuri desfundate şi în condiții de vizibilitate redusă viteza medie de marş poate fi de *10-15 km/oră;* la urcarea pantelor de 6-8 % viteza este de pînă la 10 km/oră, iar la coborîre *de pînă la 15-20 km/oră.*

Pe căldură mare, pe drumuri cu praf, pe timpul trecerii prin localități mari, pe ceață şi ninsoare sau noaptea viteza de marş se reduce cu 15-20% şi chiar mai mult.

Noaptea, cînd autovehiculele sunt echipate cu aparate de vedere pe timp de noapte sau cînd luminează luna, pe drumurile cu indicatoare luminoase şi cu circulație într-un singur sens, viteza medie de marş poate fi aceeaşi ca pe timpul zilei.

124 Pentru menajarea forțelor militarilor, verificarea stării tehnice a autovehiculelor, executarea întreținerilor tehnice şi înlăturarea defecțiunilor, se fixează *halte mici, halte mari şi odihna de zi (noapte).*

Haltele mici, în cazul deplasării pe autovehicule, se fixează astfel: prima după 1-2 ore de marş, iar următoarele, după fiecare 2-3 ore de marş (iarna după 1-1,5 ore de marş) şi au durata de 20-30 minute; cînd marşul se execută pe jos se fixează prima haltă după 30 minute de la începerea acestuia, iar următoarele din 50 în 50 minute şi au o durată de 10 minute.

Halta mare se fixează la sfîrşitul primei jumătăți a etapei de marş şi are o durată de 2-4 ore.

Cînd distanța de parcurs este mai mică decît o etapă de marş, noaptea şi iarna pe geruri puternice nu se fixează, de regulă, haltă mare.

Pe timpul haltei mari se serveşte hrana şi se completează plinurile la autovehicule, se verifică armamentul şi tehnica militară, se execută întreținerea tehnică a autovehiculelor, iar în funcție de rulajul transportoarelor amfibii blindate (maşinilor de luptă ale infanteriei) – reglajele dispozitivelor de comandă.

Odihna de zi (noapte) se fixează după executarea unei etape de marş.

Pentru haltele mari şi odihna de zi (noapte) se aleg raioane care oferă condiții favorabile de protecție şi mascare şi dispun de suficiente surse de apă.

Pe timpul haltei mari şi în raionul odihnei de zi (noapte) subunitățile părăsesc drumul şi se dispun în raioanele stabilite, astfel încît să fie permanent gata de luptă şi să poată continua în timp scurt marşul.

În raionul odihnei de zi (noapte) se iau măsuri de asigurare a acțiunilor de luptă, se distribuie hrană caldă, se completează plinurile de carburanți şi lubrifianți şi se execută lucrările prevăzute la halta mare.

Pe timpul odihnei de zi (noapte) se pot schimba elementele de siguranță a marşului.

Cînd deplasarea se execută pe jos, după 2-3 zile de marş se acordă 24 ore pentru odihnă.

125 Cînd compania execută marşul independent (izolat), comandantul ia măsuri de siguranță a subunității pe care o comandă şi a celor de întărire (sprijin), numeşte observatori (terestru şi aerian) cărora le precizează misiunile şi modul de îndeplinire a acestora. La nevoie, pentru cercetarea unor obiective de pe direcția de deplasare, numeşte echipe de cercetare. În funcție de distanța pe care se execută marşul şi de posibilitatea întîlnirii cu inamicul pentru siguranța companiei se numeşte o patrulă de siguranță. Elementele destinate pentru siguranța marşului, pe timpul haltelor se transformă în elemente de siguranță a staționării.

126 În siguranța de marş cînd pichetul mobil este de valoare companie aceasta poate destina un pluton ca patrulă de siguranță de cap (de flanc, de spate).

Compania ca pichet mobil (fix) poate primi ca întărire 1 pluton de tancuri, 1 baterie de aruncătoare calibru 120 mm, 1-2 pionieri, 1-2 cercetaşi chimici.

Pichetul mobil de cap se trimite la distanța de *5-10 km,* iar *pichetul mobil (fix) de flanc şi de spate – pînă la 5 km.*

În localități, păduri, munți, pe timp de noapte sau cînd marşul se execută pe jos, aceste distanțe se pot micşora pînă la jumătate.

127 Misiunile pichetului mobil de cap (de flanc) sunt:

a) să asigure coloana căreia îi face siguranța împotriva atacului prin surprindere al inamicului terestru, să captureze sau să nimicească cercetaşii inamicului ori grupurile de cercetare-diversiune ale acestuia;

b) să atace cu îndrăzneală inamicul de pe itinerarul de deplasare, să cucerească punctele din teren favorabile pentru luptă, să oblige pe inamic să se desfăşoare prematur, asigurînd astfel condiții favorabile pentru desfăşurarea şi intrarea în luptă în mod organizat a coloanei căreia îi face siguranța.

128 Misiunile pichetului mobil de spate sunt:

a) să asigure coloanei căreia îi face siguranța posibilitatea de a se desprinde de inamic şi a executa deplasarea în ordine;

b) să nu permită inamicului terestru să atace prin surprindere coloana căreia îi face siguranța, interzicînd îndeosebi acțiunile elementelor de cercetare-diversiune, subunităților aeromobile şi desantului aerian ale acestuia.

129 Comandantul companiei destinată ca pichet mobil este obligat să-şi însuşească misiunea, să studieze pe hartă itinerarul de deplasare, să stabilească modul de deplasare al companie şi să dea ordinul de acțiune.

130 Pentru executarea marşului, comandantul companiei dă ordinul de marş pe structura celor 5 paragrafe, în care precizează:

a) informaţii despre inamic şi aliniamentele probabile de întîlnire cu acesta;
b) misiunea companiei pichet mobil de cap (spate);
c) informaţii despre subunităţile vecine şi despre cercetare (atunci cînd acţionează în faţă);
d) compunerea şi misiunile patrulei de siguranţă;
e) ora trecerii pe la punctul iniţial şi pe la punctele de coordonare;
f) ordinea de încolonare, viteza de deplasare şi locul haltelor;
g) locurile unde sunt organizate posturi de comenduire şi îndrumare a circulaţiei;
h) modul de acţiune la întîlnirea cu inamicul şi la atacul aerian al acestuia;
i) modul de hrănire al militarilor şi de alimentare au carburanţi – lubrifianţi a tehnicii de luptă;
j) semnalele de conducere şi modul de asigurare a legăturilor prin mijloacele de comunicaţii pe timpul executării marşului;
k) înlocuitorul la comandă.

131 Compania se opreşte pentru halte la semnalul comandantului eşalonului căruia îi face siguranţa.

Pe timpul haltei mici compania ocupă o poziţie avantajoasă şi continuă să observe terenul, fiind gata să respingă atacul inamicului; la halta mare sau în raionul odihnei de zi (noapte) compania – pichet mobil de cap - se transformă în pichet de pază şi îndeplineşte misiunile care i se ordonă.

132 Informaţiile obţinute se raportează imediat comandantului eşalonului care a trimis siguranţa.

În teren muntos-împădurit se mai determină:

a) gradul de practicabilitate a itinerarului pentru autovehicule şi forţe;
b) existenţa punctelor obligatorii de trecere, a grohotişurilor, a grotelor, a peşterilor, a tunelurilor (lucrărilor subterane), a izvoarelor, a refugiilor, iar pe timp de iarnă – grosimea stratului de zăpadă, locul cornişelor, podurilor de zăpadă, avalanşelor.

133 Compania trebuie să treacă cu capul coloanei forţelor principale pe la punctul iniţial la ora stabilită; patrula de siguranţă precede forţele principale la distanţa ordonată.

Distanţa între autovehicule se stabileşte în funcţie de viteza de marş şi condiţiile de vizibilitate şi este de *25-50 m;* pe timpul deplasării pe drumuri cu praf, polei, pante abrupte, coborîşuri periculoase şi curbe cu rază mică, în condiţii de vizibilitate redusă, precum şi pe timpul trecerii zonelor contaminate, distanţa între autovehicule se măreşte *pînă la 100 m,* uneori şi mai mult.

Noaptea autovehiculele folosesc dispozitive de camuflare a luminilor, iar distanța între acestea se reduce *pînă la 25 m.*

Autovehiculele care din cauza unor defecțiuni tehnice au rămas pe itinerar își ocupă locul în coloana din care fac parte, numai pe timpul haltelor.

Coloana nu se oprește în locuri înguste, pe poduri, în vaduri, pe pante mari, în curbe cu rază mică.

La poduri se iau măsuri de realizare a securității deplasării şi la nevoie, pentru întărirea capacității de suport a acestora.

În cazul atacului aerian al inamicului se continuă deplasarea mărind viteza şi distanța dintre autovehicule.

Cercetarea de radiație, chimică şi biologică se execută de toate elementele din siguranța marşului şi de către forțele principale.

134 Pe timp de iarnă cu zăpadă mare şi temperaturi scăzute, executarea marşului necesită:

a) pregătirea şi menținerea drumurilor în stare practicabilă;

b) luarea măsurilor pentru prevenirea degerării oamenilor;

c) pregătirea tehnicii militare pentru funcționarea în condițiile unor temperaturi scăzute;

d) asigurarea autovehiculelor cu accesorii şi mijloace necesare măririi capacității de trecere, acoperirea cu prelate a autovehiculelor destinate pentru transportul militarilor.

În siguranța de marş se includ autovehicule înzestrate cu echipament de buldozer pentru curățirea zăpezii; autovehiculele cu capacitate mare de trecere (tractoarele) se repartizează de-a lungul întregii coloane; pe timpul haltelor, motoarele autovehiculelor se încălzesc cîte *4-5 minute* la fiecare jumătate de oră; pentru încălzirea militarilor se execută cu aceştia exerciții fizice pentru încălzirea organismului; *este interzis ca militarii să stea în poziția culcat pe zăpadă.*

Cînd marşul se execută pe jos, în afara drumurilor sau pe drumuri înzăpezite subunitățile din capul coloanei se schimbă după fiecare *20-30 minute.*

Pe ger puternic se asigură militarilor hrană caldă.

135 Cînd marşul se execută, iarna, la temperaturi scăzute, pe jos, se impune ca:

a) nici o parte a corpului să nu fie strînsă, în special încheieturile şi extremitățile (degetele mîinilor şi picioarelor să se mişte în mănuşi, respectiv în încălțăminte);

b) să nu se strîngă excesiv curelele de la raniță, schiuri sau rachetele de zăpadă;

c) executarea cît mai uniformă a marşului şi dozarea efortului pentru a se evita transpirația corpului, alternativ cu răcirea sa;

d) marşul să se execute în veston, iar scurtele să fie îmbrăcate numai în timpul haltelor;

e) să nu se bea apă rece şi să nu se mănînce zăpadă; apa se va înlocui cu ceai sau cafea şi se va bea cu înghițituri mici (rare);

f) deschizătorii de pîrtii să fie înlocuiți cît mai des;

g) să nu se stea jos pe timpul haltelor mici, haltelele mari să se facă pe cît posibil în case sau cabane.

136 Cînd unele obstacole nu pot fi trecute sau ocolite se prevăd din timp măsuri pentru transbordarea efectivelor, tehnicii şi materialelor folosindu-se în acest scop toate mijloacele la dispoziție; în acest caz, dincolo de obstacol, subunitățile continuă marşul pe jos, muniția, materialele pe militari (purtători) şi autovehiculele vor fi trimise pe rute ocolitoare pînă la ajungerea din urmă a coloanei sau vor relua mişcarea după deschiderea drumului.

SECȚIUNEA a 4-a

137 Transportul constă în deplasarea personalului, tehnicii şi materialelor cu ajutorul mijloacelor feroviare, maritime, fluviale şi aeriene.

În vederea executării transportului, subunităților li se destină stații, aerodromuri, porturi de îmbarcare şi debarcare, raioane de aşteptare şi de adunare, de bază şi de rezervă.

138 Înainte de îmbarcare compania de infanterie se dispune în *raionul de aşteptare*, iar după debarcare în *raionul de adunare*.

Raioanele de aşteptare şi de adunare se aleg în raport cu condițiile de teren la distanță de *pînă la 3 km* față de stațiile, aerodromurile şi porturile de îmbarcare (debarcare).

În raionul de aşteptare compania se dispune în ascuns, folosind lucrările genistice executate din timp de forțele şi mijloacele destinate în acest scop, precum şi proprietățile de protecția ale terenului, ținînd seama de ordinea de deplasare spre stația de îmbarcare.

139 *Cînd transportul se execută pe comunicațiile feroviare, maritime sau fluviale* comandantului de companie i se precizează:

a) raionul de aşteptare;

b) itinerarul şi modul de deplasare spre locul de îmbarcare;

c) planul de îmbarcare şi de repartizare a personalului, tehnicii şi a materialelor pe vagoane (platforme sau nave);

d) durata în timp de la începerea şi pînă la terminarea îmbarcării.

Înainte de a începe deplasarea în vederea îmbarcării, comandantul de companie verifică dacă personalul cunoaşte regulile de îmbarcare, ancorare şi debarcare a tehnicii militare, de comportare pe timpul transportului şi dacă armamentul, TAB sau MLI şi materialele sunt pregătite pentru a fi transportate.

Deplasarea companiei din raionul de aşteptare către staţia sau portul de îmbarcare se desfăşoară astfel încît să se poată trece imediat la executarea îmbarcării.

Armamentul, TAB sau MLI şi personalul trebuie să se îmbarce cu repeziciune şi în siguranţă, respectîndu-se cu stricteţe măsurile pentru prevenirea accidentelor şi deteriorarea tehnicii militare şi a mijloacelor de transport.

140 Pe timpul transportului compania de infanterie trebuie să fie în permanenţă gata de debarcare, pentru continuarea deplasării prin marş şi intrarea la timp în luptă.

Cercetarea, observarea aeriană şi terestră se asigură prin posturi de observare prevăzute cu aparatura de observare şi de cercetare chimică, biologică şi de radiaţie necesară; şeful eşalonului de transport este informat asupra situaţiei aeriene şi chimice de către şefii sectoarelor de comenduire de cale ferată (de apă).

Eşalonul de transport se apără împotriva inamicului aerian cu armamentul de infanterie destinat în acest scop; paza pe timpul transportului pe comunicaţiile feroviare se execută printr-o gardă destinată de subunitate; atenţie deosebită se acordă pazei împotriva grupurilor de cercetare-diversiune şi elementelor teroriste ale inamicului.

Subunităţile care se transportă pe comunicaţiile feroviare, maritime şi fluviale se asigură cu rezerve de alimente şi apă potabilă pentru toată durata transportului.

Pentru acordarea la timp a asistenţei medicale pe timpul transportului, funcţionează punctul medical al batalionului.

141 La sosirea în staţia (portul) de debarcare, compania debarcă protejată de focul subunităţilor de siguranţă şi se deplasează în ascuns în raionul de adunare, fiind gata să îndeplinească misiunea de luptă; aceasta trebuie să fie în măsură să debarce şi în locuri nepregătite, să execute marşul spre locul ordonat ocolind porţiunile de teren cu distrugeri sau contaminate şi să intre la timp în luptă.

142 Cînd linia de cale ferată de pe direcţia de deplasare a fost întreruptă şi nu sunt posibilităţi de refacere a acesteia în timp scurt sau de varientare, compania poate continua transportul prin *transbordare* pe alte mijloace feroviare de transport asigurate din timp sau prin d*eplasare pe căile rutiere existente*; transbordarea trebuie să fie temeinic pregătită şi efectuată în timp cît mai scurt, cu luarea tuturor măsurilor de asigurare a acţiunilor.

143 Transportul pe comunicațiile aeriene se execută pe direcțiile unde celelalte căi de comunicație au o dezvoltare insuficientă sau au suferit mari distrugeri, precum şi în situații care necesită dislocări urgente de forțe şi mijloace dintr-un raion în altul şi efectuarea unor manevre; el se efectuează cu avioane, elicoptere, planoare, folosindu-se ca procedeu de bază debarcarea (aterizarea); pentru unele materiale se pot folosi şi procedeele paraşutării acestora de la înălțime mică (delestarea sau extracția).

SECȚIUNEA a 5-a
Pregătirea deplasării

144 Pregătirea deplasării cuprinde, de regulă, următoarele activități:

a) luarea deciziei, planificarea deplasării şi transmiterea misiunilor la subordonați;

b) organizarea conducerii;

c) cercetarea şi recunoaşterea itinerarelor de deplasare;

d) recunoaşterea raionului de îmbarcare, debarcare, transbordare, a celui de plecare şi de adunare după deplasare;

e) pregătirea forțelor pentru marş; stabilirea şi luarea măsurilor de creştere a capacității de trecere în punctele obligatorii;

f) organizarea asigurării acțiunilor şi protecției forțelor (cu accent deosebit pe protecția antiaeriană);

g) logistica deplasării.

145 Planificarea deplasării forțelor ține seama de :

a) misiunea şi concepția comandantului eşalonului superior;

b) timpul disponibil şi distanța pe care se face deplasarea;

c) compunerea dispozitivului de deplasare;

d) regulile privind îndrumarea circulației şi măsurile de control necesare;

e) misiunea ulterioară;

f) situația inamicului (terestru şi aerian), inclusiv pericolul nuclear, biologic şi chimic;

g) gradele relative de mobilitate, disponibilitatea fişiilor, numărul şi capacitatea itinerarelor disponibile, condițiile de teren şi stare a vremii;

h) alte deplasări, inclusiv traficul populației civile.

146 Pentru conducerea forțelor pe timpul deplasării, se folosesc mijloacele de comunicații şi semnalele.

Folosirea mijloacelor de comunicații, indiferent de tip, are loc la ordin şi cu respectarea regimului impus de regulile de trafic; păstrarea secretului asupra scopului deplasării se asigură prin limitarea numărului persoanelor care au acces la informații şi care participă la pregătirea acesteia.

CAPITOLUL IV
Regruparea şi înlocuirea

SECȚIUNEA 1
Pregătirea şi desfăşurarea regrupării

147 Prin **regrupare forțele îşi schimbă locul de dispunere sau acțiune (manevra de forțe şi mijloace)** în vederea constituirii unui nou dispozitiv adecvat situației existente în acel moment, avînd ca scop: restructurarea dispozitivului de acțiune; crearea unei grupări de forțe pe o altă direcție; întărirea unor grupări de forțe care au suferit pierderi mari; suplimentarea efortului pe anumite direcții; îndeplinirea altei misiuni; deplasarea forțelor şi mijloacelor în vederea scoaterii lor de sub loviturile inamicului; schimbarea raionului de dispunere a subunității.

148 Pentru pregătirea şi desfăşurarea regrupării comandanții trebuie să aibă în vedere: natura dispunerii viitoare (dintr-un raion în altul, dintr-un dispozitiv de acțiune în altul, dintr-un raion într-un dispozitiv de luptă); finalitatea regrupării (cu sau fără înlocuirea forțelor); natura deplasării (marş, transport, combinat); scopul; acțiunea în curs de desfăşurare şi viitoare; operațiile inamicului; terenul.

149 Procedeele de regrupare a forțelor sunt următoarele: ***din adîncime spre front; de-a lungul frontului; dinspre front spre spate; combinat.***

Regruparea din adîncime spre front se execută prin desfăşurarea parțială sau totală a forțelor de angajare ulterioară, forțelor de sprijin şi a altor forțe pentru realizarea noului dispozitiv în viitoarele raioane de acțiune sau întărirea apărării pe direcțiile amenințate.

Regruparea de-a lungul frontului presupune desfăşurarea parțială sau totală dintr-un sector al frontului într-altul a forțelor de angajare ulterioară, forțelor de sprijin şi a altor forțe, în scopul mutării efortului de pe o direcție pe alta sau pentru restructurarea dispozitivului.

Regruparea dinspre front spre spate se execută prin scoaterea unor forțe din compunerea grupării de angajare sau prin deplasarea forțelor de angajare ulterioară (rezervelor) şi a celor de sprijin în raioane sau pe aliniamente mai în spate, în scopul refacerii puterii de luptă sau pentru constituirea unei noi grupări de forțe necesare îndeplinirii altor misiuni; pe timpul regrupării, forțele trebuie să aibă puterea de luptă completă şi să fie apte permanent pentru a trece la îndeplinirea oricărei misiuni.

150 Regruparea companiei de infanterie din forțele de angajare imediată este precedată, de regulă, de înlocuirea ei şi se execută în vederea constituirii unui nou dispozitiv sau cînd aceasta şi-a pierdut puterea de luptă.

151 Pentru compania de infanterie care se regrupează se stabilesc raioane de adunare dispuse, de regulă, între forțele de angajare imediată şi forțele de angajare ulterioară ale eşalonului superior, avîndu-se în vedere existența drumurilor de acces, posibilitatea deplasării în ascuns, mascarea activităților şi a elementelor de dispozitiv precum şi posibilitatea dispunerii dispersate a forțelor.

152 Activitățile desfăşurate de către comandantul companiei de infanterie pentru pregătirea regrupării sunt planificarea, organizarea, coordonarea şi controlul îndeplinirii planului de către subordonați.

153 Studierea şi elaborarea cursurilor acțiunii militare au la bază analiza situației şi presupun:

a) stabilirea celor mai favorabile itinerare de deplasare pentru ieşirea din dispozitivul de luptă şi ocuparea noilor aliniamente de către subunitățile organice şi cele primite ca întărire;

b) executarea recunoaşterilor în teren, culegerea şi verificarea ultimelor informații despre situația inamicului şi caracterul acțiunilor sale atît pe aliniamentul inițial, de-a lungul itinerarelor de deplasare, cît şi pe aliniamentul final;

c) amenajarea genistică a terenului şi stabilirea posibilităților de varientare a punctelor obligatorii de trecere;

d) evaluarea stării liniilor de comunicații, prin fir, construite, a capacității şi posibilităților de lucru a acestora;

e) determinarea caracteristicilor itinerarelor de deplasare (lungimea, capacitatea şi starea lor).

154 Regruparea se consideră încheiată atunci cînd comandantul companiei de infanterie raportează eşalonului superior că toate forțele de care dispune sunt în punctul de sprijin sau în dispozitivul ordonat.

SECȚIUNEA a 2-a

Pregătirea şi desfăşurarea înlocuirii

155 Înlocuirea este acțiunea prin care compania de infanterie trece în locul unei alte subunități şi îşi asumă răspunderile acesteia.

Înlocuirea cuprinde un ansamblu de măsuri şi activități ce se execută, de regulă, noaptea sau în alte condiții de vizibilitate redusă, pentru predarea, la ordin, a raioanelor (aliniamentelor) de către subunitățile care le-au ocupat alte subunități în vederea îndeplinirii unei noi misiuni de către fiecare în parte**.**

În apărare, înlocuirea se execută cînd compania de infanterie:

a) şi-a pierdut puterea de luptă (a suferit mari pierderi, a devenit incapabilă să-şi continue misiunea şi urmează să fie reorganizată, reconstituită şi reechipată);

b) este trecută în forțele de angajare ulterioară sau în rezervă;

c) trece la îndeplinirea unei noi misiuni;

d) a îndeplinit misiunea primită;

e) este planificată pentru înlocuire, în vederea evitării epuizării;

f) nu corespunde pentru îndeplinirea noii misiuni.

În ofensivă înlocuirea se execută cînd:

a) compania este adusă din adîncime şi ocupă poziția de plecare la ofensivă, preluînd poziția unor forțe din contact;

b) forțele din contact îşi restructurează dispozitivul şi compania este trecută în forțele de angajare ulterioară sau în rezervă;

c) o parte din subunitățile companiei şi-au pierdut puterea de luptă pe timpul desfăşurării ofensivei.

156 În timpul acțiunii de înlocuire există o perioadă cînd concentrarea sporeşte vulnerabilitatea subunităților implicate. Posibilitatea de a se ivi confuzie este inerentă. Două sisteme de comandă paralele vor acționa într-o singură zonă şi în acelaşi timp. Dacă locul şi ora stabilirii contactului dintre comandantul companiei înlocuite şi comandantul companiei care înlocuieşte nu a fost specificat, comandantul noii subunități îl va contacta pe cel ce urmează a fi înlocuit pentru realizarea coordonării.

157 În scopul asigurării unei bune funcționări a activităților de comandă şi control, coordonarea detaliată a acțiunii trebuie avută în vedere chiar de la începerea planificării acțiunii.

Coordonarea între cei doi comandanți de companie include:

a) schimbul de informații;

b) executarea recunoaşterilor;

c) schimbul de schițe ale zonelor de responsabilitate;

d) stabilirea secvențială, pe timpi de execuție a acțiunii de înlocuire;

e) ora sau momentul tactic cînd transferul de responsabilitate pentru zona respectivă este realizat şi din care responsabilitatea zonei revine comandantului companiei care a realizat înlocuirea;

f) utilizarea de călăuze şi personal de legătură;

g) punerea în aplicare a măsurilor de siguranță;

h) planificarea sprijinului de foc propriu şi înaintarea de cereri la eşalonul superior;

i) realizarea schimbului (transferului) de muniţie, materiale;

j) luarea în primire de către comandantul de companiei care vine la înlocuire a barajelor explozive şi neexplozive şi identificarea culoarelor;

k) stabilirea frecvenţelor radio, indicativelor, parolelor şi a semnalelor de recunoaştere.

158 Pentru asigurarea controlului şi a flexibilităţii pe timpul executării înlocuirii se stabilesc:

a) **raioanele -** pentru subunităţile înlocuite - raioane de adunare, iar pentru cele care înlocuiesc – raioane de plecare; la fixarea acestora trebuie să se ţină seama de existenţa drumurilor de acces care să asigure deplasarea în ascuns a forţelor şi dispunerea lor în cadrul raioanelor în mod dispersat fără a fi observate de inamic;

b) **punctele de contact** - de regulă, de către comandantul companiei care va fi înlocuită pentru a uşura realizarea legăturii între subunitatea care vine la înlocuire şi călăuzele din compania care va fi înlocuită; în unele situaţii este necesar să fie stabilite mai multe puncte de contact;

c) **punctele de despărţire** - acele locuri în care rolul călăuzei încetează, iar responsabilitatea pentru conducerea companiei revine în întregime comandantului acesteia;

d) **itinerarele -** toate subunităţile trebuie să respecte itinerarele de deplasare în scopul evitării apariţiei confuziei şi a fraticidului; în măsura posibilităţilor este recomandabil să fie stabilite itinerare diferite pentru compania înlocuită şi cea care vine la înlocuire; este responsabilitatea comandantului companiei înlocuite să se asigure că deplasările se execută conform planului.

159 La primirea ordinului de înlocuire, comandantul companiei care înlocuieşte, împreună cu comandantul celei care este înlocuită execută **recunoaşterea** pe timpul căreia ia cunoştinţă de:

a) dispunerea inamicului cînd subunitatea înlocuită este în contact;

b) poziţia subunităţii înlocuite (inclusiv poziţiile posturilor de observare, ale cîmpurilor de mine antiblindate şi a sistemului de avertizare din timp a companiei);

c) poziţia punctului de comandă şi observare;

d) poziţiile armamentului principal şi tehnicii blindate;

e) organizarea sistemului de foc;

f) amenajarea genistică a punctului de sprijin, dispunerea barajelor şi gradul lor de pregătire;

g) itinerarele de deplasare în ascuns a subunităţilor spre locul de înlocuire;

h) posturile de comenduire şi îndrumare a circulaţiei;

i) locurile unde călăuzele întîmpină subunităţile ce sosesc şi ordinea de înlocuire.

Comandantul subunităţii care înlocuieşte precizează comandanţilor din subordine:

a) raioanele de plecare şi modul de ieşire din acestea;

b) timpul cînd începe şi cînd se termină înlocuirea şi modul de primire a punctelor de sprijin;

c) locul unde vor fi întîmpinaţi de călăuze;

d) itinerarele de deplasare şi posturile de comenduire şi îndrumare a circulației;

e) măsurile pentru asigurarea acțiunilor de luptă; modul de acțiune în cazul unui atac din partea inamicului.

Comandantul subunității care se înlocuieşte este obligat să precizeze comandanților din subordine:

a) modul de predare a raionului şi locul de adunare după înlocuire;

b) măsurile de mascare pe timpul înlocuirii;

c) numărul călăuzelor şi de la ce subunități se destină pentru însoțirea subunităților care iau în primire;

d) unde şi cînd trebuie să sosească călăuzele şi pe ce itinerare trebuie să conducă subunitățile care sosesc pentru înlocuire;

e) unde sunt instalate posturile de comenduire şi îndrumare a circulației;

f) timpul cînd începe şi se termină înlocuirea;

g) modul de acțiune în cazul trecerii inamicului la ofensivă pe timpul înlocuirii.

160 Metoda de înlocuire este determinată de situația specifică; înlocuirea începe cu ocuparea pozițiilor din adîncimea dispozitivului de luptă al companiei înlocuite; comandantul companiei înlocuite numeşte călăuzele din cadrul fiecărei subunități înlocuite pentru fiecare subunitate din subordinea companiei înlocuitoare; aruncătoarele companiei, care înlocuieşte, vor fi amplasate înaintea începerii înlocuirii şi vor rămîne pe poziție pînă la preluarea comenzii de către aceasta.

Metodele pentru efectuarea înlocuirii sunt:

a) **înlocuirea succesivă a subunităților** - metoda solicită timp mai mult şi se foloseşte atunci cînd itinerarele care asigură mascarea sunt în număr limitat şi toate plutoanele trebuie să folosească acelaşi itinerar; compania înlocuitoare ocupă un raion de plecare în spatele companiei înlocuite şi înlocuieşte plutoanele acesteia în conformitate cu prevederile planului de înlocuire, fiecare pluton se deplasează în față către punctul de contact; fiecare grupă este condusă către un loc mascat în spatele grupei înlocuite; echipamentul şi proviziile necesare sunt schimbate; grupele înlocuite se deplasează către raionul de adunare a plutonului şi ulterior pînă în raionul de adunare al companiei; după ce întregul pluton care înlocuieşte preia răspunderea de la plutonul înlocuit, următorul pluton începe înlocuirea.

b) **înlocuirea simultană a subunităților** – este o metodă rapidă, dar favorizează descoperirea de către inamic a subunităților care înaintează în acelaşi timp; se recomandă această metodă atunci cînd misiunea solicită o înlocuire în timp scurt, descoperirea de către inamic este mai puțin osibilă iar terenul oferă itinerarii mascate; plutoanele care înlocuiesc înaintează în acelaşi timp pe rutele stabilite către punctele de înlocuire.

c) **înlocuirea prin ocuparea pozițiilor din adîncimea dispozitivului sau a celor adiacente acestuia -** metoda presupune ca subunitatea înlocuitoare să ocupe pozițiile din flancul sau spatele subunității înlocuite; subunitatea înlocuitoare trebuie

să poată acoperi cu foc acțiunea subunității înlocuite; de regulă, această metodă se foloseşte atunci cînd subunitatea înlocuită este contaminată chimic sau nuclear sau cînd subunitățile implicate au valori diferite; subunitatea înlocuitoare poate ocupa pozițiile simultan sau succesiv, în funcție de situație; după ocuparea pozițiilor, subunitatea înlocuită se retrage de-a lungul itinerarelor stabilite.

O variantă privind înlocuirea companiei de infanterie este prezentată în figura nr.12.

161 Ordinea executării înlocuirii. La stabilirea ordinii de înlocuire, se iau în considerare următoarele:

a) **capacitatea de luptă a subunității -** dacă o subunitate subordonată a suferit pierderi masive ca efective şi tehnică este prima care se înlocuieşte;

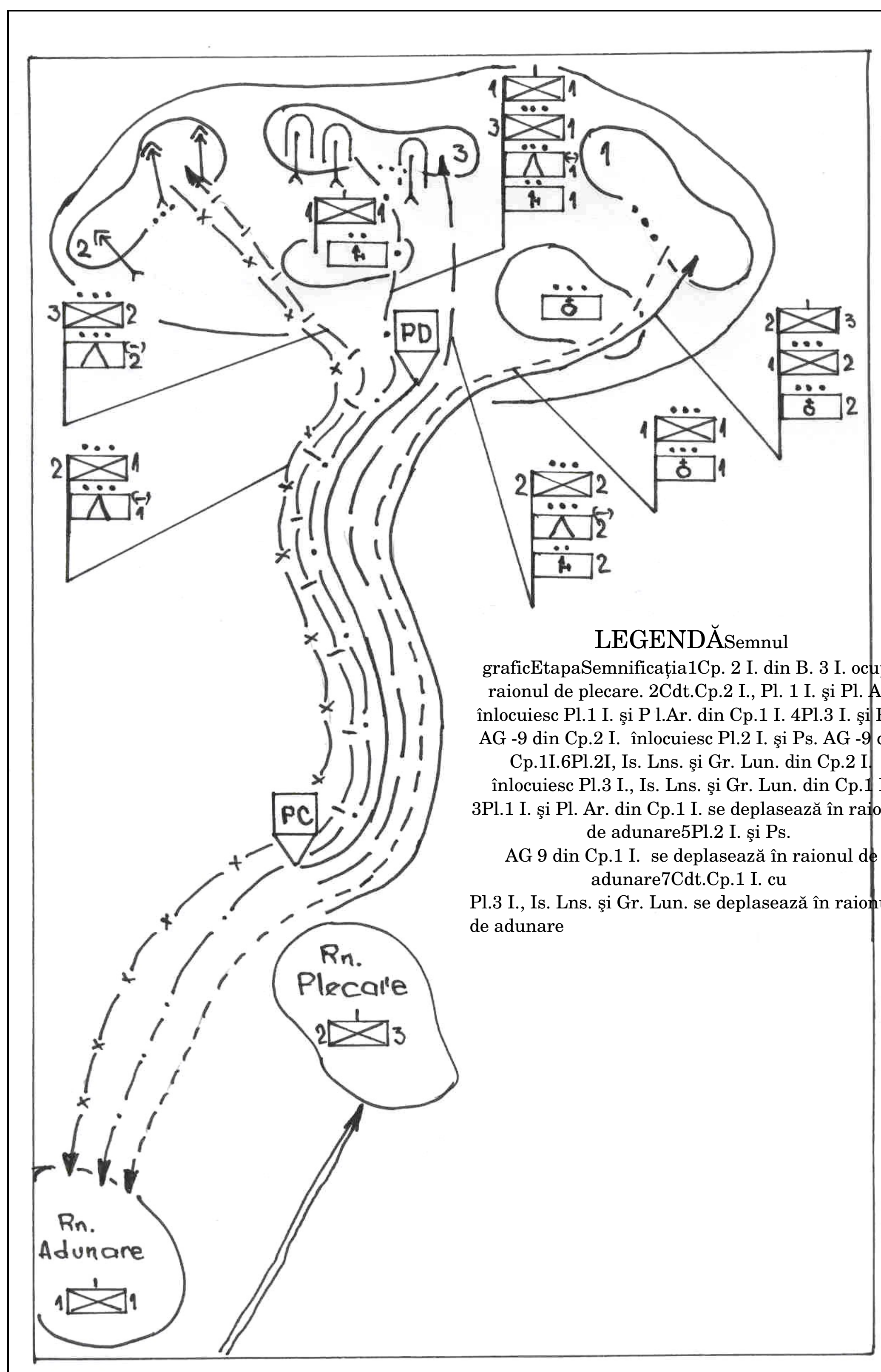
b) **terenul** - subunitatea subordonată, cea mai uşor de descoperit de către inamic pe timpul înlocuirii trebuie lăsată ultima; aceasta permite majorității subunităților înlocuitoare să fie în poziție înainte ca inamicul să descopere acțiunea de înlocuire;

c) **inamicul**- subunitatea subordonată care este poziționată pe direcția cea mai probabilă şi mai periculoasă de apropiere de inamic trebuie înlocuită în prima etapă ;

d) **controlul -** cînd două subunității alăturate trebuie să folosească acelaşi itinerar, pentru a efectua înlocuirea, se alege metoda şi ordinea de înlocuire care reduce aglomerația şi confuzia; se evită concentrarea subunităților pe o suprafață mică, restrînsă;

e) **misiunea următoare -** de regulă, subunitatea subordonată cu misiunea cea mai dificilă, se înlocuieşte prima.

Figura nr.12 Înlocuirea companiei de infanterie

162

Transferul de responsabilitate. Momentul realizării transferului trebuie stabilit de ambii comandanți. În mod normal, acest lucru se realizează cînd două treimi din compania înlocuitoare sunt în poziție şi au preluat comanda şi controlul.

163 Transferul sau schimbul de echipamente şi provizii. Pentru a simplifica înlocuirea şi a menţine securitatea operaţională, trebuie transferate anumite echipamente şi provizii între cele două subunităţi. Acestea includ: plasele de mascare, reperele (dispozitivele în infraroşu cu recunoaştere din adîncime, la apărarea pregătită din timp), minele de semnalizare acustică şi luminoasă (MSAL) şi sistemele de avertizare timpurie a companiei. Materialele care trebuiesc transferate pot fi: materialele pentru delimitare, materialele excedentare sau cele pentru depozitarea muniţiei; materialele grele sau masive care ar împovăra subunitatea înlocuitoare dacă le-ar transporta. Schiţele de sector, fişele focului, registrele cîmpului de mine antiblindate trebuie, de asemenea, transferate subunităţii înlocuitoare.

164 Securitatea acţiunilor. Toate eforturile companiei de infanterie trebuie orientate în scopul interzicerii descoperirii de către inamic a acţiunii de înlocuire. Pentru aceasta se au în vedere:

a) înlocuirea trebuie făcută în condiţii de vizibilitate redusă;

b) dispozitivele, activităţile şi traficul radio al subunităţii înlocuite trebuie menţinute de-a lungul acţiunii de înlocuire; ambele companii trebuie să lucreze în reţeaua radio a unităţii înlocuite; compania înlocuită menţine traficul de rutină în timp ce compania înlocuitoare rămîne pe recepţie de serviciu; o dată ce înlocuirea este încheiată, la un semnal dinainte stabilit, compania înlocuită trece pe frecvenţa destinată ei;

c) posturile de observare şi patrulele trebuie să menţină orarul stabilit; măsurile de siguranţă se menţin sub controlul operaţional al subunităţii înlocuite înainte de înlocuire;

d) planificarea şi coordonarea suplimentară sunt necesare atunci cînd înlocuirea are loc între o unitate şi o compania de infanterie, iar înlocuirea prin metoda ocupării poziţiilor adiacente sau a celor din adîncime nu este posibilă; dacă compania înlocuitoare este înzestrată cu TAB, MLI sau MLD, ea trebuie să acţioneze cu militarii debarcaţi şi să amplaseze vehiculele în momentul cînd compania înlocuită s-a retras; compania înlocuită trebuie să înlocuiască militarii săi cu cei debarcaţi şi să mute vehiculele în spate; dacă este posibil compania înlocuită deplasează cîteva vehicule în spate, pînă la înlocuire; acest lucru este posibil cînd compania a folosit tehnica de înlocuire dispusă în afara poziţiilor; toate vehiculele se mută către punctul de realimentare, dar numai jumătate revin la poziţiile lor.

165 Modul de acțiune în cazul trecerii inamicului la ofensivă. Comandanții cooperează şi stabilesc de unde pot observa mai bine înlocuirea. Acțiunea se execută sub conducerea directă a comandantului subunității înlocuite pînă cînd condițiile de transfer de responsabilitate sunt îndeplinite. Dacă inamicul atacă înainte de transfer, subunitățile subordonate companiei înlocuitoare care se află în zonă, intră sub controlul operațional al comandantului companiei înlocuite. Dacă inamicul atacă după transfer, comandantul companiei înlocuite execută controlul operațional al tuturor subunităților companiei înlocuite aflate în zonă. Variantele de acțiune stabilesc modul cum vor fi implicate subunitățile. O tehnică ce oferă flexibilitatea planului de înlocuire trebuie să stabilească ultima subunitate înlocuitoare ca rezervă.

166 Desfăşurarea operațională a acțiunii de înlocuire. La momentul stabilit pentru începerea înlocuirii, compania înlocuitoare se deplasează spre punctul de contact şi stabileşte legătura cu călăuza din compania înlocuită. Călăuza conduce compania spre punctul de contact unde se întîlneşte cu călăuzele de pluton. Călăuzele îşi îndrumă plutoanele spre punctele respective de contact unde călăuzele de grupe se alătură grupelor lor. În varianta menționată, fiecare pluton execută înlocuirea. Comandantul de pluton predă conducerea forțelor, iar călăuzele conduc grupele către un loc dispus în spatele pozițiilor defensive. Comandanții de grupe încep apoi să înlocuiască succesiv militarii pînă finalizarea activității. Înainte ca soldații să părăsească pozițiile ei îi îndrumă pe cei ce vin să înlocuiască. Pe măsură ce militarii sunt înlocuiți, ei se îndreaptă către raionul de adunare al plutonului. După regruparea fiecărui pluton şi predarea responsabilității privind apărarea de către comandantul acestuia, el se îndreaptă spre raionul de adunare a companiei. După ce compania s-a regrupat şi transferul de responsabilitate s-a realizat, comandantul companiei îşi deplasează compania aşa cum stabileşte comandantul de batalion.

CAPITOLUL V
Ofensiva

SECȚIUNEA 1

Generalități

167 Scopul ofensivei se realizează prin:

a) studierea, aprecierea reală a inamicului şi folosirea cu eficiență a terenului;

b) executarea frecventă şi oportună a manevrei de foc, forțe şi mijloace pentru încercuirea, capturarea şi nimicirea inamicului;

c) lovirea prin surprindere a inamicului şi dezvoltarea impetuoasă a ofensivei în adîncimea apărării acestuia;

d) consolidarea aliniamentelor (obiectivelor) cucerite şi respingerea contraatacurilor;

e) aplicarea permanentă a măsurilor de asigurare a acțiunilor şi de protecție a forțelor;

f) conducerea neîntreruptă a subunităților.

168 În ofensivă, compania de infanterie trebuie să aibă superioritate de forțe şi mijloace pentru a realiza pătrunderea în dispozitivul inamicului.

Raportul favorabil de forțe şi mijloace asigură realizarea superiorității în punctul cheie.

Dacă atacul a avut succes, simultan cu dezvoltarea ofensivei de către compania de infanterie, inamicul trebuie împiedicat să se regrupeze şi să execute contraatacuri.

169 Scopul principal urmărit de către comandantul de companie este acela de a direcționa atacul în locurile în care inamicul se aşteaptă mai puțin şi nu orientarea lui împotriva concentrărilor mari de forțe ale acestuia.

170 Caracteristicile acțiunilor ofensive sunt *concentrarea efortului, surprinderea, viteza, flexibilitatea şi îndrăzneala*; în funcție de specificul misiunii, comandantul de companie decide în ce măsură vor fi aplicate aceste caracteristici.

Concentrarea efortului este decisivă pentru asigurarea succesului acțiunilor ofensive; în acest scop concentrarea focului, a forțelor şi mijloacelor se direcționează în punctul şi la momentul decisiv; pentru asigurarea succesului atacului este important ca această concentrare de forțe, mijloace şi putere de foc să fie utilizată în punctul cel mai vulnerabil al dispozitivului inamicului.

Surprinderea. În ofensivă, inițiativa oferă comandantului posibilitatea de a alege momentul, locul şi metoda de atac pentru a lovi inamicul în punctul cel mai vulnerabil.

Viteza realizează surprinderea, dezorientează inamicul, augmentează gradul de siguranță al forței care execută atacul şi limitează capacitatea inamicului de a întreprinde contramăsuri; viteza asigură menținerea ritmului atacului; planificarea atacului, în funcție de viteză, trebuie făcută cu mult discernămînt.

Flexibilitatea. Comandantul de companie trebuie să aibă în vedere toate situațiile neprevăzute pentru a nu fi surprins; comandanții subordonați nu trebuie încorsetați prin dispoziții, ci trebuie să li se asigure libertatea de a identifica şi exploata oportunitățile pe care cîmpul de luptă le oferă; armonizarea acțiunii în cîmpul tactic se asigură prin prevederea şi luarea măsurilor pentru eliminarea situațiilor incerte, a celor de confuzie, precum şi a dezorganizării comunicațiilor.

Îndrăzneala reprezintă curajul bazat pe discernămînt în luarea deciziilor de exploatare a oportunităților oferite de condițiile des schimbătoare ale cîmpului de luptă modern.

171 Ofensiva se structurează pe etape a căror natură şi durată depind de mai mulți factori.

De regulă, etapele luptei ofensive sunt *pregătirea, atacul, exploatarea succesului* şi *urmărirea*.

Pregătirea. Include planificarea şi emiterea ordinului de acțiune, pregătirea personalului şi a tehnicii, executarea recunoaşterilor şi repetițiile.

Atacul. Compania de infanterie participă la executarea atacului, de regulă, în cadrul batalionului; acesta se poate executa din contact sau din mişcare; în principal,

executarea ofensivei presupune apropierea de obiectiv, atacul propriu-zis sau acțiunea la obiectiv, consolidarea şi reorganizarea.

Exploatarea succesului. De regulă, compania de infanterie participă la exploatarea succesului în cadrul eşalonului superior.

Urmărirea. Scopul acestei etape este acela de a nu oferi timp inamicului pentru reorganizare; compania de infanterie execută urmărirea independent sau în cadrul eşalonului superior.

172 Pentru îndeplinirea misiunii compania de infanterie desfăşoară următoarele activități: executarea recunoaşterilor, realizarea siguranței nemijlocite, atacul şi constituirea rezervelor.

173 Executarea recunoaşterilor şi **realizarea siguranței nemijlocite** presupun determinarea valorii, compunerii şi a modului de organizare a inamicului, descoperirea intervalelor, a punctelor vulnerabile ale dispozitivului de acțiune al acestuia, precum şi a obstacolelor; concomitent cu acestea, compania de infanterie execută măsurile de asigurare a acțiunilor şi protecție a forțelor, în scopul prevenirii surprinderii şi al menținerii nivelului puterii de luptă.

Compania de infanterie organizează patrule şi posturi de observare, iar deplasările în vederea executării recunoaşterilor se vor executa în ascuns, folosindu-se proprietățile tactice ale terenului.

174 Atacul. Executarea manevrei în scopul apropierii de inamic, nimicirii sau capturării acestuia reprezintă elementele componente ale atacului prin care se realizează îndeplinirea misiunii de către compania de infanterie (figura nr.13).

Compania de infanterie poate constitui efortul principal sau secundar pentru îndeplinirea misiunii batalionului; comandantul companiei stabileşte efortul principal şi cel secundar în cadrul acesteia.

Efortul principal este destinat îndeplinirii practice a misiunii; plutonul care îndeplineşte misiunea companiei constituie efortul principal al acesteia.

Efortul secundar este constituit din plutonul care sprijină acțiunea efortului principal; acesta execută acțiuni menite să ducă la neutralizarea, limitarea libertății de acțiune, inducerea în eroare a inamicului, creerea şi apărarea culoarelor din sistemul de baraje şi obstacole al inamicului, cucerirea şi apărarea pozițiilor dominante de teren.

Calitatea unei subunități, de a constitui efortul principal sau secundar, se poate schimba pe timpul ducerii luptei (exemplu: în concepția comandantului companiei un pluton execută sprijinul cu foc - efort secundar, altul creează şi apără un culoar în sistemul de baraje şi obstacole al inamicului - efort secundar, iar cel de-al treilea atacă şi cucereşte punctul de sprijin sau punctul de comandă al inamicului - efortul principal al companiei de infanterie pentru acest atac; totuşi efortul principal depinde de succesul celui de-al doilea pluton); perioada în care plutonul inițiază acțiunea de crare a culoarului este un moment critic şi de aceea pentru această etapă a ducerii luptei efortul principal al companiei de infanterie îl constituie plutonul doi care va beneficia de sprijinul primului pluton; după executarea culoarului şi

declanşarea atacului plutonul trei constituie efortul principal al companiei şi va fi sprijinit de celelalte plutoane.

175 Constituirea rezervelor. Rezervele sunt destinate augmentării, la nevoie, a efortului principal şi pot fi folosite pentru exploatarea succesului, sprijinirea forţelor de angajare imediată pentru menţinerea ritmului de ofensivă, participarea la respingerea contraatacurilor sau la realizarea siguranţei nemijlocite.

Rezervele trebuie să fie oricînd disponibile, realizîndu-se prin aceasta flexibilitatea planului.

Subunităţilor aflate în rezervă nu li se precizează o misiune anume; comandantul companiei din rezervă trebuie să cunoască şi să înţeleagă concepţia comandantului eşalonului superior, să cunoască situaţia curentă şi să-şi păstreze subunitatea gata pentru îndeplinirea unei misiuni în cel mai scurt timp.

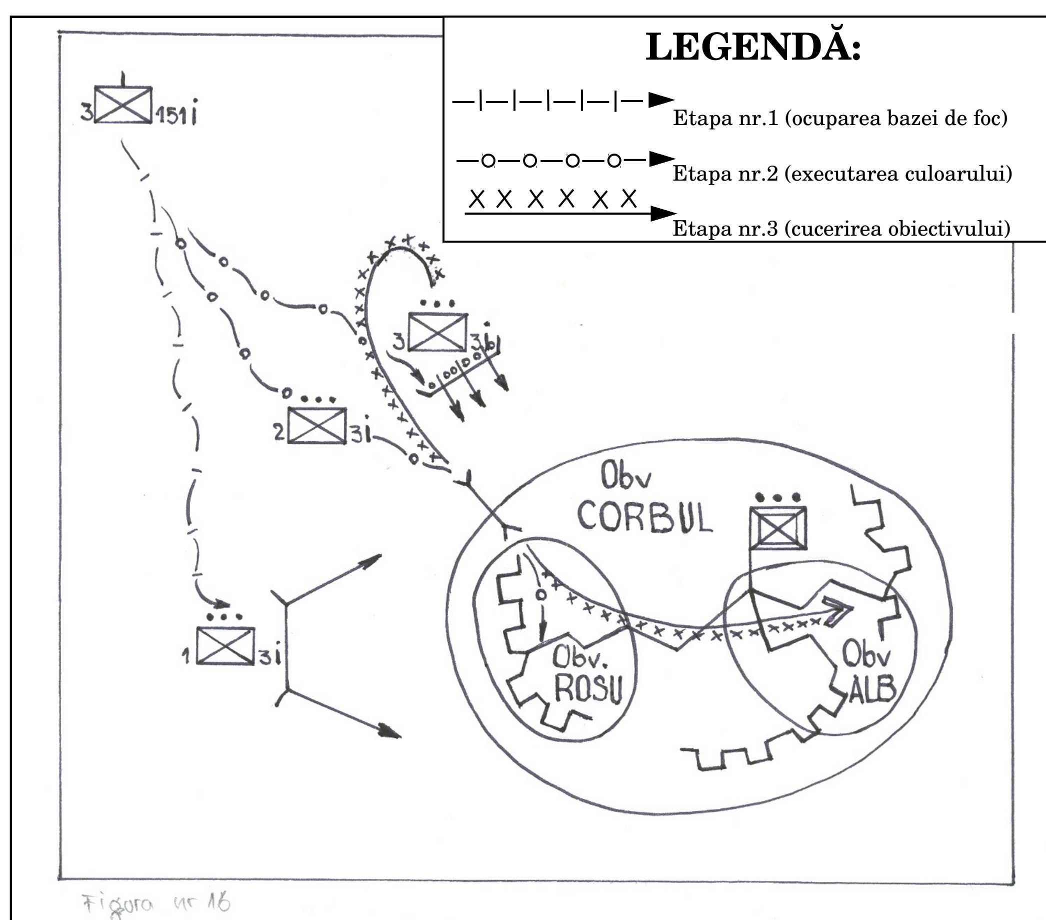

Figura nr. 13 Organizarea de principiu a companiei de infanterie pentru atacarea unui obiectiv.

PARAGRAFUL 1.1

Locul, misiunile şi normele tactice

176 Compania de infanterie pregăteşte şi duce lupta ofensivă, de regulă, în cadrul eşalonului superior; uneori compania acţionează independent ca detaşament înaintat, detaşament de întoarcere sau ca forţă aeromobilă.

Amploarea acţiunii ofensive este dată de: lărgimea frontului de atac; adîncimea (misiunile) pentru care se planifică acţiunea şi ritmul de înaintare (de ofensivă).

Ritmul de înaintare în ofensivă este determinat de:

a) mobilitatea şi puterea de luptă a forțelor;

b) existența şi valoarea forțelor care luptă în dispozitivul inamicului;

c) adîncimea şi caracterul apărării inamicului;

d) sprijinul eşalonului superior şi frecvența folosirii de către acesta a forțelor aeromobile;

e) angajarea forțelor pentru cucerirea unor obiective intermediare;

f) posibilitățile de susținere logistică.

177 *Compania de infanterie* se poate găsi în dispozitivul de luptă al batalionului în cadrul forțelor de angajare imediată, în cel al forțele de angajare ulterioară, sau în rezerva brigăzii, primind misiune imediată şi direcţie ulterioară.

Adîncimea misiunii se stabileşte în funcție de :

a) scopul acțiunii;
b) compunerea grupării de forțe;
c) caracterul şi adîncimea apărării inamicului;
d) compunerea şi capacitatea combativă a forțelor proprii;
e) importanța obiectivului (aliniamentului);
f) caracteristicile infrastructurii şi cele geoclimaterice ale zonei;
g) posibilitățile de susținere logistică.

Misiunea imediată a companiei din cadrul forțelor de angajare imediată ale batalionului constă în:

a) nimicirea personalului şi tehnicii militare ale inamicului din cadrul punctului de sprijin de pluton de pe limita dinainte a apărării acestuia;

b) dezvoltarea ofensivei în adîncime;

c) respingerea ripostelor ofensive ale inamicului şi cucerirea unui aliniament (obiectiv) care să permită introducerea în luptă a forțelor neangajate şi dezvoltarea ofensivei în ritm rapid.

Misiunea imediată a companiei din cadrul forțelor de angajare ulterioară a batalionului constă în:

a) dezvoltarea ofensivei pe direcția primită;

b) participarea la respingerea contraatacurilor inamicului;

c) înlocuirea subunităților din cadrul forțelor de angajare imediată care au suferit pierderi mari;

d) nimicirea inamicului rămas înapoia subunităților din forțele de angajare imediată.

Ulterior, atacînd pe direcția indicată, compania nimicește inamicul din adîncimea apărării, pînă pe aliniamentul ordonat.

178 Compania de infanterie din rezerva brigăzii de infanterie poate primi misiunea de a participa la respingerea contraatacurilor şi de înlocuire a unor subunități din forțele de angajare imediată care au suferit pierderi mari.

179 Compania ce constituie *detaşament de întoarcere* în teren muntos - împădurit sau *detaşament de asalt* în localitate, îndeplineşte următoarele misiuni: se infiltrează în adîncimea dispozitivului inamicului; loveşte în flancul şi spatele acestuia; întoarce apărarea inamicului şi creează condiții favorabile dezvoltării de front a ofensivei.

180 Compania se poate constitui ca *detaşament înaintat,* astfel: pe timpul pregătirii acțiunii, fiind introdusă chiar de la început prin infiltrare; pe timpul ducerii luptei ofensive atunci cînd a obținut cel mai mare succes; este introdusă în luptă pe timpul dezvoltării ofensivei în adîncime, cînd s-au creat condițiile necesare şi situația permite.

Compania destinată ca **detaşament înaintat** poate îndeplini, independent sau în cooperare cu forțele aeromobile, următoarele misiuni:

a) cucerirea din mişcare şi menținerea unor aliniamente (obiective) importante din adîncimea apărării inamicului sau a trecerilor peste cursurile de apă;
b) cucerirea şi menținerea unor puncte obligate de trecere;
c) întîrzierea afluirii rezervelor inamicului din adîncime;
d) cucerirea din mişcare a unor localități.

181 În funcție de natura, valoarea inamicului şi caracterul apărării acestuia, misiunea şi compunerea de luptă a subunităților, caracteristicile terenului şi alte condiții ale situației compania de infanterie poate ataca pe un front de pînă la 1km, cu intervale între plutoane, de pînă la 100 m.

Compania de infanterie poate primi **ca întărire** 1-2 plutoane aruncătoare de grenade antitanc sau un pluton de instalații de lansare a rachetelor antiblindate dirijate, pînă la o grupă de pionieri şi o grupă de aruncătoare de flăcări, iar **în sprijin** pînă la o baterie de artilerie.

PARAGRAFUL 1.2
Manevra

182 Manevra constă în deplasarea forțelor şi mijloacelor proprii în scopul aplicării favorabile a puterii de luptă în timp şi spațiu, pentru a obține un avantaj în raport cu inamicul.

Prin manevra reuşită se obține surprinderea şi dezorganizarea inamicului, dezvoltarea succesului, amplificarea libertății de acțiune şi protecția forțelor proprii.

183 Manevra poate să fie de forţe, mijloace şi de foc.

În ofensivă, manevra de forţe şi mijloace se execută în scopul deplasării rapide şi organizate a subunităţilor pentru crearea celei mai favorabile grupări pe direcţia de atac, schimbarea efortului de pe o direcţie pe alta, intensificarea atacului în adîncime, învăluirea sau întoarcerea flancurilor şi spatelui dispozitivului inamicului, încercuirea şi nimicirea lui în timp scurt.

184 Formele manevrei de forţe şi mijloace în ofensivă sunt: *atacul frontal, învăluirea, întoarcerea, infiltrarea şi manevra pe verticală.*

185 Atacul frontal constă în producerea de pierderi cît mai mari inamicului prin ruperea apărării sale şi crearea de breşe în dispozitivul lui de apărare care să asigure în continuare libertatea de folosire a celorlalte forme de manevră în scopul nimicirii pe părţi a acestuia şi dezvoltării în ritm rapid a ofensivei; el se execută, de regulă, atunci cînd apărarea inamicului nu prezintă goluri şi flancuri descoperite şi este realizat un raport de forţe favorabil pe direcţiile principale de acţiune.

Cînd nu există posibilitatea de manevră asupra niciunui flanc al inamicului, compania înaintează direct prin salturi succesive ale plutoanelor, sub sprijinul reciproc de foc.

186 Învăluirea constă în combinarea acţiunilor frontale ale subunităţilor proprii cu cele executate asupra unuia sau ambelor flancuri ale dispozitivului inamicului, în vederea fracţionării şi nimicirii forţelor sale.

Între acţiunile frontale şi cele de flanc trebuie să existe cooperare şi legătură de foc neîntrerupte.

187 Pentru executarea manevrei de învăluire (figura nr. 14) *compania de infanterie* se fracţionează în *element de sprijin*, *element de atac şi în unele situaţii, rezervă.*

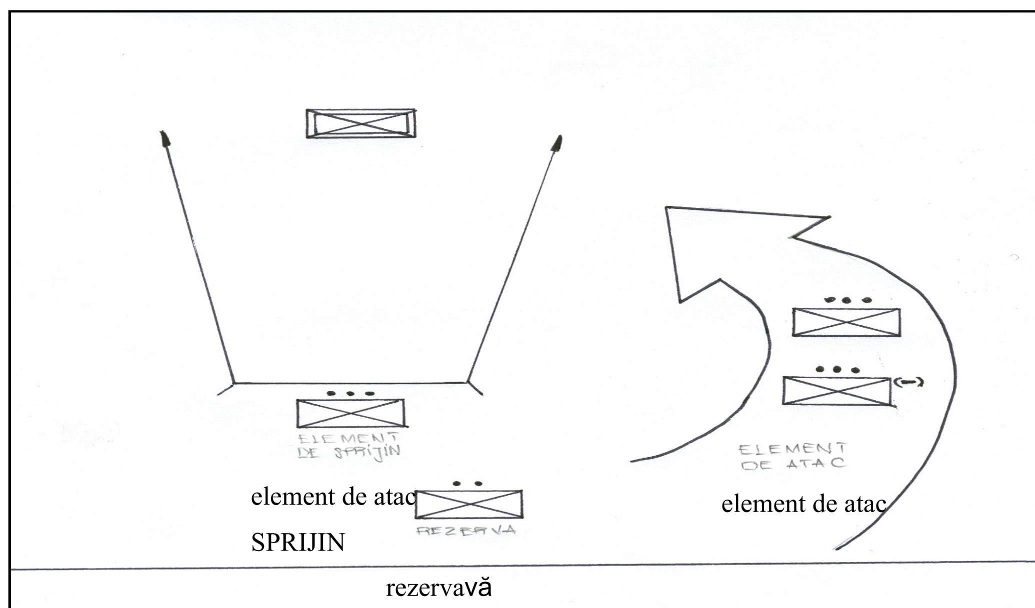

Figura nr. 14 Organizarea de principiu a companiei de infanterie pentru executarea manevrei de învăluire

188 Fiecare element, în funcţie de situaţie şi conform deciziei comandantului, are în compunere 1-2 plutoane de infanterie.

Elementul de sprijin fixează cu foc inamicul, subunitățile de sprijin (plutonul de aruncătoare şi plutonul antiblindate mixt) susținîndu-l cu foc (la nevoie creează perdele de fum).

În acest timp, **elementul de atac** înaintează spre flancul dispozitivului inamic, astfel încît să se plaseze în poziția optimă pentru declanşarea atacului.

Deplasarea se execută în ascuns şi mascat, interzicînd cunoaşterea de către inamic a mişcărilor executate de elementul de atac pînă în momentul atacului (figura nr.15).

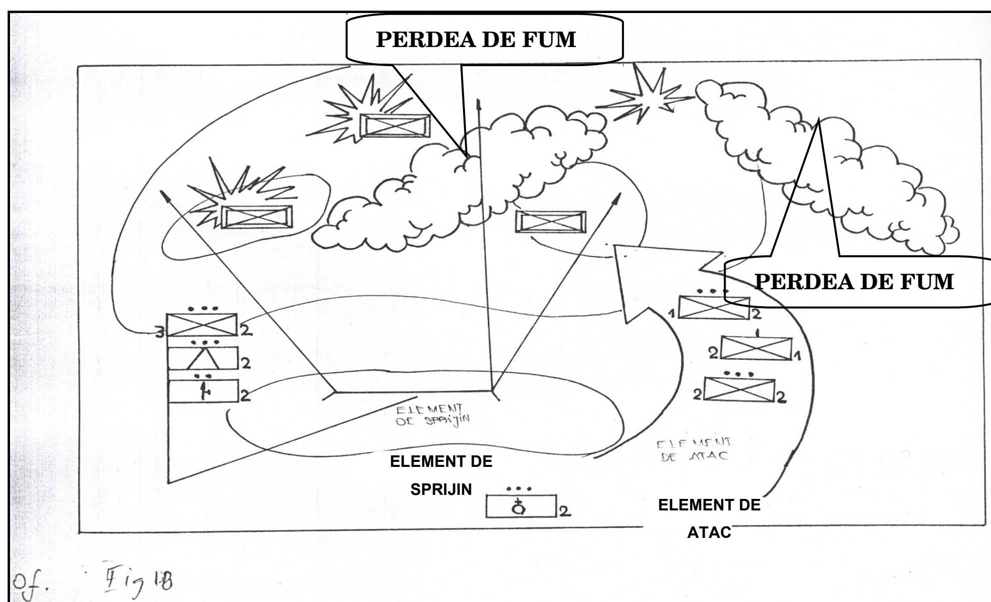

Figura nr. 15Combinarea focului cu manevra de forțe şi mijloace.

În momentul declanşării atacului, elementul de sprijin mută focul în flancul şi în spatele obiectivului de atac. în scopul evitării fratricidului şi limitării posibilităților inamicului de a întreprinde contramăsuri ofensive în sprijinul subunității din obiectivul de atac.

Declanşarea cu succes a atacului impune planificarea minuțioasă a măsurilor de control şi coordonare, între elementul de atac şi cel de sprijin.

189 Întoarcerea este forma de manevră prin care se angajează inamicul de front cu o parte din subunități în timp ce majoritatea forțelor şi mijloacelor acționează în flancul, sau spatele dispozitivului acestuia, pe o adîncime mai mare, cu scopul de a ataca eşalonul doi sau rezervele, de a intercepta comunicațiile, silindu-l să ducă acțiuni de luptă şi pe alte direcții decît pe cea a frontului; între subunitățile care duc acțiuni frontale şi cele care execută întoarcerea nu există legătură de foc. Atenție deosebită se acordă cooperării şi sprijinului de foc pentru nimicirea inamicului

încercuit. Cele mai bune rezultate pot fi obținute prin întoarcerea ambelor flancuri ale dispozitivului inamicului.

190 Infiltrarea este forma de manevră pregătită şi desfăşurată de către batalionul de infanterie, de regulă, pe timpul atacului, în scopul: obținerii de informații; lovirii inamicului în punctele slabe; ocupării punctelor cheie din teren; distrugerii unor instalații vitale din adîncimea dispozitivului inamicului; hărțuirii şi dezorganizării inamicului – prin organizarea de ambuscade în spatele acestuia; atacării rezervelor, unităților de sprijin cu foc şi punctelor de comandă.

Compania de infanterie se poate infiltra independent, la ordinul comandantului de batalion, sau în cadrul batalionului, prin intervalele şi pe la flancurile descoperite în adîncimea dispozitivului inamicului în vederea executării de raiduri, ambuscade sau alte atacuri.

Pentru asigurarea succesului infiltrării, compania trebuie să se deplaseze fără ca să fie descoperită de inamic, să realizeze surprinderea şi să evite efectele focului inamicului; vizibilitatea redusă, vremea nefavorabilă şi terenul facilitează executarea infiltrării.

Fazele infiltrării sunt: *patrularea; pregătirea; infiltrarea; consolidarea; execuția.*

Patrularea se execută în scopul determinării intervalelor şi a flancurilor descoperite, a punctelor slabe şi a pozițiilor inamicului.

Pregătirea comportă executarea tuturor procedurilor de conducere.

Pe timpul infiltrării se evită contactul cu inamicul, iar deplasarea se execută pe subunități de valoare cît mai mică, cu putință.

Consolidarea reprezintă reorganizarea (adunarea), după deplasare şi pregătirea pentru acțiunea la obiectiv.

Execuția reprezintă îndeplinirea misiunii propriu-zise.

191 Infiltrarea se poate executa şi atunci cînd parte din subunitățile companiei au fost descoperite de către inamic şi acestea au angajat lupta.

În funcție de situație, compania poate să-şi îndeplinească misiunea, chiar dacă unele grupe au realizat contactul pe timpul deplasării către punctul de adunare; deşi inamicul poate să intuiască ce se întîmplă, îi va fi foarte dificil să înțeleagă rolul acestor contacte scurte; păstrarea secretului impune ca numai principalii comandanți să cunoască întregul plan de acțiune pentru a se preveni astfel descoperirea acestuia datorită pierderilor sau a militarilor luați prizonieri.

192 Comandantul companiei de infanterie, pe timpul pregătirii infiltrării, la stabilirea tehnicilor de deplasare şi a dispozitivului adoptat de către companie, are în vedere posibilitatea realizării contactului cu inamicul, caracteristicile terenului, condițiile de timp, anotimp şi stare a vremii, în special gradul de vizibilitate, precum şi necesitatea asigurării vitezei şi a menținerii controlului.

Pentru executarea infiltrării comandantul de companie stabileşte *mărimea subunităţii, direcţia (zona) de infiltrare, rutele (itinerariile), punctul (punctele) de regrupare, semnele şi semnalele, modul de realizare a sprijinului de foc, de acţiune la realizarea contactului cu inamicul precum şi de acţiune în cazul răniţilor sau al prizonierilor.*

193 Mărimea subunităţii care execută infiltrarea depinde de timpul avut la dispoziţie, gradul de camuflare, valoarea şi dispozitivul inamicului, nevoile de legături pentru asigurarea comunicaţiilor, condiţiile de orientare şi de numărul de itinerarii de infiltrare.

194 Companiei de infanteriei i se poate stabili o direcţie sau o zonă de infiltrare.

Deplasarea companiei pe direcţia de infiltrare se poate executa, *întrunit*, *separat* de către fiecare pluton pe câte o direcţie de infiltrare, în cadrul direcţiei de infiltrarea companiei sau pe plutoane, pe aceiaşi direcţie, prin decalarea momentului începerii deplasării de către fiecare pluton.

Atunci cînd se folosesc mai multe direcţii, comandantul de companie stabileşte fiecărui pluton cîte o direcţie şi momentul începerii deplasării, punctele de regrupare ale plutoanelor precum şi locul de regrupare al companiei; comandanţii de plutoane aleg itinerariile de deplasare în cadrul direcţiei primite.

Zona de infiltrare trebuie să aibă o lărgime suficient de mare pentru a permite subunităţilor care se infiltrează să schimbe itinerarele planificate pentru a evita contactul cu inamicul.

195 Rutele (itinerarele) selectate trebuie să evite poziţiile inamicului, obstacolele şi zonele periculoase, să ofere acoperire şi mascare, să faciliteze controlul şi orientarea; rutele se stabilesc, de regulă, pe hartă; trebuie avute în vedere şi posibilitatea utilizării călăuzelor sau a mascării itinerarelor.

196 Punctele (punctul) de regrupare se stabilesc pe baza hărţii sau pe timpul deplasării subunităţii pe itinerar; dacă compania este dipersată, ca urmare a acţiunilor inamicului, aceasta se regrupează la ultimul punct de regrupare care nu este în raza de acţiune a armamentului uşor al inamicului sau în zona de impact; compania regrupată, aşteaptă pînă se regrupează numărul stabilit de subunităţi sau militari, sau o anumită perioadă de timp, după care îşi continuă misiunea.

Punctul de regrupare al companiei se stabileşte cît mai aproape de obiectiv fără însă a putea fi localizat de către inamic; acesta trebuie să fie suficient de mare, astfel încît subunitatea să poată fi dispusă în el şi să-şi poată realiza siguranţa nemijlocită.

Cînd se folosesc mai multe direcţii de deplasare plutoane se adună în punctele proprii de regrupare, înainte de a se regrupa în punctul de adunare la obiectiv al companiei; dacă unul din plutoane nu s-a regrupat în propriul punct, atunci el se deplasează către un punct de regrupare de rezervă situat departe de punctul de adunare la obiectiv şi stabileşte contactul cu un element mic din acesta (punct de regrupare final).

197 Semne şi semnale. Semnalele vizuale (cu braţele, cu aparatura în infraroşu şi lanterna) reduc foarte mult posibilitatea descoperirii de către inamic a acţiunii; se evită semnalele sonore şi luminile puternice.

Se vor respecta restricţiile radio; excepţie fac situaţiile de raportare a avansului realizat sau atunci cînd o subunitate este descoperită şi trebuie să fie sprijinită cu foc; mesajele radio privind depăşirea unor aliniamente sau puncte de coordonare (dacă este cazul) trebuie să fie scurte – un singur cuvînt codificat (acestea pot fi transmise fără folosirea semnalelor de apel pentru identificarea subunităţii, în ideea că pentru fiecare se stabileşte un cod – semnal diferit).

În funcţie de situaţie, cînd nu este posibilă folosirea staţiilor radio din cauza terenului (distanţei) se transmit coduri numai la anumite ore, cînd se vor deplasa în locuri adecvate sau vor utiliza antene suplimentare.

198 Sprijinul de foc se planifică de fiecare dată, dar se foloseşte numai la realizarea contactului sau pentru a sprijini misiunea; dacă se realizează contactul cu o subunitate (unitate) a inamicului care se infiltrează trebuie folosit focul executat din poziţii de tragere acoperite pentru a distrage atenţia acestuia şi a masca deplasările proprii în vederea dezangajării; focul din poziţii de tragere acoperite poate fi folosit şi pentru orientarea sau pentru a obliga militarii din posturile de pază ale inamicului să se adăpostească.

199 Modul de acţiune la realizarea contactului. Atunci cînd infiltrarea se realizează pe mai multe direcţii, descoperirea (detectarea) unei singure subunităţi le poate afecta şi pe celelalte; ordinul de acţiune trebuie să precizeze dacă, în cazul detectării, compania continuă misiunea sau revine în dispozitivul propriu; subunităţile planificate să se deplaseze pe acelaşi itinerar trebuie să folosească un itinerar de rezervă; dacă vreun militar cunoaşte limba inamicului, el trebuie să se dispună aproape de capul formaţiei pentru ca atunci cînd subunitatea este somată să poată acţiona în cunoştinţă de cauză; ordinul de acţiune trebuie să specifice şi cum se procedează atunci cînd se produc pierderi.

200 Modul de acţiune în cazul răniţilor sau al pierderilor. Pe timpul infiltrării este foarte greu să evacuezi răniţii şi prizonierii fără a te deconspira; ei pot fi căraţi către punctul de adunare final sau punctele de regrupare; dacă acest lucru nu este posibil răniţii şi prizonierii vor fi lăsaţi într-un loc anume sub îngrijire şi pază.

201 Manevra pe verticală se execută cînd eşalonul superior dispune de resursă de aviaţie pentru utilizarea forţelor aeropurtate în scopul de a favoriza acţiunile forţelor proprii de pe direcţiile principale; se foloseşte în mod frecvent concomitent cu celelalte forme de manevră. Compania poate fi destinată să acţioneze independent sau în cadrul forţelor din cadrul eşalonului superior.

202 Manevra de foc se realizează prin concentrarea simultană sau succesivă a focului categoriilor de armament asupra diferitelor obiective ale inamicului.

SECȚIUNEA a – 2 a
Pregătirea şi desfăşurarea luptei ofensive
PARAGRAFUL 2.1
Ofensiva din contact nemijlocit cu inamicul

203 Ofensiva (atacul) din contact nemijlocit cu inamicul se adoptă atunci cînd acesta a avut timp să-şi organizeze apărarea şi dispune de un dezvoltat sistem de lucrări genistice şi de baraje, precum şi în cazul în care rețeaua de comunicații din adîncime către linia frontului este slab dezvoltată sau impracticabilă. Ea este precedată de ocuparea poziției de plecare şi poate avea loc cu sau fără regruparea forțelor din contact cu inamicul, sau prin înlocuirea parțială ori totală cu altele aduse din adîncime.

204 Poziția de plecare la ofensivă a companiei este fîşia de teren, amenajată din punct de vedere genistic, cu o adîncime variabilă, în funcție de dispozitivul adoptat, în medie de 300 – 500 m.

Poziția de plecare la ofensivă asigură dispunerea în ascuns a forțelor, protecția împotriva mijloacelor de foc ale inamicului, în special a celor nucleare, biologice, chimice, incendiare şi creează condiții favorabile pentru trecerea la ofensivă.

205 Pregătirea poziției de plecare se execută, de regulă, în timpul nopții, folosindu-se în totalitate lucrările genistice existente în punctul de sprijin al companiei; lucrările trebuie mascate pînă în zorii zilei.

Pentru subunitățile de tancuri destinate sprijinului nemijlocit al forțelor de angajare imediată se pregătesc poziții de aşteptare la o distanță de 6-8 km față de limita dinainte a apărării inamicului, în aşa fel încît ieşirea lor pe aliniamentul de atac să se facă pe timpul pregătirii de foc a ofensivei.

Simultan cu trecerea la ofensivă din apărare, cu sau fără regruparea forțelor, transportoarele amfibii blindate şi maşinile de luptă ale infanteriei pleacă la atac, de regulă, direct din pozițiile pe care le-au ocupat pe timpul apărării.

206 *Ocuparea poziției de plecare* se face succesiv, începînd cu armamentul greu, astfel încît forțele să realizeze în ascuns dispozitivul de luptă şi să fie în măsură să treacă la ofensivă la semnalul stabilit.

207 Ofensiva (atacul) începe, de regulă, cu *pregătirea de foc,* care constă în totalitatea acțiunilor de lovire prin foc, executate în mod unitar, prin surprindere, într-o perioadă de timp determinată, în scopul producerii unor pierderi însemnate grupării de forțe şi mijloace, elementelor de conducere şi sistemului de lovire prin foc al inamicului, îndeosebi în sectorul de rupere şi pe direcțiile de pătrundere în dispozitivul acestuia.

Durata pregătirii de foc a atacului trebuie să fie cît mai scurtă şi depinde de procedeul de trecere la ofensivă, caracterul apărării inamicului, misiunile de lovire prin foc, gradul de lovire ce trebuie realizat şi de numărul gurilor de foc participante.

În cazul ofensivei din contact nemijlocit cu inamicul, pregătirea de foc a atacului este determinată de timpul necesar executării acțiunilor de lovire.

208 Pasul 1- Modul de acțiune la contactul cu inamicul. Se analizează în funcție de cine inițiază contactul.

Compania inițiază contactul. Comandantul companiei stabileşte unde şi în ce mod plutonul (plutoanele) care se constituie în element de sprijin vor ocupa poziții de tragere; dacă plutonul nu a fost detectat elementul de sprijin raportează comandantului companiei şi trece la observarea şi identificarea pozițiilor şi mijloacelor de foc ale inamicului.

Inamicul inițiază contactul. Elementul de sprijin întîmpinat cu foc se va deplasa cu agresivitate, utilizînd focul combinat cu mişcarea, în scopul nimicirii inamicului; în acelaşi timp identifică obiectivele acoperite, mascate şi consolidează pozițiile de tragere; acest mod de reacție va fi exersat şi însuşit astfel încît misiunea (ocuparea dispozitivului de tragere de către elementul de sprijin) să fie îndeplinită cu cît mai puține pierderi; comandantul elementului de sprijin raportează comandantului companiei despre realizarea contactului şi ocuparea dispozitivului, iar plutonul de aruncătoare îi sprijină acțiunile executînd foc asupra pozițiilor inamicului.

209 Pasul 2 - Localizarea inamicului. Elementul de sprijin continuă lupta, simultan cu culegerea de date şi informații despre compunerea, valoarea, dispunerea inamicului, intensitatea şi felul focului executat de către acesta, poziția şi orientarea obstacolelor şi caracteristicile terenului.

Elementul de sprijin trebuie să dea dovadă de multă îndrăzneală, fără a se precipita în executarea acțiunilor; toate datele şi informațiile culese vor fi raportate comandantului de companie; locțiitorul comandantului companiei se deplasează în poziția de tragere a elementului de sprijin; dacă plutonul (plutoanele) nu are posibilitatea, să execute manevra de învăluire cu forțele proprii, comandantul companiei de infanterie va utiliza celelalte forțe subordonate pentru executarea manevrei.

210 Pasul 3 - Fixarea inamicului se execută atunci cînd:

a) elementul de sprijin de la contact realizează superioritatea de foc – în aceste condiții se trece la realizarea perdelelor de fum pentru mascarea manevrei;

b) elementul de sprijin nu poate realiza superioritatea de foc - în această situație comandantul companiei va augmenta numărul de forțe şi mijloace din compunerea elementului de sprijin.

c) prin creşterea numărului de forțe şi mijloace din compunerea elementului de sprijin se realizează volumul de foc necesar executării manevrei de învăluire cu cel de - al treilea pluton - situație în care se trece la realizarea perdelelor de fum pentru mascare.

d) nu este posibilă realizarea superiorității de foc şi se raportează eşalonului superior - întreaga companie se constituie în element de sprijin pentru facilitarea manevrei executată cu alte forțe ale eşalonului superior.

211 Pasul 4 - Atacul. Atunci cînd elementul de sprijin, aflat de regulă, sub comanda locțiitorului comandantului companiei de infanterie, are posibilitatea să asigure un volum corespunzător de foc, comandantul companiei de infanterie stabileşte modalitatea executării manevrei cu forțele rămase la dispoziție şi constituite în elementul de atac, scop pentru care va determina:

a) pozițiile inamicului şi obstacole;

b) valoarea şi compunerea inamicului;

c) punctele vulnerabile;

d) itinerarul cel mai favorabil de deplasare.

Pentru executarea manevrei se procedează astfel:

a) comandantul companiei ia comanda elementului de atac şi deplasează forțele pe poziție, folosind acoperirile din teren (figura nr.16);

b) se solicită eşalonului superior şi se ordonă plutonului de aruncătoare din compunere mutarea focului în adîncimea dispozitivului inamicului;

c) se solicită eşalonului superior executarea focului cu muniție fumigenă pentru realizarea perdelelor de fum;

d) comandantul companiei de infanterie ordonă elementului de sprijin redirecționarea (la nevoie chiar încetarea) focului către adîncime sau spre celălalt flanc al dispozitivului inamicului (figura nr.17);

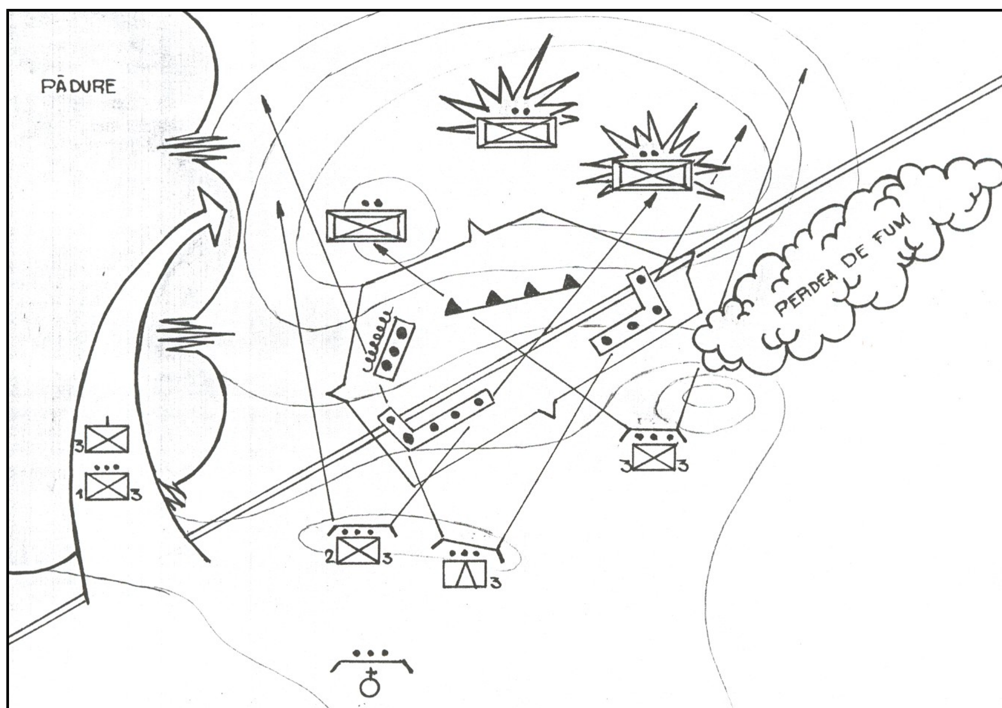

Figura nr. 16 - Compania de infanterie

executînd manevra de învăluire (o variantă)

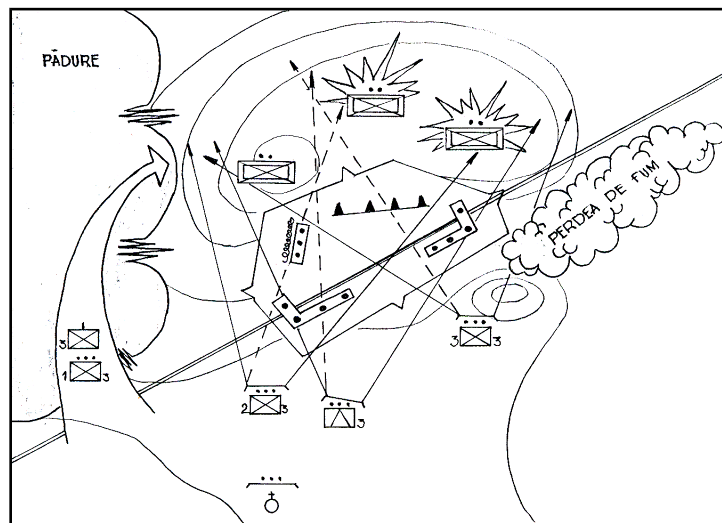

Figura nr. 17 – Redirecționarea focului executat
de către elementul de sprijin în momentul inițierii atacului.

e) elementul de atac acționează asupra pozițiilor inamicului combinînd focul cu mişcarea (figura nr. 18).

Comandantul companiei de infanterie repartizează obiectivele specifice fiecărui pluton (grupe) din subordine; cucerirea, curățarea unei tranşee şi distrugerea unei cazemate se execută conform prevederilor capitolului XI, secțiunile a 4 - a şi a 5 - a din "Manualul plutonului de infanterie".

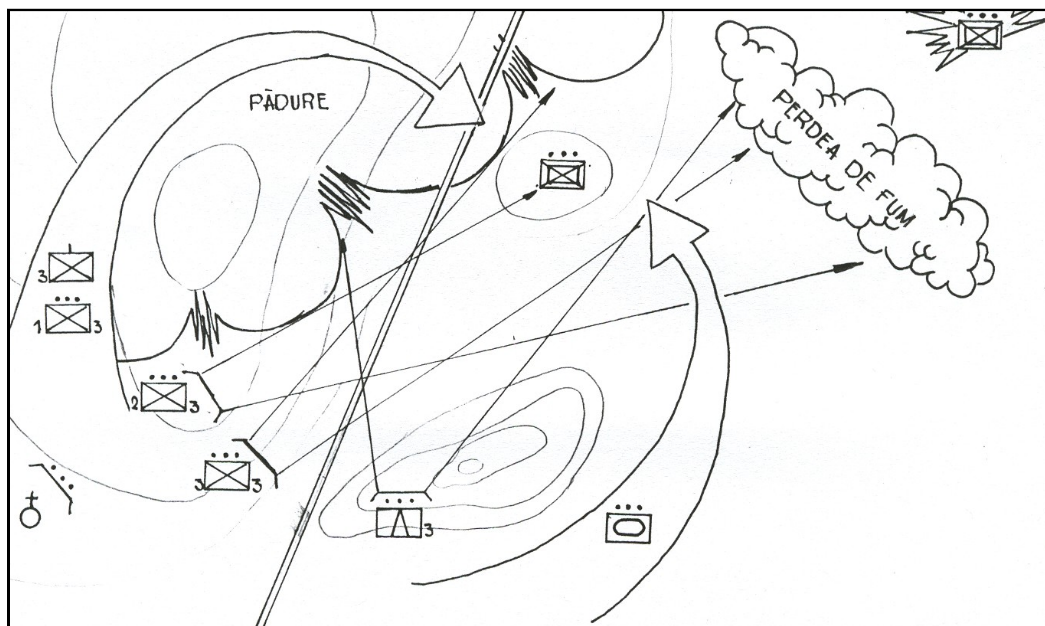

Figura nr. 18 – Compania de infanterie, cu un pluton
de tancuri, execută manevra de învăluire pe la ambele flancuri.

După cucerirea tranşeei de pe limita dinainte, lupta în adîncimea apărării inamicului se caracterizează printr-o înaintare neuniformă a subunităţilor (de regulă, de valoare grupă); poziţiile izolate ale inamicului care opun rezistenţă se nimicesc prin foc şi manevre de învăluire executate, de regulă, de grupele de infanterie; barajele, obstacolele şi porţiunile de teren contaminat se ocolesc; dacă nu este posibil, se traversează prin porţiunile cele mai accesibile; pe timpul desfăşurării luptei în adîncime, inamicul poate organiza ambuscade; ieşirea din acestea se realizează conform prevederilor "Manualului plutonului de infanterie", capitolul XI, secţiunea a 2 - a

212 Pasul 5 - Consolidarea poziţiilor (aliniamentelor) se realizează astfel (figura 22)**:**

a) imediat după ce elementul de atac a cucerit poziţia inamicului, comandantul companiei organizează siguranţa;

b) se trece la pregătirea respingerii unui contraatac al inamicului, scop în care comandantul companiei ordonă elementului de sprijin să se deplaseze pe aliniamentul cucerit şi să ocupe o poziţie de apărare; plutonul de aruncătoare execută saltul pentru schimbarea poziţiei de tragere;

c) se destină fîşii de tragere pentru fiecare pluton (figura nr. 19) şi se amplasează armamentul antiblindate pentru interzicerea celor mai probabile căi de apropiere ale inamicului.

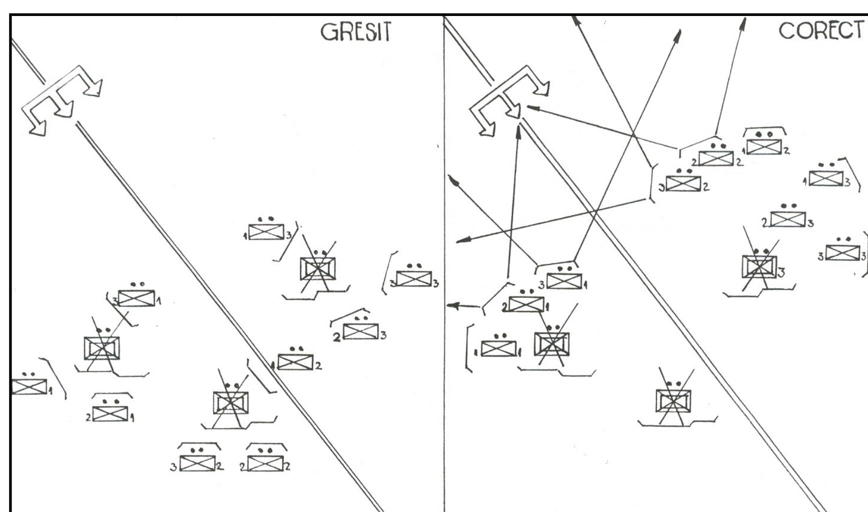

Figura nr. 19 – Consolidarea poziţiilor (aliniamentelor) atinse de compania de infanterie.

213 Pasul 6 - Reorganizarea cuprinde:

a) restabilirea lanţului de comandă;

b) executarea aprovizionării cu muniţie şi materiale prin completări şi redistribuiri;

c) redistribuirea armamentului de bază, reorganizarea personalului care încadrează armamentul greu de infanterie şi al echipajelor TAB, MLI, MLD;

d) redistribuirea echipamentului de bază (stații radio, aparatură de vedere şi observare);

e) acordarea primului ajutor şi evacuarea răniților;

f) executarea controlului şi a evacuării prizonierilor de război către punctul de adunare;

g) centralizarea şi raportarea informațiilor despre inamic, precum şi strîngerea armamentului şi a echipamentului capturat;

h) centralizarea de către locțiitorul comandantului de companie a rapoartelor standard MPE, înaintate de către comandanții de plutoane;

i) prezentarea raportului standard MPE comandantului de companie de către locțiitorul său şi înaintarea acestuia comandantului de batalion.

214 Inamicul care execută contraatacul se nimiceşte prin foc executat de pe un aliniament favorabil, de către elementul de sprijin şi printr-un atac în flancurile acestuia, cu celelalte forțe constituite în element de atac. În situații nefavorabile contraatacul executat de către inamic cu forțe superioare, se respinge prin trecerea temporară la apărare.

PARAGRAFUL 2.2

Ofensiva din mişcare

215 Ofensiva din mişcare se execută împotriva unei apărări nepregătite sau pregătite în grabă, cu scopul cîştigării de timp în vederea exploatării unei situații favorabile sau preluării inițiativei, după o apărare dusă cu succes.

Procedeul asigură pregătirea în secret a luptei, surprinderea în acțiune şi o vulnerabilitate mai redusă a forțelor față de loviturile inamicului şi se bazează pe puterea de luptă şi capacitatea de manevră ale companiei de infanterie şi pe posibilitățile de sprijin ale eşalonului superior; timpul de pregătire este redus la minimul necesar, pentru a asigura trecerea la nimicirea inamicului înainte ca acesta să poată să se concentreze sau să - şi îmbunătățească sistemul defensiv; durata recunoaşterilor este extrem de redusă.

Ofensiva din mişcare se adoptă, de regulă, atunci cînd există suficiente comunicații şi acoperiri pentru ascunderea deplasărilor şi se dispune de suficiente mijloace de foc pentru neutralizarea inamicului.

În situația ofensivei din mişcare, pregătirea de foc a atacului începe din momentul intrării forțelor proprii în bătaia majorității artileriei inamicului.

216 Pentru pregătirea ofensivei din mişcare se stabilesc *raioane de concentrare şi itinerare de apropiere.*

Raioanele de concentrare în vederea atacului, sunt utilizate pentru regruparea

şi rezolvarea problemelor de ordin administrativ ale forţelor care urmează să se deplaseze spre aliniamentul de atac şi să participe la luptă; acestea se dispun, pe cît posibil, în afara bătăii majorităţii artileriei inamicului, astfel încît deplasarea forţelor spre aliniamentul de desfăşurare pentru atac, să se poată executa cu uşurinţă, în mod rapid şi prin folosirea judicioasă a posibilităţilor de mascare.

Itinerarele de apropiere sunt traseele urmate de subunităţi din raioanele de concentrare spre aliniamentul de desfăşurare pentru atac; ele asigură deplasarea organizată şi coordonată, desfăşurarea forţelor pe subunităţi şi pentru atac pe aliniamente stabilite, astfel încît la ajungerea pe aliniamentul de desfăşurare pentru atac, forţele atacatoare să aibă puterea de luptă completă sau identică cu cea de la plecarea din raionul de concentrare.

217 Pentru trecerea la ofensivă şi realizarea simultaneităţii atacului limitei dinainte a apărării se fixează: *punct iniţial; puncte de coordonare; aliniamente de desfăşurare pe coloane; aliniament de debarcare; aliniamente de atac; aliniament de siguranţă, direcţie de ofensivă; aliniamente de coordonare a sprijinului de foc; obiective (aliniamente) intermediare; obiectiv (aliniament) final al misiunii*.

Punctul iniţial se stabileşte la o depărtare faţă de raionul de concentrare, care să asigure încolonarea unei unităţi (tip batalion) cu mijloacele primite în sprijin.

Punctele de coordonare se stabilesc la distanţa corespunzătoare a 2-3 ore de marş.

Aliniamentul de desfăşurare pe coloane de companii se stabileşte la 4-6 km faţă de limita dinainte a apărării inamicului, în afara bătăii aruncătoarelor, tunurilor şi tancurilor care execută trageri prin ochire directă.

Aliniamentul de desfăşurare pe coloane de plutoane se stabileşte la 2-3 km de limita dinainte a apărării inamicului, în afara bătăii mijloacelor antiblindate, mitralierelor, tunurilor şi tancurilor care execută trageri prin ochire directă.

Aliniamentul de debarcare se stabileşte cînd se execută ofensiva cu infanteria în dispozitiv de luptă pe jos; acesta trebuie să fie cît mai aproape de aliniamentul de atac (la 1-1,2 km), ferit de observarea inamicului şi de focul executat prin trageri prin ochire directă.

Aliniamentul de atac se stabileşte cît mai aproape de limita dinainte a apărării inamicului, de regulă, la 300 – 800 m faţă de inamic; pe acest aliniament subunităţile din forţele de angajare imediată trebuie să ajungă simultan desfăşurate în dispozitiv de luptă.

Aliniamentul de siguranţă se stabileşte la o distanţă variabilă faţă de limita dinainte a apărării inamicului, pe care forţele nu au voie să-l depăşească decît după terminarea pregătirii de foc şi trecerea la sprijinul de foc al ofensivei.

Ora atacului (ora „C”), este ora trecerii aliniamentului de atac şi se comunică de către comandantul subunităţilor subordonate, cu 1-2 ore înainte de începerea deplasării.

Direcția de ofensivă indică orientarea generală care trebuie urmată de o subunitate de infanterie şi gradul de libertate de manevră permis pe timpul înaintării pentru atingerea obiectivului; pe direcția de ofensivă stabilită, forțele subordonate pot să manevreze liber, dar trebuie să rămînă orientate spre obiectiv; depăşirea liniilor de despărțire cu subunitățile vecine se face numai cu aprobarea prealabilă a eşalonului superior.

Aliniamentele de coordonare a sprijinului de foc se stabilesc de către comandantul eşalonului superior în scopul punerii de acord focului cu mijloacele care nu sunt sub controlul comandanților subordonați, dar care le pot influența acțiunile.

Obiectivele (aliniamentele) intermediare sunt folosite pentru coordonarea deplasării forțelor care atacă în timp şi spațiu şi sunt strîns legate de caracteristicile terenului şi dispunerea inamicului; cucerirea acestora nu trebuie să ducă la pierderea (slăbirea) ritmului ofensivei; de regulă, obiectivul (aliniamentul) final al unei subunități de infanterie constituie obiectivul intermediar (aliniamentul misiunii imediate) pentru eşalonul imediat superior.

Obiectivul (aliniamentul) final al misiunii constituie linia de importanță tactică ce trebuie cucerită de către compania de infanterie pentru a îndeplini misiunea stabilită de comandant şi, de regulă, se compune din mai multe obiective îndeplinite succesiv.

218 Pentru trecerea la ofensiva din mişcare forțele pot fi dispuse într-un raion de concentrare care să fie situat la 40-60 km de aliniamentul de contact.

219 Comandantul companiei trebuie să-şi exercite comanda. El trebuie să se poziționeze, în cadrul dispozitivului, în aşa fel încît să poată urmări înaintarea plutonului antemergător. Pe timpul luptei, principala atribuțiune a comandantului de companie este de a exercita comanda şi controlul asupra companiei. Acesta poate să accepte orice risc considerat necesar pentru îndeplinirea misiunii.

220 Procedeele de executare a ofensivei din mişcare sunt *deplasarea masată, deplasarea cu sprijin reciproc, deplasarea prin combinarea focului cu mişcarea.*

Deplasarea masată. Atunci cînd este posibil, mijloacele blindate atacă grupat şi în viteză, cucerind obiectivul de atac fără a staționa (debarca infanteria); pierderile sunt minime datorită expunerii reduse la efectele focului inamicului în situația mişcării rapide spre obiectiv şi datorită menținerii obiectivului sub focul executat de către elementele de sprijin (figura 20).

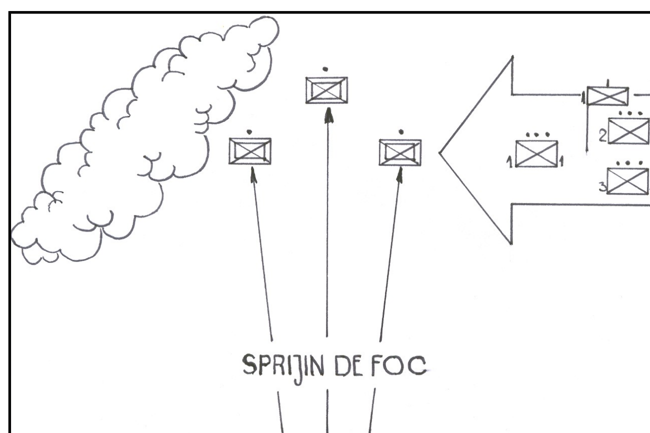

Figura nr. 20 – Compania 1 infanterie executînd deplasarea masată.

Deplasarea cu sprijin reciproc. Atunci cînd contactul cu inamicul nu a fost stabilit sau cînd despre inamic există doar informații vagi, deplasarea companiei se execută prin salturi cu plutoanele, acestea asigurîndu-şi sprijin reciproc; procedeul sporeşte siguranța forțelor proprii, dar le reduce viteza de înaintare; în orice situație, aceasta trebuie să fie viteza maximă, permisă de teren şi tehnica cu care se acționează; mijloacele blindate nu vor staționa mai mult decît este necesar pentru a sprijini înaintarea celorlalte subunități; de regulă, deplasarea cu sprijin reciproc se execută pe plutoane, dar la nevoie se poate executa şi pe grupe (figura 21).

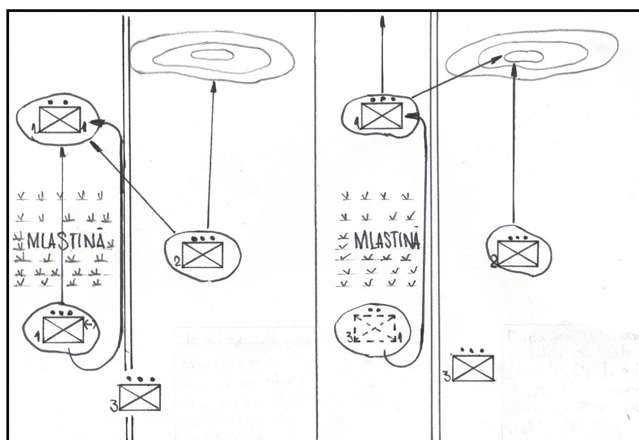

Figura nr.21
Deplasarea cu sprijin reciproc

Deplasarea prin combinarea focului cu mişcarea. Prin executarea focului se realizează neutralizarea, demoralizarea şi nimicirea forțelor inamicului; prin mişcare se urmăreşte mutarea succesivă a pozițiilor de tragere urmărindu-se lovirea inamicului cu întreaga putere de lovire în scopul obținerii efectelor maxime; manevra se realizează prin mişcare şi foc; misiunea *bazei de foc* constă focul, direct şi din poziții de tragere acoperite, executat asupra inamicului în scopul reducerii capacității de ripostă a elementelor sale de manevră constituie; baza de foc şi sprijinul de foc nu sunt sinonime, deoarece:

a) *elementul de sprijin* poate executa foc dacă inamicul a descoperit şi intenționează să acționeze asupra forțelor care desfăşoară manevra; dacă inamicul nu este vizibil sau dacă acesta nu acționează asupra forțelor aflate în mişcare, elementul de sprijin nu trebuie să deschidă focul; **baza de foc** execută foc susținut, direct şi din poziții de tragere acoperite, asupra obiectivului în scopul neutralizării inamicului şi facilitării acțiunii elementului de atac (figura nr.22).

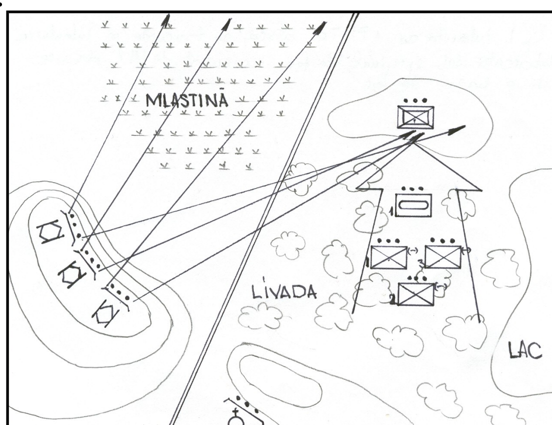

Figura nr.22
Deplasarea prin combinarea focului cu mişcarea

221 În precizarea misiunilor la subordonați comandantul companiei de infanterie va ține cont de modul de grupare a forțelor, respectiv, în elementul de sprijin, în elementul de atac sau în baza de foc.

Elementul de sprijin trebuie să: sprijine acțiunile forțelor proprii aflate în mişcare, prin executarea observării şi la nevoie, a focului direct; fie sub comandă unică - de regulă, unica din comandanții de plutoane, realizează controlul şi repartiția focului; aibă un mijloc de comunicare direct cu elementul de atac; supravegheze, pe cît posibil, flancul şi spatele elementului de atac; se dispună într-o poziție acoperită şi mascată.

Elementul de atac va urma itinerarul stabilit, evitînd să se interpună între inamic şi elementul de sprijin şi nu va depăşi aliniamentul pe care elementul de sprijin îl poate susține cu foc.

Forțele aflate în mişcare trebuie să-şi supravegheze flancurile pentru localizarea, identificarea şi lovirea inamicului care încearcă să acționeze de flanc.

De regulă, comandantul companiei de infanterie este comandantul elementului de atac; acesta trebuie să aibă la dispoziție o rețea radio pentru coordonarea elementului de atac şi realizarea legăturii cu elementul de sprijin şi baza de atac.

Dacă compania de infanterie primeşte subunități de geniu în sprijin, acestea trebuie să se afle în componența elementului de atac pentru crearea de culoare în baraje şi distrugerea fortificațiilor.

222 Asaltul se execută cu militarii îmbarcați pe TAB (MLI, MLD) sau pe jos şi reprezintă punctul culminant al atacului; el constă în ocuparea poziției inamicului şi presupune nimicirea sau capturarea acestuia; pe timpul executării atacului se poate adopta procedeul deplasării masate sau cel al combinării focului cu mişcarea.

Asaltul cu infanteria îmbarcată pe TAB sau MLI (MLD) se execută împotriva unui inamic aflat în deplasare sau acolo unde sistemul său de apărare este slab, iar personalul poate fi neutralizat; forța de asalt va încerca să atingă extremitatea îndepărtată a obiectivului cît mai rapid cu putință; infanteria va debarca pentru nimicirea rezistențelor izolate şi pentru curățirea obiectivului.

Asaltul cu infanteria debarcată se execută sub sprijinul mijloacelor blindate; această modalitate de executare a asaltului este absolut necesar atunci cînd sistemul de baraje şi focul antiblindate împiedică executarea asaltului cu mijloacele blindate sau cînd sistemul de apărare al inamicului, respectiv terenul permit apropierea în ascuns a infanteriei debarcate; infanteria debarcată nimiceşte inamicul şi distruge barajele cît mai rapid cu putință pentru a permite mijloacelor blindate să se deplaseze către obiectiv.

223 În funcție de situația tactică, infanteria se va deplasa îmbarcată pe o distanță căt mai mare. Debarcarea prematură a infanteriei încetineşte ritmul de desfăşurare a asaltului şi o expune pentru o perioadă mai lungă de timp focului executat direct sau din pozițiile de tragere acoperite ale inamicului. Debarcarea tardivă a infanteriei favorizează distrugerea mijloacelor blindate şi nimicirea infanteriei îmbarcate prin focul executat de către inamic cu armamentul antiblindate portativ.

224 Obținerea succesului este determinată de următoarele aspecte:

a) elementul de asalt trebuie să descopere şi să distrugă armamentul antiblindate al inamicului, deoarece apărarea lui se realizează în jurul acestor mijloace; neutralizarea (nimicirea) infanteriei destinată pentru executarea siguranței nemijlocite a armamentului antiblindate, constituie un element de bază în reuşita asaltului;

b) se evită executarea asaltului pe linia orizontului sau prin zone descoperite; dacă acestea trebuie totuşi traversate, se utilizează perdelele de fum;

c) tehnica de luptă proprie distrusă sau punctele obligate de trecere indică un pericol iminent; tehnica distrusă oferă indicii ce privesc existența probabilă a unei zone de angajare iar punctele obligate de trecere ca şi obstacolele, în general, sunt acoperite cu foc;

d) tendința normală este aceea de concentrare asupra obiectivului şi a direcției de înaintare; nu trebuie pierdută din vedere aplicarea măsurilor de siguranță circulară; trebuie să te aştepți şi să fii pregătit să răspunzi cu foc inamicului din orice direcție;

e) sprijinul reciproc între TAB (MLI, MLD) şi infanterie este esențial pentru reducerea pierderilor şi îndeplinirea misiunii;

f) trebuie păstrat un echilibru între ritmul de înaintare şi posibilitățile de realizare a sincronizării; ritmul prea încet va permite inamicului să ocupe pozițiile de rezervă şi să-şi reorganizeze apărarea, iar un ritm mult prea ridicat face imposibilă realizarea sincronizării, favorizînd confuzia şi fratricidul, conducînd la producerea de pierderi în cadrul forțelor proprii şi la neîndeplinirea misiunii.

PARAGRAFUL 2.3

Urmărirea

225 Urmărirea constă în înaintarea rapidă a forțelor proprii, pe direcțiile de retragere ale inamicului şi pe cele paralele, cu scopul de a-i intercepta căile de deplasare, al nimicii şi captura.

Urmărirea poate fi *de front, paralelă, din aer şi combinată*; se adoptă mai frecvent la începutul retragerii, în teren muntos-împădurit, pe timp de iarnă şi cînd rețeaua de comunicații nu este dezvoltată.

De regulă, compania de infanterie trece la urmărirea de front sau paralelă a inamicului, în cadrul eşalonului superior.

226 Urmărirea de front constă în înaintarea rapidă a companiei pe aceleaşi itinerare pe care se retrage inamicul, în scopul de a interzice desprinderea acestuia de forțele proprii.

Compania nimiceşte din mişcare sau ocoleşte subunitățile de acoperire ale inamicului şi pătrunde cu repeziciune spre gruparea forțelor principale pentru a îngreuia retragerea acestora şi a favoriza manevra de învăluire şi întoarcere.

227 Urmărirea paralelă se realizează prin înaintarea rapidă a companiei pe un itinerar paralel cu cel de retragere al inamicului, în scopul: devansării forțelor principale; ocupării unor aliniamente, treceri peste cursurile de apă şi noduri de comunicație de pe direcția de retragere a acestuia; lovirii în flanc şi spate; încercuirii şi nimicirii în cooperare cu forțele care acționează de front.

PARAGRAFUL 2.4

Lupta de întîlnire

228 Lupta de întîlnire poate să aibă loc: **pe timpul marşului**; **în apărare,** pe timpul executării contraatacului; **în ofensivă,** pe timpul ducerii acțiunilor în adîncimea dispozitivului inamicului.

229 Lupta de întîlnire *se caracterizează* prin: organizarea acțiunilor în timp scurt şi din mişcare; adaptarea rapidă a dispozitivelor la situațiile create în scopul lovirii inamicului în flanc şi spate; manifestarea inițiativei şi a prevederii la nivelul fiecărui comandant de subunitate; situații insuficient de clare în momentul angajării luptei şi schimbări bruşte ale acestora; luptă îndîrjită şi eforturi deosebite pentru cîştigarea de timp, cucerirea şi păstrarea inițiativei; desfăşurarea luptei în ritm rapid şi pe front larg, cu angajarea succesivă a forțelor şi mijloacelor; posibilități mari de manevră; existența flancurilor şi intervalelor descoperite.

230 Realizarea succesului în lupta de întîlnire este condiționată de: executarea neîntreruptă a cercetării pentru descoperirea la timp a inamicului şi devansarea acestuia în executarea loviturilor cu artileria; luarea în timp scurt a deciziei şi transmiterea oportună a misiunilor de luptă; devansarea inamicului în cucerirea aliniamentelor favorabile pentru desfăşurare, în executarea manevrei şi în crearea din timp a unei grupări de forțe şi mijloace capabile să nimicească forțele principale ale acestuia; alegerea celor mai eficiente forme de manevră şi desfăşurarea rapidă a forțelor în vederea intrării acestora în mod organizat în luptă, devansîndu-l pe inamic în executarea atacului; mutarea rapidă a eforturilor pe direcțiile unde s-a realizat cel mai important succes; ducerea unor acțiuni rapide, decisive şi coordonate a forțelor în spațiul terestru; manifestarea inițiativei şi perseverenței de către toți comandanții pentru obținerea victoriei.

231 Compania poate duce lupta de întîlnire independent sau în cadrul eşalonului superior.

Cînd acționează în cadrul eşalonului superior compania se poate găsi în cadrul forțelor principale ale batalionului, în gruparea care fixează inamicul de front sau în gruparea de manevră care loveşte inamicul de flanc.

Cînd acționează în cadrul forțelor principale ale batalionului dispozitivul companiei cuprinde şi o rezervă compusă din 1-2 grupe.

232 Pregătirea luptei de întîlnire se desfăşoară pe hartă, iar misiunile se precizează pe timpul apropierii subunităților de aliniamentul de atac.

233 Cînd acționează independent, compania îşi constituie dispozitivul de luptă din subunități care fixează inamicul de front (patrula de siguranță) şi subunități de manevră care lovesc inamicul în flanc şi spate (forțele principale ale companiei).

234 Desfăşurarea luptei de întîlnire începe odată cu angajarea patrulei de siguranță.

La întîlnirea cu elementele de cercetare ale inamicului, patrula de siguranță le nimiceşte cu repeziciune, după care continuă deplasarea. Cînd întîlneşte forțe superioare, pichetul mobil de cap ocupă un aliniament favorabil pe un front larg, produce pierderi inamicului şi asigură condiții pentru desfăşurarea şi intrarea în luptă a forțelor principale.

235 - Sub acoperirea focului artileriei şi al patrulei de siguranță şi folosind terenul, compania de infanterie se desfăşoară din mişcare în dispozitiv de luptă, nimiceşte elementele de siguranță ale inamicului şi pătrunde spre forțele principale ale acestuia, le fixează de front, asigurînd desfăşurarea şi manevra celorlalte forțe ale batalionului.

236 Compania de infanterie din cadrul forțelor principale ale batalionului, se apropie de inamic, se desfăşoară cu viteza maximă posibilă în dispozitiv premergător de luptă, atacă din mişcare, de regulă îmbarcată pe TAB (MLI, MLD) şi îl nimiceşte în cooperare cu subunitățile care acționează de front.

237 Cînd inamicul încearcă să treacă la apărare, compania îi interzice prin foc şi acțiuni manevriere, să ocupe un aliniament favorabil, îi fracționează dispozitivul şi îl nimiceşte pe părți.

238 Inamicul care a devansat compania în desfăşurare şi a trecut la ofensivă, este oprit prin focul concentrat al tuturor mijloacelor de care dispune compania.

Dacă compania se desfăşoară în acelaşi timp cu inamicul, aceasta îl atacă cu rapiditate şi hotărîre.

Cînd inamicul se retrage, compania trece imediat la urmărirea acestuia.

PARAGRAFUL 2.5

Ieşirea din încercuire

239 - Ieşirea din încercuire este un procedeu specific ofensivei şi se execută atunci cînd companie de infanterie destinată pentru acoperirea retragerii este descoperită de către inamic şi izolată de forțele proprii sau în urma altor situații care au drept consecință acelaşi rezultat.

240 Considerații generale – Situația tactică specifică din momentul încercuirii determină măsurile cele mai indicate ce trebuie întreprinse de către compania de infanterie.

Dacă compania şi-a păstrat capacitatea de luptă şi are posibilitatea de a continua misiunea în conformitate cu concepţia eşalonului superior, ieşirea din încercuire nu este necesară.

Dacă ieşirea este necesară sau este ordonată de către eşalonul superior, ofiţerul cu funcţia cea mai mare îşi asumă comanda forţelor aflate în încercuire; în scopul evitării capturării sau nimicirii forţelor aflate în încercuire, el va stabili dacă acţiunea se va executa prin *ruperea încercuirii* sau *prin exfiltrare*; indiferent ce procedeu va fi aplicat, acesta trebuie executat în condiţii de vizibilitate redusă, cît mai curînd posibil, evitîndu-se astfel, concentrarea forţelor şi consolidarea dispozitivului de către inamic.

241 Ruperea încercuirii. Atacul pentru ruperea încercuirii este planificat într-un mod similar tuturor acţiunilor ofensive, cu următoarele particularităţi:

a) forţele proprii se găsesc în apărare, iar consolidarea poziţiilor de apărare constituie prima urgenţă; aceasta se poate realiza prin adoptarea apărării circulare;

b) de îndată ce apărarea este organizată, comandantul forţelor din încercuire execută recunoaşterea în vederea identificării punctelor vulnerabile şi a intervalelor în dispozitivul inamicului, care pot fi exploatate pe timpul ruperii încercuirii;

c) planificarea atacului urmăreşte integrarea focului executat cu toate mijloacele disponibile;

d) planul de acţiune poate include şi executarea unui atac demonstrativ destinat inducerii în eroare a inamicului asupra poziţiei reale a efortului principal; acesta se realizează cu dificultate dacă sunt disponibile doar un număr limitat de forţe şi mijloace;

e) planul de acţiune trebuie să cuprindă planificarea minuţioasă a timpului necesar plutoanelor pentru a evacua poziţiile de apărare şi a se alătura efortului principal;

f) dacă plutoanele părăsesc poziţiile de apărare prea repede şi sunt descoperite de către inamic, ruperea încercuirii nu va putea fi executată datorită slăbirii apărării circulare;

g) în această situaţie, pot fi elaborate şi puse în aplicare variante de acţiune care să prevadă exfiltrarea pe plutoane şi grupe.

242 Exfiltrarea (extragerea). Acţiunile premergătoare acestui procedeu sunt identice cu desfăşurate pe timpul ruperii încercuirii.

După identificarea punctelor vulnerabile şi a intervalelor, comandantul companiei decide cum să le exploateze; el stabileşte valoarea subunităţilor care vor executa exfiltrarea; în absenţa presiunii inamicului, se poate folosi o metodă similară cu cea a retragerii; această metodă permite substituirea plutoanelor din interiorul încercuirii, prin stabilirea unor detaşamente la contact, cu misiunea de a induce în eroare inamicul şi a realiza siguranţa companiei, în eventualitatea unui atac al acestuia.

La ora stabilită din timp sau la ordin, detaşamentele de la contact evacuează poziţiile de apărare şi încep exfiltrarea prin locurile prevăzute şi identificate.

Pentru executarea exfiltrării comandantul stabileşte: cîte itinerare de exfiltrare vor fi folosite; dacă compania se va regrupa înainte de realizarea joncțiunii cu forțele proprii; dacă plutoanele vor realiza exfiltrarea şi joncțiunea cu forțele proprii în mod independent.

SECȚIUNEA a 3- a
Acțiuni cu caracter ofensiv

PARAGRAFUL 3.1

Cercetarea prin luptă

243 Cercetarea prin luptă este un atac cu obiectiv limitat executat de forțe suficient de puternice pentru a-l obliga pe inamic la o reacție concludentă în raport cu informațiile urmărite a se obține.

Cercetarea prin luptă se execută în scopul procurării de date şi informații asupra dispozitivului de luptă şi a sistemului de lovire al inamicului care nu au putut fi obținute prin alte procedee de cercetare sau acțiune, precum şi de a verifica veridicitatea unor informații obținute anterior.

Compania de infanterie execută (participă) cercetarea prin luptă pe baza ordinului eşalonului superior; ca poate fi folosită şi ca mijloc de menținere a inamicului sub presiune prin cucerirea unor puncte decisive din teren.

PARAGRAFUL 3.2

Raidul

244 Raidul este un atac executat prin surprindere asupra unei poziții sau a unui obiectiv important cu un scop diferit de cel de cucerire. Este executat în scopul distrugerii obiectivelor, nimicirii sau capturării de militari sau echipament de la inamic sau pentru eliberarea unor militari din forțele proprii, făcuți prizonieri.

245 Caracteristici. Surpriza, superioritatea, volumul de foc şi violența sunt factori care asigură obținerea succesului în această acțiune ofensivă. Surpriza se realizează prin executarea atacului atunci cînd inamicul se aşteaptă cel mai puțin, în condiții de vizibilitate redusă şi pe direcții neprevăzute de către acesta. Superioritatea de foc este concentrată asupra punctelor vulnerabile pentru a neutraliza şi nimici inamicul. Violența se realizează prin surprindere, prin masarea focului şi printr-un atac agresiv.

246 Durata unui raid executat de companie este de 2-3 zile.

Cînd raidul se execută de pe teritoriul ocupat de către inamic, compania poate acționa într-un raion cu raza de 15 - 20 km sau chiar mai mult.

Cînd raidul se execută prin infiltrare, cu plecare din dispozitivul forțelor proprii, adîncimea la care acționează compania poate fi de 10 -15 km.

247 Considerații de planificare. Față de procesul standard de planificare a unei acțiuni ofensive, pentru raid sunt cîteva considerații care trebuie avute în vedere:

a) deoarece un raid se desfăşoară în teritoriul controlat de inamic, adesea împotriva unor forțe cu putere de luptă egală sau chiar superioară, planul de acțiune trebuie să asigure desfăşurarea în ascuns a activității companiei, înainte de inițierea acestuia;

b) planificarea extragerii sau a retragerii după executarea misiunii, este esențială pentru supraviețuirea companiei;

c) în funcție de adîncimea la care se execută raidul, complexitate integrării sprijinului de foc creşte; acesta se poate realiza prin focul executat cu artileria sau de către elicopterele de sprijin;

d) adeseori, raidul necesită un volum mare de date şi informații de o acuratețe ridicată; acestea pot fi furnizate de către eşaloanele superioare sau compania de infanterie poate primi misiunea de a executa cercetarea.

248 Acțiunea la obiectiv. Pe timpul raidului compania de infanterie poate primi, de regulă, misiunea să atace un obiectiv important (poziție, mijloc de foc, echipament) pentru care inamicul a stabilit şi aplicat măsuri de apărare. Adesea, inamicul, în afara siguranței nemijlocite, dispune şi de forțe (subunități) pregătite pentru intervenția la acel obiectiv. Este esențial ca elementul de asalt să execute o acțiune rapidă şi precisă asupra obiectivului. Prezența elementului de asalt în obiectiv trebuie să fie cît mai scurtă posibil. Organizarea pentru luptă a acestui element trebuie să cuprindă doar acel personal sau echipe care sunt strict necesare pentru îndeplinirea misiunii încredințate. Acest lucru este deosebit de important pe timpul executării asaltului în condiții de vizibilitate redusă, pentru reducerea confuziei şi prevenirea fratricidului. În scopul executării precise şi cu acuratețe, asaltul trebuie exersat înaintea desfăşurării raidului.

249 Pregătirea misiunii. În scopul realizării surprinderii, atingerii vitezei şi violenței impuse de misiune, antrenamentul (organizarea repetițiilor) companiei este esențial; pe timpul pregătirii misiunii trebuie să se acorde atenție *colectării, distribuirii şi folosirii cu maximum de eficiență a datelor şi informațiilor, conceperii planului de acțiune, coordonării şi repetițiilor.*

Colectarea, distribuirea şi folosirea cu maximum de eficiență a datelor şi informațiilor trebuie să se desfăşoare **continuu**; companiei care execută raidul i se vor furniza informații noi chiar şi pe timpul deplasării spre obiectiv; pentru asigurarea succesului misiunii, compania trebuie informată mereu despre situația curentă în zona obiectivului, în scopul preîntîmpinării surprinderii.

Conceperea planului. Planul de acțiune, de regulă, trebuie să respecte următoarele etape:

a*) etapa 1* - pătrunderea companiei de infanterie (pe calea aerului sau prin infiltrare) în zona obiectivului;

b) etapa *2* - izolarea zonei obiectivului prin limitarea posibilităților inamicului de a interveni din exterior în sprijinul subunității care apără obiectivul;

c) *etapa 3* – nimicirea forțelor inamicului, din sau de lîngă obiectiv, prin executarea unui atac violent, prin surprindere şi prin utilizarea focului întregului armament din dotare;

d) *etapa 4* - îndeplinirea cu repeziciune a misiunii (distrugere, nimicire) înainte ca inamicul să-şi reorganizeze şi reconsolideze apărarea;

e) etapa 5 - retragerea cu repeziciune a companiei de infanterie din zona obiectivului - prin recuperare pe calea aerului sau prin infiltrarea acesteia în dispozitivul forțelor proprii; trecerea la executarea unei noi misiuni în adîncimea dispozitivului inamic.

Coordonarea, de regulă, se realizează prin intermediul eşalonului superior; uneori, compania poate stabili măsuri de coordonare direct cu forțele proprii sau aliate din zona de acțiune.

Repetițiile trebuie executate într-un mod cît mai realist posibil şi recomandabil, intr-o zonă asemănătoare cu cea în care se va executa misiunea; acestea validează planul de acțiune pentru executarea raidului, asigură precizia execuției şi permit operarea de modificări înainte de inițierea execuției.

250 Raidul se pregăteşte la macheta terenului pe care se vor marca obiectivele ce urmează a fi nimicite sau distruse şi în funcție de posibilități, într-o porțiune de teren asemănător cu cel în care se vor duce acțiunile.

Primind misiunea pentru raid, comandantul companiei trebuie să rețină:

a) durata misiunii (ziua, ora începerii şi terminării);

b) timpul la dispoziție pentru pregătire, itinerarele de deplasare;

c) locul de pătrundere în dispozitivul inamicului;

d) misiunile de foc pe care le execută artileria şi forțele din contact pentru asigurarea pătrunderii (dacă sunt prevăzute);

e) obiectivele de nimicit sau distrus şi itinerarele de deplasare către acestea;

f) date cu privire la natura obiectivelor, a sistemului de pază şi apărare ale acestora;

g) procedeul ce trebuie folosit pentru nimicirea sau distrugerea fiecărui obiectiv în parte;

h) pozițiile de plecare la atacul obiectivelor; raioanele de regrupare după îndeplinirea fiecărei misiuni şi de staționare pe timpul zilei;

i) raionul controlat de forțele proprii, semnalele de recunoaştere şi modul de realizare a legăturilor (cînd se cooperează cu acestea);

j) ce alte acțiuni se vor executa împotriva inamicului de către forțele proprii concomitent cu executarea raidului;

k) modul de aprovizionare cu muniții şi carburanți-lubrifianți;

l) cum se procedează cu răniții şi tehnica militară capturată;

m) itinerarul de întoarcere în dispozitivul propriu;

n) locul de trecere prin dispozitivul inamicului, al forțelor proprii şi semnalele de recunoaştere cu acestea;

o) raionul de dispunere după îndeplinirea misiunii.

Aceste date vor fi prevăzute în *planul de acțiune* întocmit de către comandantul de companie.

251 - Condiții favorabile. Succesul raidului este asigurat de:

a) inițierea raidului la un moment neprevăzut sau într-un loc neaşteptat, profitînd de întuneric sau de condiții de vizibilitate redusă într-un teren pe care inamicul îl considera impracticabil;

b) evitarea descoperirii, prin aplicarea unor metode de deplasare adecvată şi prin folosirea condițiilor naturale de acoperire şi mascare ale terenului;

c) planificarea timpilor, de executare a acțiunii, cît mai precis posibil;

d) folosirea tuturor forțelor avut la dispoziție, organice sau primit ca întărire (sprijin) - artileria terestră;

e) executarea rapidă, precisă, energică şi cu îndrăzneală a acțiunilor prin concentrarea întregii capacități combative la momentul şi în locul decisiv;

f) ruperea luptei cu repeziciune după îndeplinirea misiunii;

g) retragerea rapidă folosind itinerarele stabilite şi acțiuni planificate de inducere în eroare a inamicului.

252 Funcțiuni. Pentru executarea unui raid, compania de infanterie se fracționează, de regulă, în patru elemente; fiecare din acestea va fi organizat şi dotat, în funcție de misiunea specifică; în corelare cu misiunea, natura obiectivului, situația inamicului şi teren, elementele necesare îndeplinirii misiunii sunt: *comanda companiei (grup de comandă), elementul de siguranță, elementul de sprijin* şi *elementul de aslt.*

Comanda companiei (grup de comandă) controlează înaintarea, acțiunile la obiectiv, retragerea şi se compune din: comandantul companiei ; radiotelegrafişti; observatori înaintați; elemente de siguranță nemijlocită.

Elementul de siguranță are organizarea şi compunerea determinată de misiune, natura şi valoarea inamicului, gradul de mobilitate al acestuia, teren, căile de acces spre obiectiv şi de timpul necesar izolării obiectivului; acesta asigură:

a) realizarea siguranței nemijlocite a companiei pe aliniamentul (în punctul) de plecare la îndeplinirea misiunii;

b) avertizarea din timp despre apropierea inamicului;

c) interzicerea căilor de acces spre obiectiv;

d) interzicerea retragerii inamicului din obiectiv;

e) observarea activității celorlalte elemente şi intervenția cu foc pentru sprijinirea retragerii acestora;

f) organizarea protecției antiaeriene împotriva mijloacelor aeriene care zboară la mică înălțime.

Elementul de sprijin furnizează volumul de foc necesar neutralizării inamicului aflat în zona obiectivului; deoarece efectele acestui foc sunt violente şi devastatoare se impune controlul minuțios asupra acurateței executării tragerii; la ordin sau în conformitate cu planul de acțiune, focul este redirecționat în scopul

sprijinirii manevrei executate de către elementul de asalt; pentru respingerea unor subunități de intervenție la obiectiv ale inamicului, elementului de sprijin i se pot stabili poziții de tragere suplimentare; la finalizarea asaltului sau la ordinul comandantului de companie elementul de sprijin începe deplasarea spre o nouă poziție planificată.

Elementul de asalt cucereşte şi execută curățarea obiectivului, realizează siguranța nemijlocită a echipelor de distrugeri, a celor de cercetare, a prizonierilor şi a altor echipe; organizarea şi compunerea elementului de asalt sunt determinate de specificul misiunii.

253 Alegerea poziției, raionului de desantare prin debarcare (atunci cînd compania de infanterie ajunge în apropierea obiectivului, prin executarea manevrei pe verticală) trebuie făcută în aşa fel încît să nu impieteze îndeplinirea misiunii; pentru alegerea raionului există următoarele variante:

a) compania de infanterie poate fi debarcată foarte aproape de obiectiv şi îl cucereşte înainte ca inamicul să aibă timp pentru materializarea acțiunii; această variantă favorizează compania care nu mai este nevoită să execute deplasarea pe jos cu cantități mari de materiale purtate pe militari; dacă nu există un raion favorabil sau dacă în apropierea obiectivului se află subunități ale inamicului de valoare considerabilă această variantă va fi ignorată;

b) compania de infanterie poate debarca într-un raion aflat la o distanță mai mare de distanța observării directe a obiectivului; în raion compania se regrupează, reorganizează şi inițiază deplasarea spre aliniamentul (punctul) de plecare la îndeplinirea misiunii; obiectivul este cucerit după ce elementele de siguranță şi sprijin sunt pe poziții; această variantă favorizează realizarea coordonării între elementele companiei.

254 Executarea raidului. Compania de infanterie se deplasează în raionul (pe aliniamentul) de plecare la îndeplinirea misiunii, unde se realizează siguranța nemijlocită, iar comandanții elementelor componente execută recunoaşterile; se aduc ultimele modificări şi precizări în planul de acțiune; elementele şi echipele se deplasează pe poziții (figura nr. 22).

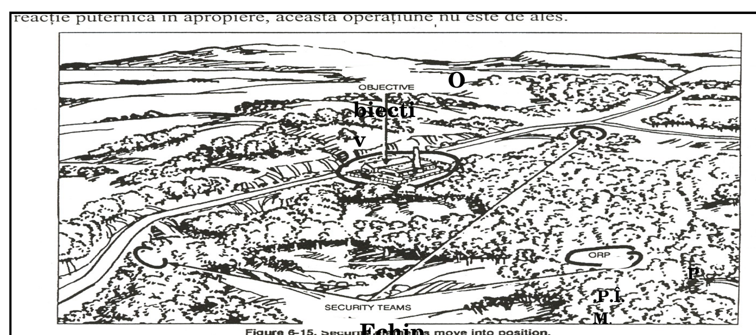

Figura nr. 22 Elementul de siguranță ocupă pozițiile.

Pe măsură ce elementele de sprijin şi de asalt se deplasează şi îşi ocupă pozițiile, elementul de siguranță informează continuu comandantul companiei despre

activitățile executate de către inamic; echipele de siguranță vor executa foc doar dacă sunt descoperite, sau la ordinul comandantului companiei.

După inițierea asaltului, echipele de siguranță interzic accesul înspre şi dinspre obiectiv.

După terminarea asaltului şi îndeplinirea misiunii echipele de siguranță sprijină retragerea companiei, spre punctul de adunare după îndeplinirea misiunii (P.A.Î.M.); ulterior se retrag spre acelaşi punct (la ordin sau conform planului); elementul de sprijin ocupă poziția stabilită înaintea elementului de asalt (figura nr. 23); din această poziție neutralizează inamicul; pe măsura înaintării elementului de asalt, redirecționează focul pentru sprijinirea înaintării acestuia; se retrage la ordin.

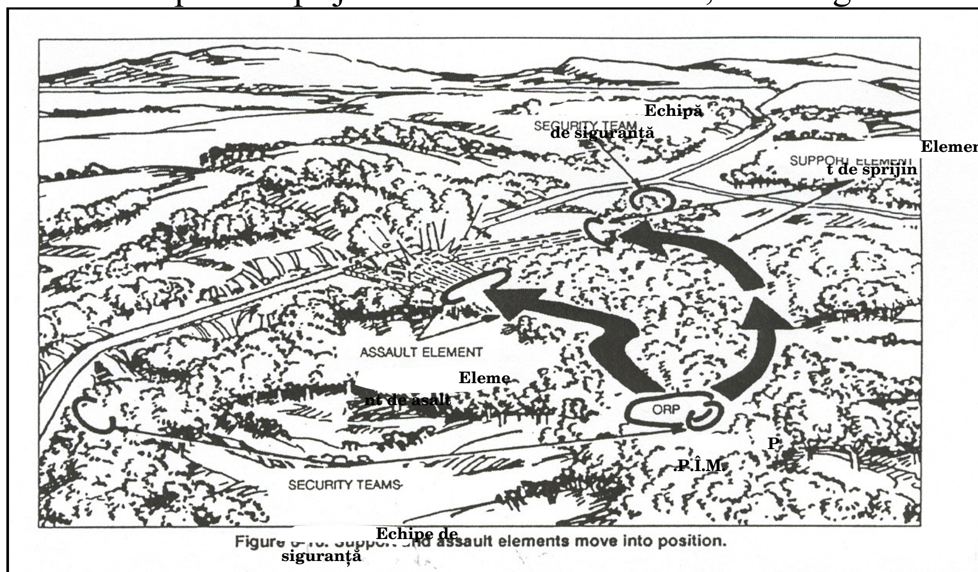

Figura nr. 23 Elementele de sprijin şi asalt ocupă pozițiile.

Elementul de asalt se poziționează în imediata apropiere a obiectivului, astfel încît să poată iniția asaltul, chiar şi dacă este descoperit de către inamic; sprijinit de focul executat de elementul de sprijin atacă şi cucereşte obiectivul; realizează siguranța nemijlocită pentru echipele de distrugeri, de cercetare, pe timpul cît acestea îndeplinesc misiuni specifice; la ordin, se retrage pînă la punctul de adunare după îndeplinirea misiunii; elementul de asalt trebuie să fie cît mai mic posibil; de asemenea, premergător executării misiunii trebuie să execute antrenamente şi repetiții în scopul evitării confuziei şi fratricidului pe timpul acțiunii la obiectiv.

După îndeplinirea misiunii, compania se regrupează şi se reorganizează în punctul de adunare, unde conform ordinelor primite poate iniția deplasarea în vederea reîntoarcerii în dispozitivul forțelor proprii sau în scopul executării altei misiuni, în adîncimea apărării inamicului.

PARAGRAFUL 3.3

Incursiunea

255 Incursiunea, ca acţiune de luptă cu caracter ofensiv, se organizează la ordinul eşalonului superior, în scopul distrugerii sau capturării unor forţe şi mijloace ale inamicului, precum şi pentru a produce panică şi nelinişte în rîndurile acestuia; ea se execută, de regulă, prin surprindere, noaptea sau în alte condiţii de vizibilitate redusă, fără pregătire de foc; în unele situaţii (teren muntos-împădurit, culturi înalte, condiţii meteorologice grele) incursiunea se execută şi pe timpul zilei.Scopurile urmărite prin incursiune se realizează în cadrul unei singure misiuni de luptă şi vizează subunităţi ale inamicului de valoare companie - batalion aflate în staţionare; puncte de comandă de batalion sau regiment; centre de transmisiuni; instalaţii de lansare a rachetelor; noduri de comunicaţii, lucrări de artă (viaducte, tuneluri, lucrări hidrotehnice, treceri peste cursuri de apă); depozite de toate categoriile.

Durata misiunii de la începerea deplasării din raionul de staţionare sau de la infiltrarea în dispozitivul forţelor inamicului aflate în contact poate fi de la cîteva ore pînă la una zi.

Atunci cînd incursiunea se execută de către compania rămasă înapoia dispozitivului inamicului, distanţa la care se poate deplasa şi executa aceasta misiuni faţă de raionul de staţionare poate fi de 10-12 km. În cazul incursiunii prin infiltrare obiectivul stabilit pentru a fi nimicit (distrus) nu trebuie să depăşească distanţa de 6-10 km faţă de linia de contact a forţelor proprii.

Pentru pregătirea incursiunii este necesar să se asigure cel puţin 3-4 ore de lumină în vederea executării observării, studierii obiectivului şi terenului şi precizării în detaliu a modului de acţiune.

Compania care execută incursiunea se fracţionează, de regulă, astfel: echipa de atac şi captură (EAC); echipa (echipe) de siguranţă (ES) sau sprijin cu foc (ESF) ; echipa de înlăturare a barajelor (EÎB).

Deplasarea pînă la obiectiv şi înapoierea în dispozitivul propriu după îndeplinirea misiunii se execută, de regulă, pe jos luîndu-se măsuri pentru păstrarea secretului acţiunii şi evitarea descoperirii.

256 Pentru pregătirea incursiunii sunt necesare cel puţin 2-3 ore de lumină în vederea precizării misiunilor; după ajungerea companiei pe locul de unde va pleca în misiune, personalul acesteia studiază terenul în care va acţiona, memorează caracteristicile acestuia şi dispozitivul inamicului, după care, comandantul de companie le precizează misiunile şi modul de acţiune.

Compania se pregăteşte, de regulă, la macheta terenului, iar cînd se dispune de timp pe un teren asemănător cu cel pe care se va executa incursiunea.

257 Succesiunea desfăşurării incursiunii cuprinde: cercetarea prealabilă a obiectivului; stabilirea planului de acțiune; executarea de exerciții pe un teren asemănător sau la macheta terenului; infiltrarea în dispozitivul inamicului; apropierea companiei de obiectiv şi ocuparea poziției de plecare; îndeplinirea misiunii; deplasarea pe itinerarul ordonat; ajungerea în dispozitivul forțelor proprii după îndeplinirea misiunii.

Cercetarea are ca scop să stabilească: compunerea de detaliu a obiectivului pentru care se execută incursiunea; sistemul de apărare, pază şi siguranță, precum şi variantele probabile de intervenţie ale inamicului în sprijinul obiectivului; locul şi natura barajelor, mijloacelor de semnalizare, avertizare şi alarmare; modul de realizare a legăturilor radio, fir şi prin agenți de legătură; căile ascunse care duc spre obiectiv; locurile favorabile de dispunere în teren a fiecărui element.

La ajungerea pe poziția de plecare, situată în apropierea obiectivului, comandantul precizează misiunile şi organizează cooperarea între echipe; la semnalul stabilit, compania, fără zgomot şi cu repeziciune, atacă obiectivul, îl nimiceşte (distruge), ia prizonieri şi capturi şi se înapoiază la forțele proprii sau într-un alt raion cu măsuri de siguranță în față, în spate şi la flancuri.

Plecarea în incursiune se execută după căderea întunericului pe itinerarul (itinerarele) stabilit, luîndu-se măsuri de cercetare şi siguranță apropiată, în următoarea ordine: echipa de înlăturare a barajelor, echipa de siguranță (sprijin cu foc), echipa de atac şi captură.

Echipa de înlăturare a barajelor execută culoarul prin barajele inamicului şi neutralizează mijloacele de semnalizare, avertizare şi alarmare, apoi se dispune pentru paza acestuia, asigurînd trecerea celorlalte echipe.

Echipa de atac şi captură, atacă rapid şi fără zgomot obiectivul, ia prizonieri (militari) şi capturi (documente, modele de armament şi aparatură) apoi se înapoiază la forțele proprii.

Echipa de siguranță (sprijin cu foc) se dispune astfel încît să execute siguranța în față, în spate şi la flancurile subunității, iar în cazul cînd incursiunea este descoperită sprijină cu foc retragerea echipei de atac şi captură.

Echipele se înapoiază în dispozitivul forțelor proprii în ordinea următoare: echipa de atac şi captură; echipa de înlăturare a barajelor; echipa de siguranță (sprijin cu foc).

PARAGRAFUL 3.4

Atacul fals – “fenta” şi atacul demonstrativ (acțiuni de inducere în eroare a inamicului)

258 Compania de infanterie poate primi misiunea de a executa *atacul fals - "fenta"*- sau *atacul demonstrativ* ca parte componentă a acţiunilor ofensive duse de către batalion. Întocmirea planului de acţiune, de către comandantul de companie, se execută în mod similar ca cea pentru toate formele, procedeele şi reacţiile ofensive.

259 Atacul fals sau "fenta" (atacul cu obiectiv limitat pentru inducerea în eroare a inamicului) este o acţiune cu caracter ofensiv destinată sprijinirii efortului principal al batalionului (brigăzii) şi care constă în realizarea contactului cu inamicul, de regulă, prin foc direct; la fel ca în orice acţiune ofensivă, principala preocupare a comandantului de companie, în momentul planificării atacului cu obiectiv limitat pentru inducerea în eroare a inamicului, o constituie înţelegerea şi îndeplinirea scopului pe care comandantul de batalion şi-a propus să-l atingă.

Scopul se formulează, de regulă, în termeni care exprimă activităţi executate de inamic, cum ar fi:

a) determinarea acestuia de a-şi redispune sau a-şi introduce în luptă prematur o parte din forţe;

b) orientarea focului de sprijin pe o direcţie diferită de cea pe care se realizează efortul principal al forţelor proprii;

c) demascarea dispozitivului de apărare.

Comandantul de companie trebuie să fie sigur că a înţeles sincronizarea în timp a acţiunilor subunităţii sale cu cele ale efortului principal; de asemenea, trebuie să aibă în vedere acţiunile pe care urmează să le întreprindă în cazul în care atacul cu obiectiv limitat pentru inducerea în eroare a inamicului va avea un succes mai mare decît cel scontat; acest succes poate fi cauzat de o vulnerabilitate neidentificată anterior declanşării atacului asupra inamicului sau datorită incapacităţii comandantului grupări de forţe a inamicului de a reacţiona la acest atac; în ambele situaţii comandantul de batalion va decide dacă schimbă efortul principal pentru exploatarea acestui succes.

Comandantul de companie trebuie să-şi ia toate măsurile ca acest atac să fie executat cu agresivitate; aceasta va facilita obţinerea reacţiilor aşteptate de la inamic şi de asemenea, va reduce pierderile forţelor proprii; dacă compania pierde iniţiativa ca urmare a unui foc eficace executat de către inamic, aceasta trebuie să fie pregătită pentru a trece în grabă la apărare sau pentru a rupe lupta; ambele situaţii pot duce la creşterea numărului pierderilor în rîndurile forţelor proprii.

260 Atacul demonstrativ este similar cu atacul fals sau fenta (atacul cu obiectiv limitat pentru inducerea în eroare a inamicului) dar nu necesită realizarea contactului cu inamicul. Batalionul, de regulă, va indica acţiunile specifice ce urmează să se execute pe timpul atacului demonstrativ; exemplu: compania de infanterie poate primi misiunea de a pregăti şi executa o perdea de fum utilizînd lumînări fumigene şi de a simula pregătirea unei acţiuni ofensive în zona de acţiune.

CAPITOLUL VI
Apărarea

SECȚIUNEA 1
Generalități

261 Scopul principal al apărării constă în oprirea atacului inamicului şi crearea condițiilor favorabile trecerii la ofensivă; el se realizează prin nimicirea forței vii şi a mijloacelor de luptă ale inamicului, într-un ritm mai rapid decît poate el să le înlocuiască, neutralizarea coeziunii a moralului şi a abilității acestuia de a folosi cîmpul de luptă şi implicit, punerea acestuia în situația de a nu-şi putea executa planurile de acțiune.

Compania de infanterie duce lupta de apărare pentru realizarea următoarelor obiective:

a) oprirea atacurilor inamicului;

b) cîştigarea timpului necesar pregătirii trecerii la ofensivă;

c) îndeplinirea misiunii stabilite de către eşalonul superior, astfel încît acesta să poată să-şi concentreze efortul în altă parte;

d) menținerea presiunii asupra unor forțe importante ale inamicului, înainte ca forțele proprii să treacă la ofensivă;

e) menținerea punctelor, raioanelor sau aliniamentelor importante din teren.

262 Compania de infanterie este organizată, echipată şi sprijinită pentru a desfăşura acțiuni de luptă defensive dinamice şi neliniare. În cazul trecerii la o apărare de tip static, lineară, comandantul trebuie să reducă gradul de vulnerabilitate al companiei sale. Pericolul major al cîmpului de luptă modern constă în faptul că orice subunitate, odată localizată, poate fi nimicită într-un timp scurt. Această amenințare se reduce printr-o bună pregătire şi amenajare a pozițiilor companiei, inconvenientul fiind intervalul mare de timp şi cantitatea mare de resurse necesare. De aceea, în orice moment, comandantul trebuie să aibă în atenție posibilitățile inamicului de descoperirea şi de lovirea a poziției de apărare a companiei, în situația localizării acesteia

263 Procedeele tactice specifice apărării se regăsesc în aproape toate tipurile de acțiuni militare şi se folosesc pentru îndeplinirea unei game largi de misiuni. Raioanele de staționare şi de concentrare (care pot constitui poziții de apărare vremelnice)se folosesc pentru îndeplinirea scopului principal (respingerea atacului inamicului), dar pot fi utilizate şi pentru protecția forțelor, chiar şi pe timpul ducerii luptei ofensive.

264 În raport cu situația concretă, **apărarea** poate fi **pregătită în grabă** sau **din timp.**

Apărarea pregătită în grabă se adoptă, de regulă, în condițiile contactului nemijlocit cu inamicul, sub presiunea continuă a acestuia, precum şi a timpului redus, la dispoziție pentru pregătirea luptei.

Apărarea pregătită din timp se organizează pe cele mai bune aliniamente oferite de teren, de regulă, cînd compania nu este în contact nemijlocit cu inamicul şi se dispune de timp pentru pregătirea luptei.

265 Pe timpul **planificării desfăşurării** acțiunilor de luptă în apărare, comandantul companiei de infanterie trebuie să ia în considerare problemele legate de următoarele aspecte : *pregătirea; dezorganizarea acțiunilor inamicului; concentrarea efortului; asigurarea flexibilității.*

Pregătirea. În principiu, subunitatea care se apără ajunge în zona de desfăşurare a acțiunilor de luptă înaintea inamicului; ea trebuie să profite de acest lucru, desfăşurînd toate activitățile necesare, de pregătire a luptei, în funcție de timpul avut la dispoziție; analizînd factorii MITF-T, comandantul companiei îşi însuşeşte situația tactică şi identifică punctele vulnerabile probabile ale inamicului şi forțelor proprii; apoi, după analizarea în detaliu a misiunii şi a situației, stabileşte cursul optim de acțiune, ținînd cont de toate datele şi informațiile avute la dispoziție; deoarece inamicul este cel care va decide cînd şi unde va ataca, elementele de siguranță trebuie să ocupe un dispozitiv circular, astfel încît să fie în măsură să avertizeze din timp pe comandantul de companie despre apariția inamicului în zonă.

Dezorganizarea acțiunilor inamicului. Planurile de acțiune în apărare sunt diverse, dar toate au ca scop dezorganizarea acțiunilor inamicului; contraatacurile, tragerile executate din poziții de tragere acoperite, sistemul de baraje şi obstacole, interzic concentrarea efortului inamicului într-un singur sector din apărarea forțelor proprii; dezorganizarea sistemului de comandă şi control al inamicului, afectează flexibilitatea şi sincronizarea acțiunilor desfăşurate de către acesta.

Concentrarea efortului. Pentru a avea succes, apărătorul trebuie să-şi concentreze efortul în locul şi la timpul potrivi; acțiunile cu caracter ofensiv şi realizarea surprinderii constituie adesea, cele mai la îndemînă mijloace pentru obținerea succesului în apărare; apărătorul trebuie să țină cont de faptul că această concentrare a efortului reprezintă puterea de luptă (efectele obținute sau care se doresc a fi obținute) şi nu doar un număr abstract de militari şi de mijloace de luptă; pentru aceasta, apărătorul trebuie să păstreze o rezervă cu care să manevreze pentru a obține superioritatea în locul dorit; pentru menținerea integrității dispozitivului de apărare se pot executa scurte contraatacuri; tragerile executate din poziții de tragere acoperite pot concentra focul în punctele cheie pentru a obține în timp scurt efecte distructive maxime.

Flexibilitatea, derivă din pregătirea minuțioasă a apărării şi eficacitatea sistemului de comandă şi control; apărătorul trebuie să fie în măsură să reacționeze rapid, pentru a contracara sau evita loviturile inamicului şi pentru a riposta cu succes; flexibilitatea este rezultatul unei estimări detaliate, a înțelegerii misiunii companiei, al

cercetării permanente a zonei acţiunilor de luptă şi cînd este posibil, al organizării în adîncime, constituirii şi folosirii rezervei companiei; de asemenea, necesită înţelegerea acţiunilor care se desfăşoară în zona de acţiune; poziţiile suplimentare pe căile de acces secundare asigură o mai mare flexibilitate; după o analiză judicioasă a terenului şi a inamicului, rezerva poate fi poziţionată astfel încît comandantul să poată reacţiona la acţiunile neaşteptate ale inamicului.

266 În funcţie de cadrul tactic în care acţionează, în apărare, compania poate desfăşura următoarele acţiuni de luptă:

a) în adîncime (în faţa limitei dinainte a apărării);

b) specifice elementelor de siguranţă, în faţa şi la flancurile dispozitivului propriu;

c) la contact;

d) specifice rezervei;

e) în spate (în adîncimea dispozitivului forţelor proprii) pentru asigurarea libertăţii de mişcare.

Compania de infanterie poate organiza **apărarea pe poziţii** sau **apărarea mobilă**; apărarea mobilă necesită rezerve de valoare mare pentru executarea contraatacului şi pentru nimicirea sau respingerea inamicului; apărarea pe poziţii se organizează în scopul menţinerii unor forme de teren şi pentru nimicirea inamicului prin foc din poziţii de apărare care se sprijină reciproc; compania de infanterie poate ataca, se poate apăra, întîrzia sau retrage în compunerea unei grupări de forţe, în scopul îndeplinirii misiunii eşalonului superior.

În apărare, compania de infanterie execută următoarele misiuni:

a) apărarea unui sector;

b) apărarea unui punct de sprijin;

c) în rezervă;

d) acţiuni de întîrziere a inamicului;

e) cercetare;

f) retragere.

267 Principiile apărării cuprind: *adîncimea; dispersarea, siguranţa; folosirea terenului; oprirea înaintării inamicului; obligarea inamicului să lupte pe două direcţii; contraatacul; unde se realizează nimicirea inamicului; misiunea plutoanelor.*

Adîncimea constă în poziţionarea plutoanelor şi a obstacolelor astfel încît să se poată realiza sprijinul în adîncime; adîncimea permite atenuarea loviturii iniţiale a inamicului şi asigură timpul necesar pentru înţelegerea intenţiilor acestuia; de asemenea asigură timpul şi spaţiul necesare pentru executarea unor manevre în vederea concentrării puterii de luptă în locul şi la momentul potrivit.

Dispersarea presupune dispunerea subunităţilor şi tehnicii de luptă la distanţă unele de celelalte, fără a pierde posibilitatea sprijinului reciproc şi concentrării

focului asupra inamicului; dispersarea îngreunează posibilitatea inamicului de a descoperi şi lovi forţele proprii prin trageri directe şi din poziţii de tragere acoperite.

Siguranţa cuprinde modalităţile de protejare a subunităţilor pentru a nu fi descoperite sau împotriva atacului prin surprindere; măsurile de tip *pasiv* şi cele de tip *activ* trebuie introduse în conţinutul planului de acţiune; acestea cuprind:

a) **măsurile pasive** - dispersarea vehiculelor şi plutoanelor; mascarea poziţiilor de apărare; limitarea sau interzicerea traficului radio;
oprirea motoarelor; reducerea zgomotelor; limitarea folosirii luminilor; păstrarea antenelor pliate; evitarea dispunerii tehnicii şi personalului în punctele cheie ale dispozitivului, înainte de începerea luptei;

b) **măsurile active** - instalarea posturilor de observare; organizarea patrulărilor; amplasarea mijloacelor de avertizare;

Folosirea terenului. Analiza terenului este una din cele mai importante activităţi de pregătire a oricărei acţiuni militare; comandantul de companie trebuie să analizeze şi să identifice modul în care terenul îl poate ajuta să-şi înfrîngă inamicul; dacă este posibil, analiza terenului trebuie executată avînd în vedere atît intenţia sa , cît şi pe cea a inamicului; el trebuie să stabilească ce tip de acţiuni permite terenul, unde şi cum poate fi încetinită înaintarea inamicului, care sunt poziţiile de observare şi de tragere care domină căile de apropiere; în vederea dispunerii subunităţilor, trebuie identificate poziţiile favorabile lovirii inamicului care atacă pe la flancuri şi din spate; comandantul de companie trebuie să stabilească care tipuri de obstacole pot fi amplasate pentru a încetini, dezorganiza, deruta şi întoarce pe inamic.

Oprirea înaintării inamicului. Se realizează prin exploatarea avantajelor oferite de teren, combinarea efectelor obstacolelor cu cele ale focului concentrat executat din poziţii de tragere acoperite şi prin ochire directă, astfel încît să fie nimicite cît mai multe forţe şi mijloace ale inamicului, în timp scurt; acestea nu pot fi nimicite pe rînd, într-un interval scurt de timp şi ca urmare, trebuie canalizate într-o pungă de foc şi nimicite cu toate mijloacele la dispoziţie; nimicind o mare parte din forţa inamicului, acesta este forţat să treacă în grabă la apărare sau să se retragă.

Obligarea inamicului să lupte pe două direcţii. Ideal ar fi ca în momentul angajării luptei, prin manevra plutoanelor, inamicul să fie forţat să se întoarcă şi să lupte pe două direcţii; acest lucru îi va expune flancurile.

Contraatacul. Nu este recomandată doar lovirea cu foc din poziţii fixe a inamicului; după atragerea lui în fîşia de tragere se trece la contraatac prin foc şi manevră, pe la flancuri în scopul nimicirii acestuia.

Unde se realizează nimicirea inamicului. La analiza terenului, trebuie identificate locurile din teren unde forţele şi mijloacele inamicului sunt cel mai vulnerabile (puncte obligate de trecere, zone deschise în lungul căilor de apropiere); acestea reprezintă potenţiale zone de angajare sau pungi de foc.

Misiunile plutoanelor. La stabilirea dispozitivului companiei, trebuie ţinut cont şi de spaţiul de manevră necesar fiecărui pluton în parte.

PARAGRAFUL 1.1
Locul, misiunile şi normele tactice

268 Compania de infanterie pregăteşte şi duce lupta de apărare, de regulă, în cadrul eşalonului superior. Uneori compania acționează independent, ca detaşament înaintat, pe poziția înaintată, pentru apărarea unor obiective în adîncime, în cercetare, ambuscadă, raid, incursiune, ca forță aeromobilă, pe timpul executării contraatacurilor, în apărarea unui interval sau flanc descoperit.

269 Compania de infanterie se poate găsi în cadrul dispozitivului de luptă al eşalonului superior:

a) în forțele de angajare imediată;
b) în forțele de angajare ulterioară;
c) în rezerva brigăzii.

270 Cînd compania acționează independent pentru îndeplinirea unor misiuni de luptă (incursiune, raid, capcană, în fîşia de asigurare, asigurarea unui flanc, apărarea unor obiective importante), sau izolată de forțele principale ale eşalonului superior (ca urmare a situației tactice nefavorabile) organizează traiul militarilor, pregăteşte şi duce lupta în condiții de izolare.

271 Compania care acționează în cadrul forțelor de angajare imediată şi ulterioară primeşte pentru apărare un punct de sprijin care constituie baza fiecărei poziții de apărare. Acesta se dispune astfel încît să interzică cu foc direcțiile probabile de atac ale inamicului.

272 Punctele de sprijin se amenajează genistic, în funcție de timpul la dispoziție pentru pregătirea luptei. Ele sunt pregătite pentru apărarea circulară (în primul rînd pentru lupta cu blindatele inamicului) mascate şi legate între ele, de front şi în adîncime, printr-un sistem integrat de foc şi baraje. În cadrul dispozitivului de luptă al eşalonului superior, punctele de sprijin ale companiilor se dispun cît mai variat, în scopul creării unei apărări ferme şi adînc eşalonată, realizării pungilor de foc, asigurării flancurilor descoperite şi a spatelui dispozitivului de luptă.

273 În cadrul forțelor de angajare imediată, compania îndeplineşte următoarele misiuni:

a) producerea de pierderi mari inamicului;
b) slăbirea treptată a puterii de luptă a acestuia;
c) oprirea ofensivei inamicului în fața limitei dinainte a apărării;
d) limitarea pătrunderii în adîncimea apărării a forțelor inamicului;
e) menținerea cu orice preț a obiectivului încredințat (punctului de sprijin);

f) crearea condițiilor favorabile pentru executarea contraatacurilor.

274 În cadrul forțelor de angajare ulterioară misiunile companiei pot fi:

a) înlocuirea unor subunități din forțele de angajare imediată care şi-au pierdut puterea de luptă;

b) întărirea apărării pe o direcţie amenințată;

c) limitarea pătrunderii în adîncimea apărării;

d) închiderea unor breşe din dispozitiv, apărute ca urmare a întrebuințării de către inamic a armelor de distrugere în masă;

e) asigurarea unui flanc amenințat;

f) executarea unor contraatacuri; menținerea punctelor de sprijin din adîncime;

g) nimicirea desantului aerian (maritim) şi forțelor aeromobile.

275 Atunci **cînd acționează în cadrul rezervei**, compania poate executa:

a) oprirea (participarea la oprirea) unor forțe ale inamicului pătrunse prin surprindere în dispozitivul de apărare;

b) nimicirea inamicului pătruns în interiorul apărării prin participarea la contraatacurile executate cu forțele de angajare ulterioară, sau executarea unor contraatacuri în situații şi condiții neprevăzute;

c) nimicirea forțelor inamicului infiltrate prin surprindere pe la flancuri, intervale sau lansate în mod neaşteptat în spatele dispozitivului forțelor proprii;

d) misiuni de amploare mai redusă ale forțelor de angajare ulterioară.

276 Cînd se trece la apărare în afara contactului cu inamicul şi se organizează **fîşie de asigurare**, compania poate acţiona în cadrul acesteia ca **detaşament înaintat,** cu misiunea de a:

a) întîrzia acțiunile inamicului;

b) produce pierderi cît mai mari inamicului, slăbindu-i astfel puterea de luptă şi ritmul acțiunilor;

c) obliga inamicul să se desfăşoare prematur;

d) canaliza acțiunile inamicului pe direcțiile cele mai favorabile forțelor din apărare;

e) descoperi natura, valoarea, gruparea şi direcţia de acţiune a inamicului;

f) crea condiții favorabile pentru pregătirea şi trecerea organizată la apărare a subunităților;

g) preveni atacul prin surprindere al inamicului.

Compania care acționează pe poziția înaintată organizează un punct de sprijin cu misiunea de a:

a) induce în eroare inamicul asupra traseului real al limitei dinainte a apărării;

b) zădărnici acțiunile cercetării;

c) preveni atacul prin surprindere al inamicului;

d) obliga inamicul să-şi desfăşoare forţele prematur.

Pe direcţiile pe care nu se organizează poziţia înaintată, unitatea realizează poziţia siguranţei de luptă; în cadrul acesteia subunităţi de valoarea unui pluton întărit execută misiuni similare poziţiei înaintate.

277 Compania de infanterie ocupă un punct de sprijin cu o dezvoltare frontală de **1- 1,5 km** şi adîncimea de **500-700 m**; intervalele dintre punctele de sprijin de pluton pot să fie de **pînă la 300 m**.

Compania de infanterie poate primi **ca întărire** pînă la o baterie de tunuri antiblindate, un pluton de aruncătoare de grenade antiblindate sau un pluton de instalaţii de rachete antiblindate dirijate, 1-2 grupe de aruncătoare de flăcări (de grenade incendiare); **în sprijin** - o baterie de artilerie (aruncătoare).

PARAGRAFUL 1.2
Manevra

278 Manevra cuprinde un ansamblu de activităţi prin care se realizează gruparea forţelor, a mijloacelor şi concentrarea focului, în locul şi la timpul stabilit, în scopul executării unor lovituri puternice asupra inamicului, al respingerii sau al sustragerii forţelor proprii de sub loviturile acestuia.

Manevra trebuie să fie simplă, să se încadreze în concepţia eşalonului superior, să corespundă misiunii, să se execute în ascuns, în timp scurt şi prin surprindere.

Manevra poate fi de forţe, de mijloace şi de foc.

279 În apărare, manevra se execută pentru:

a) realizarea surprinderii inamicului şi preluarea iniţiativei;

b) scoaterea subunităţii proprii de sub loviturile inamicului;

c) întărirea apărării pe direcţia ameninţată;

d) nimicirea inamicului pătruns şi respingerea atacului acestuia;

e) mutarea efortului în funcţie de direcţia pe care va ataca inamicul, îndeosebi cu blindate;

f) participarea la nimicirea desantului aerian şi a forţelor aeromobile ale inamicului;

g) închiderea unor breşe din dispozitivul propriu;

h) înlocuirea unor subunităţi care şi-au pierdut puterea de luptă.

280 Formele manevrei de forţe şi mijloace sunt: *lovirea inamicului în faţa limitei dinainte a apărării; mutarea efortului de pe o direcţie pe alta, din spate spre front şi invers; ripostele ofensive ale apărării – contraatacul ; manevra pe verticală.*

281 Lovirea inamicului în fața limitei dinainte a apărării prin manevre specifice ofensivei se execută de regulă cu forțele de angajare ulterioară întărite cu subunități de artilerie, artilerie antiblindate, geniu şi urmăreşte zădărnicirea trecerii inamicului la atac, îmbunătățirea aliniamentului limitei dinainte a apărării, distrugerea sau nimicirea unor obiective importante, capturarea de tehnică şi modele noi de armament. Această formă de manevră se desfăşoară de regulă noaptea, fără pregătire de foc.

282 Mutarea eforturilor de pe o direcție pe alta vizează regruparea unor subunități din raioanele neatacate (slab atacate) şi folosirea acestora pentru întărirea apărării acolo unde s-a concentrat efortul ofensiv al inamicului sau în alte raioane ori pe direcții amenințate.

283 Mutarea eforturilor din spate spre front se realizează prin aducerea din adîncime a forțelor de angajare ulterioară (rezervei) spre limita dinainte a apărării pentru:

a) întărirea apărării pe direcția amenințată;

b) închiderea unor breşe realizate de inamic;

c) ocuparea unor aliniamente de apărare favorabile opririi ofensivei inamicului în adîncimea apărării;

d) executarea ripostelor ofensive;

e) înlocuirea unor subunități din forțele de angajare imediată care şi-au pierdut puterea de luptă.

284 Mutarea eforturilor dinspre front spre spate se execută în scopul:

a) scoaterii forțelor de sub loviturile puternice ale inamicului şi mutării apărării pe un aliniament mai favorabil;

b) regrupării forțelor pentru constituirea unor grupări necesare executării ripostelor ofensive pe alte direcții sau efectuării de subordonări şi resubordonări;

c) nimicirii unui desant aerian sau forțelor aeromobile ale inamicului;

d) reconstituirii forțelor de angajare ulterioară (rezervei).

285 Contraatacul reprezintă o ripostă ofensivă a apărării şi în raport cu situația creată, cu forțele şi mijloacele la dispoziție, se declanşează în una din variantele stabilite prin planul de acțiune, adaptată la situația concretă sau într-o altă variantă impusă de noile condiții.

Gruparea de contraatac se constituie din subunități din forțele de angajare ulterioară, subunități regrupate de pe direcțiile unde inamicul nu acționează cu forțe puternice, iar în situații deosebite, din rezervă.

286 Compania de infanterie participă la executarea **manevrei pe verticală** pentru:

a) interceptarea comunicațiilor sau lovirea inamicului care urmează să fie introdus în luptă pentru dezvoltarea ofensivei;

b) sprijinul contraatacurilor şi crearea condiţiilor de trecere la ofensivă;

c) participarea la nimicirea desantului aerian al inamicului şi a forţelor aeromobile;

d) închiderea unor breşe create de către inamic.

SECŢIUNEA a 2 - a
Pregătirea şi desfăşurarea luptei de apărare

287 Comandantul de companie începe procesul de elaborare a planului de acţiune din momentul primirii ordinului preliminar, prin realizarea unei estimări a situaţiei. Rezultatul acesteia constă într-un plan preliminar propriu care include măsuri de control, organizarea preliminară a sistemului de foc, măsuri de protecţie şi siguranţă nemijlocită, organizarea sprijinului logistic şi un plan de întrebuinţare a rezervei (dacă este cazul).

288 Dezvoltarea cursului acţiunii este determinat de misiunea primită; fiecare curs al acţiunii trebuie să aibă la bază un punct decisiv. Odată cu stabilirea acestui punct decisiv, comandantul companiei trece la dezvoltarea cursului acţiunii folosind următorul algoritm:

a) determină punctele decisive şi momentul acţiunii în aceste puncte, pentru fiecare curs de acţiune ;

b) stabileşte rezultatele care trebuie obţinute în urma acţiunii în punctele decisive, pentru îndeplinirea misiunii; de regulă, aceste rezultate sunt precizate în conţinutul misiunii;

c) stabileşte misiunile ce revin în efortul principal şi în cel secundar; misiunile în efortul secundar vor fi întotdeauna stabilite pentru sprijinirea acţiunilor în efortul principal;

d) stabileşte organizarea pentru luptă a companiei;

e) organizează sistemul de comandă şi control în cadrul subunităţii;

f) stabileşte măsurile de control necesare înţelegerii precise de către subordonaţi a misiunilor primite (limite, direcţii, itinerare, aliniamente).

289 Odată cu finalizarea acestei etape, comandantul companiei trece la întărirea efortului principal; cîteva modalităţi prin care se poate realiza aceasta sunt:

a) întărirea cu forţe şi mijloace suplimentare;

b) acordarea priorităţii de sprijin de foc, repartizînd în efortul principal obiectivele planificate şi focul de baraj;

c) acordarea priorităţii de sprijin logistic;

d) limitarea zonei de responsabilitate a subunităţii desemnată în efortul principal, pentru a-i permite să-şi concentreze puterea de luptă;

e) dispunerea de forţe şi mijloace în apropierea efortului principal, în măsură să-i sprijine acţiunile în momentul decisiv;

f) asigurarea de timp suplimentar pentru pregătire, antrenare şi executarea recunoaşterilor.

În continuare, comandantul companiei stabileşte detaliile finale referitoare la organizarea sistemului de foc, dispunerea mijloacelor de sprijin şi organizarea sprijinului logistic,

290 Apărarea în afara contactului cu inamicul cuprinde 7 paşi.

Pasul 1 - Pregătirea pentru luptă. Comandantul de companie desfăşoară următoarele activităţi:

a) primeşte de la comandantul de batalion ordinul de avertizare sau de acţiune;

b) emite ordinul de avertizare;

c) întocmeşte planul preliminar avînd la bază estimarea situaţiei şi analiza misiunii, inamicului, terenului, forţelor disponibile şi timpului (MITF - T);

d) cînd este posibil, execută recunoaşterile împreună cu comandanţii de plutoane şi o echipă de siguranţă (2 militari);

e) reactualizează planul şi emite ordinul de acţiune;

f) execută inspecţia finală.

Pasul 2 - Deplasarea spre poziţia de apărare. Se execută folosind proprietăţile de mascare ale terenului, ocolind zonele probabile de ambuscadă, respectînd măsurile de mascare, realizînd siguranţa circulară (cu accent pe siguranţa aeriană) şi adoptînd formaţiile optime de deplasare (cu element de siguranţă în faţă).

Pasul 3 - Stabilirea poziţiilor pentru desfăşurare. Compania de infanterie se opreşte înapoia ultimei acoperiri şi organizează siguranţa staţionării. Comandantul de companie împreună cu comandanţii de plutoane şi echipele de siguranţă se deplasează la elementul de siguranţă din faţă. Comandantul companie precizează în teren poziţiile de apărare pentru fiecare element în parte. Comandanţii de plutoane se înapoiază la plutoanele lor şi se deplasează pe poziţiile ordonate plutoanele trec la ocuparea, amenajarea şi mascarea poziţiilor de apărare, instalarea obstacolelor, realizarea sistemului de foc, pregătirea armamentului pentru trageri pe timp de noapte şi în alte condiţii de vizibilitate redusă.

Pasul 4 - Localizarea inamicului. Se execută prin intermediul observatorilor, a posturilor de observare din cadrul plutoanelor şi a patrulelor de siguranţă ordonate de către comandantul de companie.

Pasul 5 - Acţiunea la stabilirea contactului cu inamicul. Odată ce inamicul este reperat comandantul de companie execută următoarele:

a) alertează comandanţii de plutoane şi pe locţiitorul său;

b) raportează situaţia comandantului de batalion;

c) retrage punctul de comandă-observare, dacă este cazul;

d) solicită mijloacelor de sprijin cu foc executarea focului din poziţii de tragere acoperite;

e) ordonă inițierea focului în sectoarele de concentrare a focului.

Pasul 6 - Ducerea luptei de apărare. Comandantul de companie stabileşte dacă subunitatea poate nimicii inamicul de pe pozițiile ocupate.

În situația cînd compania este în măsură să nimicească inamicul de pe pozițiile ocupate, acesta continuă lupta, astfel:

a) deschide focul la distanța maximă eficace;
b) nimiceşte inamicul care încearcă să creeze breşe prin obstacole;
c) deschide focul în barajul general;
d) atunci cînd situația impune, trece la desfăşurarea luptei apropiate cu inamicul;
e) se retrage, la ordin, pe pozițiile de rezervă dacă situația impune.

În situația cînd compania nu poate să nimicească inamicul de pe pozițiile ocupate, comandantul de pluton, procedează astfel:

a) raportează comandantului de batalion;
b) continuă angajarea inamicului sau repoziționează plutoanele numai atunci cînd comandantul de batalion ordonă să: continue focul în sectorul companiei (zona de angajare); ocupe pozițiile de rezervă; sprijine alte elemente ale batalionului; participe la executarea unui contraatac pentru recucerirea pozițiilor pierdute; se retragă combinînd, focul cu deplasarea în vederea ruperii luptei.

Pasul 7 - Consolidarea şi reorganizarea. Aceste acțiuni cuprind următoarele activități:

a) reorganizarea siguranței de luptă;
b) acordarea primului ajutor şi evacuarea răniților;
c) repararea obstacolelor şi înlocuirea minelor antiblindate şi a capcanelor;
d) reaprovizionarea cu muniții şi materiale;
e) repoziționarea armamentului principal şi refacerea cooperării;
f) refacerea pozițiilor de apărare pentru respingerea unui nou atac inamic;
g) primirea de la comandanții de plutoane a rapoartelor MPE şi a celor referitoare la nevoile acestora;
h) restabilirea lanțului de comandă;
i) raportarea nevoilor companiei comandantului de batalion, folosind raportul MPE;
j) organizarea reaprovizionării şi supravegherea evacuării răniților şi prizonierilor conform planului, de către administratorul de subunitate;
k) continuarea îmbunătățirii pozițiilor de apărare ale companiei.

PARAGRAFUL 2.1
Apărarea pe poziție
(Apărarea într-un sector sau într-un punct de sprijin)

291 Comandantul companiei va stabili cea mai eficientă variantă, din punct de vedere al măsurilor de control pentru fiecare acţiune în parte. Nu există reguli standard pentru alegerea unei variante, însă comandantul de companie trebuie să aibă în vedere o serie de criterii, cum ar fi:

PUNCT DE SPRIJIN	CRITERII	SECTOR
8.7.2.a..1 Bine definite .	Căi de apropiere.	**8.7.2.a..2** Greu de identificat.
Domină căile de apropiere.	Teren.	Nu sunt porţiuni de teren dominante.
Mică .	Dimensiunile zonei de acţiune.	Mare.
Uşor de realizat.	Posibilităţi de sprijin reciproc.	Greu de realizat.
Uşor de realizat.	Comandă şi control	Greu de realizat.
Opreşte, blochează, respinge, nimiceşte.	Natura misiunii primite	Dezorganizează, întîrzie, limitează.

292 Apărarea într-un sector asigură o foarte mare libertate de acţiune companiei, flexibilitate într-o manieră descentralizată şi în acelaşi timp suficient control pentru a preveni confuzia şi a se sincroniza cu acţiunile batalionului. În zonele în care luptă de obicei subunităţile de infanterie, este dificil uneori să se realizeze sprijinul reciproc între punctele de sprijin de pluton. De asemenea este foarte dificil pentru comandantul de companie să vadă şi să controleze lupta în întreg punctul de sprijin de companie. Din aceste cauze este recomandată folosirea acestui tip de apărare (într-un sector).

293 Apărarea într-un punct de sprijin. Punctul de sprijin constă în dispunerea forţelor şi mijloacelor în poziţii de luptă din care se duce lupta de apărare; plutonul se află în interiorul zonei stabilite ca punct de sprijin; elementele de siguranţă se pot dispune în faţa şi la flancurile punctului de sprijin; plutoanele care se apără în punctele de sprijin nu sunt legate întotdeauna între ele, de aceea întărirea siguranţei este imperios necesară; folosirea acestui procedeu asigură flexibilitatea şi adîncimea planului de apărare necesare apărării.

Dacă decide organizarea apărării în puncte de sprijin de plutoane, comandantul de companie repartizează fiecăruia un punct de sprijin şi o fîşie de tragere, în conformitate cu planul de acţiune stabilit.

În funcţie de situaţie, comandantul companiei poate stabili poziţii (puncte de sprijin) de rezervă şi poziţii de tragere vremelnice pentru plutoane; poziţia de tragere vremelnică se află în faţa sau spre flancurile punctului de sprijin de bază; la stabilirea poziţiilor de apărare de rezervă (figura nr. 24), comandantul de companie trebuie să aibă în vedere ca plutoanele să fie în măsură să acopere cu foc fîşiile de

tragere(zonele de responsabilitate) de bază; pozițiile de apărare (de tragere) vremelnice trebuie ocupate în ascuns, de regulă în condiții de vizibilitate redusă.; scopul acestor poziții este, de regulă, acela de a induce în eroare inamicul asupra dispunerii reale a pozițiilor de apărare de bază ale subunității.

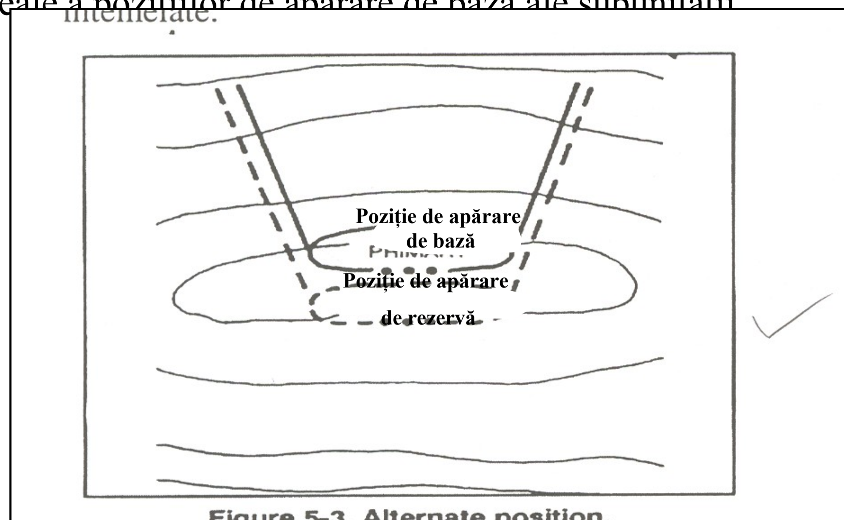

Figura nr. 24 Poziția de apărare de rezervă.

Punctul de sprijin de rezervă se poate afla în spatele sau spre flancurile punctului de sprijin de bază; acesta permite plutonului să se apere împotriva unui atac dintr-o altă direcție decît cea prevăzută în planul de acțiune; plutoanele trec de pe o poziție pe alta doar cu aprobarea comandantului de companiei.

Pe baza estimărilor sale şi a condițiilor enumerate anterior comandantul companiei poate repartiza un sector pentru apărare, unuia dintre plutoane. sectorul de apărare este o zonă delimitată în care acționează o subunitate şi pentru care aceea subunitate este responsabilă; de regulă aceste sectoare au o dezvoltare mai mare în adîncime decît de front; aceasta permite plutoanelor să ducă lupta în adîncime.

294 În anumite situații, unui pluton i se poate repartiza pentru apărare, atît un sector cît şi un punct de sprijin în funcție de concepția pentru apărare a comandantului (exemplu: atunci cînd un pluton primeşte misiunea de a întîrzia sau a interzice acțiunile inamicului care se deplasează într-o zonă, pentru a dezorganiza atacul); apărarea în sector este o măsură de control eficientă pentru descentralizarea acțiunilor de luptă şi mărirea libertății de acțiune a subunității; dacă un pluton primeşte ca misiune ulterioară blocarea inamicului la un punct obligat de trecere, pentru a permite companiei să contraatace pe la flancurile inamicului, apărarea într-un punct de sprijin este cea mai indicată; aceasta orientează plutonul spre acel punct obligat de trecere şi permite executarea tragerilor din poziții de tragere acoperite, cu mai puține restricții.

Figura nr. 25 prezintă una din măsurile de control ce va fi folosită la un moment dat; aceasta se materializează grafic utilizînd o linie întreruptă pentru materializarea punctului de sprijin de pluton; într-o altă situație, concepția comandantului poate impune folosirea ambelor variante în acelaşi timp.

Folosirea mai multor măsuri de control are o importanță deosebită; comandantul companiei trebuie să se asigure că misiunile pe care le încredințează unui pluton nu depăşesc posibilitățile acestuia; de asemenea trebuie să fie sigur că misiunile şi concepția acțiunilor de luptă sunt bine înțelese de subordonați; există riscul înțelegerii greşite a concepției comandantului în situația în care aceasta nu este foarte bine explicată pe timpul dării ordinului de acțiune; de aceea este necesară verificarea însuşirii misiunii de către fiecare comandant din subordine în parte.

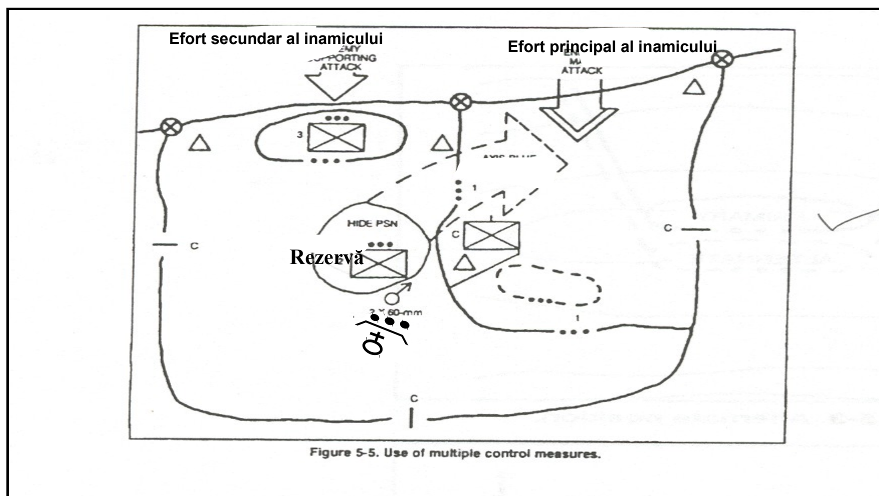

Figura nr. 25
Măsuri de control

În afara măsurilor de control stabilite la nivelul companiei, fiecare comandant de pluton întocmeşte şi înaintează comandantului eşalonului superior o schemă cu dispozitivul plutonului; aceste scheme îl ajută pe comandantul de companie să determine dacă zona de acțiune a companiei este acoperită; pornind de la aceste scheme, comandantul companiei va întocmi schema dispozitivului companiei; aceste scheme ale plutoanelor nu elimină obligativitatea verificării în teren de către comandantul companiei a dispozitivului de apărare al companiei.

295 Sistemul de foc – al companiei are două componente: *focul direct* şi *focul executat din poziții de tragere acoperite*. Acest sistem trebuie să integreze în totalitate efectele mijloacelor de foc ale companiei cu obstacolele şi manevra pentru obținerea unor efecte cît mai mari asupra inamicului.

296 Focul direct – comandantul companiei începe planificarea focului direct, după ce s-a asigurat că a înțeles concepția comandantului batalionului. Durata acestei activități depinde de intervalul de timp disponibil şi de *măsurile de control* sunt necesare pentru:

a) sincronizarea acțiunilor de luptă ale companiei;
b) folosirea la maxim a efectelor armamentului din dotare asupra inamicului;
c) realizarea sprijinului reciproc;
d) acoperirea cu foc a întregii zone de responsabilitate;

e) evitarea fratricidului.

297 Măsurile de control - sunt elemente de referinţă în organizarea apărării, iar comandantul le foloseşte pentru organizarea sistemului de foc al companiei.

Sectoarele de tragere trebuie repartizate unei subunităţi sau categorii de armament; pentru o mai mare flexibilitate se repartizează sectoare de tragere: de bază, de rezervă, şi complementare.

Zonele de angajare (fişiile de tragere) se stabilesc, de regulă, de-a lungul căilor de apropiere şi sunt folosite pentru concentrarea focului uneia sau mai multor subunităţi pentru nimicirea inamicului dispus între aceste delimitări; zonele de angajare şi sectoarele de tragere nu reprezintă restricţii pentru executarea focului sau limitarea mobilităţii subunităţilor, obligîndu-le să lupte static din poziţii fixe; ele reprezintă doar instrumente pentru concentrarea focului şi optimizarea efectelor acestuia.

Reperele sunt măsuri de control variabile; se pot folosi pentru identificarea limitelor sectoarelor de tragere sau (şi) pentru concentrarea focului într-un punct precis; atunci cînd sunt planificate şi marcate se pot folosi pentru transportul focului pe timpul ducerii acţiunilor de luptă.

Aliniamentele sau momentele de declanşare a unei acţiuni (exemplu: declanşarea focului) se folosesc pentru sincronizarea focului companiei şi pentru prevenirea deschiderii focului dincolo de bătaia maximă a armamentului.

Priorităţile de angajare se stabilesc subunităţilor sau mijloacelor de foc pentru direcţionarea deschiderii focurilor asupra anumitor obiective, în situaţia în care există mai multe ţinte disponibile.

Alte măsuri de control - în situaţii deosebite (lupta în localităţi, în teren muntos - împădurit), unele categorii de armament pot avea anumite restricţii în folosire; acestea se referă în special la situaţiile în care există posibilitatea producerii de pierderi în rîndul populaţiei civile sau trupelor proprii.

298 Focul executat din poziţii de tragere acoperite. Comandantul companiei organizează sprijinul de foc, stabilind obiectivele planificate ce urmează a fi lovite de artilerie şi aruncătoare, pentru a sprijini manevra companiei; aceste obiective se planifică pe căile cele mai probabile de apropiere ale inamicului şi în zonele din teren pe care inamicul le poate folosi pentru sprijinirea acţiunilor sale; de asemenea, se planifică obiective pentru trageri din poziţii acoperite în faţa şi în spatele dispozitivului, pentru nimicirea inamicului pătruns sau pentru sprijinirea contraatacurilor; pe timpul ducerii luptei de apărare, compania poate fi sprijinită de focul aruncătoarelor din compunere, a aruncătoarelor batalionului sau a oricăror subunităţi de artilerie aflate în sprijinul batalionului.

Comandantul companiei planifică locul exact al focului de baraj; se execută pe cea mai probabilă cale de apropiere a inamicului, pentru a asigura protecţia apropiată a forţelor care se apără; acesta trebuie să fie integrat în sistemul de foc şi baraje al companiei; este planificat cît mai aproape posibil de poziţiile forţelor proprii, fără însă a le pune în pericol siguranţa acestora.

Plutonul de aruncătoare calibrul 82 mm. trebuie dispus în locul de unde poate executa cel mai bine focul asupra obiectivelor repartizate, în adîncimea punctului de sprijin de companie, astfel încît să aibă posibilitatea de a lovi obiective planificate în sectorul sau punctul de sprijin al companiei; acest lucru permite plutonului de aruncătoare să contribuie la oprirea inamicului pătruns în dispozitivul trupelor proprii şi să sprijine contraatacul; de regulă, poziţia de tragere a plutonului de aruncătoare se stabileşte astfel încît acesta să poată executa foc în faţa poziţiilor de apărare cu o jumătate pînă la două treimi din bătaia maximă; poziţiile de tragere ale plutonului de aruncătoare trebuie să fie, de regulă, mascate şi dispuse înapoia unei acoperiri.

299 Barajele explozive şi neexplozive. Compania execută barajele în sprijinul concepţiei comandantului şi pentru sporirea eficienţei sistemului de foc al companiei; barajele se amplasează cu scopul de a dezorganiza dispozitivul de luptă al inamicului, de a-l forţa să intre în zona de angajare şi de a-i bloca înaintarea.

Pentru obţinerea unor rezultate mai bune, barajele se dispun din adîncime, iar cele existente se asigură cu foc, pentru a le spori eficacitatea; pe timp de vizibilitate redusă, aceste baraje sunt păzite pentru a evita practicarea culoarelor de către inamic.

Obstacolele protectoare se dispun de regulă dincolo de distanţa de aruncare a grenadelor de mînă (40 la 100 metri) şi de poziţiile de apărare ale campaniei; cîmpurile de mine antiblindate pot fi intercalate între acestea pentru sporirea eficienţei lor sau pot fi utilizate separat.

La planificarea acestor baraje, comandantul de companie trebuie să ţină cont de timpul necesar pentru executarea acestora, de materialele necesare, de starea fizică a subunităţii, de riscul detectării de către inamic a acestora, avînd ca rezultat pierderea elementului surpriză.

300 Măsurile de siguranţă. Compania poate primi misiuni stabilite prin planul de organizare a siguranţei batalionului. De asemenea va avea de realizat şi măsurile proprii de siguranţă. Aceste misiuni pot fi orientate spre forţele proprii (supraveghere, pază şi asigurare), către inamic (cercetare) sau împotriva elementelor de cercetare ale inamicului. Comandantul companiei elaborează acest plan pentru a evita realizarea surprinderii de către inamic. Acest plan cuprinde *măsuri de siguranţă pasive, active şi împotriva elementelor de cercetare ale inamicului.*

301 Măsurile active cuprind posturi de observare, de ascultare şi patrule; comandantul companiei poate ordona fiecărui pluton să organizeze posturi de observare; pentru apărarea din contact sau pe timp de vizibilitate redusă, se vor stabili misiuni pentru observarea terenului la nivelul fiecărei grupe.

Comandantul companiei stabileşte personalul necesar care să pună în aplicare măsurile de siguranţă organizate; numărul acestuia diferă în funcţie de situaţia tactică, caracteristicile terenului, a condiţiilor de vizibilitate şi a organizării odihnei personalului subunităţii; de regulă, cel puţin o treime din efectivul companiei este angrenat în îndeplinirea măsurilor de siguranţă.

Cînd atacul inamicului este iminent, tot personalul subunităţii trebuie să fie gata de acţiune; starea de alertă nu poate fi menţinută timp îndelungat, comandantul de

companie trebuind să ia în calcul şi faptul că militarii din subordine au nevoie de odihnă, pentru a fi în măsură să desfăşoare acţiuni ulterioare; trebuie întocmit un plan de odihnă al companiei, fără să fie ignorate măsurile de siguranţă.

În cadrul planului de organizare a siguranţei batalionul poate ordona companiilor să trimită patrule; compania poate trimite patrule suplimentare pentru asigurarea siguranţei proprii; trimise din rezerva companiei, acestea pot avea ca misiune, cercetarea intervalelor dintre subunităţi şi a flancurilor descoperite.

Toate patrulele de siguranţă trimise în misiune de către companie sau plutoane, trebuie coordonate cu cele de la batalion.

302 Măsurile pasive includ mascarea, controlul deplasărilor, restricţii privind folosirea luminilor şi a traficului radio. De asemenea, sistemele de tragere care dispun de aparatură optică de zi (noapte) pot fi folosite pentru organizarea siguranţei apropiate a companiei.

303 Acţiunile împotriva elementelor de cercetare ale inamicului se execută în scopul opririi (îngreunării) culegerii de informaţii precise despre forţele proprii, prin nimicirea sau inducerea în eroare a acestora; este foarte puţin probabil să se poată evita culegerea de informaţii de către inamic; în funcţie de posibilităţile inamicului comandantul de companie trebuie să decidă ce informaţie sau poziţie trebuie protejată; de asemenea, trebuie să ia în considerare ce informaţie descoperită de inamic, îl va face pe acesta să acţioneze într-un mod care dezavantajează acţiunile companiei (exemplu: desfăşurare prematură, atacarea unui obiectiv fals sau atragerea într-o pungă de foc).

Concepţia acţiunilor trebuie orientată şi împotriva elementelor de cercetare ale inamicului; dacă ordinul de acţiune al batalionului nu oferă suficiente date, comandantul de companie poate decide în ce mod va limita acţiunile elementelor de cercetare ale inamicului; există două posibilităţi de abordare a acestei probleme:

a) identificarea şi nimicirea elementelor de cercetare ale inamicului înainte ca acestea să ajungă în zona de responsabilitate a companiei; acest lucru poate fi foarte dificil de realizat şi poate reduce şansele de realizare a surprinderii forţelor principale ale inamicului; condiţiile necesare realizării unei asemenea acţiuni sunt: unitatea de comandă; concepţia clară; organizarea subunităţii pentru luptă (o parte din subunitate are misiunea de a descoperii elementele de cercetare ale inamicului, iar cealaltă parte avînd mobilitate sporită pentru a acoperii întreaga zonă, are rolul de a nimici aceste elemente); întocmirea unui plan de retragere.

b) prin a doua opţiune se permite elementelor de cercetare trecerea prin zonă, în scopul realizării surprinderii forţelor principale ale inamicului; această posibilitate necesită aprobarea eşalonului superior şi folosirea la maxim a mascării; o variantă a acestei tehnici este de a permite elementelor de cercetare să treacă pentru a fi apoi distruse în spatele dispozitivului propriu; în acest caz, chiar dacă forţele principale ale inamicului vor fi alertate, nu vor fi în măsură să descopere sistemul de apărare decît prea tîrziu.

304 Siguranța în condiții de vizibilitate redusă se realizează prin:

a) mărirea numărului de posturi de observare;

b) ocuparea unor poziții vremelnice, pentru observarea mai bună a căilor de apropiere;

c) folosirea mijloacelor de avertizare timpurie

305 Rezerva. La nivel companie, comandantul trebuie să stabilească şi să mențină o rezervă, chiar dacă aceasta este de valoare grupă; aceasta trebuie folosită într-un moment critic al luptei, pentru a finaliza nimicirea inamicului sau pentru o altă acțiune decisivă.

Valoarea rezervei, la nivel companie, poate fi de la o grupă pînă la un pluton, acest lucru depinzînd de flexibilitatea necesară pentru a reacționa la acțiunile inamicului; dacă inamicul are puține variante de acțiune în zona de acțiune a companiei, una sau două grupe în rezerva companiei sunt suficiente; dacă, din contră, cel mai probabil curs de acțiune al inamicului este greu de prevăzut şi are mai multe căi de apropiere, comandantul de companie poate decide să țină în rezervă un pluton întreg; unele situații solicită ca forțele nominalizate să fie pregătite pentru a acționa ca rezervă a companiei; de aceea, în analiza situației, comandantul va indica plutonul cu cea mai puțin periculoasă misiune; acest pluton va primi ca misiune complementară să fie pregătit pentru a acționa ca rezervă a companiei.

Rezerva companiei ocupă un punct de sprijin în apropierea locului în care va acționa; ea va trebui poziționată astfel încît să susțină acțiunile efortului principal şi să-şi îndeplinească celelalte misiuni primite; ea trebuie să se găsească într-o poziție acoperită şi mascată, unde militarii să rămînă mental şi fizic pregătiți pînă cînd vor primi ordinul de acțiune.

306 Limitarea pătrunderii. Rezerva limitează pătrunderea inamicului prin foc şi manevră. Plutoanele care se apără execută foc la flancurile pătrunderii. Cînd rezerva companiei limitează pătrunderea, rezerva batalionului poate executa un contraatac pentru a nimici inamicul pătruns. De asemenea, srijinul de foc ajută la oprirea inamicului şi limitează pătrunderea acestuia.

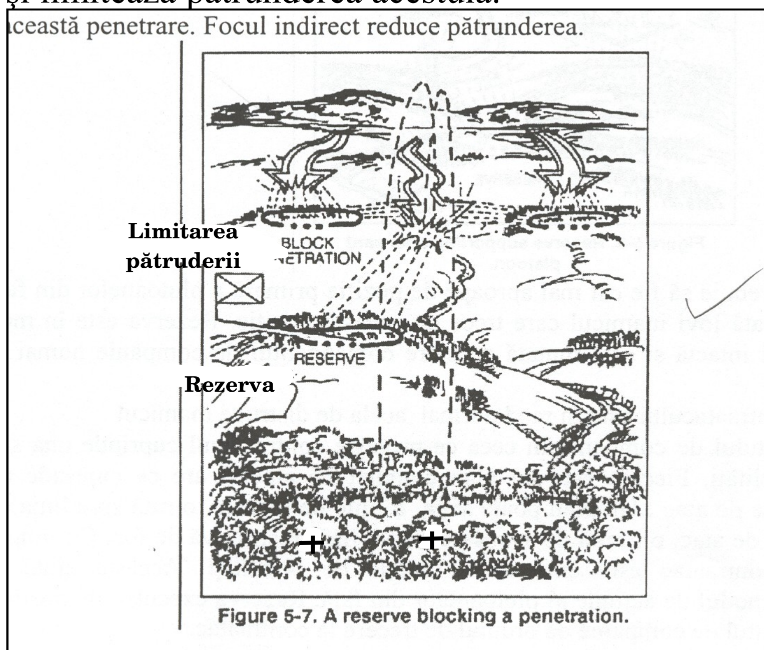

Figure 5-7. A reserve blocking a penetration.

Figura nr. 26 Zone de angajare multiplă

307 Asigurarea flancurilor şi spatelui companiei. Rezerva pregăteşte poziţii de rezervă pentru asigurarea flancurilor şi a spatelui companiei. Comandantul companiei alege itinerarul cel mai sigur, pe care îl va urma pentru alegerea poziţiei. Aceasta trebuie să fie amplasată astfel încît să asigure legătura de vedere şi sprijin de foc cu poziţiile celorlalte plutoane din companie. Rezerva companiei poate primi ordin să ocupe un punct de sprijin pentru a asigura unul din flancuri, atunci cînd un sector al unei subunităţi vecine a fost penetrat.

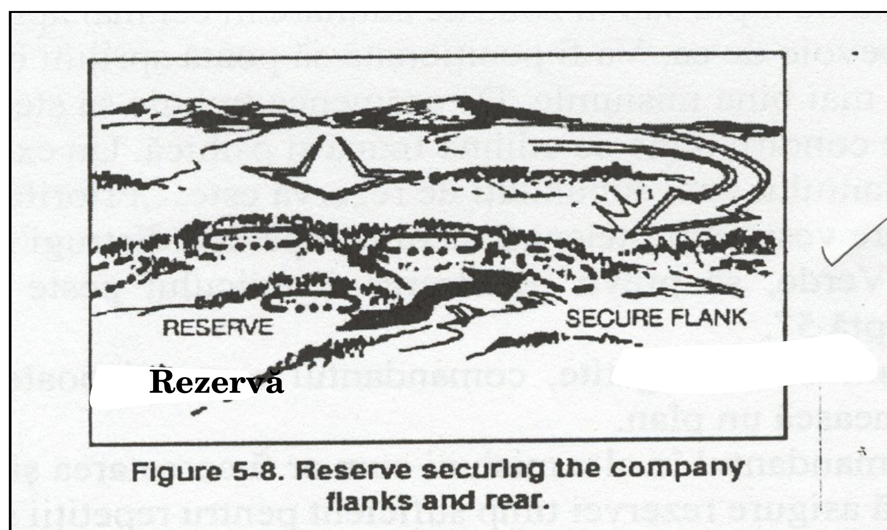

Figura nr. 27
Utilizarea rezervei pentru realizarea siguranţei intervalelor

308 Sprijinirea plutoanelor de pe limita dinainte a apărării. Pentru realizarea acestei misiuni, rezerva va fi dispusă astfel încît să poată executa focul în intervalele dintre plutoane, la flancuri sau în spate. Dispunerea rezervei trebuie să permită lovirea cu foc a inamicului care a depăşit poziţiile plutoanelor de pe limita dinainte a apărării. În mod normal rezerva nu se introduce în luptă decît atunci cînd situaţia o impune.

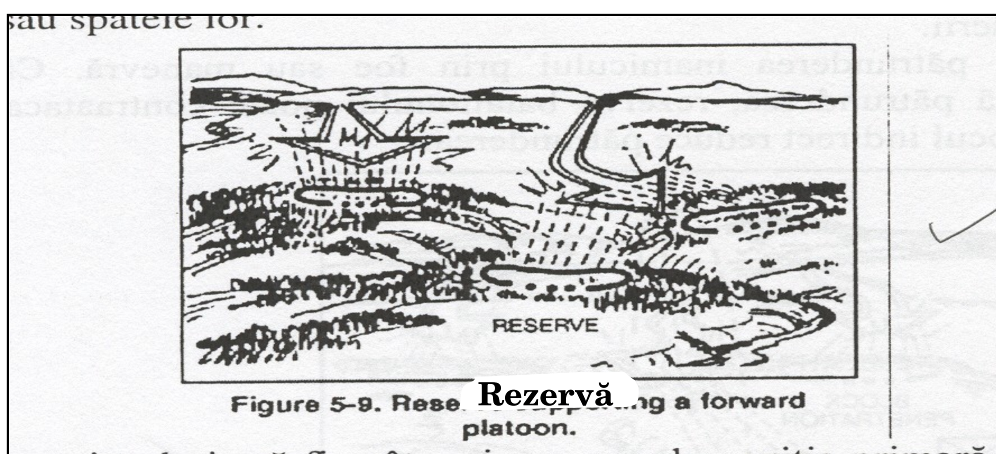

Figura nr. 28 Rezerva introdusă în sprijinul plutonului de pe limita dinainte a apărării.

309 Contraatacul. Obiectivul unui contraatac este nimicirea completă a inamicului. Comandantul companiei planifică una sau mai multe direcții de contraatac. Fiecare din ele reprezintă un plan de atac complet, cu obiectiv şi direcție de atac. Un asemenea plan conține: aliniamentul de plecare la atac; itinerarul pentru deplasarea şi ocuparea aliniamentului de plecare la atac; măsuri de coordonare cu plutoanele aflate în apărare. Cel puțin o repetiție a contraatacului trebuie să aibă loc, pentru a se putea sincroniza acțiunile plutoanelor de pe limita dinainte a apărării cu rezerva companiei. Odată inițiat, contraatacul devine efortul principal şi primeşte sprijinul tuturor mijloacelor avute la dispoziție de către comandantul de companie.

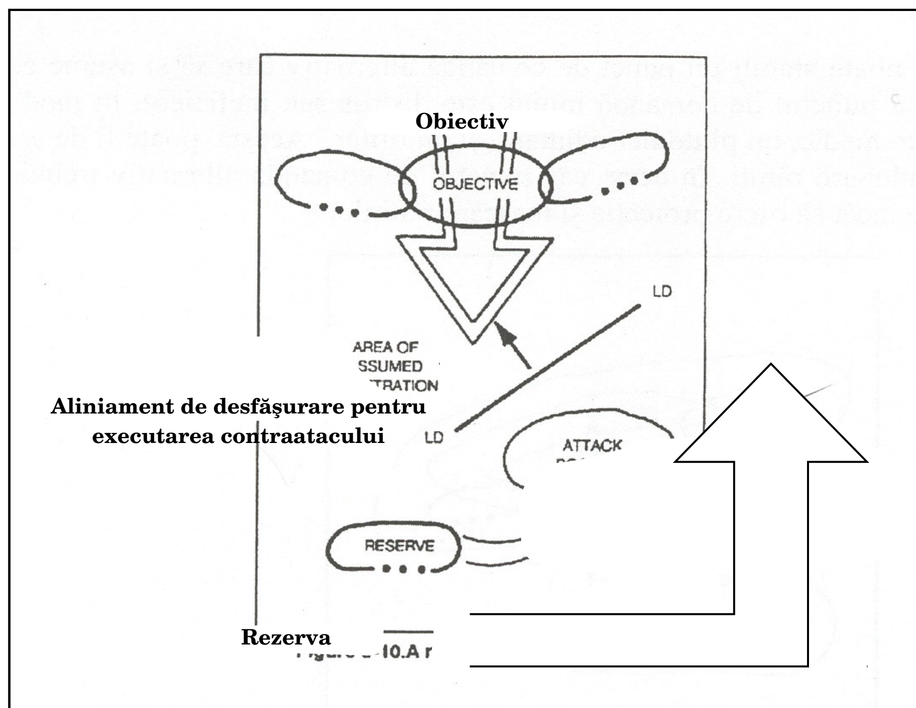

Figura nr. 29
Utilizarea rezervei pentru executarea contraatacului

310 Dispunerea punctului de comandă - observare. Comandantul companiei dispune punctul de comandă - observare în locul de unde poate coordona cel mai bine acțiunile subunității.

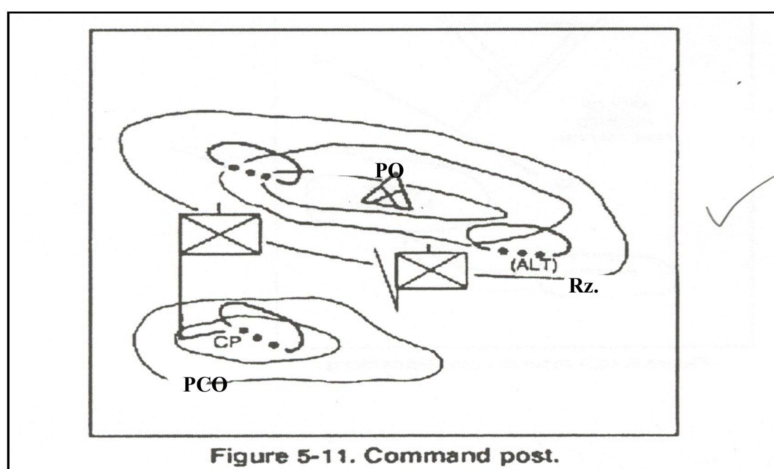

Figure 5-11. Command post.

Figura nr. 30
Punctul de comandă-observare al companiei de infanterie.

Punctul de comandă - observare al companiei trebuie să fie dispus într-o poziție acoperită şi mascată împotriva observării terestre şi aeriene a inamicului; de asemenea, comandantul companiei stabileşte căi de acces spre punctul de comandă - observare cît mai greu de detectat; de regulă, siguranța apropiată a punctului de comandă - observare se asigură de către personalul din comanda companiei; pentru întărirea pazei se recomandă dispunerea punctului de comandă - observare în apropierea rezervei companiei; punctul de comandă - observare se amenajează genistic.

La nivelul companiei se poate stabili şi locul de dispunere a unui punct de comandă - observare de rezervă, în cazul în care punctul de comandă - observare de bază a fost scos din luptă. În acest punct de comandă - observare de rezervă se găsesc de regulă, locțiitorul comandantului de companie, administratorul de subunitate şi eventual, sanitarul companiei; **acesta** poate fi folosit şi ca punct de adunare a răniților.

311 Executarea recunoaşterilor. Înainte de trecerea la apărare, comandantul de companie execută recunoaşterile zonei în care urmează să ducă lupta. Mai întîi comandantul companiei execută recunoaşterile individuale, apoi împreună cu comandanții de plutoane. Timpul avut la dispoziție are un impact major asupra modului în care se execută recunoaşterile. În situații deosebite, recunoaşterile pe hartă pot fi singura alternativă a comandantului de companie. Pe timpul executării recunoaşterilor se identifică căile de apropiere ale inamicului, pozițiile punctelor de sprijin de pluton (vremelnice, de bază şi suplimentare), localizarea punctelor de comandă, a posturilor de observare şi punctelor de aprovizionare de luptă.

312 Ocuparea punctului de sprijin presupune deplasarea companiei din raionul de staționare în zona în care urmează să treacă la apărare. Aceasta trebuie să se desfăşoare conform unui plan, care poate include itinerarul de deplasare, ordinul de marş şi punctele finale pentru plutoane. Pentru ocuparea unui punct de sprijin compania se opreşte după o acoperire, în spatele pozițiilor de unde se organizează sistemul de pază. Comandanții execută recunoaşterile. Elementele de siguranță sau ghizii pot fi lăsați în pozițiile cercetate după întoarcerea comandanților la companie. Apoi, compania se deplasează compact sau pe plutoane pentru ocuparea pozițiilor.

313 Ordinea de executare a lucrărilor reprezintă o modalitate de controlare şi coordonare a pregătirii companiei pentru trecerea la apărare. Comandantul companiei stabileşte prioritățile în funcție de situație. Deşi sunt enumerate secvențial, mai multe sarcini pot fi executate simultan. În principiu acestea cuprind:

a) stabilirea locului elementelor de siguranță;
b) asigurarea pazei apropiate;

c) stabilirea poziţiilor de apărare şi a sectoarelor de tragere;

d) dispunerea punctului de comandă - observare al plutonului de aruncătoare calibru 82 mm;

e) delimitarea fîşiei de tragere a companiei;

f) pregătirea sectoarelor de tragere şi întocmirea schemelor;

g) corectarea focurilor executate din poziţii de tragere acoperite;

h) amenajarea poziţiilor de tragere;

i) realizarea sistemului de transmisiuni;

j) realizarea barajelor explozive şi neexplozive;

k) amenajarea poziţiilor de tragere vremelnice şi de rezervă;

l) stabilirea programului de odihnă;

m) completarea cu mijloace şi materiale;

n) executarea şanţurilor de legătură între poziţii;

o) cercetarea traseelor.

314 Atribuţiile pe timpul pregătirii apărării. Multe din atribuţii pot fi date sub formă de delegaţie de competenţă subordonaţilor, dar comandantul de companie trebuie să se asigure de executarea lor.

Comandantul companiei: stabileşte elementele de siguranţă; conduce recunoaşterile, stabileşte locul punctului de comandă - observare (de bază, rezervă) poziţiile de tragere de bază vremelnice şi de rezervă pentru plutoane, forţele şi mijloacele primite în sprijin şi ca întărire; stabileşte măsurile de coordonare în zona de angajare, a obstacolelor şi a punctului de comandă - observare; stabileşte poziţiile armamentului de bază; transmite situaţia şi cerinţele de natură logistică; primeşte schemele punctelor de sprijin ale plutoanelor (în 2 exemplare, unul rămîne la companie, celălalt se transmite la batalion); confirmă poziţiile plutoanelor, înainte de începerea lucrărilor de amenajare; participă la organizarea cooperării cu subunităţile vecine; adaptează planul de acţiune pentru situaţia concretă de executare a contraatacului, siguranţei, mascării şi barajelor; verifică în teren poziţiile companiei (se priveşte şi din punctul de vedere al inamicului); planifică obiectivele pentru tragerile executate din poziţii acoperite; participă la organizarea tragerilor din poziţii acoperite cu mijloacele de foc ale batalionului.

Locţiitorul comandantului de companie: propune locul pentru punctul de comandă – observare (de bază, rezervă); verifică realizarea legăturilor;stabileşte punctul de adunare a răniţilor, punctul de aprovizionare de luptă; ajută la întocmirea schemei sectorului; cere şi raportează mijloacele necesare pentru realizarea barajului; verifică împreună cu comandantul companiei şi urmăreşte executarea lucrărilor de amenajare; întocmeşte planul de pază, cel pentru executarea serviciilor şi pentru odihnă; supraveghează şi asistă comandantul de companie pentru rezolvarea celorlalte sarcini.

Comandantul plutonului de aruncătoare: propune locurile poziţiilor de tragere şi pe cele ale punctelor de observare ale plutonului; participă împreună cu comandantul de companie la executarea recunoaşterilor; acceptă sau modifică locul

pozițiilor de tragere, alege punctele de observare şi confirmă coordonatele obiectivelor pentru tragerile din poziții acoperite; emite ordinul de acțiune către comandanții de aruncătoare şi conduce recunoaşterile cu aceştia; dă ordin pentru începerea amenajării pozițiilor;
stabileşte legăturile radio şi fir; controlează pozițiile de tragere; coordonează acțiunile plutonului cu cele ale eşalonului superior; recunoaşte itinerariile către pozițiile de rezervă.

Comandantul plutonului antiblindate: alege şi propune pozițiile de tragere în conformitate cu ordinul de acțiune; participă la recunoaşterile conduse de comandantul companiei; emite ordinul preliminar către pluton; conduce recunoaşterea cu comandanții de grupe;
elaborează un plan de acțiune împotriva blindatelor în concordanță cu schema dispozitivului companiei; verifică existența şi starea mijloacelor plutonului şi ia sau propune măsuri de completare; controlează pozițiile aruncătoarelor; corectează deficiențele.

Radiotelegrafistul: supraveghează realizarea legăturilor fir şi radio între punctul de comandă - observare al companiei, plutoane şi batalion; organizează serviciul de recepție de serviciu; verifică executarea întreținerilor la mijloacele de transmisiuni din companie; coordonează acțiunile radiotelegrafiştilor de la pluton; raportează comandantului de companie; participă la activitățile din punctul de comandă - observare.

315 Managementul timpului - reprezintă un factor critic pe cîmpul de luptă; comandantul companiei decide ce activități trebuie să se desfăşoare pe timp de zi, pentru a permite plutoanelor să continue activitățile şi pe timpul nopții; deoarece niciodată nu este timp suficient, comandantul companiei trebuie să folosească timpul avut la dispoziție cît mai eficient.

Există posibilitatea ca pozițiile pentru grupe şi plutoane, identificate şi pregătite în condiții de vizibilitate redusă, să nu fie terminate în ziua următoare; de aceea comandantul companiei trebuie să aprecieze cît timp de zi este necesar comandanților din subordine pentru a edifica pozițiile lor de bază.

În funcție de priorități comandantul companiei stabileşte un program de executare a activităților; acesta va asigura sincronizarea activităților în subunitate; un astfel de program conține:

a) 10.00 – pozițiile de bază săpate şi mascate;

b) 15.00 – antrenament pentru executarea contraatacului;

c) 16.00 – antrenamentul comandanților de plutoane pentru executarea tragerilor din poziții acoperite, la modelul terenului;

d) 19.00 – pozițiile de bază terminate, încetarea antrenamentului şi deplasarea plutoanelor pe pozițiile vremelnice;

e) 22.00 – antrenamentul pentru executarea contraatacului pe timp cu vizibilitate redusă.

316 Ducerea luptei. Lupta începe în momentul în care a fost dat semnalul de deschidere a focului; în cadrul nelinear al luptei, autoritatea pentru angajarea inamicului poate fi delegată pînă la cel mai mic nivel; aceasta poate fi reprezentată de organizarea unei ambuscade, a unei pungii de foc sau prin deschiderea focului asupra inamicului, de la bătaia maximă a unor categorii de armament; plutoanele şi grupele duc lupta în conformitate cu planul de acțiune al comandantului de companie; în manual conceptele prezentate în continuare sunt valabile pentru conducerea centralizată a acțiunilor de luptă şi nu pentru cazul unei apărări descentralizate, neliniare.

Din momentul în care obiectivele se află în limita bătăii eficace, tot armamentul companiei executa tragerii asupra inamicului; comandanții conduc focul subunităților pentru a evita consumul nejustificat şi excesiv de muniție.

Intensitatea focului creşte pe măsură ce inamicul se apropie de limita dinainte a apărării; dacă infanteria atacă sprijinită de tancuri, se execută foc pentru a separa infanteria de tancuri.

Dacă dispozitivul inamic nu este rupt, se cere executarea unor trageri cu artileria iar armamentul de bază al companiei execută foc la reperele prestabilite; toate sistemele de armament execută foc pînă cînd atacul este oprit.

Pentru semnalizarea opririi atacului inamicului, se transmite un semnal prestabilit; deoarece focul de baraj înseamnă un consum foarte mare de muniție, acesta se solicită şi se execută doar pentru oprirea atacului inamicului; dacă acesta trece de acest baraj, va fi nimicit prin procedeele de luptă apropiată sau prin contraatac.

În cazul în care compania este atacată pe la flancuri sau din spate, comandantul companiei dă ordin plutoanelor să treacă pe pozițiile de rezervă sau introduce în luptă rezerva.

317 Pe timpul ducerii luptei, comandanții de plutoane îl informează despre situația lor pe comandantul de companie, acesta la rîndul lui informînd în permanență pe comandantul de batalion, despre situația companiei.

318 Odată ce inamicul a fost respins, comandantul companiei reorganizează siguranța companiei şi trimite patrule pentru a păstra contactul cu inamicul. Tragerile din poziții acoperite sunt solicitate şi se execută în raioanele (locurile) unde inamicul are posibilitatea să se regrupeze. În unele situații executarea unui atac cu obiectiv limitat este recomandat. După respingerea atacului, compania se reorganizează şi trece la pregătirea pentru respingerea (zădărnicirea) următoarei acțiuni ofensive a inamicului.

319 Procedee de apărare. Apărarea neliniară – este cel mai descentralizat şi dinamic procedeu de apărare; ea se foloseşte, de regulă, atunci cînd inamicul are o putere de foc şi o mobilitate egală sau mai mare cu cea a forțelor proprii; acest gen de apărare este orientat în special spre nimicirea inamicului, nefiind recomandată în cazul necesității menținerii unor forme de teren sau puncte cheie; eficiența procedeului depinde de realizarea surprinderii inamicului şi de inițiativa comandanților de subunități; este o apărare fluidă cu puține situații de luptă statice.

În mod normal, folosirea acestui procedeu este ordonată de către batalion, atunci cînd, în cadrul concepției acestuia, compania nu este concentrată într-un singur punct decisiv (exemplu: atunci cînd batalionul repartizează companiei pentru apărare un sector, misiunea acesteia fiind orientată spre inamic, nu spre menținerea unor forme de teren); în această situație, sprijinul reciproc între subunități se realizează doar prin scopurile comune, reieşite din misiunile încredințate.

Comandantul de companie poate decide organizarea, şi este recomandată adoptarea, apărării neliniare, atunci cînd acesta nu poate identifica un singur punct decisiv care să permită concentrarea puterii de luptă pentru îndeplinirea misiunii, detaliile de relief nu oferă posibilități pentru realizarea sprijinului reciproc între subunități, sau inamicul este foarte puternic.

În această situație organizarea siguranței nemijlocite se concentrează spre evitarea descoperirii de către elementele de cercetare ale inamicului; acțiunile executate de către subunități de valoare mică uşurează realizarea acestui obiectiv; pregătirile şi acțiunile desfăşurate în apropierea posibilelor itinerare de cercetare ale inamicului vor fi atent coordonate şi controlate; în unele situații înainte de a fi nimicite este permisă trecerea elementelor de cercetare prin zona respectivă.

Comandantul companiei repartizează fiecărui pluton un sector pentru apărare şi poate de asemenea, să identifice pozițiile favorabile pentru organizarea unor ambuscade; el identifică efortul principal în cadrul companiei şi dă eforturilor secundare misiuni pentru sprijinul acestuia şi pentru limitarea posibilităților inamicului de concentrare puterii de luptă asupra lui; efortul principal poate fi întărit prin acordarea priorității focului executat din poziții de tragere acoperite, alocarea suplimentară de mine antiblindate şi prin dispunerea punctului de comandă - observare şi a celorlalte elemente (punct de aprovizionare de luptă, punct de adunare a răniților) în apropierea sa.

Plutoanele execută ambuscade, raiduri, contraatacuri, evitînd însă contactul decisiv; înainte ca inamicul să reacţioneze şi să se concentreze împotriva acestor subunităţi, ele trebuie să rupă lupta şi să caute alt punct slab al inamicului unde să atace din nou; scopul acestor acţiuni este identificarea mijloacelor de luptă ale inamicului, care odată distruse vor afecta cel mai mult acţiunile inamicului.

Rezerva companiei este, de regulă, de valoare mică; datorită distanţelor relativ mari dintre zonele în care acţionează subunităţile din cadrul companiei, folosirea rezervei este puţin probabilă; în general plutoanele îşi folosesc resursele avute la dispoziţie într-un mod cît mai eficient; o rezervă de valoare mică este folosită sub comanda administratorului companiei, ca grupă logistică, pentru evacuarea răniţilor sau ca element în sprijinul efortului principal.

Cînd compania duce lupta de apărare în această manieră, acţiunea de completare şi de evacuare a răniţilor este dificilă; aceste dificultăţi pot fi rezolvate prin dispunerea dinainte a unor rezerve de muniţie şi alte materiale în zona de acţiune a companiei; evacuarea răniţilor presupune o planificare atentă şi sprijinul batalionului; punctele de adunare a răniţilor trebuie stabilite din adîncime, astfel încît să fie la îndemîna tuturor subunităţilor care acţionează în zonă.

320 Apărarea în sector (figura nr. 31) se realizează prin repartizarea unor sectoare fiecărui pluton, a unor puncte de sprijin în zone de teren greu accesibile pentru blindate, sau o combinaţie între cele două; poziţiile sunt dispuse în adîncime; tăria acestei apărări rezidă din flexibilitatea ei; este orientată spre nimicirea inamicului, nu spre menţinerea unor forme de teren; este eficientă, deoarece obligă inamicul să-şi expună flancurile, mijloacele de comandă şi control, prin manevra suplimentară pe care trebuie să o facă în adîncimea apărării.

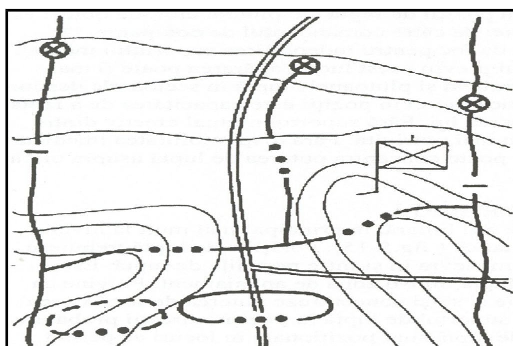

Figura nr. 31 Apărarea în sector.

Apărarea în sector se planifică şi execută similar cu apărarea nelineară; aceasta se realizează prin repartizarea de sectoare plutoanelor; este o tehnică descentralizată şi necesită inițiativă din partea comandanților de subunități; acțiunile subunităților sunt similare cu cele executate în cazul apărării nelineare; dacă este necesar, grupele sau plutoanele pot rupe lupta din proprie inițiativă şi să se deplaseze într-un alt punct din sectorul planificat pentru a continua lupta; considerațiile referitoare la siguranța nemijlocită şi folosirea rezervei sunt, similare cu cele de la apărarea nelineară.

Cînd compania organizează apărarea în sector cu plutoanele în puncte de sprijin, concepția apărării prevede lovirea şi nimicirea inamicului pe timpul manevrei în adîncimea dispozitivului propriu, prin folosirea eficientă a focului, executat din poziții de tragere care se sprijină reciproc; intervalele care datorită terenului, nu pot fi bătute cu foc, se pregătesc cu baraje explozive şi neexplozive; subunitățile rămîn pe poziții, cu excepția trecerii în cele de rezervă din interiorul punctului de sprijin; dacă unele poziții sunt în pericol de a fi pierdute, comandantul companiei poate ordona retragerea conform unui plan prestabilit.

O metodă pentru îndeplinirea misiunii este aceea de a-i permite inamicului să intre în zona de angajare şi apoi să se treacă la nimicirea lui prin foc; o altă metodă este angajarea inamicului de la bătaia maximă a artileriei şi aruncătoarelor avute la dispoziție; urmează angajarea inamicului cu mijloacele antiblindate avute la dispoziție, poziționate astfel încît să poată executa focul de la bătaia maximă, de pe flancuri şi din spate; pe măsură ce inamicul se apropie, mijloacele respective pot trece pe pozițiile de rezervă, continuînd tragerile pentru limitarea pătrunderii acestuia în punctele de sprijin.

Apărarea în sector cu plutoanele în puncte de sprijin, necesită executare conducerii şi a controlului luptei de către comandantul de companie precum şi existența unui cîmp de tragere şi observare care să permită sprijinul reciproc; dacă acestea sunt limitate de teren sau cursul probabil de acțiune al inamicului, comandantul companiei trebuie să ia în considerare descentralizarea conducerii acțiunilor de luptă şi trecerea la apărare în sector a plutoanelor.

O problemă majoră, în special cînd se luptă cu plutoanele în puncte de sprijin, o reprezintă posibilitatea inamicului de a izola o subunitate, a o fixa şi nimici; fără sprijinul reciproc al punctelor de sprijin această situație este foarte probabil să apară; chiar şi atunci cînd există sprijin reciproc, eficacitatea focului este critică în apărarea unui punct de sprijin; fără sprijin de foc, un inamic pregătit îşi va putea concentra rapid efortul pe rînd împotriva punctelor de sprijin pe care le descoperă.

321 Apărarea în puncte de sprijin. Deşi acest procedeu este liniar şi centralizat la nivelul companiei, nu trebuie să fie o apărare statică (figura nr. 32); punctele de sprijin trebuie dispuse astfel încît să permită realizarea surprinderii şi manevra în şi între punctele de sprijin; acest procedeu este eficient atunci cînd concentrarea puterii de foc într-o zonă de angajare previne gruparea inamicului într-un flanc al companiei pentru obţinerea avantajului; în mod normal, plutoanelor li se repartizează poziţii din care să se poată sprijini reciproc şi să acopere căile probabile de apropiere a inamicului; aceste poziţii se află pe forme de teren care oferă adăpost şi mascare şi restricţionează accesul vehiculelor inamicului.

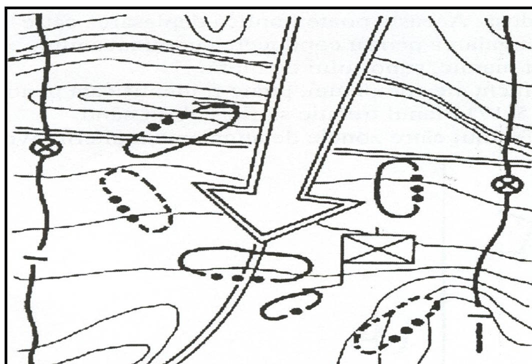

Figura nr. 32 Puncte de sprijin de pluton amenajate pentru sprijin reciproc.

Concepţia comandantului pentru acest tip de apărare trebuie să asigure realizarea surprinderii inamicului din fiecare punct de sprijin în parte; aceasta se realizează prin organizarea unor acţiuni de prevenire a descoperirii poziţiilor companiei de către inamic, deschiderea focului dintr-un punct de sprijin şi aşteptarea reacţiei acestuia înainte de intrarea în luptă a celorlalte subunităţi (figura nr. 33); luptînd în acest fel, se produce confuzie în rîndul inamicului şi se dezorganizează sistemul de conducere şi control al acestuia.

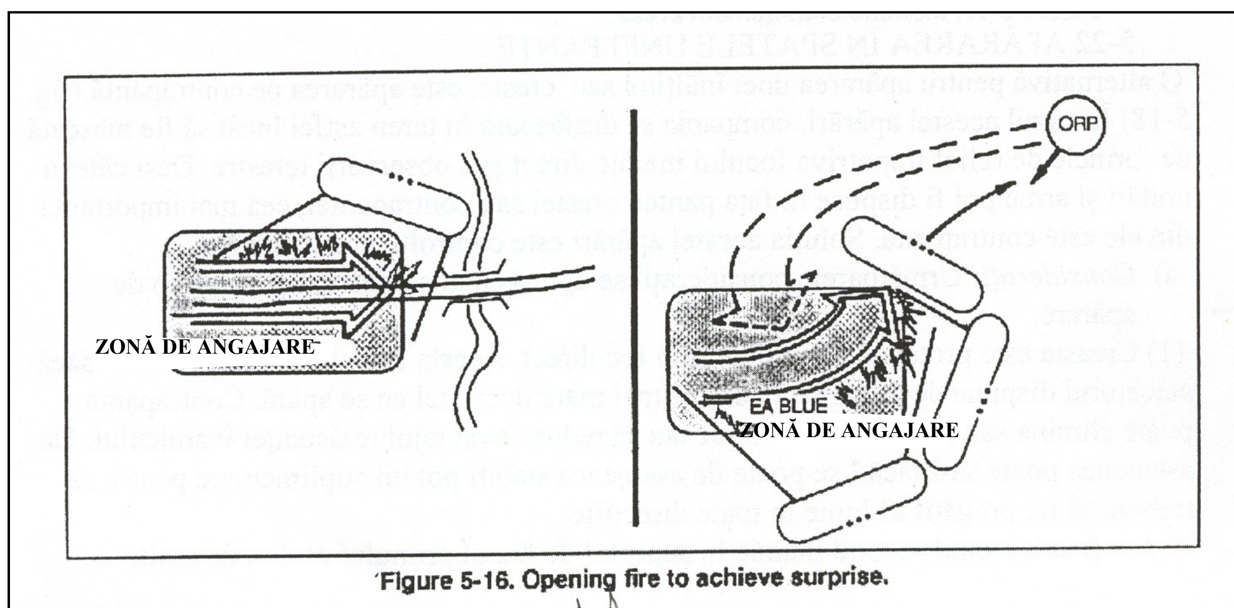

Figure 5-16. Opening fire to achieve surprise.

Figura nr. 33 Deschiderea focului pentru realizarea surprinderii.

Atunci cînd terenul oferă o zonă de angajare mai largă, iar în concepția comandantului se permite intrarea inamicului, compania poate executa foc cu toate subunitățile în acelaşi timp; un dezavantaj al acestei metode este că în afara zonei de angajare mai rămîn forțe ale inamicului neangajate, care vor identifica şi ataca dispozitivele proprii; în acest caz, trebuie concepute planuri de rupere a luptei, de reorganizare şi continuare a acesteia.

De asemenea, în loc de o singură zonă de angajare, comandantul companiei poate identifica mai multe asemenea zone pentru a asigura un plan cît mai flexibil; acest plan trebuie să specifice clar momentul în care plutoanele vor transporta focul dintr-o zonă de angajare în alta (figura nr. 34).

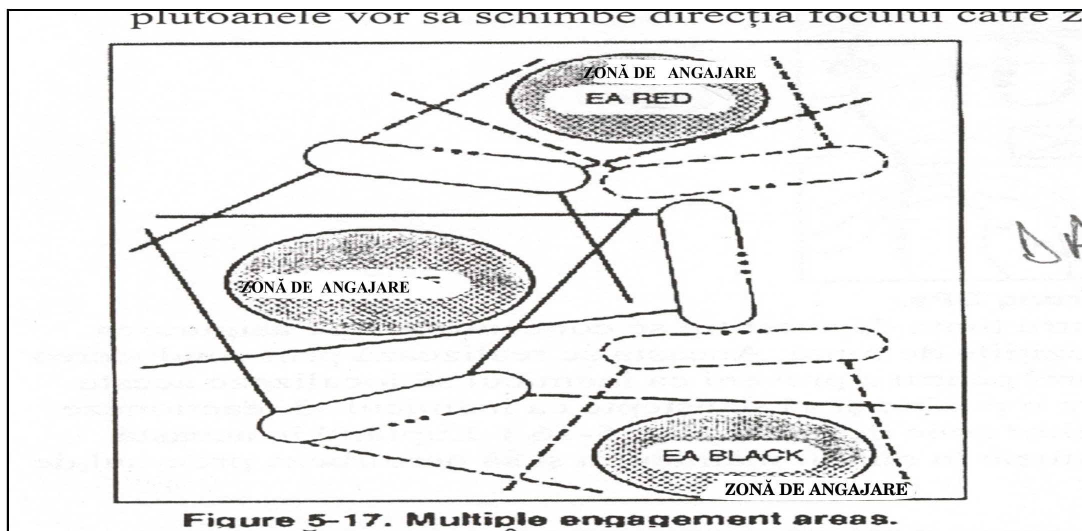

Figura nr. 34 Zone de angajare multiplă.

322 Apărarea circulară. Compania de infanterie adoptă acest dispozitiv atunci cînd în zonă nu mai sunt forțe proprii. (figura nr. 35); apărarea circulară se adoptă într-o poziție de rezervă, într-un raion de concentrare, pe timpul completărilor, în încercuire şi ori de cîte ori compania acționează independent.

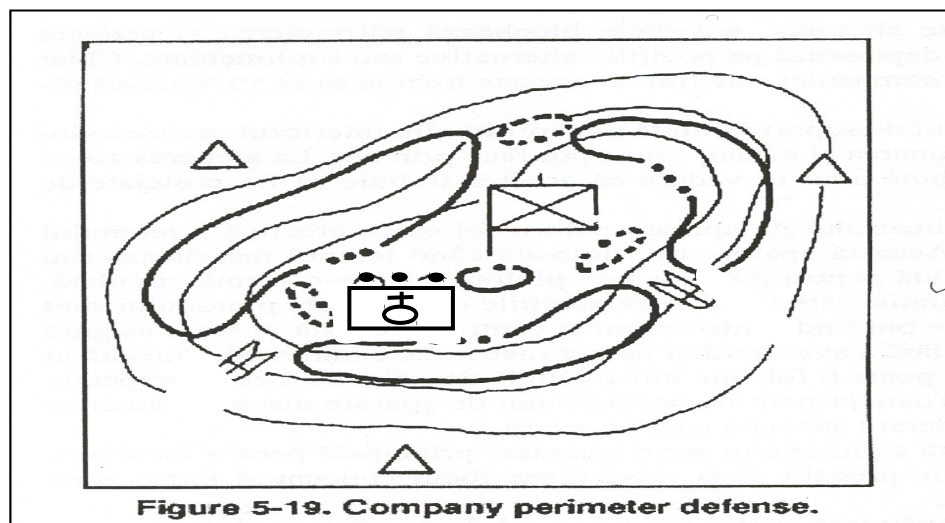

Figura nr. 35 Dispozitiv de apărare circulară

Pentru organizarea acestei apărări se execută următoarele :

a) organizarea este similară tuturor tipurilor de apărare, dar în această situație compania este dispusă într-o formă circulară pentru asigurarea unei siguranțe de 360°; forma exactă depinde de configurația terenului; compania trebuie să se apere în toate direcțiile

b) comandantul companiei repartizează plutonului de pe cea mai probabilă direcție de atac a inamicului un sector mai mic decît celorlalte plutoane; organizează pozițiile vremelnice şi de rezervă în cadrul dispozitivului companiei;

c) mijloacele antiblindate sunt dispuse pe cele mai probabile direcții de acces a mijloacelor blindate ale inamicului; acestor mijloace li se stabilesc mai multe poziții de tragere;

d) plutonul de aruncătoare al companiei se poziționează în centrul dispozitivului, astfel încît bătaia minimă să nu limiteze posibilitatea executării focului în orice direcție;

e) se recomandă păstrarea în rezerva companiei cel puțin a unei grupe de infanterie; această rezervă ocupa o poziție de bază înapoia plutonului de pe direcția principală de atac a inamicului; rezerva trebuie să fie pregătită să lupte în toate direcțiile;

f) barajele explozive şi neexplozive trebuie amplasate în adîncime;

g) tragerile prin ochire directă şi din poziții de tragere acoperite se planifică la fel ca în orice alt tip de apărare;

h) dacă apărarea circulară este străpunsă, rezerva limitează pătrunderea şi execută contraatacul;

i) pentru folosirea eficientă a terenului o altă variantă o reprezintă cea cu plutoanele dispuse sub forma literei "y"; această variantă se foloseşte în situația în care proprietățile terenului, sau cîmpurile de observare (tragere) nu permit dispunerea circulară a plutoanelor; apărarea circulară cu plutoanele dispuse în forma literei "y" presupune dispunerea plutoanelor în lungul a trei axe radiale (figura nr. 36) şi (figura nr. 37); măsurile de planificare şi organizare sunt similare tuturor tipurilor de apărare că, dar această variantă impune o mai multă minuțiozitate în organizarea sistemului de foc.

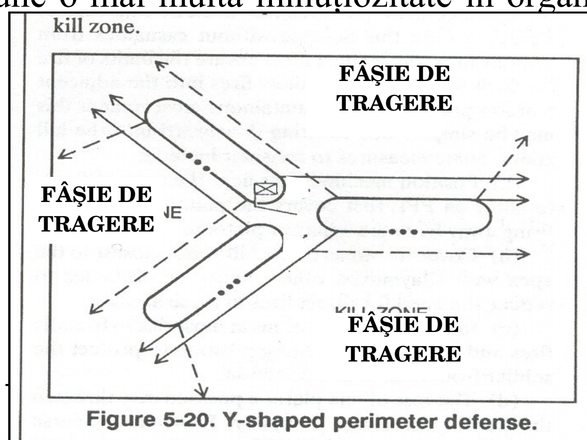

Figure 5-20. Y-shaped perimeter defense.

Figura nr. 36 Apărarea circulară
cu plutoanele
dispuse în forma literei "Y"

Figura nr. 37 Apărarea circulară
cu plutoanele
dispuse în forma literei "Y"

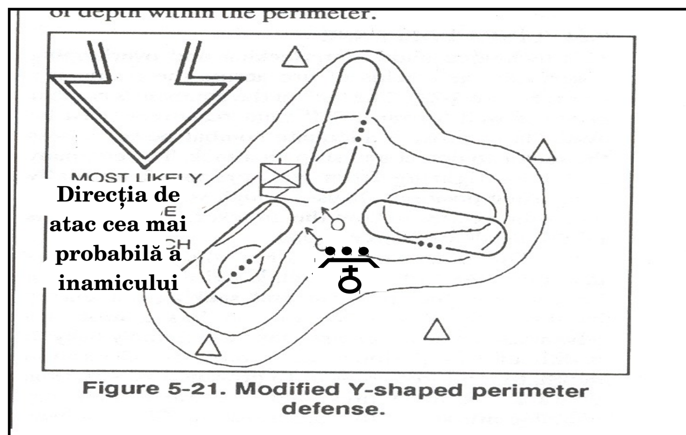

Figure 5-21. Modified Y-shaped perimeter defense.

323 Apărarea lineară (în linie) permite intersectarea şi suprapunerea sectoarelor (fîşiilor) de tragere de-a lungul întregului front al companie; apărarea se bazează pe ducerea acțiunilor de luptă în puncte de sprijin bine amenajate şi care se sprijină reciproc, precum şi pe executarea tragerilor directe şi din poziții acoperite; rezerva este de valoare mică, de regulă o grupă de infanterie.

Principalul dezavantaj al acestui tip de apărare constă în lipsa de flexibilitate şi gradul ridicat de dificultate în preluarea inițiativei şi exploatarea punctelor vulnerabile ale inamicului; cînd inamicul este superior din punctul de vedere al mobilității, apărarea lineară poate prezenta un nivel ridicat de risc, datorită modului dificil în care se realizează redislocarea forțelor şi mijloacelor la flancuri sau în adîncime, în scopul prevenirii sau limitării unei pătrunderi.

Sistemul de obstacole, focul din poziții de tragere acoperite (de sprijin) şi existența unor variante de acțiune elaborate în prealabil, constituie elementele cheie ale apărării în linie; folosind această metodă, pentru cîştigarea luptei comandantul de companie se bazează pe realizarea surprinderii, pregătirea din timp a pozițiilor de apărare şi precizia focului.

De regulă, apărarea în linie se adoptă, cînd terenul din zona de responsabilitate a companiei este uşor de apărat, forțele şi mijloacele acesteia fiind dispuse pe o formă lineară dominantă din teren (linie de creastă, malul unui curs de apă); se mai adoptă în situațiile cînd forțele inamicului constau în principal din infanterie debarcată, sau pe timpul siguranței de luptă.

Cîmpurile de mine antiblindate şi celelalte tipuri de obstacole se dispun şi se acoperă cu foc , astfel încît să încetinească înaintarea inamicului şi să-i provoace pierderi; în faza inițială, sprijinul de foc se execută la distanță pentru dezorganizarea dispozitivului de atac al inamicului; categoriile de armament din dotarea companiei deschid focul pe măsură ce inamicul intră în bătaia eficace; în cazul în care acesta realizează o pătrundere, rezerva este introdusă în luptă, iar plutoanele transportă focul pentru a lovi din flanc inamicul pătruns; contraatacul se execută cu forțele la dispoziție, sub sprijin de foc, în scopul izolării, slăbirii sau nimicirii inamicului pătruns şi refacerii apărării pe aliniamentul inițial.

Protecția împotriva cercetării inamicului este esențială în cazul apărării liniare; descoperirea pozițiilor, îi permite inamicului să-și concentreze efortul unde dorește, folosind un minimum de forțe pentru fixarea companiei; pentru a preveni astfel de situații și pentru a induce în eroare pe inamic, este indicată folosirea pozițiilor vremelnice, amenajate în fața punctului de sprijin de bază.

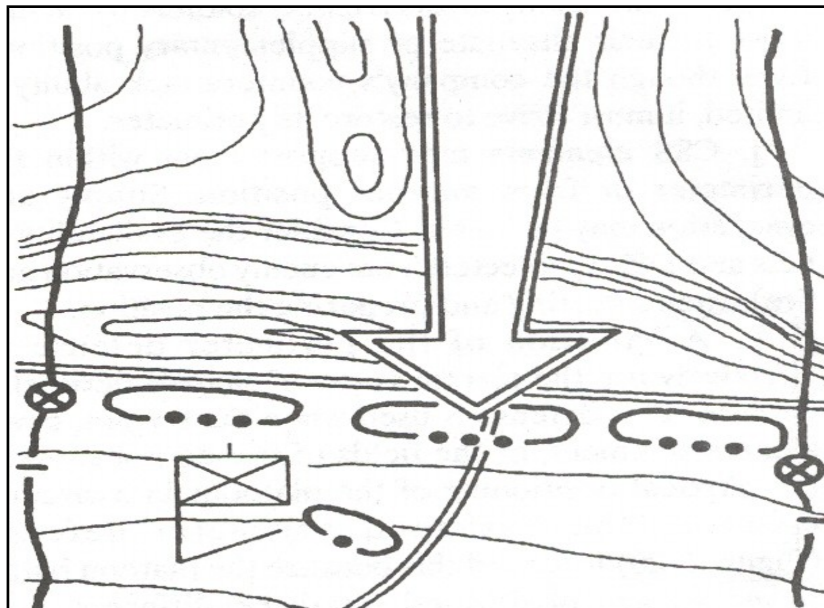

Figura nr. 38 Apărarea lineară.

324 Apărarea unui punct de sprijin întărit. Compania de infanterie poate primi misiunea de a organiza apărarea într-un punct de sprijin de companie integrat în raionul de apărare al batalionului; pentru a putea îndeplini această misiune, compania va fi întărită cu forțe și mijloace de geniu, mijloace de foc și va primi sprijin logistic suplimentar.

Punctul de sprijin va fi evacuat numai la ordinul comandantului eșalonului superior.

325 Dispunerea companiei de infanterie în punctul de sprijin se realizează în funcție de misiunea primită și de situația concretă. Vor fi aplicate aceleași considerații ca și în cazul apărării circulare, cu următoarele completări:

a) se realizează un sprijin de foc suplimentar pentru fiecare poziție de apărare de bază, de rezervă sau vremelnică, executat prin integrarea focului armamentului individual, antiblindate și al aruncătoarelor; se constituie în fiecare poziție de apărare rezerve de muniție, apă, hrană, materiale sanitare și unelte genistice;

b) se aleg, iar la nevoie se construiesc, șanțuri de comunicație în interiorul punctului de sprijin, astfel încît deplasarea, în scopul executării manevrei de forțe și mijloace, a contraatacului sau pentru realizarea reaprovizionării, să se poată face în ascuns și adăpostit de tragerile prin ochire directă ale inamicului;

c) punctele de sprijin ale plutoanelor din subordine trebuie să asigure sprijin de foc reciproc și să fie integrate într-un plan unic, astfel încît dacă unul dintre acestea este cucerit sau trebuie evacuat, să permită limitarea pătrunderii prin obstacole, foc de baraj și ulterior executarea contraatacului;

d) sistemul de obstacole şi baraje explozive să fie realizat în volum complet pentru a dezorganiza inamicul şi a-l canaliza pe direcţiile favorabile dispozitivului companiei; aceste obstacole şi baraje se acoperă cu foc, astfel încît să fie îngreunat atacul punctului de sprijin de către inamic şi să i se producă pierderi; ele trebuie amplasate la distanţă de observare şi acoperite cu foc, în punctele şi pe direcţiile cele mai vulnerabile;

e) se întocmeşte schema fişiei (sectorului) de tragere pentru fiecare subunitate subordonată (pluton, grupă) şi mijloc de foc deservit de echipaj (mitralieră, AG-9, TAB, MLI, MLD, armament antiblindate); se organizează sistemul de foc, integrîndu-se focul executat prin trageri directe şi cel prin trageri din poziţii acoperite;

f) se realizeze legăturilor în interiorul punctului de sprijin şi cu eşalonul superior; pentru aceasta se pot utiliza legături radio, telefonice agenţi, de legătură, semne şi semnale;

g) se execută lucrări de amenajare şi consolidare genistică a punctului de sprijin pînă în momentul evacuării sau retragerii; se pot realiza poziţii suplimentare, tuneluri şi şanţuri de comunicaţie; poziţiile existente se pot extinde sau consolida, pot fi construite noi obstacole sau pot fi reparate cele existente.

326 Punctul de sprijin poate fi destinat pentru apărarea unor obiective sau instalaţii de importanţă deosebită, ca pivot al unui sistem defensiv în jurul căruia execută manevra alte forţe, sau ca parte componentă a unei capcane destinată nimicirii inamicului aflat în atac.

327 Punctul de sprijin este adaptat caracteristicilor terenului şi în realizarea se se urmăreşte folosirea tuturor obstacolelor şi proprietăţilor de mascare ale acestuia; prin proprietăţile naturale de adăpostire şi de mascare şi existenţa obstacolelor naturale, terenul muntos, rîurile, pădurile şi mlaştinile pot oferi condiţii favorabile realizării unui punct de sprijin întărit; punctul de sprijin întărit se poate organiza cu uşurinţă şi în localităţi (figura nr. 39).

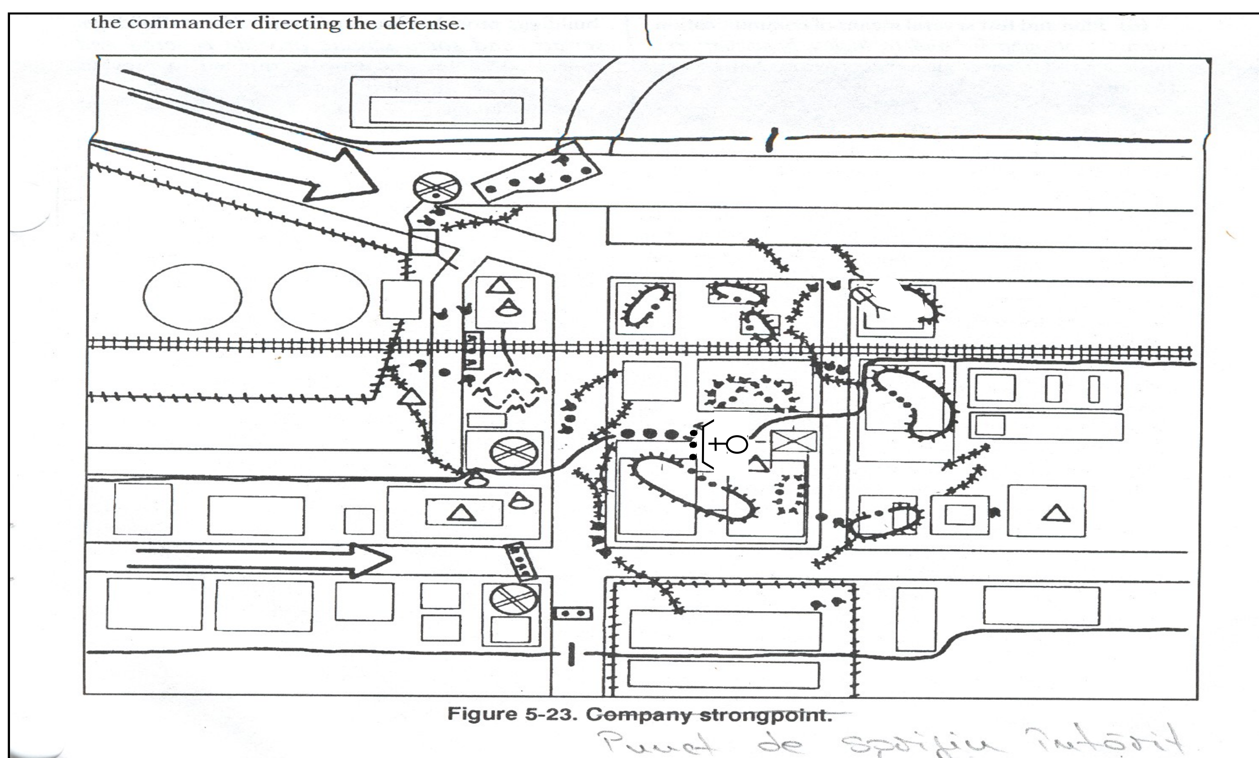

Figure 5-23. Company strongpoint.

Figura nr.39 Punct de sprijin întărit.

Materialele de construcție asigură adăpostirea şi mascarea forțelor proprii; clădirile, rețelele de canalizare şi unele străzi pot asigura deplasarea în ascuns, iar prin distrugerea lor se pot crea obstacole; de asemenea, sistemul local de telecomunicații poate fi folosit pentru realizarea legăturilor.

PARAGRAFUL 2.2
Apărarea mobilă

328 Apărarea mobilă urmăreşte nimicirea inamicului prin acțiuni de tip ofensiv executate de către subunitățile din forțele de angajare ulterioară (uneori din rezervă) ale batalionului sau brigăzii, după înaintarea controlată a acestuia pe un aliniament (poziție) care îl face vulnerabil loviturilor executate de apărător prin contraatacuri şi învăluire; apărătorul pune accentul, în principal, pe înfrîngerea inamicului şi nu pe menținerea sau recîştigarea terenului pierdut.

Pentru desfăşurarea apărării mobile se utilizează o combinație de acțiuni de întîrziere, defensive şi ofensive, ceea ce presupune dispunerea înaintată a unor forțe relativ mici si folosirea pe scară largă a manevrei, focului si obstacolelor pentru a prelua inițiativa de la atacator, după ce acesta a intrat în sectorul apărat.

Mobilitatea forțelor proprii trebuie să fie cel puțin egală cu a atacatorului.

Terenul ales trebuie să corespundă acțiunilor manevriere.

PARAGRAFUL 2.3
Apărarea pe aliniamente intermediare

329 Apărarea pe aliniamente intermediare se organizează atunci cînd inamicul dispune de o superioritate covîrşitoare de forțe şi mijloace sau are o situație avantajoasă.

În acest caz, scopul apărării, îl constituie cîştigarea de timp, producerea de pierderi inamicului şi sustragerea forțelor proprii de sub loviturile acestuia.

Intensitatea şi caracteristicile acțiunilor forțelor care se apără pe aliniamente intermediare diferă de la un aliniament la altul şi alternează cu contraatacuri executate prin surprindere, cu atacuri în fața limitei dinainte a forțelor proprii şi cu acțiuni de hărțuire.

330 Aliniamentele de apărare se aleg în aşa fel încît forțele care le ocupă să aibă pe cît posibil, flancurile asigurate, să includă forme tari de teren, localități şi obstacole naturale, iar terenul din adîncime să dispună de acoperirile necesare desprinderii de inamic şi replierii în ascuns a forțelor.

Numărul de aliniamente şi distanța dintre acestea se stabilesc astfel încît, inamicul care a reuşit să rupă apărarea organizată pe primul aliniament să fie obligat să pregătească un nou atac pentru ruperea următorului.

Ocuparea aliniamentului final se face succesiv, pe măsura replierii subunităților de pe ultimul aliniament intermediar.

PARAGRAFUL 2.4
Retragerea

331 Retragerea este procedeul specific apărării care se adoptă temporar, pentru scoaterea forțelor de sub loviturile inamicului şi punerea lor într-o situație mai avantajoasă în adîncime, ocuparea unor aliniamente (poziții) favorabile ducerii luptei sau regrupării acestora pe anumite direcții în vederea îndeplinirii altor misiuni; uneori, retragerea se poate executa şi pentru atragerea inamicului pe direcții nefavorabile desfăşurării forțelor sale principale, mai ales a celor blindate şi nimicirea lor ulterioară.

Retragerea se execută la ordinul comandantului eşalonului superior, în mod organizat, în ascuns şi cu rapiditate, de regulă, fără desfăşurarea forțelor principale pe aliniamente intermediare, pînă la aliniamentul final pe care urmează să se organizeze o apărare puternică sau înapoia căruia să se concentreze noi forțe şi mijloace în scopul îndeplinirii altor misiuni; desfăşurarea parțială sau totală a forțelor principale este permisă numai pentru executarea unor lovituri asupra inamicului care a reuşit să intercepteze căile de retragere, nimicirea forțelor aeropurtate sau a forțelor aeromobile desantate de acesta pe direcțiile de retragere.

332 Situațiile caracteristice în care compania execută retragerea sunt: cînd a fost lovită puternic cu sisteme de cercetare-lovire de înaltă precizie şi nu mai sunt posibilități de închidere a breşei create; inamicul a rupt apărarea pe un front larg şi pe o mare adîncime reuşind să pătrundă cu forțe superioare în flanc şi amenință spatele; cînd inamicul acționează cu forțe superioare, îndeosebi blindate, iar raportul de forțe este mult superior în favoarea acestuia; pe timpul ofensivei cînd inamicul execută riposte ofensive puternice; în cazul desfăşurării nefavorabile a luptei de întîlnire.

PARAGRAFUL 2.5
Apărarea în încercuire

333 Apărarea în încercuire este un procedeu specific apărării, impus de către inamic în urma executării unor manevre asupra flancurilor şi spatelui companiei şi interceptării căilor de comunicație terestră cu celelalte forțe, fapt ce determină ca forțele încercuite să-şi organizeze o apărare circulară.

334 Compania de infanterie poate să desfăşoare apărarea în încercuire, singură sau împreună cu alte forţe, în una din următoarele **situaţii**: în apărare - pe timpul executării contraatacului, pe timpul retragerii sau cînd se urmăreşte menţinerea cu orice preţ a unor obiective importante; în ofensivă – ca urmare a contraatacurilor şi loviturilor concentrice executate de către inamic, pe timpul urmăririi, în urma luptei de întîlnire desfăşurată nefavorabil pentru forţele proprii.

335 Scopul apărării in încercuire, de regulă, constă în: menţinerea de lungă durată a unor raioane importante; polarizarea unor forţe numeroase ale inamicului şi producerea de pierderi cît mai mari acestora; dispersarea forţelor inamicului şi slăbirea puterii sale de luptă în adîncime; crearea condiţiilor în vederea executării cu succes a acţiunilor viitoare.

Forţele sunt lăsate preconceput să lupte în încercuire, deşi există posibilitatea sustragerii lor, cînd raioanele respective au o importanţă vitală pentru desfăşurarea ulterioară a acţiunilor, prezintă avantaje din punct de vedere al reliefului şi resurselor economice, iar gruparea încercuită are posibilitatea să lupte vreme îndelungată în aceste condiţii.

336 Suprafaţa raionului în care urmează să lupte compania, în majoritatea situaţiilor este aceea rezultată în urma acţiunilor inamicului şi a măsurilor proprii luate pentru a preveni realizarea încercuirii. Aceasta impune ca forţele ameninţate cu încercuirea să facă efortul pentru a menţine de la început, sub controlul lor un spaţiu propriu cît mai mare, cu un minimum necesar de forţe şi mijloace.

PARAGRAFUL 2.6

Contraatacul

337 Contraatacul se execută după aceleaşi principii ca şi atacul; încadrarea în timp este esenţială; pentru a avea efect maxim, contraatacul se execută atunci cînd pe timpul atacului, inamicul este desfăşurat, dispersat şi dezorganizat; contraatacul poate fi executat de o subunitate care a primit o asemenea misiune sau de către rezervă; poate fi o acţiune planificată sau o acţiune dictată de situaţia din teren; antrenamentele pentru contraatac trebuie executate în aceleaşi condiţii ca acelea în care urmează să se desfăşoare; contraatacurile sunt mai eficiente împotriva unui inamic care a fost deja oprit.

Contraatacurile pot fi foarte eficiente cînd sunt executate cu subunităţi de valoare mică, în cadrul unei apărări descentralizate, nelineare; în situaţia în care contraatacul este combinat cu o ambuscadă pentru oprirea şi dezorganizarea dispozitivului inamicului, puterea de luptă poate fi net superioară inamicului; dacă acţiunea nu are succes, subunitatea poate rupe lupta şi să caute o altă situaţie favorabilă pentru a contraataca.

Subunitatea care execută contraatacul este sprijinită cu foc de către aruncătoare sau artilerie pentru asigurarea apropierii, desfăşurării, sprijinului şi consolidării aliniamentului cucerit.

Contraatacurile cu subunități de valori mai mari solicită planificări, coordonări şi antrenamente suplimentare; în mod normal, apărarea este organizată pentru a-l canaliza pe inamic într-o poziție în care contraatacul poate fi decisiv.

Coordonarea, responsabilitățile şi sistemul de foc trebuie să fie înțelese foarte bine de către întreaga companie; ideal ar fi ca subunitatea care trebuie să execute contraatacul să fie situată într-o poziție acoperită şi mascată, care să necesite o deplasare scurtă pentru executarea contraatacului; cu cît subunitatea se află mai departe de locul unde se va executa contraatacul, cu atît posibilitatea să fie descoperită prea devreme şi să fie neutralizată, este mai mare.

PARAGRAFUL 2.7
Apărarea în cadrul luptei de întîlnire

338 Trecerea la apărare în cadrul luptei de întîlnire se execută în situația cînd inamicul a devansat în desfăşurare forțele proprii sau este superior în forțe şi mijloace; în acest caz, forțele proprii trec în grabă la apărare pe aliniamentul atins sau pe un alt aliniament favorabil.

Scopul principal al trecerii la apărare în lupta de întîlnire îl constituie împiedicarea inamicului de a-şi îndeplinii obiectivul; în funcție de situația concretă, comandantul companiei trecute la apărare poate avea şi alte scopuri, respectiv: cîştigarea de timp pînă la sosirea forțelor principale (sau a altor forțe) cu care să treacă, ulterior la nimicirea inamicului prin acțiuni ofensive; producerea de pierderi cît mai mari inamicului; menținerea terenului (obiectivului) ocupat; fixarea grupării principale a inamicului cu o parte din forțe şi continuarea deplasării cu forțele principale proprii în vederea îndeplinirii scopului inițial al misiunii.

Dispozitivul de apărare adoptat inițial depinde de dispozitivul de deplasare (de luptă) avut în momentul luării deciziei de trecere la apărare şi trebuie să corespundă întocmai scopului urmărit; dacă este necesar, dispozitivul inițial se modifică pe timpul desfăşurării luptei.

Avînd în vedere caracterul de independență al luptei de întîlnire, o atenție deosebită trebuie acordată protejării flancurilor şi evitării încercuirii, scop în care se va căuta, pe cît posibil, ca acestea să se sprijine pe forme tari de teren.

În funcție de evoluția situației pe timpul desfăşurării luptei, forțele aflate în apărare trebuie să fie în măsură să rupă lupta şi să treacă la retragere, să asigure aliniamentul de atac al forțelor proprii sosite în sprijin, să treacă la ofensivă împreună cu acestea sau independent.

PARAGRAFUL 2.8
Ambuscada

339 Ambuscada se execută la ordin sau din proprie inițiativă, cînd acționează independent sau izolat, ziua şi noaptea, în condiții grele de stare a vremii, în teren greu accesibil, în locurile favorabile executării atacului prin surprindere, de la distanță mică.

Ambuscada constă în atacul surpriză executat dintr-o poziție mascată asupra unui obiectiv (țintă), static temporar sau în deplasare; sistemul de foc se organizează combinat cu baraje, obstacole şi distrugeri.

340 Ambuscada se clasifică în funcție de: timp *(în grabă, din timp)*; loc *(punctuală, de suprafață)*; dispozitiv *(liniară, în formă de "L", de "V", alte tipuri)*.

Ambuscada în grabă se organizează atunci cînd compania are contact vizual cu forțele inamicului şi este exclusă posibilitatea detectării de către acestea; comandanții organizează din timp pregătirea acestor tipuri de acțiuni, astfel ca luptătorii şi subunitățile să execute prompt comenzile sau semnalele; de regulă, se prevede o variantă de acțiune de rezervă pentru cazul în care inamicul determină ambuscada înainte de realizarea dispozitivului şi deschiderea focului.

Ambuscada pregătită din timp este organizată şi condusă împotriva unui obiectiv concret, cu o localizare prestabilită; pentru planificarea acțiunii, comandantul companiei trebuie să cunoască: mărimea şi comportarea inamicului; armamentul şi tehnica de care acesta dispune.

Ambuscada punctuală constă în dispunerea forțelor şi executarea atacului într-un singur sector (zonă) de nimicire (distrugere) a inamicului (tehnicii şi armamentului acestuia).

Ambuscada de suprafață presupune desfăşurarea atacului surpriză în două sau mai multe sectoare (zone) de nimicire, succesiv, sau simultan.

Ambuscada liniară reprezintă atacul surpriză, avînd elementele dispuse de aceeaşi parte, paralel cu direcția de înaintare şi încadrînd inamicul prin foc din flancuri; acest tip de ambuscadă se adoptă de regulă, în teren care restrînge posibilitățile de manevră ale inamicului sau în teren deschis care asigură mijloace naturale de blocare a acestuia, în sectorul (zona) de nimicire (distrugere).

Ambuscada în formă de "L" ("V") presupune amplasarea elementului de asalt în lungul laturii mari al L-ului (în lungul unei laturi a V-ului), iar a elementului de sprijin pe latura mică într-un unghi drept (pe cealaltă latură a V-ului); comandantul companiei stabileşte limita de avansare a elementului de asalt şi limite de încetare a focului pentru celelalte elemente; acest tip de ambuscadă se poate adopta pe o curbă pronunțată a unui drum, potecă sau rîu.

341 Pentru îndeplinirea misiunii, comandantul de companie trebuie să acorde atenție: cunoaşterii situației şi intențiilor inamicului ce urmează a fi nimicit în ambuscadă; recunoaşterii amănunțite a raionului unde va pregăti ambuscada şi a căilor ce duc spre acesta; organizării minuțioase a sistemului de baraje şi distrugeri; constituirii dispozitivului de luptă şi mascării acestuia; realizării conducerii.

342 Raionul pentru executarea ambuscadei trebuie să ofere condiţii pentru: intrare, dispunere şi executarea manevrei; ieşirea mascată a subunităţilor; executarea observării la distanţe mari; reducerea posibilităţilor de desfăşurare pentru luptă ale inamicului; asigurarea cîmp de vedere şi de tragere; executarea focului de flanc şi încrucişat, combinat cu baraje explozive şi neexplozive.

343 Dispozitivul de luptă al companiei se constituie în funcţie de natura şi valoarea probabilă a inamicului, de proprietăţile terenului şi misiunea primită şi poate prezenta o mare diversitate.

Compania se împarte, de regulă, în elemente de: asalt (blocare, atac); de sprijin; de observare şi siguranţă.

În principiu, pentru executarea ambuscadei, subunităţile înzestrate cu transportoare amfibii blindate (maşini de luptă ale infanteriei, maşini de luptă ale desantului) nu se fracţionează; ele acţionează întrunit, dispozitivul luînd de regulă, forma unei pungi largi de foc.

În toate situaţiile, dispozitivul de luptă trebuie să permită întrebuinţarea simultană a majorităţii mijloacelor de foc ale subunităţii, să asigure condiţii pentru executarea manevrei şi concentrarea focului, pentru intensificarea atacului pînă la nimicirea completă a inamicului.

Uneori, cînd inamicul este inferior şi foloseşte armament cu caracteristici necunoscute, ambuscada se execută fără foc şi prin surprindere; compania se dispune într-un loc mascat, iar în momentul intrării inamicului în locul ambuscadei execută un salt hotărît şi prin lupta corp la corp nimiceşte personalul, ia prizonieri, capturează modele de armament, se regrupează şi se înapoiază în locul ordonat.

344 Pe timp de noapte sau în alte condiţii de vizibilitate redusă, militarii acţionează pe jos, transportoarele amfibii blindate (maşinile de luptă ale infanteriei, maşini de luptă ale desantului) şi mijloacele de întărire se dispun cît mai aproape de căile de deplasare probabile ale inamicului, de regulă, pe o singură parte a comunicaţiei, pentru a evita lovirea personalului şi a tehnicii militare proprii, cu focul armamentului instalat pe acestea.

345 Inamicul se nimiceşte din momentul intrării forţelor lui principale în ambuscadă.

Elementele destinate pentru blocare angajează capul şi coada coloanei inamicului, interzicînd ieşirea acestuia din ambuscadă, concomitent cu deschiderea simultană a focului de către toate echipele şi cu toate categoriile de armament; cînd s-au creat condiţii avantajoase, sub acoperirea focului echipei de sprijin, celelalte elemente execută un atac rapid pentru nimicirea completă a inamicului apoi se regrupează şi se deplasează în raionul stabilit.

În raport cu situaţia de luptă după îndeplinirea obiectivului, subunităţile părăsesc raionul (locul) ambuscadei în ascuns, pe itinerare sigure, recunoscute din timp, urmînd să îndeplinească alte misiuni.

PARAGRAFUL 2.9
Capcana

346 Capcana se execută de regulă în apărare (în fața limitei dinainte, pe limita dinainte, în adîncimea dispozitivului, la flancuri şi în intervale, precum şi pe teritoriul ocupat de inamic), după un plan unitar al eşalonului superior iar uneori din proprie inițiativă.

Aceasta se realizează în funcție de: forțele şi mijloacele la dispoziție; forțele şi tehnica inamicului ce urmează a fi scoase din luptă; avantajele terenului; timpul la dispoziție; cantitatea de mijloace neexplozive şi explozive din înzestrare şi din zona acțiunilor de luptă.

Lucrările se execută pe aliniamente, direcții, sectoare sau fîşii din teren, se asigură cu foc, se supraveghează de companie şi se verifică la orele stabilite prin planul de acțiune al eşalonului superior.

Inamicul poate intra în capcană ca urmare a nedescoperirii sistemului de lucrări sau este atras de către companie (pluton) prin acțiuni înşelătoare, precum şi prin diferite indicatoare şi informații false care să canalizeze acțiunile subunităților acestuia în raionul respectiv.

347 Compania, independent sau în cooperare cu alte formațiuni de apărare, poate organiza capcana într-o fîşie cu o dezvoltare frontală de **5-8 km** şi adîncimea de **pînă la 3 km.**

Pentru supravegherea fîşiei în care s-a organizat capcana şi pentru atragerea inamicului în interiorul acesteia, compania destină: 3-4 grupe, pentru a acționa în fața fîşiei în vederea atragerii inamicului pe direcțiile dinainte stabilite; 4-6 posturi de observare (pîndă); 2-3 echipe de sprijin; 3-4 grupe de atac şi captură; o rezervă din 1-2 grupe de infanterie.

Pentru supravegherea permanentă a sistemului de lucrări compania organizează 2-3 posturi de pază, iar celelalte elemente sunt pregătite şi intră în acțiune la ordinul (semnalul) comandantului sau din proprie inițiativă dacă au descoperit indicii privind intrarea în acțiune a inamicului.

348 Compania execută lucrările genistice, instalează cîmpurile de mine antiblindate şi dispozitivele special realizate pentru sistemul de lucrări din compunerea capcanei.

Comandantul de companie fixează locul şi ordonă executarea lucrărilor genistice, organizează sistemul de foc, asigură mijloacele de legătură pentru fiecare echipă (post), stabileşte semnalele de recunoaştere şi numeşte grupa care să atragă inamicul în capcană.

349 Inamicul pătruns în capcană este capturat, dezarmat imediat şi evacuat potrivit ordinului eşalonului superior.

Dacă inamicul pătruns în capcană ripostează cu foc, acesta va fi nimicit de către echipele de atac şi captură; totodată comandanții iau măsuri să evite surprinderea

forțelor şi mijloacelor proprii de către rezervele inamicului trimise în sprijinul celor căzute în capcană.

Sistemul de lucrări se abandonează la ordinul comandantului eşalonului superior sau din proprie inițiativă atunci cînd inamicul acționează cu blindate şi nu poate fi oprit pe aliniamentul pregătit; dispozitivele speciale se adună şi se transportă pe aliniamentul următor.

Lucrările executate pe teritoriul național, aflate în pericol să fie ocupate de inamic, se părăsesc la ordin sau se ridică din acestea dispozitivele speciale ce mai pot fi folosite, apoi se distrug.

CAPITOLUL VII
Acțiunile grupei de lunetiști (lunetiștilor) în luptă

SECȚIUNEA 1
Generalități

350 Grupa de lunetişti (lunetiştii) are un rol important în cadrul acţiunilor companiei de infanterie; ea execută un foc precis, selectiv, la distanță mare împotriva principalelor obiective care nu pot fi distruse sau nimicite de către alte categorii de armament din dotarea companiei de infanterie datorită distanţei mari la care se aflǎ, vizibilității reduse, cerințelor de siguranță şi mascare, riscului distrugerilor colaterale, intensității conflictului sau a regulilor de angajare.

Tehnicile individuale de luptă ale lunetiştilor le permit acestora să obţină informații detaliate şi importante despre inamic; eficiența unui lunetist este măsurată nu numai prin pierderile pe care le produce sau obiectivele pe care le distruge sau nimiceşte ci şi prin efectele pe care acțiunile lor le au asupra activităților, moralului şi deciziilor inamicului; prezența lunetiştilor dezorganizează deplasările inamicului, crează panică permanentă în rîndul personalului, produce confuzii, întrerupe pregătirile şi acțiunile acestuia şi-l obligă să-şi fracționeze forțele.

351 Grupa de lunetişti acționează foarte rar întrunit; de regulă, lunetiştii sunt angajați în echipe de doi militari, fiecare echipă fiind compusă dintr-un lunetist şi un observator; lunetiştii trebuie să evite, pe cît posibil, luptele directe; pe timpul perioadelor lungi de observare militarii echipei se ajută reciproc asupra estimării distanţelor, folosirii muniției şi pentru realizarea siguranţei.

Echipele de lunetişti trebuie să fie menținute sub controlul centralizat al comandantului de companie; odată ce au fost dislocați, lunetiştii trebuie să fie în măsură să acționeze independent în funcție de necesități; de aceea, ei trebuie să înţeleagă intențiile comandantului, concepția de acțiune şi scopurile care au determinat misiunile lor; aceasta le va permite să-şi folosească inițiativa pentru realizarea intențiilor comandantului, să sprijine concepția acestuia şi îndeplinirea misiunii de către companie; pentru a avea sectoare de tragere şi observare cît mai bune, echipa trebuie să fie în măsură să aleagă singură pozițiile imediat ce a fost dislocată în teren; lunetiştii sunt eficienți în zonele care oferă sectoare de tragere şi observare bune; numărul echipelor de lunetişti participante la o acțiune depinde de resursele la dispoziție, de durata misiunii şi de puterea inamicului.

Cînd este posibil, echipele de lunetişti se deplaseze împreună cu un element de siguranță (grupă, pluton); aceasta va permite echipelor de lunetişti să ajungă în zonele lor de acțiune mai repede şi mai sigur decît dacă s-ar deplasa singure; de asemenea, elementul de siguranță protejează lunetiştii pe timpul acțiunii; cînd se deplasează cu un element de siguranță, lunetiştii vor respecta următoarele reguli:

a) conducătorul elementului de siguranță conduce echipa de lunetişti;

b) lunetiştii trebuie să pară ca fiind parte integrantă a elementului de siguranță; pentru aceasta, armamentul lunetiştilor va fi transportat în prelungirea

corpului şi în apropierea acestuia pentru a masca lungimea ţevii şi dispozitivele de ochire; echipamentele specifice ale lunetiştilor (optice, ţinută de mascare) vor fi ascunse şi ele; uniforma va fi aceiaşi cu cea a militarilor elementului de siguranţă şi vor păstra intervalele şi poziţiile corecte în cadrul formaţiei.

352 Comandantul decide cum să folosească echipa de lunetişti pe cîmpul de luptă; acesta trebuie să ofere prioritate obiectivelor lunetiştilor, pentru ca aceştia să nu fie implicaţi într-o angajare directă; echipa de lunetişti trebuie să aibă libertate de acţiune privind ordinea în care stabileşte nimicirea (neutralizarea) obiectivelor pentru a sprijini intenţiile comandantului.
Comandantul prezintă echipelor de lunetişti rezultatul sau efectele pe care le doreşte şi permite acestora să selecteze obiectivele importante; aceasta depinde de îndemînarea lunetiştilor şi de încrederea pe care o are comandantul în ei.

De regulă, comandantul stabileşte următoarele tipuri specifice de obiective: mecanicii conductori, vehiculele care execută aprovizionarea, militarii care amenajează poziţiile de apărare, conducătorii, operatorii de la sistemele de comandă şi control, lunetiştii inamicului, trăgătorii la armamentul principal, comandanţii vehiculelor blindate, personalul armamentului deservit de echipaje; în cazurile în care numărul obiectivelor reprezintă o ameninţare pentru forţe, selectarea obiectivelor importante poate fi executată de către lunetişti.

353 Comandanţii trebuie să cunoască modul de folosirea corectă a lunetiştilor; dacă toţi comandanţii cunosc abilităţile şi limitele lunetiştilor, aceştia pot contribui semnificativ la reuşita luptei; comandanţii trebuie să analizeze cu grijă toţi factorii MITF-T atunci cînd estimează situaţia.

Misiunea. Misiunea principală a lunetiştilor este de a sprijini acţiunile de luptă prin executarea unui foc precis din poziţii mascate. Misiunea echipei de lunetişti într-o acţiune trebuie să contribuie la realizarea obiectivului stabilit de către comandant.

Inamicul. Comandantul trebuie să ia în considerare caracteristicile, capacităţile, forţa, părţile vulnerabile şi dispozitivul inamicului; răspunsurile la întrebările de mai jos îl ajută pe comandant să determine disponibilitatea şi capacitatea de reacţie a inamicului la acţiunile lunetiştilor: Tehnica inamicului este blindată sau uşoară, personalul este obosit sau odihnit, disciplinată sau nu? Este infanterie mecanizată sau artilerie tractată? Este inamicul bine aprovizionat sau se confruntă cu lipsuri mari? Sunt realizate măsurile de siguranţă şi protecţie sau nu? Forţele sunt dispuse în raioane de concentrare sau după adăpostiri? în mod normal, un inamic bine odihnit, bine desfăşurat, aprovizionat şi agresiv, cu o protecţie blindată bună constituie o ameninţare pentru lunetişti, faţă de un inamic obosit, prost dispus, neaprovizionat, permisiv şi neprotejat; de asemenea, comandantul trebuie să cunoască dacă inamicul dispune de lunetişti şi dacă aceştia sunt eficienţi, deoarece ei reprezintă un pericol important pentru lunetiştii proprii şi să aibă în vedere armamentul special al inamicului (cu laser şi în infraroşu) întrucît lunetiştii folosesc dispozitive optice şi sunt vulnerabili acestui tip de ameninţare.

Terenul. Terenul din zona de acțiune a lunetiştilor este analizat cu multă atenție; comandantul ține cont de timpul şi efortul depus de lunetişti pentru a ajunge pe poziții precum şi de starea vremii şi condițiile de vizibilitate; lunetiştii au nevoie de poziții de tragere amplasate la cel puțin 300 m de țintă; acționînd de la această distanță ei au posibilitatea să evite focul eficient al armamentului uşor al inamicului şi să mențină precizia şi eficiența focului armamentului lor, care este eficace pînă la 800 – 1000 m.

Forțele proprii. În funcție de disponibilități, durata acțiunilor, reacția probabilă a inamicului, numărul şi complexitatea misiunilor şi a obiectivelor, de nivelul de pregătire şi de condiția fizică a militarilor comandantul decide cîte echipe de lunetişti va folosi pentru acțiune.

Timpul. Comandantul trebuie să țină cont de timpul necesar lunetiştilor pentru îndeplinirea misiunii, respectiv pentru planificarea, organizarea, coordonarea, executarea repetițiilor, deplasarea şi pregătirea pozițiilor; cunoascînd factorii de risc, comandantul trebuie să aloce timpul necesar deplasării lunetiştilor în zona de acțiune; timpul de acțiune al unei echipe de lunetişti dintr-o poziție, depinde de gradul de pregătire a militarilor pentru a putea rezista condițiilor deosebite impuse de situția concretă, care determină oboseala ochilor, contracții musculare, crampe; de regulă, lunetiştii acționează dintr-o poziție improvizată timp de 6 ore; ei pot rămîne în poziții de luptă sau în acoperiri semipermanente pînă la 48 ore; durata medie a misiunilor este de 24 ore; deplasarea lunetiştilor în cadrul elementului de siguranță se execută similar cu cea a infanteriştilor; în zona de acțiune, lunetiştii se deplasează încet astfel încît mişcarea lor să poată fi măsurată în paşi sau centimetri.

SECȚIUNEA a 2-a
Acțiunile grupei de lunetişti (lunetiştilor) în luptă

PARAGRAFUL 2.1
Acțiunile grupei de lunetişti (lunetiştilor) în ofensivă

354 Acțiunile grupei de lunetişti (lunetiştilor) în ofensivă se pregătesc şi desfăşoară în scopul reducerii la maxim a puterii de luptă şi a dorinței de a lupta ale inamicului; prin nimicirea obiectivelor inamicului care amenință succesul atacului, lunetiştii joacă un rol important în ofensivă.

În ofensivă grupa de lunetişti (lunetiştii) îndeplineşte următoarele misiuni:

a) nimicirea lunetiştilor inamicului;

b) observarea deplasării forțelor proprii şi neutralizarea obiectivelor care le amenință;

c) executarea unui foc precis asupra armamentului deservit de echipaje sau a personalului care se expune din adăposturi;

d) executarea focului precis asupra conducătorilor inamicului, şoferilor sau comandanților vehiculelor blindate, observatorilor înaintați sau a altor obiective stabilite ;

e) executarea unui foc precis asupra subunităților mici şi izolate care au fost ocolite;

f) executarea unui foc precis asupra subunităților inamicului care execută contraatacul sau amenință acțiunile aviației proprii;

g) participarea la supravegherea flancurilor prin executarea focului de sprijin;

h) executarea focului pentru interzicerea accesului în punctele cheie din teren.

Pe timpul deplasării spre contact, grupa de lunetişti (lunetiştii) se dispun în elementul înaintat; ei pot fi angajați cu 24 - 48 de ore înainte de deplasarea companiei pentru a realiza următoarele:

a) alegerea pozițiilor;

b) obținerea informațiilor despre inamic;

c) dominarea punctelor cheie din teren şi prevenirea atacurilor prin surprindere ale inamicului.

Atunci cînd compania de infanterie execută *atacul îmbarcată* pe TAB sau MLI, rolul lunetiştilor este redus datorită deplasării rapide;după debarcare lunetiştii pot fi angajați pentru a sprijini asaltul.

Pe timpul *raidului*, echipele de lunetişti pot fi angajate împreună cu elementele de siguranță sau cu cele de sprijin pentru:

a) acoperirea itinerarelor de apropiere şi de evacuare care intră sau ies dintr-un obiectiv;

b) acoperirea rutelor de retragere a forțelor proprii pînă la punctele de transfer;

c) executarea focului de la distanță mare asupra obiectivului.

După *consolidarea* aliniamentului, lunetiştii se pot dispune în față către pozițiile următoare; aceste poziții nu trebuie să fie în obiectiv; în aceste condiții lunetiştii trebuie să fie în măsură să execute un foc precis asupra pozițiilor de rezervă ale inamicului, forțelor care execută contraatacul sau asupra altor poziții ale acestuia care pot împiedica compania să exploateze succesul atacului.

PARAGRAFUL 2.2
Acțiunile grupei de lunetişti(lunetiştilor) în apărare

355 - (1) **În apărare**, grupa de lunetişti (lunetiştii) întăreşte (sprijină) focul companiei de infanterie,executînd următoarele misiuni:

a) nimicirea elementelor de cercetare, a posturilor de observare, şi a comandanților vehiculelor blindate expuşi în turele;

b) producerea de stricăciuni sistemelor optice ale vehiculelor inamicului pentru a îngreuna deplasarea;

c) neutralizarea armamentului inamicului deservit de echipaje;

d) întîrzierea înaintării subunităților inamicului din adîncime.

Grupa de lunetişti (lunetiştii) se dispune în *pozițiile de bază* pentru a observa şi controla unul sau mai multe itinerare de apropiere ale inamicului către pozițiile de apărare; pentru a permite comandantului să-şi concentreze puterea de luptă împotriva

celor mai probabile itinerare de apropiere ale inamicului şi pentru a întări siguranța circulară, grupa de lunetişti poate fi folosită şi pe itinerariile de apropiere de rezervă, în funcție de disponibilități ; lunetiştii pot sprijini compania prin executarea unui foc precis la distanță mare pentru a completa focul mitralierelor sau al altor categorii de armament cu sisteme de ochire optice; de asemenea, lunetiştii pot fi folosiți pentru acoperirea unei rute de apropiere a companiei de infanterie după debarcare, atunci cînd aceasta nu poate executa acțiune respectivă,în scopul economisirii forțelor .

Pentru realizarea siguranței circulare grupa de lunetişti (lunetiştii) stabileşte *pozițiile suplimentare* şi *alternative*; pozițiile dispuse în apropierea LDA sunt mult mai vulnerabile deoarece ele concentrează atacurile, focul artileriei şi observarea inamicului; dacă se folosesc mai multe echipe ele se dispun pentru a asigura supravegherea şi sprijinul reciproc cu foc; dacă este posibil, pentru realizarea sprijinului permanent cu foc pe timpul luptei, echipele îşi stabilesc poziții în adîncime; ritmul de apropierea al inamicului nu este influențat de ritmul focului lunetiştilor, obiectivele importante sunt lovite sistematic, fiind mai importantă precizia decît viteza.

Grupa de lunetişti (lunetiştii) execută misiuni de *observare* a obstacolelor şi punctelor cheie din teren (locurile de trecere a rîurilor, podurile, cîmpurile de mine antiblindate care canalizează inamicul spre zonele de angajare); comandantul de companie are la dispoziția sunt sisteme de armament cu bătaie mare şi posibilități bune de ochire, dar care datorită faptului că efectele acestora asupra obiectivelor pot fi mai mari decît cele dorite, sunt mai greu de mascat, creează prea mult zgomot sau sunt mai necesare în alte zone, nu pot fi în întrebuințate; pentru rezolvarea acestor situații comandantul foloseşte lunetiştii, care cu armamentul din dotare pot executa observarea şi focul la distanțe mari;

Grupa de lunetişti (lunetiştii) acționează *împotriva mijloacelor de cercetare a inamicului* în scopul descoperirii şi distrugerii obiectivelor, întăririi elementelor de luptă împotriva mijloacelor de cercetare ale inamicului, prin ocuparea de poziții mascate pentru perioade lungi de timp, observării şi corectării focului executat din poziții de tragere acoperite; focul selectiv de la distanță mare al lunetiştilor este greu de descoperit de către inamic, cîteva lovituri bine plasate pot să întrerupă eforturile de cercetare ale acestuia, să-l forțeze să se desfăşoare prematur pentru luptă şi să-l inducă în eroare asupra locului zonei principale de luptă; priceperea de a rămîne ascunşi a lunetiştilor poate contracara îndemînarea elementelor de cercetare ale inamicului; lunetiştii pot fi folosiți acolo unde nu este necesară executarea cu grupele sau plutoanele de infanterie şi astfel pot fi acoperite alte sectoare; de asemenea, pot fi folosiți pentru conducerea elementelor de manevră către obiectiv, facilitînd astfel siguranța acestora pentru a putea fi întrebuințate împotriva eşaloanelor succesive de atac ale inamicului.

Grupa de lunetişti (lunetiştii) poate sprijini acțiunile subunității care se apără în *puncte fortificate*; modul specific de acțiune al echipei de lunetişti permite acesteia să hărțuiască şi să observe independent inamicul pentru sprijinirea forțelor din pozițiile fortificate, acționînd din interiorul şi din afara acestora.

Grupa de lunetişti (lunetiştii) poate executa un foc eficient la distanţă mare din poziţii situate în faţa crestei topografice sau în pantă dacă subunitatea *se apără în contrapantă*.

PARAGRAFUL 2.3

Acţiunile grupei de lunetişti (lunetiştilor) pe timpul retragerii

356 Pe timpul retragerii grupa de lunetişti (lunetiştii) îndeplineşte următoarele *misiuni*:

a) întîrzierea inamicului prin provocarea de pierderi;
b) observarea rutelor de apropiere;
c) acoperirea cu foc a obstacolelor ce constituie puncte cheie;
d) conducerea focului aruncătoarelor asupra obiectivelor de suprafaţă ale inamicului.

Grupa de lunetişti (lunetiştii) trebuie să cunoască intenţiile, concepţia şi planul de manevră; principalele informaţii pe care trebuie să le deţină lunetiştii se referă la modul de executare, condiţiile şi priorităţile de retragere, rutele, poziţiile de sprijin, punctele de transfer şi locul obstacolelor; criteriile de angajare şi de dezangajare a lunetiştilor trebuie planificate şi coordonate pentru a se asigura realizarea efectelor dorite fără a se compromite poziţia acestora.

Rolul lunetiştilor este de a ajuta forţele de întîrziere să provoace desfăşurarea prematură a inamicului pe timpul acţiunilor de retragere şi să producă pierderi acestuia prin executarea focului precis şi la distanţă mare; atunci cînd inamicul este expus focului executat din poziţii false, el va crede, probabil, că este în apropierea poziţiilor adversarului şi va începe să manevreze către o poziţie avantajoasă faţă de cea de unde este percepută ameninţarea; în acest mod comandantul companiei de infanterie poate obţine acelaşi efect ca şi în situaţia cînd ar folosi o subunitate de infanterie; priceperea lunetiştilor de a se ascunde le asigură acestora posibilitatea de a se infiltra mai uşor în afara poziţiilor, pînă în apropierea inamicului.

Comandantul companiei de infanterie trebuie să asigure *transportul* lunetiştilor către poziţiile succesive; forţele destinate întîrzierii riscă să fie ocolite sau depăşite de către forţele inamicului care atacă pe timpul retragerii; vehiculele trebuie să rămînă în poziţii acoperite în spatele poziţiilor lunetiştilor sau să ocupe poziţii diferite în afara zonei de acţiune a lunetiştilor pentru a nu-i demasca; pentru asigurarea condiţiilor de realizare a joncţiunii, în ambele situaţii,trebuie să se coordoneze deplasarea pe rutele stabilite spre punctele de întîlnire; în vederea simplificării deplasării şi controlului comandantul asigură mijloace de comunicaţii grupei de lunetişti.

Consecinţele dispunerii. Grupa de lunetişti (lunetiştii) *se poate dispune*, ca şi alte subunităţi, în spatele frontului inamicului şi în acest scop ea trebuie să fie pregătită să se infiltreze înapoi către forţele proprii; planurile de infiltrare ale lunetiştilor trebuie să fie pe deplin coordonate pentru a preveni fratricidul pe timpul

cînd aceştia reintră în pozițiile forțelor proprii; atunci cînd comandantul planifică pozițiile succesive, el trebuie să ia în considerare atît imposibilitatea dezangajării luptei cu inamicul de către grupa de lunetişti cît şi nimicirea acesteia; în acest sens el trebuie să decidă cu discernămînt cum şi unde acționeză lunetiştii; planificarea unui număr prea mare de poziţii pentru lunetişti, pe timpul executării cu rapiditate a retragerii, conduce în mod sigur la nereuşita acțiunii.

PARAGRAFUL 2.4

Acțiunile grupei de lunetişti (lunetiştilor) în zone fortificate

357 Unitățile de asalt ale forțelor proprii întîlnesc, de regulă, **zone (poziții) fortificate** pregătite pentru apărare de către inamic; lucrările fortificate pot fi improvizate, construite în grabă, cu materiale disponibile din zonă sau dezvoltate, din beton şi oțel, cu amplasamente complete pentru vehicule şi armament, scuturi de protecție, tuneluri subterane, tranşee sau alte obstacole şi adăposturi pentru personal; pozițiile pregătite în grabă se întîlnesc cel mai frecvent, dar pot fi întîlnite şi poziții complete atunci cînd inamicul a avut suficient timp pentru a-şi pregăti apărarea.

De regulă, inamicul va pregăti aceste poziții în adîncimea sectorului de apărare, astfel încît să fie sprijinite cu foc nemijlocit şi reciproc; el va încerca să-şi mărească avantajul prin acoperirea şi mascarea pozițiilor şi prin pregătirea planurilor de foc şi de contraatac; din această cauză zonele fortificate trebuie ocolite şi încercuite de gruparea de forțe secundare.

Focul precis şi posibilitățile de observare ale grupei de lunetişti (lunetiştilor) au o importanță deosebită în asaltul unei zone fortificate; obiectivele punctiforme ce nu pot fi observate cu ochiul liber pot fi descoperite şi distruse de lunetişti; misiunea principala a lunetiştilor în asaltul unei zone fortificate constă în executarea focului precis asupra ambrazurilor, aerisirilor şi intrărilor în lucrările fortificate ale inamicului precum şi asupra posturilor de observare şi a personalului expus; comandantul planifică ordinea de distrugere a obiectivelor de către lunetişti, în scopul reducerii sistematice a puterii de luptă a inamicului prin distrugerea capacităților pozițiilor inamicului de a se sprijini reciproc; odată ce aceste poziții au fost izolate ele sunt mult mai uşor de nimicit, de aceea, comandantul va decide locul unde va realiza pătrunderea în pozițiile fortificate ale inamicului şi numai după aceea va angaja lunetiştii în acțiunea propriu-zisă; atunci cînd lunetiştii acționează în apropierea punctelor de pătrundere sau la flancuri aceştia pot să sprijine direct cu foc continuu subunitățile de asalt sau cele apropiate; acțiunile lunetiştilor amplifică eficiența întregii companii, aceştia putînd fi folosiți atunci cînd alte sisteme de armament de precizie, precum lansatoarele de rachete nu pot fi întrebuințate din diferite motive.

Planul de acțiune al grupei de lunetişti are la bază toate informațiile disponibile despre inamic, la acel moment, care, de regulă, se referă la:

a) gradul de extindere a lucrărilor de fortificații;

b) sectoarele de foc, direcțiile de tragere, locul şi numărul ambrazurilor şi tipul sistemelor de armament din fortificații;

c) locul intrărilor, ieşirilor şi aerisirilor din fiecare amplasament;
d) locul şi timpul obstacolelor existente şi întărite;
e) locul punctelor slabe în apărarea inamicului.

PARAGRAFUL 2.5
Acțiunile grupei de lunetişti (lunetiştilor) în localități (mediul urban)

358 Acțiunile grupei de lunetişti (lunetiştilor) în localități (mediul urban) depind de tipul acțiunii, nivelul conflictului şi regulile de angajare; acolo unde regulile de angajare permit distrugeri mari, sunt folosite sistemele de armament ale forțelor mecanizate cu putere de distrugere mare precum şi lunetiştii; de obicei, aceştia sunt folosiți atunci cînd regulile de angajare interzic distrugerile mari.

Grupa de lunetişti (lunetiştii) execută următoarele misiuni în localități (mediul urban):

a) nimicirea (distrugerea) obiectivelor inamicului, apărute în împrejurări favorabile, în funcție de prioritățile stabilite de comandant (lunetiştii, comandanții vehiculelor blindate, operatorii radio, geniştii, mitraliorii);
b) interzicerea accesului inamicului în anumite zone sau pe anumite rute de apropiere (controlul punctelor cheie din teren);
c) asigurarea sprijinului cu foc pentru baricade şi alte obstacole;
d) supravegherea flancurilor şi rutelor de apropiere dinspre spate (observarea);
e) sprijinirea contraatacurilor locale;
f) interzicerea observării executate de către inamic prin nimicirea elementelor de cercetare şi a sistemelor optice ale acestuia.

Eficiența acțiunilor de luptă ale lunetiştilor depinde în mare măsură de **teren**; controlul este limitat de caracteristicile zonei urbane; pentru a oferi un sprijin eficient şi oportun, lunetiştii trebuie să cunoască intențiilor comandantului şi planul de manevră.

Pe timpul desfăşurării acțiunilor de luptă în localități (mediul urban) se stabilesc *sectoare de observare şi de foc*; executarea observării şi a focului în sectoarele de foc este limitată de acoperişuri, ferestre şi uşi, precum şi de efectele fumului folosit pentru împiedicarea observării şi de la clădirile care ard; se impune realizarea unei apărării circulare ferme în vederea evitării focului executat de către inamic din mai multe direcții şi a interzicerii acțiunilor de infiltrare ale acestuia.

Acțiunile de luptă în localități (mediul urban) asigură condiții bune pentru *acoperire şi mascare* atît pentru forțele care atacă cît şi pentru cele care se apără; în această situație avantajul este de partea forțelor care se apără, deoarece cele aflate în atac se expun pe timpul deplasării prin zonă.

Grupa de lunetişti (lunetiştii) trebuie să cunoască toate *rutele de apropiere* şi să fie pregătită să angajeze obiectivele care apar pe oricare din ele; toți cei care se află în

clădiri sunt mai bine protejaţi, deplasarea în interiorul acestora este mai greu de detectat decît cea executată pe străzi.

Grupa de lunetiştii (lunetiştii) se **dispune** în clădiri sau locuri zidite, pe poziţii înalte situate la anumite distanţe, în spatele sau la flancurile elementelor de sprijin precum şi pe poziţii aflate în afara itinerarelor de deplasare a blindatelor; poziţiile de tragere ale grupei de lunetişti (lunetiştilor), situate în clădiri, trebuie să asigure sectoare de tragere mari şi posibilităţi de observare circulară, fapt ce le oferă acestora un avantaj decisiv, deoarece ei nu trebuie să se deplaseze sau să se dispună împreună cu elementele înaintate; prin acţiunile executate departe de alte elemente, lunetiştii evită angajarea decisivă, dar rămîn suficient de aproape pentru a distruge obiectivele care ameninţă de la distanţă subunităţile; lunetiştii nu trebuie să se dispună în poziţii evidente (turnurile bisericilor şi acoperişuri), deoarece se expun observării inamicului şi acestea pot fi distruse prin executarea focului din poziţii de tragere acoperite.

Pentru sprijinirea plutoanelor de infanterie grupa de lunetiştii (lunetiştii) trebuie să ocupe **poziţii multiple**; unele echipe pot acţiona independent de alte forţe şi caută obiectivele, în împrejurări favorabile, în special lunetiştii inamicului; ocuparea unei singure poziţii poate permite observarea adecvată pentru întreaga echipă, dar măreşte riscul de descoperire de către inamic; poziţiile stabilite separat pentru fiecare echipă (lunetist) trebuie să asigure sprijinul nemijlocit, iar poziţiile suplimentare şi cele alternative se stabilesc obligatoriu în zonele urbane.

PARAGRAFUL 2.6
Acţiunile grupei de lunetişti (lunetiştilor) pe timpul forţării (trecerii) unui curs de apă (canal)

359 Grupa de lunetişti (lunetiştii), de regulă, sprijină compania de infanterie atît înainte cît şi **pe timpul forţării (trecerii)**; capacităţile de observare şi focul precis ale lunetiştilor le permit acestora să asigure acoperirea încă din faza iniţială a acţiunii.

Acţiunile grupei de lunetişti (lunetiştilor) trebuie să se **planifice** ca parte a acţiunilor forţelor de cercetare avîndu-se în vedere coordonarea deplasării lor de-a lungul cursului de apă (canalului), folosirii mijloacelor de trecere şi a dispunerii pe poziţii; la ajungerea elementelor forţelor proprii pe malul îndepărtat poziţiile lunetiştilor vor fi schimbate.

Pentru realizarea ***sprijinului înaintea forţării (trecerii)*** grupa de lunetişti (lunetiştii) se dispun pe întreaga lungime a sectorului de forţare, dacă este posibil, înaintea forţării, avînd ca misiune principală executarea observării; lunetiştii se dispun la distanţele optime faţă de sectorul de forţare care să le asigure posibilităţi maxime de observare şi tragere; ei vor raporta imediat orice activitate a inamicului, mărind astfel posibilităţile de cercetare ale companiei; lunetiştii prin acţiunile specifice desfăşurate (posibilităţi superioare de observare şi ascundere) previn obţinerea de informaţii de către inamic cu privire la caracteristicile companiei care execută forţarea.

Pe timpul forţării (trecerii) sprijinul grupei de lunetişti (lunetiştilor) se realizează prin executarea observării şi prin nimicirea inamicului din posturile de

observare şi din alte poziţii importante; lunetiştii continuă executarea focului de sprijin apropiat pînă cînd elementele ating malul îndepărtat şi încep deplasarea către capul de pod realizat.

Sprijinirea după forţare (trecere) a companiei de infanterie de către grupa de lunetişti (lunetiştii) se realizează prin:

a) participarea, împreună cu celelalte forţe, la nimicrea mijloacelor de atac aerian şi terestru ale inamicului care acţionează asupra forţelor pe timpul realizării capului de pod şi al executării trecerii pe bărci;

b) observare flancurilor sau a spatelui forţelor primite ca întărire (sprijin) după ajungerea acestora pe malul îndepărtat;

c) infiltarea pentru nimicirea obiectivelor importante ale inamicului (elementele de pază a distrugerilor sau a amplasamentelor fortificate) precum şi a celor care ameninţă forţele proprii de la distanţă sau pentru a stabili posturile de observare în faţa forţelor înaintate;

d) participarea la avertizarea timpurie a companiei şi la fracţionarea forţelor inamicului care execută contraatacul;

e) inducerea în eroare a inamicului cu privire la tipul, puterea şi locul forţelor proprii.

PARAGRAFUL 2.7
Acţiunile grupei de lunetişti (lunetiştilor) pentru sprijinul subunităţilor destinate ca patrule

360 Grupa de lunetişti (lunetiştii) execută misiunile de patrulare cu alte subunităţi, indiferent de valoarea acestora; eficienţa acţiunilor lor este determinată de teren şi de ingeniozitatea conducătorului patrulei; lunetiştii trebuie să cunoască problemele ce privesc acest tip de acţiune.

Pe timpul acţiunii lunetiştilor cu **patrulele de cercetare** aceştia rămîn, de regulă, cu elementul de siguranţă şi asigură protecţia depărtată a elementelor de cercetare pînă la distanţe determinate de caracteristicile terenului şi posibilităţile armamentului din dotarea; în scopul prevenirii descoperirii de către inamic a elementului de cercetare lunetiştii execută foc doar pentru autoapărare sau la ordinul conducătorului patrulei; de regulă, focul asupra obiectivelor apărute prin surprindere se execută numai după ce se execută retragerea către poziţiile proprii sau atunci cînd executarea acestuia nu pune în pericol acţiunea patrulei.

Grupa de lunetişti (lunetiştii) sprijină acţiunile subunităţilor destinate ca ***patrulele de luptă***, pe timpul executării *raidurilor* şi a *ambuscadelor*, astfel:

a) pe timpul **raidurilor** angajarea lunetiştilor este influenţată de momentul din zi în care se execută şi de mărimea patrulei; atunci cînd este necesară limitarea mărimii patrulei şi putere de foc maximă, lunetiştii sunt excluşi; cînd este nevoie de foc executat cu precizie şi la distanţă mare şi mărimea patrulei permite, echipa de lunetişti va fi ataşată elementului de siguranţă sau celui de sprijin, în funcţie de necesităţi; cînd este ataşată elementului de siguranţă echipa de lunetişti participă la

executarea observării şi la acoperirea retragerii forțelor de asalt către punctele de adunare şi previne ieşirea inamicului din zona obiectivului; cînd elementele s-au retras din punctele de adunare, echipa de lunetişti poate fi lăsată în spate pentru a întîrzia sau hărțui inamicul care trece la urmărire sau acțiune.

b) pe timpul **ambuscadei** lunetiştii se dispun în zonele care permit observarea şi executarea focului către pozițiile din teren pe care inamicul le poate folosi pentru a se ascunde sau acoperi după începerea ambuscadei; bătaia mare a armamentului, permite dispunerea lunetiştilor departe de forțele principale; focul lunetiştilor este coordonat prin planul de foc; la darea semnalului de deschidere a focului lunetiştii trag asupra conducătorilor, operatorilor radio şi echipelor care deservesc armamentul principal; dacă inamicul este îmbarcat, se depun toate eforturile pentru uciderea şoferilor vehiculelor care se află în capul coloanelor în scopul blocării drumurilor, prevenirea ieşirii inamicului din ambuscadă şi creare confuziei; lunetiştii rămîn în poziții pentru a acoperi retragerea patrulei.

PARAGRAFUL 2.8

Acțiunile grupei de lunetişti (lunetiştilor) în conflicte de intensitate mică

361 Grupa de lunetişti (lunetiştii) reprezintă o structură de bază la dispoziția comandantului de companie în **conflictele de intensitate mică**; distrugerile colaterale şi pierderile din rîndul civililor sunt interzise de regulile de angajare; persoanele importante care reprezintă amenințări pentru forțele proprii se ascund, de regulă, în rîndul civililor; un lunetist poate să observe şi să ucidă sau să rănească selectiv aceste obiective mult mai uşor decît infanteria din teren; el poate supraveghea mulțimea, poate folosi aparatele pentru observarea permanentă şi executarea unui foc precis în scopul eliminării (uciderii sau rănirii) amenințărilor identificate; celelalte categorii de armament ale companiei cu posibilități bune de observare pot fi folosite din teren sau de la etajele superioare ale clădirilor pentru a suplimenta supravegherea executată de către lunetişti; după identificarea țintelor, militarii care folosesc aceste sisteme au nevoie de timp pentru a orienta armele de precizie sau subunitățile de manevră către aceste ținte; armamentul lunetiştilor este singurul sistem care poate identifica şi angaja precis o țintă.

CAPITOLUL VIII
Sprijinul de foc

SECȚIUNEA 1
Generalități

362 În luptă, nivelul maxim al puterii de luptă rezultă din folosirea optimă a puterii de foc şi a manevrei; aceste elemente sunt în interdependență şi la fel de importante pe timpul ducerii acțiunilor de luptă.

Sprijinul de foc reprezintă folosirea întrunită şi coordonată a artileriei şi aviației pentru sprijinirea planului de acțiune; el este asigurat cu focul aruncătoarelor de bombe, tunurilor, obuzierelor, aruncătoarelor de proiectile reactive şi prin acțiunile aviației în scopul sprijinirii manevrei, concentrării puterii de foc, întîrzierii, dezorganizării sau nimicirii inamicului; tancurile şi sistemele antiaeriene execută un sprijin de foc limitat.

363 ***Batalionul*** sprijină acțiunile de luptă ale companiei de infanterie prin acțiunea celorlalte subunități din organică sau primite în întărire (sprijin), în funcția de situația concretă, astfel:

a) *companiile de infanterie* - se sprijină reciproc prin foc şi acțiunile pe care le desfăşoară;

b) *bateria de aruncătoare calibru 120 mm* – execută foc, pe baza planificării sprijinului de foc şi la cerere, împotriva personalului şi aruncătoarelor inamicului, în limita bătăii şi a consumului de muniție alocat;

c) *bateria antiblindate mixtă* – nimiceşte blindatele inamicului şi execută foc asupra fortificațiilor sau obstacolelor acestuia;

d) *plutonul de geniu* – execută nemijlocit următoarele misiuni specifice: asigurarea mobilității prin realizarea culoarelor în cîmpurile proprii de mine, realizarea şi marcarea de culoare în barajele explozive şi neexplozive ale inamicului, cercetarea de specialitate a itinerarelor de deplasare şi amenajarea unor porțiuni de drum; asigurarea contra-mobilității; asigurarea protecției prin amenajarea genistică a pozițiilor de tragere ale armamentului de bază, a amplasamentelor tehnicii de luptă, a adăpostirilor, a punctelor de comandă – observare; asistă şi îndrumă militarii companiei în realizarea lucrărilor în funcție de forma de luptă, importanța şi caracterul misiunii acesteia.

364 **Brigada** sprijină acțiunile companiei de infanterie în funcție de rolul acesteia în îndeplinirea misiunii, cu focul de artilerie şi acțiunile celorlalte forțe. De regulă, sprijinul de foc nu este direct, acesta se realizează prin misiunile de foc executate în folosul companiei sau al batalionului de infanterie, la cerere sau pe baza planificării sprijinului de foc.

365 Pentru planificarea şi conducerea manevrei subunităților comandantul companiei de infanterie trebuie să cunoască posibilitățile artileriei şi aruncătoarelor, să înțeleagă pe deplin cum este organizat sistemul de sprijin de foc, să planifice şi să folosească cu eficiență mijloacele de sprijin de foc din dotarea subunității sau primite ca întărire.

366 Sprijinul de foc nimiceşte sau neutralizează, personalul inamicului şi distruge mijloacele de foc, tehnica de luptă şi instalațiile acestuia.

Focul executat cu proiectile (bombe) explozive determină tancurile şi celelalte blindate ale inamicului să se adăpostească sau să-şi reducă viteza de deplasare.

Focul de sprijin executat din poziții de tragere acoperite extinde în adîncime zona de luptă, epuizează forțele inamicului aflate la distanță, fără să demaşte pozițiile de luptă ale infanteriei şi amplasamentele blindatelor proprii.

Fumul reduce posibilitățile inamicului de observare, de executare a focului prin ochire directă sau a celui din poziții de tragere acoperite.

Toate aceste efecte ale sprijinului de foc reduc posibilitățile inamicului de observare a cîmpului de luptă, ritmul de înaintare sau flexibilitatea şi îi îngreunează comanda şi controlul

PARAGRAFUL 1.1
Posibilitățile aruncătoarelor şi artileriei

367 Aruncătoarele calibru 82 (120) mm, datorită caracteristicilor lor tehnico-tactice (regim de foc ridicat, executarea în timp scurt a misiunilor), sunt cele mai eficace mijloace de sprijin de foc, la dispoziția comandantului companiei pentru nimicirea infanteriei debarcate (neadăpostită).

Subunitățile de aruncătoare pot executa următoarele misiuni:

a) lovirea obiectivelor aflate în zone care constituie spații defilate sau protejate pentru alte categorii de armament;

b) limitarea posibilităților de acțiune a sistemelor de armament ale inamicului, în special ale celor neadăpostite (mitraliere, instalații de lansare, tunuri fără recul.);

c) executarea tragerilor cu muniție fumigenă pe sau în apropierea pozițiilor inamicului pentru orbirea (obscurarea) acestuia sau între pozițiile inamicului şi cele ale forțelor proprii pentru mascare.

Deoarece dispozitivele individuale de vedere pe timp de noapte sunt în cantități limitate, iluminarea terenului sau a pozițiilor inamicului pe timp de noapte sau în alte condiții de vizibilitate redusă, este importantă pentru infanteria proprie, în special cînd acționează debarcată; aceasta se foloseşte în scopul indicării obiectivelor pentru aviație, corectării focului de artilerie şi al indicării reperelor pentru orientare.

Executarea tragerilor de iluminare deasupra pozițiilor inamicului poate orbi mijloacele de vedere pe timp de noapte ale acestuia, demascîndu-i în acelaşi timp şi pozițiile de luptă, iar cele executate înapoia unui obiect scot în evidență siluetele tehnicii de luptă şi ale personalului inamicului.

Acțiunile de luptă ale subunităților de aruncătoare sunt limitate de bătaia redusă şi posibilitățile limitate de transport a muniției.

368 Artileria deoarece dispune de posibilități sporite de concentrare a focului, de folosire a muniției şi focoaselor pentru obținerea unui efect optim, la o bătaie eficace superioară aruncătoarelor de bombe, constituie principalul element de sprijin cu foc.

PARAGRAFUL 1.2
Efectele sprijinului de foc

369 În funcție de efectul la obiectiv, sprijinul de foc poate fi:

a) *de limitare a posibilităților de acțiune* - executat asupra unei subunități (unități) sau mijloc de foc, de regulă, efectul durează atît timp cît se execută misiune de foc;

b) *de neutralizare* - executat în scopul de a scoate temporar din luptă obiectivul; o subunitate (unitate) se consideră neutralizată atunci cînd are pierderi în procent mai mare de 10%; numărul de lovituri necesare neutralizării unei subunități (unități) depinde de nivelul moralului, al pregătirii şi experienței de luptă şi gradul de protecție (adăpostire);

c) *de nimicire* - executat în scopul scoaterii definitive din luptă, sau pe o perioadă lungă de timp a obiectivului; o subunitate (unitate), în funcție de tipul acesteia, starea disciplinară şi nivelul moralului, se consideră nimicită, atunci cînd are un procent de 30% sau mai mare de pierderi; nimicirea impune localizarea precisă a obiectivelor şi corectarea eficace a focului, iar pentru cele bine adăpostite sau blindate şi lovirea directă.

SECȚIUNEA a 2 – a
Planificarea sprijinului de foc

PARAGRAFUL 2.1
Concepția comandantului de companie

370 Comandantul de companie trebuie să se asigure că intenția sa privind executare manevrei şi a sprijinului de foc este corect înțeleasă de către comandantul subunității de aruncătoare care execută sprijinul de foc. Acesta stabileşte rolul sprijinului de foc în cadrul manevrei (Cînd? Unde? Ce? De ce?), şi explică, în detaliu, comandantului plutonului de aruncătoare concepția de ducere a acțiunilor de luptă, planul de manevră şi misiunile de foc.

371 La planificarea focului de sprijin trebuie să se țină cont de timpul necesar pentru introducerea elementelor de tragere pe aparatele de ochire, executarea tragerii şi lovirea obiectivului. Pe timpul simulării acțiunilor de luptă (a "jocului de război") comandantul de companie stabileşte obiectivele şi zonele de angajare, repartiția, prioritățile şi etapele sprijinului de foc, precum şi efectele dorite.

372 Comandantul de companie acordă efortului principal prioritate în susținerea cu foc. Aceasta dă posibilitatea ca cererile de sprijin de foc sosite, simultan, de la mai multe plutoane să fie rezolvate în funcție de importanță. De asemenea, comandantul de companie hotărăşte locul unde se execută perdelele de fum, iluminarea terenului, focul pentru diminuarea posibilităților de acțiune a inamicului.

PARAGRAFUL 2.2
Planificarea sprijinului de foc

373 Concomitent cu elaborarea planului de acțiune de către comandantul de companie, comandantul subunității de aruncătoare întocmeşte componenta sprijinului de foc a acestuia. El nu aşteaptă ca schema de manevră să fie finalizată, elaborînd *planul sprijinului de foc* în funcție de timpul la dispoziție. Planul trebuie să cuprindă:

a) numărul şi localizarea obiectivelor;

b) descrierea succintă a obiectivelor;

c) observatorii (de bază şi de rezervă) desemnați pentru observarea şi corectarea focului pe fiecare obiectiv în parte, sau subunitatea care solicită executarea focului pe obiectiv;

d) efectul scontat (nimicire, diminuare a posibilităților de acțiune, dezorganizare) şi scopul ales;

e) frecvențele radio, indicativele şi semnalele folosite pentru cererile de sprijin de foc;

f) momentul executării tragerii pe fiecare obiectiv;

g) repartiția obiectivelor şi priorităților;

h) dimensiunea, locul, indicativul şi semnalul pentru executarea FPF (foc de protecție finală- foc de baraj);

i) alte informații sau detalii necesare.

374 De regulă, comandantul companiei şi comandantul su-bunității de aruncătoare planifică cel mult 5 – 6 obiective şi un FPF. Un număr prea mare de obiective planificate îngreunează conducerea focului, şi supraîncarcă schema organizării sistemului de foc.

Atunci cînd acțiunile companiei se înscriu în efortul principal al marii unități numărul total de obiective planificate include, de regulă şi obiectivele alocate companiei de eşaloanele superioare, asupra cărora vor executa foc mijloacele organice sau care sprijină acțiunile brigăzii.

375 Obiectivele planificate şi cele alocate de eşaloanele superioare se înscriu pe hartă sau pe scheme, de regulă, în cadrul organizării sistemului de foc al companiei.

Comandantul companiei trebuie să se asigure că planificarea sprijinului de foc este cunoscută de comandanţii de plutoane; de regulă, aceştia primesc copii ale schemei organizării sistemului de foc al companiei, în care sunt incluse şi obiectivele planificate pentru sprijinul de foc.

Schema cu planificarea obiectivelor se distribuie şi observatorilor înaintaţi.

376 Modul de executare a sprijinului de foc poate fi adus la cunoştinţa comandanţilor de plutoane sub forma unei *matrice de execuţie;* aceasta reprezintă un instrument eficient, care exprimă în mod concis elementele unui plan detaliat; matricea de execuţie ajută comandanţii de plutoane să înţeleagă modul în care sprijinul de foc susţine executarea manevrei; avantajul acestui format este acela că reduce dimensiunile planului de sprijin de foc şi îl simplifică, diminuînd riscul ca unele obiective planificate să fie omise şi stabileşte precis modul de executare şi responsabilităţile în iniţierea focului.

MATRICEA DE EXECUŢIE A SPRIJINULUI DE FOC				
Etape / Răspunde (iniţiază)	Aliniamentul de desfăşurae pe coloane de plutoane	Aliniamentul de atac	Obiectivul de atac	Consolidarea şi reorganizarea
Cp. 1 I.	Pregătirea de foc / Pl. 1 I.	Dn.172 Ob. Gp.Obv.0121 / Pl. 2 I.	Bt.Ar.120 mm Obv.0028 / Pl. 1 I.	Bt.Ar.120 mm Obv.0029 / Pl. 1 I.
Pl. 1 I.	Bt.Ar.120 mm Obv.0020 / Pl. 2 I.	Pl.Ar.82 mm (prioritate de foc) / Pl. 3 I.	Pl.Ar.82 mm Obv.003 / Pl. 3 I.	—
Pl. 2 I.	—	—		Pl.Ar.82 mm (prioritate de foc) / Pl. 1 I.
Pl. 3 I.	Pl.Ar.82 mm Obv.001 / Pl. 1 I.	—		Bt.Ar.120 mm Foc Bj. "ALUNUL" / Pl. 2 I.
Pl. Ar. 82 mm. P.T. nr. 1 FS 583637 P.T. nr. 2 FS 584639 P.T. nr. 3 FS 588641	Muniţie: 82 mm. Bo. Exp. – 60 Bo. Il. – 8	120 mm. Bo. Exp. – 40 Bo. Il. – 3 Bo. Fum. – 15	Cdt. Bt. Ar. 120 mm. la P.C. Cp. 1 I	—
Instrucţiuni de coordonare: 1. La antrenamentele la macheta terenului participă şi observatorii înaintaţi.				

Figura nr. 40 Matricea de execuţie a sprijinului de foc (o variantă)

Modelul prezentat constituie modul de completare a unei matrice de execuţie a sprijinului de foc pentru acţiunile unei companii de infanterie în ofensiva din mişcare; pe aliniamentul de desfăşurare pe coloane de plutoane, Pl.1 I. are alocată o misiune

de foc executată de Bt. Ar. 120 mm pe obiectivul 0020 (Pl. 2 I. constituie rezerva pentru inițierea focului); Pl 3 I. are alocată o misiune de foc executată de Pl. Ar. 82 mm pe obiectivul 001 (Pl. 1 I. constituie rezerva pentru inițierea focului); pe aliniamentul de atac Pl. 1 I. are prioritatea în executarea focului la cerere cu Pl. Ar. 82 mm., pe timpul acțiunii la obiectiv Pl. 1 I are alocată o misiune de foc executată de Pl. Ar. 82 mm pe obiectivul 003 (Pl. 3 I constituie rezerva pentru inițierea focului); după cucerirea obiectivului, pe timpul consolidării şi reorganizării Pl. 2 I. deține prioritatea în executarea focului la cerere cu Pl. Ar. 82 mm; Pl.3 I are alocat un baraj de foc executat de Bt. Ar. 120 mm.

377 La nivelul companiei, informațiile înscrise în matricea de execuție, cuprind:

a) prioritățile în susținerea cu foc a unui pluton - se înscriu în partea stîngă sus a căsuței corespunzătoare subunității respective;

b) mijlocul de foc care execută misiuni în cadrul focului de baraj alocat unui pluton - se înscrie deasupra denumirii focului de baraj;

c) numărul obiectivului şi subunitatea care execută misiunea de foc;

d) subunitatea de rezervă responsabilă pentru inițierea focului - se înscrie în partea dreaptă jos a căsuței, dacă răspunderea pentru inițierea focului pe anumite obiective revine companiei, acestea - se înscriu în căsuțele corespunzătoare companiei;

e) alte elemente necesare executării sprijinului de foc şi care nu se regăsesc menționate în conținutul ordinului de acțiune.

PARAGRAFUL 2.3
Obiectivele

378 Obiectivul reprezintă personalul, tehnica de luptă şi alte instalații ale inamicului, sau porțiunea de teren reperate şi stabilite a fi lovite cu foc; obiectivele pot fi - *de oportunitate* – cele care apar pe timpul luptei şi pentru care nu au fost planificate acțiuni de lovirea sau *planificate* – cele pentru care acțiunile de lovire au fost stabilite înaintea începerii luptei.

Lovirea obiectivelor planificate se realizează prin misiuni de foc *prestabilite* - executate la intervale de timp stabilite în concordanță cu etapele realizării manevrei, sau *la cerere* - prin inițierea focului de către subunitatea responsabilă pentru aceasta.

379 Un obiectiv planificat *de prioritate* este cel prin a cărui lovire se influențează decisiv îndeplinirea misiunii de luptă de către subunitate (unitate). Repartiția obiectivelor planificate de prioritate se face de către eşalonul superior. Atunci cînd comandantul de batalion repartizează unei companiei un obiectiv planificat de prioritate, el trebuie să precizeze cînd acesta devine şi cînd încetează a fi obiectiv de prioritate, efectul scontat şi tipul de muniție folosită pentru lovirea lui.

380 Obiectivele planificate se reprezintă, de regulă, folosind semnul convențional pentru "foc pe obiectiv punctiform", intersecția liniilor marcînd centrul obiectivului.

381 În ofensivă obiectele planificate se stabilesc, de regulă, pe pozițiile descoperite, probabile sau posibile ale inamicului - posturile de observare, pozițiile de tragere ale mijloacelor antiblindate sau porțiunile de teren dominante de pe direcția de atac a trupelor proprii.

În apărare obiectivele planificate se stabilesc respectîndu-se progresiunea atacului inamicului, de regulă, la locurile de trecere prin vad, poduri, puncte obligate de trecere, intersecții de drumuri, în fața obstacolelor proprii şi la punctele din teren favorabile dispunerii elementelor de sprijin ale inamicului.

PARAGRAFUL 2.4
Focul de baraj

382 Focul de baraj se planifică în scopul blocării forțelor inamicului, în special cînd acesta acționează cu infanteria debarcată. Planificarea focului de baraj depinde de situația tactică şi se înscrie pe hartă (schemă) respectînd scara acesteia. Dimensiunile unui foc de baraj depinde de tipul şi numărul de mijloace destinate executării tragerii. Comandantul de companie răspunde de stabilirea precisă a locului în care urmează să se execute focul de baraj. Responsabilitatea inițierii focului de baraj revine comandantului de companie atunci cînd focul de baraj este executat de artileria eşaloanelor superioare sau comandantului de pluton în a cărui zonă de responsabilitate este planificat focul de baraj.

383 Focul de baraj se execută numai în scopul respingerii asaltului inamicului şi are prioritate față de orice alt obiectiv planificat. Momentul executării focului de baraj este important. Executarea prematură a focului duce la un consum inutil de muniție şi permite inamicului să evite zona de impact. Focul de baraj se reprezintă folosind semnul convențional pentru "foc liniar".

PARAGRAFUL 2.5
Executarea tragerilor cu muniție specială

384 Muniția fumigenă poate fi folosită pentru diminuarea posibilităților inamicului de observare a cîmpului de luptă, prin *orbirea (obscurarea)* pozițiilor acestuia. Deoarece fumul este influențat de direcția vîntului şi viteza acestuia, întrebuințarea muniției fumigene trebuie coordonată cu acțiunile forțelor proprii care pot fi îngreuiate de folosirea fumului. Tragerile de fumizare executate în scopul orbirii (obscurării) forțelor inamicului, pot determina:

a) reducerea vitezei de deplasare a autovehiculelor;
b) împiedecarea executării tragerilor prin ochire directă;
c) reducerea preciziei tragerilor executate din poziții de tragere acoperite;
d) crearea de confuzie şi teamă în rîndul personalului;
e) limitarea eficacității folosirii semnalelor optice de conducere şi înştiințare.

385 Tragerile cu muniție fumigenă se execută şi în scopul mascării acțiunilor forțelor proprii. Perdelele de fum pot fi folosite pentru mascarea elementelor care execută manevra sau a celor care consolidează aliniamentul atins prin crearea de fum dincolo de obiectivul de atac şi pentru inducerea în eroare a inamicului. La fel ca şi în cazul orbirii (obscurării), fumizarea folosită pentru mascarea acțiunilor forțelor proprii depinde de condițiile atmosferice, în special de direcția şi viteza vîntului.

386 Tragerile cu muniție specială se execută şi în scopul iluminării terenului, folosind muniția de iluminare. Iluminarea terenului sau pozițiilor inamicului oferă posibilitatea executării focului prin ochire directă, corectării focului executat din poziții de tragere acoperite, descoperirii forțelor şi mijloacelor inamicului sau orientării forțelor proprii pe timpul deplasării.

PARAGRAFUL 2.6
Observatorii înaintați

387 Observatorii înaintați sunt destinați pentru identificarea, localizarea şi urmărirea activității desfăşurate în dispozitivul inamicului, observarea şi corectarea focului artileriei şi aruncătoarelor, precum şi pentru dirijarea aviației proprii la obiectivul de atac. În dispozitivul companiei de infanterie pot acționa observatori înaintați de artilerie - aparținînd structurilor de comandă şi stat major ale unităților de artilerie şi observatorii înaintați proprii. De regulă, la fiecare pluton de infanterie sunt cîte doi observatori.

388 În situațiile cînd responsabilitatea inițierii focului revine comandanților de plutoane, aceştia trebuie să stabilească locul de dispunere a observatorilor înaintați şi să se asigure că aceştia au înțeles detaliile referitoare la:

a) natura şi descrierea obiectivului planificat pentru lovire;
b) efectul scontat (nimicire, neutralizare, întîrziere, dezorganizare);
c) caracteristicile de lucru radio pentru mijloacele de comunicații întrebuințate pentru observarea şi corectarea focului;

d) cînd şi în ce condiții urmează să se execute misiune de foc asupra unui obiectiv planificat;

e) prioritățile stabilite pentru fiecare obiectiv planificat.

PARAGRAFUL 2.7
Repetițiile şi execuția

389 După finalizare, planul sprijinului de foc se verifică prin executarea repetițiilor privind sprijinul de foc în acelaşi timp cu repetarea planului de acțiune de către comandantul de companie. Pe timpul repetițiilor pot fi aduse modificări, în special, atunci cînd repetițiile se execută în teren, unde pot fi identificate probleme referitoare la observare, legături şi coordonare. Repetițiile trebuie executate şi în situații care simulează condițiile speciale (protecție, timp de noapte, NOPI nivel 4), astfel încît comandantul de companie să se asigure că sprijinul de foc poate fi executat oricînd.

390 Atunci cînd situația tactică sau timpul la dispoziție nu permit repetarea planului de acțiune cu întreaga subunitate, comandantul de companie poate decide executarea repetiției numai cu comandanții de plutoane. În acest caz, este indicată alegerea unui loc de desfăşurare care să permită observarea cîmpului de luptă sau se pot folosi modele sau machete ale terenului. Fiecare participant la repetiție trebuie să explice "Ce? Unde? Cum?" urmează să execute acțiunea. Executarea sprijinului de foc este parte integrantă a acestui proces şi va fi verificată în acelaşi mod.

391 Pe timpul desfăşurărilor acțiunilor de luptă, sprijinul de foc se execută, aducîndu-se corectivele necesare în funcție de reacțiile inamicului. Anumite obiective planificate pot fi anulate pe măsură ce forțele proprii au depăşit aliniamentul acestora, sau nu mai prezintă importanță pentru succesul manevrei.

PARAGRAFUL 2.8
Focul din poziții de tragere acoperite în sprijinul apropiat

392 Executarea eficace a sprijinului de foc necesită adesea ca misiunile de foc ale artileriei şi ale aruncătoarelor să fie executate pe obiective aflate în apropierea forțelor proprii. Astfel de situații necesită o integrare minuțioasă a sprijinului de foc cu manevra, o coordonare precisă şi o bună cunoaştere a caracteristicilor mijloacelor care asigură sprijinul de foc.

393 Planificînd sprijinul de foc, comandantul companiei trebuie să aibă în vedere următoarele: efectul scontat; precizia tragerilor; protejarea forțelor proprii pe timpul spargerilor; integrarea focului executat pentru limitarea posibilităților de acțiune ale inamicului.

394 Efectulul scontat. *În apărare* - poate urmării nimicirea personalului şi limitarea posibilităților de acțiune a tehnicii de luptă a inamicului. *În ofensivă* - efectul dorit este, de cele mai multe ori, limitarea posibilităților de acțiune ale inamicului sau orbirea (obscurarea) pozițiilor acestuia.

395 Precizia tragerilor. Factorii care influențează precizia tragerilor sunt următorii: împrăştierea loviturilor, de regulă, este mai mare în adîncime decît de front; condițiile atmosferice - vîntul, temperatura, umiditatea; starea tehnică a materialului; pregătirea servanților.

396 Protejarea forțelor proprii pe timpul tragerilor. Focul de baraj poate fi executat foarte aproape de punctul de sprijin al companiei dacă acesta este bine amenajat genistic; în unele situații, comandantul de companie poate solicita chiar executarea focului de sprijin pe deasupra dispozitivului propriu, în aceste cazuri fiind necesară folosirea focoaselor de proximitate.

În ofensivă, pentru a stabili cît de aproape de forțele proprii pot fi executate misiunile în cadrul sprijinul de foc apropiat,comandantul de companie trebuie să aibă în vedere caracteristicile terenului, ritmul de înaintare al subunității pe care o comandăparticularitățile locului ales pentru crearea străpungerii (breşei) şi dispunerea pozițiilor de apărare ale inamicului.

397 Integrarea focului executat pentru limitarea posibilităților de acțiune ale inamicului. Cînd planifică sprijinul de foc pentru susținerea acțiunilor companiei, comandantul subunității trebuie să ia în considerare următoarele aspecte importante:

a) riscul de a lovi forțele proprii creşte în funcție de calibrul materialului de artilerie întrebuințat;

b) gradul de siguranță este considerabil sporit dacă compania acționează pe o direcție perpendiculară pe direcția de tragere a mijloacelor care execută sprijinul de foc;

c) plutonul de aruncătoare calibru 82 mm trebuie dispus astfel încît să poată executa tragerea prin ochire directă; aceasta permite comandantului de pluton să observe direct spargerile şi să execute rapid şi cu acuratețe corecțiile necesare;

d) în condiții optime, subunitățile (unitățile) care execută focul de sprijin apropiat stabilesc din timp elementele de tragere pentru executarea acesteia; dacă acest lucru nu este posibil, prima lovitură trebuie trasă dincolo de obiectiv, la distanță, pentru a permite corectarea în siguranță a focului.

Focul artileriei va fi folosit pentru izolarea obiectivului, cel al bateriilor de aruncătoare 120 mm pentru nimicirea pozițiilor de apărare aflate la distanță față de locul ales pentru crearea breşei, iar cel al aruncătoarelor calibru 82 mm va fi folosit pentru sprijinul apropiat.

SECȚIUNEA a 3– a
Sprijinul de foc antiblindate

398 Compania de infanterie înzestrată cu TAB are în organica sa un pluton antiblindate mixt înzestrat cu trei aruncătoare antitanc AG-9 şi trei instalaţii de lansare a rachetelor antiblindate dirijate portative destinate ducerii luptei împotriva blindatelor inamicului, în special a tancurilor acestuia; cînd situaţia tactică impune, compania poate fi întărită cu mijloace antiblindate suplimentare din organica bateriei antiblindate a batalionului de infanterie.

Stabilind misiunile plutonului antiblindate, comandantul companiei de infanterie trebuie să aibă în vedere că eficacitatea mijloacelor antiblindate sporeşte atunci cînd sunt corect aplicate următoarele reguli de bază:

a) sprijinul reciproc între piese;
b) organizarea siguranţei nemijlocite;
c) folosirea focului de flanc;
d) exploatarea bătăii maxime eficace;
e) adăpostirea şi mascarea;
f) folosirea adîncimii dispozitivului propriu.

399 Sprijinul reciproc constă în ajutorul pe care piesele şi-l acordă una alteia în scopul îndeplinirii misiunii, în funcţie de dispunerea şi posibilităţile fiecăreia şi se realizează prin:

a) evitarea dispunerii izolate a pieselor;
b) stabilirea de sectoare de tragere complementare sau suprapunerea sectoarelor de tragere de bază.

Evitarea dispunerii izolate asigură sprijinul reciproc între două piese (instalaţii); dacă una din piese (instalaţii) este atacată sau nevoită să-şi schimbe poziţia de tragere, cealaltă piesă va acoperi sectorul de tragere stabilit pentru prima piesă (instalaţie); în acest scop, piesele (instalaţiile) trebuie dispuse în aşa fel încît focul executat de inamic asupra unei piese să nu le afecteze şi pe celelalte.

Sprijinul reciproc împotriva atacului inamicului se asigură şi prin dispunerea pieselor (instalaţiilor) în apropierea subunităţilor de infanterie pe care le sprijină (figura nr. 41).

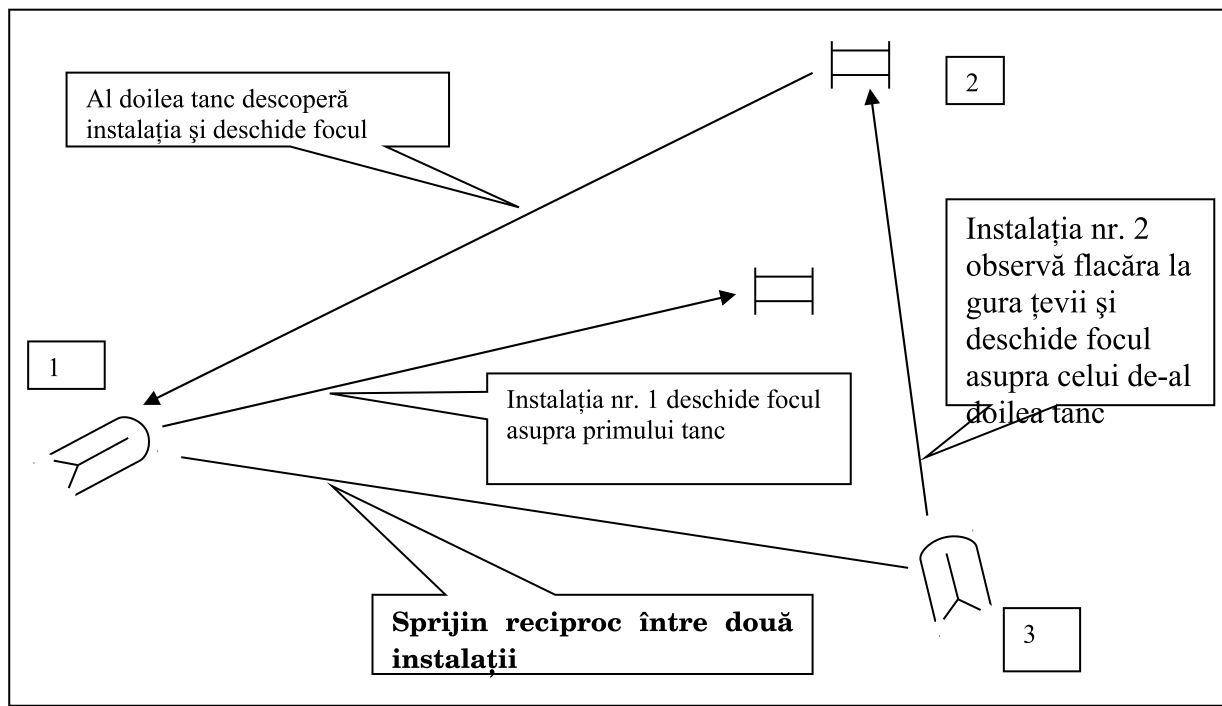

Figura nr. 41 Sprijin reciproc prin evitarea dispunerii izolate

Sprijinul reciproc prin stabilirea de sectoare de tragere complementare se realizează, de regulă, atunci cînd:

a) piesele, instalațiile sunt dispersate la distanță;
b) cîmpul de tragere este restricționat de teren;
c) există mai multe căi de apropiere pentru blindatele inamicului.

400 Siguranța nemijlocită. Piesele şi instalațiile antiblindate sunt vulnerabile la atacul infanteriei debarcate a inamicului. Siguranța se poate realiza prin dispunerea mijloacelor antiblindate în apropierea pozițiilor infanteriei proprii. Nu este necesar ca piesele (instalațiile) să se afle în acelaşi loc cu infanteria, însă aceasta trebuie să fie în măsură să acopere cu foc căile de apropiere a infanteriei debarcate a inamicului. Pe timpul deplasării mijloacele antiblindate îşi organizează propria siguranță apropiată şi se dispun înapoia infanteriei.

401 Atunci cînd este posibil, mijloacele antiblindate se dispun ,astfel încît să lovească blindatele inamicului din flanc deoarece:

a) blindajul tancurilor este mai subțire pe părțile laterale;
b) atenția echipajelor este orientată de regulă către direcția de înaintare;
c) se reduce posibilitatea descoperirii şi lovirii cu foc a piesei (instalației);
d) tancul oferă o siluetă mai mare din lateral decît din față.

402 Exploatarea bătăii maxime eficace. Precizia armamentului de pe tancuri şi maşinile de luptă scade odată cu mărirea distanței pînă la obiectiv. Focul instalațiilor de lansare a rachetelor antitanc îşi păstrează eficacitatea pînă la bătaia maximă, fapt care permite în unele situații ca focul antiblindate să fie executat înainte ca blindatele să poate deschide focul, reducînd vulnerabilitatea şi micşorînd, astfel, posibilitatea inamicului de a răspunde cu foc.

403 Adăpostirea şi mascarea sunt condiţii esenţiale pentru protecţia mijloacelor antiblindate. Unele caracteristici de construcţie şi funcţionare ale AG-9 şi instalaţiilor de lansare pot constitui indicii de demascare pentru inamic. Posibilitatea descoperirii lor de către inamic se poate reduce folosind proprietăţile naturale de mascare ale terenului, precum şi mijloacele de mascare din dotare. Se va evita dispunerea mijloacelor antiblindate în apropierea clădirilor sau copacilor izolaţi, pe vîrfuri de deal, sau în alte puncte care atrag atenţia. În scopul reducerii vulnerabilităţii, mijloacele antiblindate se dispun dispersat, astfel încît să fie evitată lovirea cu foc a două piese (instalaţii) în acelaşi timp.

404 Folosirea adîncimii dispozitivului propriu. Focul antiblindate trebuie planificat în adîncime. În ofensivă trebuie alese itinerare de deplasare şi poziţii de tragere care să permită executarea sprijinului antiblindate elementelor care sunt cel mai aproape de inamic. În apărare, subunitatea antiblindate poate fi dispusă pe limita dinainte, pentru exploatarea bătăii maxime eficace, după care poate repoziţionată pe poziţii de tragere amenajate în adîncime.

CAPITOLUL IX
Logistica companiei de infanterie

SECȚIUNEA 1
Generalități

405 Organizarea logisticii începe la nivelul companiei de infanterie., dar majoritatea măsurilor ce pot veni în sprijinul acesteia sunt organizate , conduse şi controlate de către eşalonul superior, de regulă, batalionul de infanterie.

Această facilitate permite comandantului de companie să se preocupe direct de pregătirea , ducerea luptei şi îndeplinire misiunii.

406 Logistica companiei de infanterie este parte componentă a logisticii forțelor şi constituie un atribut al comandantului de companie.

Logistica companiei de infanterie constituie un factor hotărîtor pentru îndeplinirea misiunilor ce-i revin şi cuprinde totalitatea măsurilor şi activităților organizate, planificate şi desfăşurate în scopul aprovizionării la timp şi fără întrerupere a acesteia cu materiale de toate felurile, menținerii în permanentă stare de funcționare a tehnicii militare, evacuării şi reparării celei deteriorate.

Măsurile logistice se organizează pe baza planului de acțiune şi a ordinelor eşalonului superior şi se execută în orice situație, pe orice timp şi stare a vremii, sub loviturile şi focul puternic al inamicului care poate întrebuința armele de distrugere în masă şi mijloacele incendiare.

407 La organizarea logisticii companiei trebuie să se țină seama de:

a) posibilitățile de acțiune ale inamicului;
b) organizarea şi dotarea subunităților;
c) forma de luptă, concepția luptei, misiunile subunităților şi dispozitivul de luptă;
d) caracteristicile terenului, condițiile de timp şi stare a vremii;
e) puterea de luptă şi de lucru a subunităților şi formațiunilor de logistică;
f) nivelul stocurilor de materiale;
g) gradul de asigurare cu tehnică a subunităților;
h) normele de consum;
i) existența şi orientarea drumurilor de aprovizionare şi evacuare;
j) situația sanitaro – epidemiologică a forțelor.

408 Stocul forțelor reprezintă cantitățile de produse şi materiale prevăzute să existe conform eşalonării, asupra luptătorului (piesei, autovehiculului, utilajului) şi pînă la nivelul depozitului de batalion.

Stocurile se realizează pînă la nivelul ordonat de eşaloanele superioare.

Completarea stocurilor consumate se face, de regulă, în seara fiecărei zile sau o dată la două zile.

Completarea pierderilor şi distrugerilor se face imediat sau cînd acțiunile militare permit.

Subunitățile primite ca întărire(sprijin), vin cu stocurile completate la toate categoriile de materiale, asigurate prin grija eşalonului care le pune la dispoziție sau le resubordonează; la revenirea în structurile proprii, eşalonul în folosul căruia au acționat, completează stocurile pînă la nivelurile inițiale.

409 În funcție de situație şi pe baza dispozițiunilor eşalonului superior, în cadrul companiei se creează stocuri suplimentare, în special la muniții, piese de schimb şi materiale pentru blindate, la mine antiblindate, explozivi, materiale de geniu, alimente. Ele sunt destinate să asigure necesarul pentru ducerea luptei şi continuitatea în aprovizionare.

410 Cantitatea de materiale necesare pentru luptă se fixează sub formă de norme de consum, stabilite în raport cu locul, rolul şi misiunile companiei, valoarea inamicului şi caracteristicile terenului.

Normele de consum se stabilesc prin dispozițiunile eşalonului superior, pe zile sau misiuni şi se raționalizează strict; comandantul de companie urmăreşte cu rigurozitate ca normele de consum să nu depăşească cuantumul ordonat.

411 Compania de infanterie este obligată să înainteze din timp şi în volum complet cererile pe linie de logistică şi să asigure distribuirea, în funcție de priorități, a materialelor primite; această responsabilitate revine, de regulă, locțiitorului comandantului şi plutonierului de companie; ei sunt aceia care înaintează rapoartele pe linie de personal şi logistică şi cererile de completare către eşalonul superior.

De regulă, pentru sprijinul nemijlocit al companiei de infanterie se destină personal şi tehnică din plutonul medical, din plutonul logistic şi plutonul tehnic.

SECȚIUNEA a 2-a

Atribuții

412 Comandantul companiei poartă responsabilitatea organizării şi realizării măsurilor logistice ale companiei de infanterie; pe timpul ducerii acțiunilor de luptă acestea se realizează prin intermediul locțiitorului comandantului şi a plutonierului de companie.

413 Locțiitorul comandantului de companie răspunde de planificarea şi coordonarea măsurilor logistice.

Atribuțiile locțiitorului comandantului companiei sunt:

a) stabileşte în strînsă colaborare cu plutonierul măsurile pe linie logistică ale companiei;

b) stabileşte locul punctului de aprovizionare de luptă (PAL) şi locul punctului de adunare răniți (PAR);

c) primeşte rapoarte curente de la plutoanele organice şi primite ca întărire, privind starea completării cu personal, muniție, carburanți lubrifianți, echipament şi starea tehnică.

414 Plutonierul companiei răspunde de executarea măsurilor planificate pe linie logistică, de activitatea desfăşurată în PAL şi de primirea rapoartelor pe linie logistică de la plutoanele subordonate, precum şi de centralizarea şi înaintarea lor la termen, locțiitorului comandantului de companie.

Atribuțiile plutonierului companiei de infanterie sunt:

a) primeşte, centralizează şi înaintează toate rapoartele MPE (muniție, pierderi, echipament);

b) ajută locțiitorul comandantului de companie în planificarea şi conducerea realizării măsurilor pe linie logistică;

c) atunci cînd situația impune, îndrumă echipele medicale sau de reparații către aliniamentul de contact;

d) organizează şi înzestrează PAL;

e) organizează şi coordonează PAR;

f) informează noul personal sosit în subunitate şi stabileşte modul de executare a înlocuirilor în cadrul plutoanelor;

g) asigură în cadrul companiei, evacuarea răniților, a prizonierilor de război şi a tehnicii avariate.

415 Pe timpul ducerii acțiunilor de luptă, de regulă, compania de infanterie beneficiază de sprijinul echipelor medicale înaintate şi de asigurare tehnică.

Punctul de aprovizionare de luptă şi punctul de adunare răniți vor fi poziționate la aproximativ 500-1000 m (în funcție de caracteristicile terenului), în adîncimea companiei pentru a fi în măsură să asigure în cel mai scurt timp intervenția pentru repararea tehnicii şi evacuarea personalului rănit.

Pe timpul ducerii ofensivei sau a apărării plutonierul companiei monitorizează permanent rețeaua comunicații a companiei şi atunci cînd situația impune trimite echipele de sprijin medical sau de asigurare tehnică spre plutoanele de la contact.

SECȚIUNEA a 3 – a

Activități de completare cu materiale

416 În funcție de caracterul acțiunilor de luptă în desfăşurare şi de caracteristicile terenului comandantul companiei poate stabili prin ce metodă se va face completarea cu materiale prin deplasarea la punctele de aprovizionare sau direct pe poziții.

417 Completarea prin deplasarea la punctele de aprovizionare. În funcție de situația tactică, cîte o grupă (un pluton) este retrasă de pe poziție, i se realizează completarea cu muniții, carburanți- lubrifianți şi materiale după care se reîntoarce pe poziție; activitatea se continuă pînă cînd întreaga companie a realizat completarea.

Folosind această metodă se realizează următoarele:

a) tehnica de luptă circulă prin punctul de aprovizionare într-un singur sens;

b) doar tehnica de luptă care prezintă nevoi urgente de reparații se opreşte în raionul de executare a reparațiilor;

c) dacă mai există răniți, morți sau prizonieri de război ei sunt adunați din maşinile de luptă, atunci cînd acestea se opresc pentru realimentarea cu carburanți şi muniții;

d) maşinile de luptă se realimentează cu carburant şi se completează cu muniții, trecînd prin fiecare punct;

e) personalul ridică, prin rotație rațiile de hrană, corespondența şi îşi completează rezerva individuală de apă.

Cînd întreg personalul şi toate vehiculele au finalizat completarea cu materiale grupa (plutonul) se opreşte în raionul în care comandantul sau ajutorul acestuia execută controlul (activitatea se va desfăşura doar dacă timpul o permite); mijlocul de transport destinat pentru evacuarea răniților va fi situat la o distanță aproximativ egală cu depărtarea dintre punctul de realimentare cu carburanți – lubrifianți şi cel de completare cu muniții pentru a limita numărul de opriri ale vehiculelor.

O variantă de completare prin deplasarea la punctele de aprovizionare este prezentată în figura nr. 42.

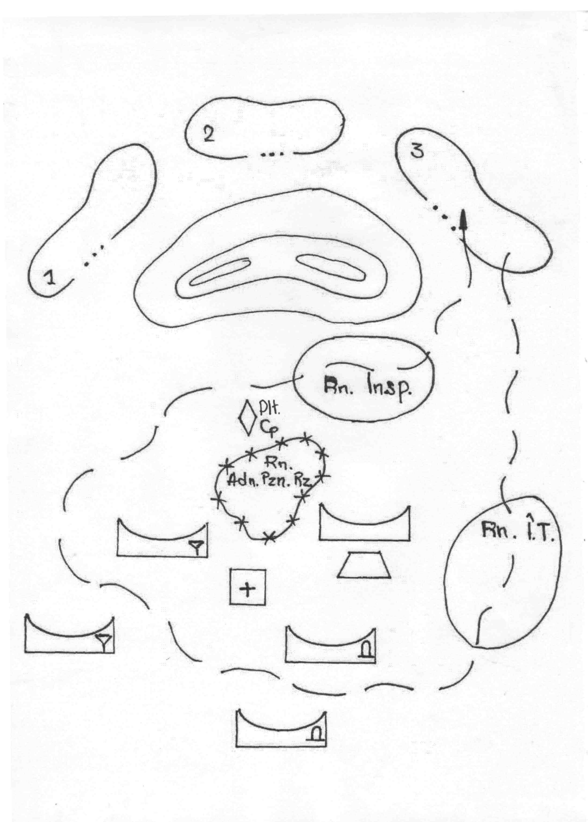

Figura nr.42 Executarea completărilor prin deplasarea la punctele de aprovizionare

418 Completarea pe poziții. În acest caz subunitatea şi maşinile de luptă rămîn pe poziții, sau se deplasează către înapoi pe o distanță scurtă, astfel încît vehiculul de aprovizionare să rămînă înapoia unei adăpostiri; camionul cu muniții şi cisterna cu carburant vor trece pe la fiecare maşină de luptă; personalul se deplasează , prin rotație, în punctul de aprovizionare de luptă şi ridică rațiile de hrană, apă şi corespondența; personalul rănit, morții şi efectele personale ale acestora se transportă în PAR prin grija comandantului de pluton; prizonierii de război sunt centralizați şi puşi sub pază; controalele se execută pe poziții; această metodă se aplică, de regulă, pe timpul staționării; dacă este utilizată de către subunitățile de la contact, această activitate trebuie să se desfăşoare mascat, avînd o durată mai mare decît metoda prezentată la articolul precedent.

O variantă de completare pe poziții este prezentată în figura nr.43.

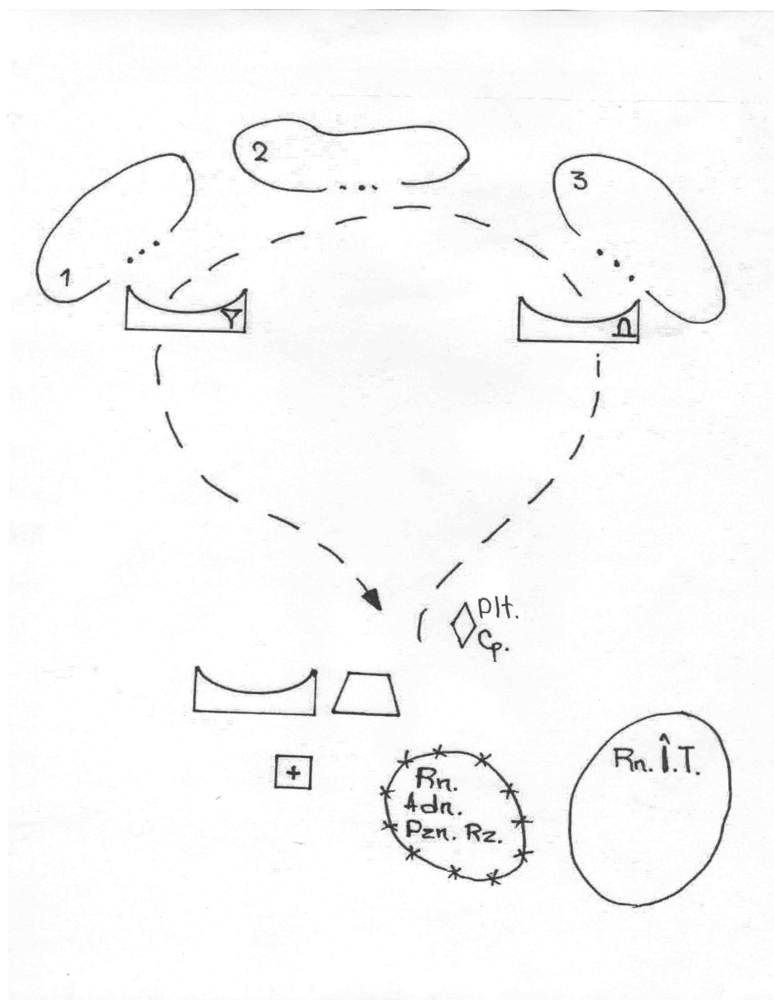

Figura nr.43 Executarea completărilor pe poziții

419 Prepoziționarea rezervelor. De regulă, această metodă este utilizată în apărare şi are în vedere în special rezervele de resortul carburanți-lubrifianți şi muniții; trebuie planificate cu multă atenție poziția exactă şi cantitatea existentă ; de asemenea, este necesară informarea fiecărui comandant de pluton; toți comandanții, pînă la comandantul de grupă, verifică pe timpul recunoaşterilor şi repetițiilor locul în care se găsesc aceste materiale.

Cînd se adoptă această metodă se au în vedere:

a) necesitatea existenței pozițiilor acoperite şi mascate pentru depozitarea materialelor;

b) riscul ca materialele să fie capturate sau distruse, întrucît subunitatea nu are posibilitatea să păzească aceste poziții;

c) pozițiile în care au fost dispuse aceste materiale trebuie să fie la distanța minimă de siguranță față de vehicule şi pozițiile de tragere ale grupelor şi pieselor, în scopul prevenirii rănirii personalului şi al avarierii tehnicii proprii;

d) odată cu dispunerea carburantului se vor amplasa şi echipamentul necesar transvazării acestuia din recipiente în rezervoare.

O variantă de prepoziționare a rezervelor este prezentată în figura nr. 44.

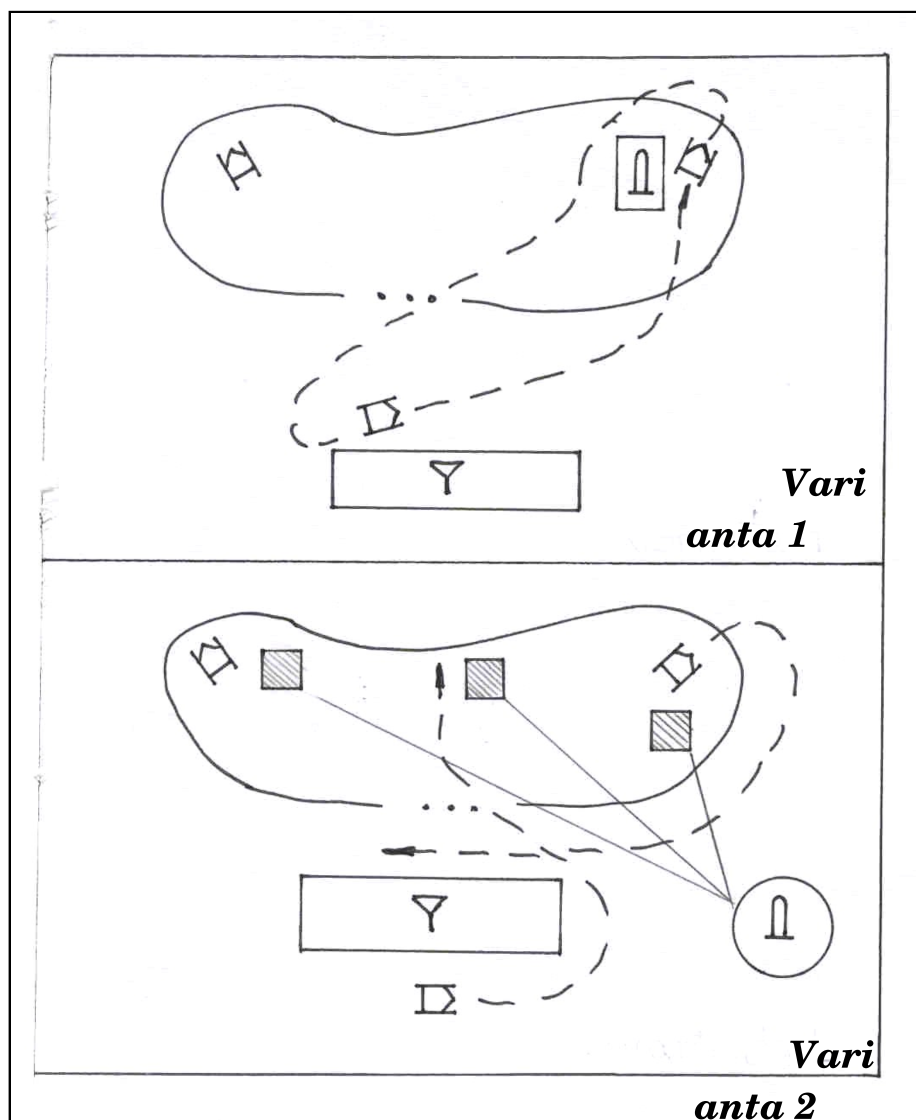

Figura nr.44 Prepoziționarea rezervelor

419 Există două variante de aplicare a acestei metode:

a) varianta 1: muniția este depozitată într-un singur loc din interiorul punctului de sprijin (sau raionului de staționare) al plutonului unu; fiecare grupă trece prin rotație pe la acest depozit şi execută completarea cu muniție şi rații de hrană (dacă au fost prepoziționate şi materialele de resortul hrană); întrucît depozitul de carburant se poziționează în spatele punctului de sprijin, realimentarea maşinilor de luptă se execută prin deplasarea prin rotație a vehiculelor.

b) varianta 2: muniția este prepoziționată pentru fiecare maşină de luptă în parte; carburantul este prepoziționat într-un singur loc pentru întreg plutonul; cînd plutonul ocupă punctul de sprijin, două vehicule intră în pozițiile de tragere şi încep completarea cu muniții iar al treilea vehicul opreşte la locul de realimentare cu carburanți - lubrifianți; la terminarea realimentării se deplasează în poziția de tragere şi începe completarea cu muniții, timp în care un alt vehicul se deplasează şi execută realimentarea.

SECȚIUNEA a 4 –a

Mentenanța

420 Comandantul de companie răspunde de starea tehnică şi de întreținere a autovehiculelor din înzestrare şi de completarea cu materiale şi piese de schimb, precum şi de întreținerea şi repararea la timp a acestora; el este obligat:

a) să cunoască caracteristicile tehnico-tactice şi modul de executare a întreținerilor tehnice, evacuărilor şi reparațiilor la autovehiculele din înzestrarea companiei şi în funcție de teren, anotimp şi stare a vremii să le folosească corect în luptă;

b) să cunoască existentul şi starea tehnică a autovehiculelor din înzestrare, pe numere de circulație (înmatriculare, serii) şi să ia măsuri de organizare a întreținerilor tehnice, evacuării şi reparării acestora;

c) să asigure conducătorilor de autovehicule şi celorlalți militari timpul necesar pentru executarea întreținerilor tehnice;

d) să raporteze comandantului de batalion situația autovehiculele scoase din funcțiune şi locul unde se găsesc acestea;

e) să ia măsuri de sprijin cu foc a acțiunilor pentru salvarea servanților şi conducătorilor de la tehnica deteriorată, pentru scoaterea acesteia de sub focul inamicului şi evacuarea ei în adăposturile cele mai apropiate în vederea reparării;

f) să precizeze comandanților de plutoane procedeul de acțiune în cazul deteriorării autovehiculelor şi modul de semnalizare în asemenea situație;

g) să ia măsuri de stabilire a locului de dispunere a cantității şi stării tehnicii capturate de la inamic şi să raporteze aceste date eşalonului superior.

421 Întreținerile tehnice se execută în cadrul dispozitivului de luptă, de regulă, înainte de începerea luptei (marşului) şi după îndeplinirea misiunii, iar la nevoie şi pe timpul desfăşurării acțiunilor.

În funcție de situație şi timpul la dispoziție, întreținerile tehnice se execută în volum complet sau parțial, în raioanele de odihnă, de staționare, în halte, în pauzele dintre acțiunile de luptă sau după îndeplinirea misiunilor; în prima urgență se execută lucrările strict necesare pentru restabilirea sau menținerea stării de operativitate a autovehiculelor.

Cînd compania se află în raionul de concentrare, în FAU sau în rezervă, la executarea întreținerilor tehnice participă, pe lîngă personalul care are în primire tehnica şi personalul din cadrul atelierului de reparat tehnica militară al batalionului.

CAPITOLUL X

Asigurarea acțiunilor şi protecția forțelor

422 Asigurarea acțiunilor şi protecția forțelor companiei de infanterie se execută în scopul: procurării datelor şi informațiilor despre inamic; menținerii continue a unei puteri de luptă ridicate; evitării acțiunilor executate prin surprindere de către inamic, în special cu armele nucleare, biologice şi chimice, sistemele incendiare, aviația şi cu blindatele; protecției forțelor împotriva acțiunilor electronice şi efectelor acțiunilor psihologice ale inamicului; creării condițiilor favorabile realizării dispozitivului şi intrării în luptă a forțelor la timp şi în mod organizat; desfăşurării cu succes a acțiunilor în orice situații.

423 Asigurarea acțiunilor şi protecția forțelor companiei de infanterie se realizează prin: cercetare; siguranță; protecție electronică; contracararea efectelor acțiunilor psihologice ale inamicului; mascare; protecție genistică; protecție antiaeriană; apărare nucleară, biologică şi chimică; protecția împotriva sistemelor incendiare; protecția informațiilor; protecția medicală ; protecția mediului; protecția muncii;activitatea de informare şi relații publice; asigurarea topogeodezică; asigurare hidrometeorologică; asigurare cu resurse umane; evitarea fratricidului; asistență juridică ;asistența religioasă.

SECȚIUNEA 1

Cercetarea

424 Cercetarea, ca formă a asigurării acțiunilor se organizează în sistem unitar şi se execută în spațiul terestru şi aerian al obiectivului (punctului de sprijin) încredințat companiei, în orice formă a acțiunilor militare, în mod activ şi neîntrerupt, în fața frontului, la flancuri şi în intervale, în dispozitivul inamicului şi al forțelor proprii, de către toate subunitățile cu scopul de a asigura prevenirea surprinderii, pregătirea şi desfăşurarea cu succes a acțiunii.

Acțiunile de cercetare se execută de către forțele şi mijloacele nespecializate ale companiei care îndeplinesc misiuni de procurare, centralizare, analiză şi valorificare a datelor şi informațiilor despre inamic, teren, populație, situația nucleară, biologică, chimică şi epizootică, condițiile geoclimatice, resursele umane şi materiale din zona obiectivului (punctului de sprijin) încredințat.

425 Obținerea de informații are un rol decisiv în asigurarea acțiunilor şi protecția forțelor, în realizarea unei planificări temeinice a acțiunilor şi în inducerea în eroare a inamicului; prin acțiunile de cercetare specifice companiei, comandantul obține şi analizează datele şi informațiile privind inamicul şi mediul de desfăşurare a acțiunilor; obținerea, prelucrarea şi sintetizarea informațiilor asupra cîmpului de luptă înainte de începerea acțiunilor este vitală pentru succesul acestora.

Cercetarea trebuie să furnizeze continuu datele şi informațiile necesare luării deciziei, planificării şi execuției optime a acțiunilor, continuității conducerii şi realizării surprinderii inamicului.

426 Cerințele de bază ale cercetării sunt: continuitatea, oportunitatea, caracterul activ ale acțiunilor, precum şi autenticitatea datelor procurate.

427 La îndeplinirea misiunilor de cercetare participă pe lîngă subunitățile de cercetare şi subunitățile de toate armele care îşi constituie elemente de cercetare.

Compania de infanterie poate constitui următoarele elementele de cercetare: cercetaşul; echipa de cercetare ; patrula de cercetare;patrula de cercetare independentă.

428 Echipa de cercetare are valoarea de la 2-4 luptători pînă la o grupă şi se trimite în misiune de către patrula de cercetare (independentă), precum şi de către subunitățile de celelalte arme. Ea este destinată pentru cercetarea inamicului şi terenului pe o direcție sau a unui obiectiv. În funcție de situație, în special pe timpul marşului, aceasta poate fi de cap, de flanc şi spate.

429 Patrula de cercetare are valoare de la o grupă pînă la un pluton şi poate fi întărită cu cercetaşi de artilerie, chimici, de geniu şi lunetişti.

Patrula de cercetare se trimite în misiune de către compania de infanterie ; ea se destină pentru cercetarea inamicului şi terenului sau a unor obiective pe o direcție sau într-un raion.

430 Patrula de cercetare independentă se trimite în misiune de către batalion pentru cercetarea inamicului şi terenului sau a unor obiective importante, pe o direcție sau într-un raion; ea este condusă de către ofițerul cu informațiile (compartimentul S.2) din statul major al batalionului şi raportează datele procurate direct eşalonului care a trimis-o în misiune.

431 Distanțele la care acționează elementele de cercetare sunt diferite; ele trebuie să asigure prevenirea forțelor asupra acțiunilor executate de inamic prin surprindere şi, pe cît posibil, sprijinul cu foc al elementelor de cercetare la angajarea acestora cu forțele superioare ale inamicului.

Aceste distanțe depind de: forma de luptă şi situația tactică în care se acționează; valoarea, compunerea şi misiunile încredințate; caracteristicile terenului; posibilitățile de menținere a legăturii; modul de acțiune (pe autovehicule, pe jos); timpul cînd acționează (ziua sau noaptea), anotimpul şi condițiile hidrometeorologice.

Depărtarea la care se trimit elementele de cercetare față de forțele proprii poate fi: cercetaşul – pînă la 300 m (distanța care îi asigură legătura vizuală cu cel care l-a trimis şi sprijinul cu foc); echipa de cercetare – pe autovehicule pînă la 2 km, pe schiuri pînă la 1 km şi pe jos pînă la 600 m; patrula de cercetare – pe autovehicule pînă la 5 km, pe schiuri pînă la 3-4 km şi pe jos pînă la 2 km;patrula de cercetare independentă - pînă la 15km..

Noaptea şi ziua pe timp de ceață şi viscol, în localități, în teren acoperit şi greu accesibil, distanțele se reduc.

432 Prin procedeu de cercetare se înțelege modul de acțiune a cercetaşului sau subunității de cercetare pentru îndeplinirea unei misiuni.

Cele mai frecvente procedee de cercetare sunt: observarea şi ascultarea, incursiunea, ambuscada, cercetarea în dispozitivul inamicului, cercetarea prin luptă, interceptarea convorbirilor şi fotografierea terestră.

În afara acestor procedee, datele şi informațiile se obțin şi prin acțiunile de luptă executate de către subunitățile de arme, investigarea populației, studierea documentelor, armamentului şi tehnicii de luptă provenite de la inamic, precum şi din declarațiile prizonierilor şi transfugilor.

433 Observarea-ascultarea se execută neîntrerupt de comandanți şi întregul personal al companiei, precum şi de militarii trimişi în posturile de observare, pînde sau numiți ca observatori; în apărare şi pe timpul pregătirii ofensivei la companie se numesc 1-2 observatori. Pe timpul nopții sau în alte condiții de vizibilitate redusă observarea se completează cu ascultarea.

434 Incursiunea, ca procedeu de cercetare se organizează la ordinul eşalonului superior, în scopul de a captura militari, documente, modele de armament, aparatură şi tehnică, de a procura (verifica) date (informații) şi de a descoperi noi obiective ale inamicului; ea se execută cu forțe de valoare grupă-pluton, de regulă, prin surprindere, noaptea sau în alte condiții de vizibilitate redusă, fără pregătire de foc; în unele situații (teren muntos-împădurit, culturi înalte, condiții meteorologice grele) incursiunea se execută şi pe timpul zilei.

Pentru pregătirea incursiunii este necesar să se asigure cel puțin 3-4 ore de lumină în vederea executării observării, studierii obiectivului şi terenului şi precizării în detaliu a modului de acțiune.

Subunitatea care execută incursiunea se fracționează, de regulă, astfel: echipa de atac şi captură (EAC); echipa (echipe) de siguranță (ES) sau sprijin cu foc (ESF) ; echipa de înlăturare a barajelor (EÎB).

Deplasarea pînă la obiectiv şi înapoierea în dispozitivul propriu după îndeplinirea misiunii se execută, de regulă, pe jos luîndu-se măsuri pentru păstrarea secretului acțiunii şi evitarea descoperirii.

435 Pentru pregătirea incursiunii sunt necesare cel puțin 2-3 ore de lumină în vederea precizării misiunilor; după ajungerea companiei pe locul de unde va pleca în misiune, personalul acesteia studiază terenul în care va acționa, memorează caracteristicile acestuia şi dispozitivul inamicului, după care, comandantul de companie le precizează misiunile şi modul de acțiune.

Compania de infanterie se pregăteşte, de regulă, la macheta terenului, iar cînd se dispune de timp pe un teren asemănător cu cel pe care se va executa incursiunea.

436 Succesiunea desfăşurării incursiunii cuprinde: cercetarea prealabilă a obiectivului; stabilirea planului de acțiune; executarea de exerciții pe un teren asemănător sau la macheta terenului; infiltrarea în dispozitivul inamicului; apropierea plutonului de obiectiv şi ocuparea poziției de plecare; îndeplinirea misiunii; deplasarea pe itinerarul ordonat; ajungerea în dispozitivul forțelor proprii după îndeplinirea misiunii.

Cercetarea are ca scop să stabilească: compunerea de detaliu a obiectivului pentru care se execută incursiunea; sistemul de apărare, pază şi siguranță, precum şi variantele probabile de intervenție ale inamicului în sprijinul obiectivului; locul şi natura barajelor, mijloacelor de semnalizare, avertizare şi alarmare; modul de realizare a legăturilor radio, fir şi prin agenți de legătură; căile ascunse care duc spre obiectiv; locurile favorabile de dispunere în teren a fiecărui element.

La ajungerea pe poziția de plecare, situată în apropierea obiectivului, comandantul precizează misiunile şi organizează cooperarea între echipe; la semnalul stabilit, compania, fără zgomot şi cu repeziciune, atacă obiectivul, îl nimiceşte (distruge), ia prizonieri şi capturi şi se înapoiază la forțele proprii sau într-un alt raion cu măsuri de siguranță în față, în spate şi la flancuri.

Plecarea în incursiune se execută după căderea întunericului pe itinerarul (itinerarele) stabilit, luîndu-se măsuri de cercetare şi siguranță apropiată, în următoarea ordine: echipa de înlăturare a barajelor, echipa de siguranță (sprijin cu foc), echipa de atac şi captură.

Echipa de înlăturare a barajelor execută culoarul prin barajele inamicului şi neutralizează mijloacele de semnalizare, avertizare şi alarmare, apoi se dispune pentru paza acestuia, asigurînd trecerea celorlalte echipe.

Echipa de atac şi captură, atacă rapid şi fără zgomot obiectivul, ia prizonieri (militari) şi capturi (documente, modele de armament şi aparatură) apoi se înapoiază la forțele proprii.

Echipa de siguranță (sprijin cu foc) se dispune astfel încît să execute siguranța în față, în spate şi la flancurile subunității, iar în cazul cînd incursiunea este descoperită sprijină cu foc retragerea echipei de atac şi captură.

Echipele se înapoiază în dispozitivul forțelor proprii în ordinea următoare: echipa de atac şi captură; echipa de înlăturare a barajelor; echipa de siguranță (sprijin cu foc).

437 Ambuscada se organizează în toate formele luptei atît ziua cît şi noaptea, în condiții grele de teren şi stare a vremii; se execută, în funcție de situație, de către subunități de valoare grupă, pluton sau companie conform detaliilor din capitolul VI, secțiunea a 2-a, paragraful 2.8.

438 Cercetarea în dispozitivul inamicului constă în rămînerea sau pătrunderea unor subunități în dispozitivul inamicului pentru a procura (verifica) date şi informații despre obiectivele şi activitățile acestuia (uneori pentru a nimici prin surprindere sau distruge unele obiective); se execută la ordinul sau cu aprobarea eşalonului superior.

Obiectivele importante ce se cercetează cu prioritate sunt: mijloacele de distrugere în masă şi sistemele incendiare; punctele de comandă şi centrele de transmisiuni; rezervele (în special cele de tancuri); raioanele pozițiilor de tragere (lansare) ale artileriei (rachetelor, sistemelor de cercetare-lovire de înaltă precizie); formațiunile de logistică (depozitele); lucrările de fortificații; cursurile de apă (canalele); lucrările hidrotehnice şi de artă; aerodromurile şi porturile.

Pentru executarea cercetării în dispozitivul inamicului se destină patrule de cercetare (independente) de valoare grupă; la nevoie, în compunerea acestora se includ şi cercetaşi de arme.

439 Pe timpul marşului cercetarea se organizează pe direcțiile de deplasare a subunităților şi la flancuri, în scopul prevenirii acestora asupra întîlnirii cu inamicul; cercetarea trebuie să stabilească: natura, valoarea, compunerea şi direcțiile de deplasare ale coloanelor inamicului; locul în coloane a mijloacelor de distrugere în masă şi a tancurilor; ajungerea şi desfăşurarea inamicului pe anumite aliniamente; dispozitivul de luptă şi direcțiile de acțiune;practicabilitatea comunicațiilor; existența punctelor obligate de trecere; caracteristicile terenului în raionul unde urmează să aibă loc lupta de întîlnire;sectoarele contaminate radioactiv şi cu substanțe toxice de luptă; barajele genistice.

440 În raioanele de staționare cercetarea trebuie să stabilească, îndeosebi: apariția, compunerea şi acțiunile inamicului terestru şi aerian, forțelor aeromobile, grupurilor de cercetare-diversiune şi elementelor teroriste; direcțiile de acțiune ale inamicului.

441 În ofensivă cercetarea stabileşte: caracterul apărării inamicului; compunerea şi gruparea acestuia; dispozitivul de luptă, flancurile, intervalele şi joncţiunile; locurile de dispunere a punctelor de comandă, centrelor de transmisiuni, mijloacelor radio-electronice şi de distrugere în masă; raioanele poziţiilor de lansare (tragere) ale rachetelor (armamentelor de cercetare-lovire de înaltă precizie, artileriei); sistemul de foc şi baraje; efectele pregătirii de foc asupra forţelor inamicului; gradul de accesibilitate şi de amenajare genistică a terenului; raioanele de dispunere a eşaloanelor doi (rezervelor), aliniamentele şi direcţiile lor de contraatac; momentul ruperii luptei şi direcţiile de retragere.

Cînd ofensiva se execută din mişcare, cercetarea se organizează începînd din raionul de concentrare; o parte din elementele de cercetare se trimit din timp în dispozitivul forţelor de la contact pentru a studia terenul şi a executa observarea inamicului; în astfel de situaţii, precum şi atunci cînd trecerea la ofensivă se execută cu forţe aduse de pe alte direcţii, cu şi fără ocuparea bazei de plecare, incursiunile, cercetarea în dispozitivul inamicului şi cercetarea prin luptă se execută de către forţele care sunt în contact nemijlocit cu inamicul.

Pe timpul luptei ofensive, comandantul dă misiuni suplimentare elementelor de cercetare, la nevoie, trimite noi forţe cu scopul de a descoperi şi preciza schimbările survenite în situaţia şi dispozitivul inamicului.

442 În ofensiva în localităţi (mediul urban) cercetarea stabileşte: existenţa, gradul de amenajare genistică şi natura lucrărilor de apărare pe căile de acces; traseul limitei dinainte a apărării şi a poziţiilor din interiorul localităţii; valoarea, natura şi dispozitivul de luptă al inamicului; sistemul de foc şi de baraje; densitatea şi natura construcţiilor; orientarea străzilor, existenţa pieţelor şi locurilor favorabile aterizării elicopterelor; existenţa şi caracterul principalelor construcţii şi lucrări subterane; dispunerea şi posibilităţile eşaloanelor doi (rezervelor).

443 În ofensiva cu forţarea cursurilor de apă (canale) şi în zone cu lucrări de hidroamelioraţii şi culturi înalte cercetarea procură date despre: dispunerea forţelor şi caracterul apărării inamicului; traseul real al limitei dinainte a apărării; caracteristicile cursului de apă (canalelor) şi drumurilor de acces către acesta; starea trecerilor şi locurile favorabile pentru punctele de trecere; situaţia construcţiilor hidrotehnice; existenţa în zonă a materialelor necesare amenajării drumurilor de acces şi a trecerilor, precum şi a mijloacelor de trecere peste cursul de apă (canal).

444 În raioanele de debarcare şi de acţiune ale forţelor aeromobile şi aeropurtate proprii cercetarea se organizează din timp şi trebuie să stabilească, cu prioritate: compunerea şi dispunerea forţelor inamicului care pot interveni în aceste raioane; tipul şi dispunerea mijloacele de apărare antiaeriană ale acestuia; caracteristicile terenului şi ale obstacolelor din raioanele respective.

445 Pe timpul urmăririi inamicului cercetarea se execută pentru a stabili: direcțiile de retragere ale acestuia; valoarea şi compunerea ariergărzilor; gruparea forțelor care se retrag; aliniamentele de apărare pregătite în adîncime şi forțele care le ocupă; existența flancurilor şi intervalelor; caracteristicile terenului; starea de practicabilitate a comunicațiilor pentru executarea manevrei în flancul şi spatele forțelor care se retrag; existența şi natura obstacolelor şi barajelor pe direcțiile de urmărire; raioanele în care s-au produs distrugeri, incendii sau sunt contaminate radioactiv sau cu substanțe toxice de luptă.

446 În apărare elementele de cercetare acordă atenție deosebită: dispunerii grupării principale de forțe ale inamicului, regrupărilor pe care le execută, dispozitivului de luptă, timpului trecerii la ofensivă, punctelor de comandă şi centrelor de transmisiuni; pregătirilor în vederea trecerii la întrebuințarea armelor de distrugere în masă şi sistemelor incendiare, a armamentului cu înaltă precizie de lovire; stabilirii direcțiilor de acțiune a inamicului; aliniamentelor succesive ocupate de acesta, posibilităților în timp şi spațiu de a introduce în luptă noi forțe şi mijloace, flancurilor descoperite, intervalelor, raioanelor de debarcare (paraşutare) şi de acțiune a forțelor de desant aerian (maritim), aeromobile, grupurilor de cercetare-diversiune şi elementelor teroriste ale inamicului.

447 Cercetarea desantului aerian (maritim) şi forțelor aeromobile ale inamicului se execută de către patrulele de cercetare independente, trimise de unitățile (subunitățile) dispuse în apropierea raioanelor de debarcare (paraşutare) ale acestora.

Cercetarea trebuie să precizeze: raioanele în care se execută debarcarea (paraşutarea); valoarea, natura şi dispozitivul de luptă; flancurile şi intervalele existente; aliniamentele (obiectivele) cucerite; caracterul acțiunilor de luptă.

448 În apărarea pe litoral şi în deltă cercetarea trebuie să stabilească: compunerea, valoarea, tipul navelor, avioanelor (elicopterelor) şi direcțiile de deplasare a desantului maritim şi aerian al inamicului; forțele care sprijină acțiunea de debarcare a inamicului (de dragaj şi mijloace de foc); momentul începerii transbordării şi debarcării (paraşutării); sectoarele de debarcare; dispozitivul de luptă, direcțiile de acțiune şi capetele de pod posibil a fi cucerite; posibilitățile inamicului de a aduce noi forțe şi mijloace.

449 În apărarea în teren muntos-împădurit, în afara misiunilor obişnuite, cercetarea mai stabileşte: posibilitățile inamicului de a executa acțiuni de întoarcere şi învăluire; raioanele în care pot avea loc incendii, surpări, avalanşe (lavine); posibilitățile de modificare a debitelor cursurilor de apă; existența şi caracteristicile podurilor, viaductelor, punctelor obligate de trecere şi peşterilor.

450 În apărarea în localități (mediul urban) cercetarea trebuie să stabilească: direcțiile de apropiere şi de atac, precum şi manevra executată de inamic pentru cucerirea cvartalelor, străzilor şi clădirilor importante (construcțiilor administrativ-politice, atelierelor, depozitelor, instalațiilor exterioare); existența subunităților de aruncătoare de flăcări; amploarea distrugerilor sau incendiilor produse; starea comunicațiilor, rețelelor electrice, de gaze, apă şi canalizare; existența cazurilor de îmbolnăvire în rîndul forțelor şi populației; acțiunile de sabotaj şi distrugerile executate de grupurile de cercetare-diversiune şi elementele teroriste ale inamicului.

451 Pe timpul luptei pentru prevenirea încercuirii şi în încercuire cercetarea îşi concentrează efortul pe direcțiile şi spre flancurile pe care inamicul acționează cu tancuri în vederea ruperii apărării şi fracționării dispozitivului de luptă, iar pe timpul ieşirii din încercuire, pentru cunoaşterea în detaliu a situației inamicului de pe direcția de acțiune a subunităților proprii, precum şi a forțelor şi mijloacelor acestuia care pot interveni în scopul zădărnicirii ieşirii din încercuire.

452 Pe timpul retragerii cercetarea trebuie să descopere direcțiile de acțiune ale inamicului care amenință flancul şi spatele forțelor proprii, stabilind valoarea şi compunerea acestora, aliniamentele atinse succesiv, raioanele de întrebuințare a desantului aerian şi forțelor aeromobile.

Elementele de cercetare acționează în dispozitivul subunităților de acoperire, la flancuri şi în intervale, executînd cercetarea pe diferite aliniamente, parte din ele acționează pe direcții paralele cu cele de înaintare ale inamicului şi ca patrule de cercetare independente în dispozitivul acestuia.

453 Pe timp de noapte elementele de cercetare se trimit la distanțe mai mici; pe timpul îndeplinirii misiunii, acestea fac opriri scurte pentru a descoperi indicii despre prezența inamicului (prin producerea zgomotelor şi convorbirilor) şi folosesc aparatele de vedere pe timp de noapte pentru observare.

Pentru capturarea de militari se organizează şi se execută, de regulă, ambuscade.

Pe timpul pregătirii şi îndeplinirii misiunilor de cercetare se respectă regimul de mascare a luminilor, îndeosebi la autovehicule.

La întîlnirea cu inamicul se acționează prin surprindere şi cu hotărîre, deschizîndu-se focul de la distanțe mici, folosind grenadele şi lupta apropiată.

454 Pe timp de iarnă elementele de cercetare, pe lîngă misiunile obişnuite, trebuie să stabilească: grosimea stratului de zăpadă sau de gheață, influența acestora asupra deplasării tehnicii militare şi a forțelor; caracteristicile şi gradul de înghețare a cursurilor de apă, mlaştinilor şi posibilitățile de trecere a forțelor şi tehnicii militare peste acestea; raioanele în care sunt posibile avalanşe de zăpadă şi zonele în care se pot produc inundații (ca urmare a topirii zăpezii).

Acțiunile de cercetare se execută, de regulă, în afara comunicațiilor şi pe direcțiile mai puțin supravegheate de inamic; elementele de cercetare sunt asigurate

cu mijloace de mascare, schiuri şi rachete de zăpadă; armamentul şi tehnica militară se vopsesc corespunzător mediului înconjurător.

SECȚIUNEA a 2-a

Siguranța

455 Siguranța reprezintă ansamblul măsurilor şi acțiunilor de supraveghere, pază şi apărare nemijlocită a întregului dispozitiv de luptă al companiei, cît şi a fiecărui element al acestuia, în toate condițiile şi în toate acțiunile militare, executîndu-se în scopul prevenirii forțelor proprii şi zădărnicirii cercetării şi a altor acțiuni desfăşurate de către inamic.

456 În funcție de tipul acțiunilor militare siguranța poate fi: siguranța acțiunilor militare specifice luptei şi siguranța acțiunilor militare asociate luptei.

457 Siguranța acțiunilor militare specifice luptei, în funcție de eşalonul la care se desfăşoară acțiunea poate fi: siguranța nemijlocită şi siguranța de luptă.

458 În apărare, în funcție de procedeul de luptă întrebuințat, compania de infanterie îşi ia măsuri permanente pentru siguranța dispozitivului de luptă.

459 Organizarea siguranței nemijlocite. Indiferent de locul ocupat de către companie în apărarea pregătită din timp, siguranța nemijlocită este identică şi constă în măsurile luate pentru evitarea surprinderii şi a demascării intențiilor forțelor proprii, realizîndu-se prin:

a) santinele;
b) desfăşurarea acțiunilor în linişte şi mascarea luminilor;
c) evitarea deplasărilor în pozițiile de apărare.

460 Comapnia de infanterie îşi organizează în primul rînd siguranța nemijlocită; este prima activitate pe care comandantul de companie o ordonă şi se asigură continuu că ea se execută de front, de flanc şi de spate; în apărarea pregătită din timp aceasta se bazează în primul rînd pe siguranța nemijlocită a grupelor şi plutoanelor; atunci cînd există intervale şi zone ce nu pot asigura o bună observare, plutoanele pot primi misiunea de la comandantul de companie să organizeze siguranța nemijlocită prin posturi de luptă (observare) formate din 2-4 militari ce se trimit pînă la 400 m în fața punctului de sprijin; concomitent se organizează patrule între posturi, comandanții de plutoane desemnînd pozițiile ce trebuie ocupate şi itinerarele de patrulare.

461 În toate procedeele specifice apărării siguranța nemijlocită se realizează cu aceleaşi forțe şi mijloace, pe aceleaşi principii ca şi în apărarea pregătită din timp.

462 Siguranța de luptă. Misiunile siguranței de luptă pot fi: de protecție, de siguranță şi ca forță de acoperire.

În misiunea de protecție elementul de siguranță are rolul de a observa şi a raporta informații, evitînd angajarea decisivă cu inamicul şi urmăreşte: avertizarea timpurie; realizarea şi menținerea contactului cu inamicul şi raportarea despre activitatea acestuia; interceptarea, nimicirea şi respingerea subunităților de cercetare ale inamicului; realizarea hărțuirii; dirijarea forțelor ce vin în sprijinul subunității care asigură misiunea de protecție.

Prin siguranță se protejează forțele principale de focul direct şi observarea terestră, se raportează informațiile ce se obțin şi se angajează lupta pentru a cîştiga timp, urmărind: avertizarea timpurie şi asigurarea timpului şi spațiului necesare executării manevrelor de front, de flanc şi de spate a forțelor principale; atacarea şi întîrzierea acțiunii inamicului în scopul protecției forțelor principale.

Forța de acoperire acționează separat de forțele principale cu scopul de a intercepta, angaja, întîrzia şi înşela inamicul înainte ca acesta să atace forțele principale.

Forța de acoperire are valoare de grupă, pluton sau companie şi urmăreşte: contactul cu inamicul; protejarea forțelor principale de contactul cu acesta; înşelarea inamicului cu privire la valoarea, compunerea şi obiectivul forțelor principale; nimicirea elementelor de cercetare ale inamicului; crearea situațiilor pentru nimicirea inamicului.

463 Compania de infanterie poate organiza siguranța de luptă în timpul misiunii de protecție şi siguranță.

În misiuni de siguranță compania de infanterie acționează în fîşia de asigurare a brigăzii mecanizate (de tancuri) ca detaşament înaintat; distanța la care se trimite siguranța de luptă variază în funcție de teren, misiunea primită, mijloacele de întărire şi poate fi de pînă la 15 km. față de limita dinainte a apărării

464 Primind ordinul de acțiune comandantul de companie deplasează plutoanele pe aliniamentul indicat, organizează siguranța nemijlocită, recunoaşte terenul împreună cu comandanții de plutoane, recunoaşte punctul de sprijin şi dă ordinul de acțiune.

Comandantul de companie pregăteşte sistemul de foc în aşa fel încît inamicul să poată fi lovit de la o distanță cît mai mare şi să permită realizarea legăturii cu vecinii din siguranța de luptă, sau cu subunitățile care duc acțiuni de luptă pe poziția înaintată ca forță de acoperire.

Pe timpul planificării acțiunii comandantul de companie împreună cu comandanții de plutoane recunosc căile de repliere, stabilesc modul de acțiune, de rupere a luptei şi de repliere a companiei în punctul de sprijin din cadrul raionului de apărare (de dispunere) al batalionului.

465 Compania pe timpul ducerii acțiunilor de luptă începe lupta de la bătaia maximă eficace a mijloacelor de foc împotriva elementelor de cercetare şi siguranță ale inamicului, producînd pierderi, interzicînd infiltrarea acestora spre dispozitivul de luptă al forțelor principale, asigurînd astfel o dezinformare asupra caracterului acțiunilor forțelor care au trimis-o în misiune. Replierea se execută cînd forțele principale ale inamicului au fost desfăşurate în dispozitiv de luptă.

466 Pe timpul acțiunilor de luptă ofensive se iau măsuri de siguranță nemijlocită în special pentru siguranța flancurilor şi spatele dispozitivului de luptă; acestea se vor realiza pînă la nivelul grupă şi pluton prin numirea de observatori (echipe) şi mijloace de foc care să asigure legătura cu vecinii şi sprijinul de foc reciproc.

Compania de infanterie ia măsuri pentru siguranța flancurilor numind subunități de valoare grupă care să prevină un atac prin surprindere, atunci cînd pe timpul dezvoltării acțiunii în adîncimea apărării inamicului există riscul ca unul din flancuri să rămînă descoperit.

467 Siguranța acțiunilor militare asociate luptei. Principalele forme de acțiuni militare asociate luptei sunt: deplasarea, staționarea, regruparea şi înlocuirea.

Siguranța deplasării este una din condițiile esențiale care trebuie îndeplinite pentru a asigura ajungerea într-un raion ordonat, a forțelor şi mijloacelor aflate în deplasare, cu posibilități reale de a intra în luptă în mod organizat.

Siguranța deplasării se realizează în mod deosebit atunci cînd se execută o deplasare tactică, avîndu-se în vedere o posibilă acțiune inamică sau a altor forțe ostile.

Compania de infanterie poate acționa ca element de siguranță a deplasării sau staționării, conform precizărilor făcute la capitolele anterioare.

468 Siguranța de luptă se retrage numai la ordinul comandantului care a ordonat această acțiune.

Acțiunea de retragere este organizată din timp în mai multe variante posibile, stabilindu-se un cod de declanşare pentru fiecare sau creîndu-se o variantă nouă.

În principiu, sub sprijinul de foc al aruncătoarelor şi artileriei, compania rupe lupta, pe plutoane, prin surprindere, retrăgîndu-se organizat, în măsură să riposteze împotriva unui atac neaşteptat al inamicului.

Odată cu retragerea siguranței de luptă trebuie să fie evacuați toți răniții şi morții împreună cu armamentul lor.

SECȚIUNEA a 3-a
Protecția electronică

469 Protecţia electronică a companiei de infanterie se realizează prin măsuri şi activităţi pregătite şi executate într-o concepţie unitară, în toate situaţiile, pentru menţinerea capacităţii de întrebuinţare, în interesul forţelor proprii, a spectrului electromagnetic, în condiţiile executării de către inamic a acţiunilor specifice de război electronic.

Protecţia electronică este individuală, de grup sau combinată şi cuprinde: controlul electronic, asigurarea compatibilităţii electro-magnetice şi mascarea electronică.

Compania de infanterie aplică pentru asigurarea protecţiei electronice măsuri tactice, tehnice şi organizatorice.

Măsurile tactice de protecţie electronică se referă, de regulă, la: dispunerea judicioasă a mijloacelor electronice astfel încît să se evite radiaţia electromagnetică în direcţia inamicului precum şi perturbarea reciprocă între acestea; modificarea frecventă a locului de dispunere a mijloacelor electronice proprii; mascarea şi protecţia fizică a tehnicii de comunicaţii.

Măsurile tehnice de protecţie electronică sunt următoarele: utilizarea mijloacelor cu spectru distribuit; criptarea (secretizarea) mesajelor; reducerea puterii de emisie.

Măsurile organizatorice de protecţie electronică, de regulă, cuprind: interdicţia sau limitarea lucrului mijloacelor electronice în regim de emisie; securitatea comunicaţiilor şi (sau) transmiterii; controlul electronic al mijloacelor proprii; pregătirea personalului asupra cunoaşterii regulilor de exploatare a mijloacelor a, efectelor armelor bazate pe radiaţia electromagnetică (arme cu radio frecvenţă) şi a măsurilor de atenuare şi înlăturare a acestora.

Distrugerea mijloacelor electronice ale inamicului se realizează neîntrerupt, în special pe timpul incursiunilor şi raidurilor sau al altor acţiuni desfăşurate în dispozitivul inamicului, folosind eficient armamentul şi materialele din dotare.

Descoperirea (localizarea), capturarea sau după caz distrugerea mijloacelor de război electronic (simulatoare, senzori, staţii de bruiaj cu o singură întrebuinţare, iluminatoare şi telemetre laser) constituie o misiune importantă a plutonului de infanterie.

SECŢIUNEA a 4-a

Contracararea efectelor acţiunilor psihologice ale inamicului

470 Contracararea efectelor acţiunilor psihologice ale inamicului presupune măsuri, tehnici şi procedee iniţiate şi aplicate într-o concepţie unitară, în scopul de a proteja forţele proprii şi populaţia din zona acţiunilor împotriva mesajelor ostile sau de a reduce impactul acestora.

Misiunile contracarării efectelor acţiunilor psihologice ale inamicului sunt: menţinerea stabilităţii opiniilor, sentimentelor, atitudinilor şi comportamentelor militarilor şi populaţiei civile pentru a nu afecta îndeplinirea obiectivelor stabilite;

respingerea şi neutralizarea propagandei inamicului şi menținerea unui caracter predominant ofensiv-preventiv al activității proprii de contrapropagandă; consolidarea moralului, a încrederii personalului militar şi opiniei publice în puterea forțelor proprii de a învinge; subminarea imaginii favorabile, reale sau fictive promovate de propaganda inamicului despre propriul potențial; acestea se îndeplinesc prin acțiuni pregătitoare, preventive şi contraacțiuni.

Protecția psihologică a militarilor companiei de infanterie se organizează şi se desfăşoară pentru:

a) dezvoltarea rezistenței psihice a militarilor la acțiunea factorilor perturbatori ai luptei, consolidarea încrederii acestora în forțele proprii, comandanți şi armamentul din dotare;

b) prevenirea şi combaterea, în rîndul forțelor proprii, a descurajării psihomorale, a stărilor de frică, nesiguranță şi panică;

c) limitarea şi anihilarea efectelor acțiunilor de influențare duse de inamic;

d) recuperarea psihică şi refacerea moralului personalului afectat psihic;

e) diminuarea potențialului psihologic, subminarea voinței de luptă şi a capacității de rezistență ale inamicului.

471 Factorii care acționează asupra proceselor psihofizice ale militarului pe timpul desfăşurării acțiunilor militare sunt:

a) fizici: zgomote, vibrații, frigul, căldura, apa, focul, fumul, foamea, setea, lumina, întunericul, necunoscutul, înălțimea, claustrarea, liniştea, gazele toxice şi radiațiile;

b) psihosociali: pericolul morții, panica, conflictele, insuccesul, presiunea luptei, lipsa de informare, informațiile contradictorii, frica de prizonierat, incertitudinea, singurătatea.

Comandantul de companie trebuie să cunoască aceşti factori şi să acționeze ca atare pentru diminuarea efectelor acestora.

Pe timpul desfăşurării acțiunilor militare, comandantul de companie trebuie:

a) să cunoască permanent situația psihologică a acțiunii militare şi să precizeze (stabilească) posibilitățile de acțiune în acest domeniu;

b) să promoveze un climat psihosocial favorabil îndeplinirii misiunilor;

c) să organizeze şi să execute informarea oportună şi suficientă a tuturor subordonaților, inclusiv în scopul combaterii zvonurilor şi a acțiunilor de dezinformare;

d) să asigure folosirea eficientă a mijloacelor tehnice de acțiune psihologică, a materialelor şi resurselor speciale din dotare sau primite în sprijin.

SECȚIUNEA a 5-a

Mascarea

472 Mascarea se execută în scopul: camuflării dispozitivului de luptă, armamentului şi tehnicii militare; ascunderii acțiunilor de luptă; reducerii efectelor armelor nucleare, biologice şi chimice şi ale sistemelor incendiare; asigurării secretului asupra pregătirii şi ducerii acțiunilor de luptă.

Mascarea personalului şi mijloacelor constituie o obligație permanentă a comandantului de companie şi se execută pe baza dispozițiunilor eşaloanelor superioare.

473 În toate situațiile, mascarea se realizează prin:

a) pregătirea în ascuns a acțiunilor de luptă;

b) păstrarea secretului asupra concepției şi acțiunilor preconizate;

c) dispunerea dispersată a subunităților şi mijloacelor;

d) camuflarea dispozitivelor de luptă, punctelor de comandă, tehnicii militare, lucrărilor de amenajare genistică şi barajelor;

e) executarea în ascuns a manevrei de forțe şi de mijloace, a deplasărilor şi regrupărilor;

f) folosirea proprietăților naturale de mascare ale terenului, ale întunericului sau ale altor condiții de vizibilitate redusă, ale mijloacelor de mascare din înzestrare şi improvizate;

g) camuflarea personalului şi mijloacelor față de aparatura de vedere pe timp de noapte;

h) vopsirea tehnicii militare în culori adecvate mediului înconjurător;

i) aplicarea măsurilor de mascare radioelectronică, a surselor de lumină şi reducerea zgomotelor, luminilor şi deplasărilor;

j) folosirea mijloacelor fumigene din înzestrare şi improvizate.

474 Pentru executarea mascării în cadrul companiei se folosesc:

a) mijloace de mascare din înzestrare (costume de mascare de vară sau de iarnă, plase de mascare individuală, foi de cort, complete de mascare pentru armament şi tehnică, plase de mascare de diferite dimensiuni pentru tehnica militară, lucrări genistice şi mijloace fumigene);

b) mijloace de mascare din zonă (crengi de copaci, iarbă, stuf, paie, brazde, pămînt şi zăpadă) fără a schimba aspectul zonei.

Pe timpul nopții, mascarea acțiunilor de luptă se realizează prin:

a) interzicerea aprinderii focului şi a altor surse de lumină (lanterne, chibrituri, țigări);

b) camuflarea surselor de lumină ale tehnicii;

c) reducerea zgomotelor, interzicerea convorbirilor (transmiterea ordinelor şi comenzilor) cu voce tare;

d) limitarea deplasărilor şi executarea celor strict necesare în perfectă linişte.

Pentru realizarea camuflării se desfăşoară următoarele activități:

a) studierea terenului şi a vegetației existente pentru ca mascarea să nu contrasteze cu mediul, indiferent de zona în care plutonul desfăşoară acțiunile;

b) camuflarea cu brazde a poziției de tragere, precum şi a pămîntului scos din acestea împotriva observării terestre şi aeriene a inamicului;

c) folosirea de către militari a mijloacelor strict necesare; un camuflaj prea bogat sau precar ar putea atrage atenția; mijloacele improvizate (crengi, tufişuri) se vor aduce de pe o întindere cît mai mare pentru a nu demasca dispunerea militarilor;

d) camuflarea căştilor cu plase de mascare sau, cînd acestea lipsesc, cu noroi aplicat în mod neregulat;

e) înlocuirea uniformelor decolorate sau acoperirea cu noroi;

f) mascarea tenului; tenul expus va reflecta lumina atrăgînd atenția inamicului, de aceea se va folosi machiajul pentru camuflare, chiar şi la tenurile închise, deoarece şi acestea pot străluci datorită grăsimilor naturale din piele; pentru aplicarea machiajului se va aplica o combinație de două culori în forme neregulate astfel încît zonele ce pot străluci (fruntea, pomeții, nasul, urechile, bărbia) se vopsesc întunecat, zonele cu umbre (în jurul ochilor, sub nas, sub bărbie) se vopsesc în culori deschise, vopsindu-se şi zonele expuse (ceafa, urechile, antebrațele, palmele); dacă trusa de machiaj lipseşte, militarii vor folosi noroi sau cărbune.

SECȚIUNEA a 6-a
Protecția genistică

475 Protecția genistică cuprinde totalitatea măsurilor şi lucrărilor ce se execută în scopul creării condițiilor favorabile pentru luptă, executarea focului, manevrelor subunităților, precum şi pentru protecția şi mascarea personalului şi tehnicii militare împotriva armelor nucleare, biologice, chimice şi a sistemelor incendiare ale inamicului.

Protecția genistică se execută în toate formele acțiunilor de luptă desfăşurate de companie, pe baza ordinelor eşalonului superior.

476 Misiunile protecției genistice sunt:

a) cercetarea de geniu a inamicului şi terenului;

b) amenajarea genistică a poziției de apărare;

c) executarea barajelor genistice, distrugerilor, culoarelor prin baraje, trecerilor peste obstacole şi a deminării terenului;

d) asigurarea genistică a introducerii în luptă a subunităților din adîncime;

e) luarea măsurilor şi executarea lucrărilor genistice de mascare;

f) executarea lucrărilor genistice pentru lichidarea urmărilor atacului cu armele nucleare, biologice, chimice şi sistemele incendiare;

g) instalarea barajelor genistice pentru respingerea contra-atacurilor, consolidarea aliniamentelor şi obiectivelor;

h) neutralizarea şi distrugerea lucrărilor de fortificații şi a obiectivelor întărite ale inamicului;

i) neutralizarea dispozitivelor de dare a focului realizate de inamic la obiectivele pregătite pentru distrus;

j) aprovizionarea cu mine antiblindate, explozivi şi materiale de geniu.

477 Pe timpul marşului compania de infanterie realizează protecția genistică prin:

a) cercetare de geniu a terenului şi inamicului;
b) înlăturarea barajelor de pe itinerarul de deplasare;
c) asigurarea trecerilor peste cursurile de apă şi alte obstacole;
d) amenajarea raioanelor pentru halte mari, odihnă şi concentrare;
e) executarea lucrărilor pentru lichidarea urmărilor atacului cu armele nucleare, biologice, chimice şi sistemele incendiare;
f) cercetarea la minare şi deminarea itinerarului de deplasare şi raionului care va fi ocupat;
g) executarea culoarelor prin barajele inamicului.

478 Pe timpul staționării, compania de infanterie îşi asigură protecția genistică prin:

a) amenajarea raionului de staționare;
b) executarea lucrărilor de mascare;
c) instalarea barajelor pe direcțiile probabile de acțiune ale inamicului.

479 În ofensivă protecția genistică are ca scop să creeze condițiile favorabile pentru realizarea în ascuns şi la timp a dispozitivului de luptă, mărirea gradului de protecție a subunităților, ruperea apărării inamicului, dezvoltarea ofensivei, precum şi pentru ocuparea şi menținerea obiectivelor şi aliniamentelor cucerite.

480 Misiunile protecției genistice în ofensivă sunt următoarele:

a) cercetarea de geniu a inamicului şi terenului;
b) cercetarea la minare şi deminare a terenului;
c) amenajarea genistică a poziției de plecare la ofensivă;
d) executarea culoarelor prin baraje şi a trecerilor peste cursurile de apă;
e) amenajarea şi întreținerea barajelor genistice pentru respingerea contraatacurilor;
f) consolidarea aliniamentelor (obiectivelor) ocupate;
g) executarea lucrărilor genistice pentru lichidarea urmărilor atacurilor cu armele nucleare, biologice, chimice şi sistemele incendiare;

distrugerea cu explozivi a lucrărilor de apărare puternic întărite şi cucerite de inamic.

481 În apărare, protecția genistică are ca scop să contribuie la realizarea unei apărări active, ferme şi stabile şi să creeze condiții favorabile pentru: întrebuințarea cît mai eficace a armamentului; dispunerea în ascuns şi în siguranță a subunităților; protecția împotriva armelor nucleare, biologice, chimice, sistemelor incendiare, loviturilor şi focului inamicului; executarea manevrei de forțe şi mijloace.

482 În funcție de situație, în punctul de sprijin de companie se amenajează genistic:

a) punctele (punctul) de sprijin de pluton de pe limita dinainte, cu pozițiile de tragere de bază, de rezervă şi vremelnice ale mijloacelor de foc de toate categoriile din cadrul acestora;

b) punctul (punctele) de sprijin de pluton din adîncime;

c) pozițiile de tragere pentru aruncătoare;

d) aliniamentele de contraatac;

e) punctele de comandă-observare;

f) lucrări de rezervă şi false.

483 Lucrările pentru amenajarea genistică a punctului de sprijin de companie se execută concomitent într-o succesiune care să asigure în permanență companiei capacitatea de a respinge ofensiva inamicului.

Tranşeele (şanțurile de tragere) şi pozițiile de tragere se amenajează după organizarea sistemului de foc.

Ulterior se sapă şanțuri de comunicație, se definitivează pozițiile de tragere ale mijloacelor antiblindate, ale TAB sau MLI, ale aruncătoarelor (cînd sunt primite ca întărire), se amenajează aliniamentele de contraatac, se construiesc lucrări de adăpostire pentru personal, tehnică militară şi materiale, se dezvoltă sistemul de baraje şi se pregătesc obiectivele ce urmează a fi distruse, se amenajează lucrările de rezervă (vremelnice) şi false, precum şi puncte de aprovizionare cu apă.

Amenajarea genistică se execută fără întrerupere, pe tot timpul pregătirii şi ducerii luptei, respectîndu-se regulile de mascare.

SECȚIUNEA a 7-a

Protecția antiaeriană

484 Protecția antiaeriană a companiei de infanterie se desfăşoară în scopul prevenirii, acoperirii şi apărării dispozitivelor (obiectivelor) şi menținerii puterii de luptă a forțelor, apărării unor detalii de planimetrie deosebit de importante, asigurării securității în spațiul aerian în zona de responsabilitate a subunităților împotriva cercetării şi loviturilor executate din aer, precum şi pentru nimicirea mijloacelor de atac aerian al inamicului.

Protecția antiaeriană se realizează prin măsuri generale de siguranță antiaeriană, mascare, cercetare a spațiului aerian, înştiințare, dispersare şi adăpostire a forțelor şi prin combaterea mijloacelor de cercetare şi atac ale inamicului.

485 Pentru realizarea apărării antiaeriene împotriva avioanelor (elicopterelor) care acționează la înălțime mică comandantul de companie este obligat să ia următoarele măsuri:

a) să organizeze permanent cercetarea spațiului aerian în raionul de dispunere (acțiune);

b) să ordone măsuri pentru adăpostirea şi mascarea militarilor şi a tehnicii militare;

c) să precizeze modul de folosire a armamentului de infanterie individual din înzestrarea subunității, inclusiv al armamentului de pe TAB sau MLI şi să conducă executarea focului asupra țintelor aeriene care zboară la mică înălțime.

Înainte de începerea luptei, pe timpul executării marşului şi în staționare, întregul personal al companiei trebuie să fie pregătit pentru a acționa cu toate categoriile de armament din dotare.

486 Pentru ducerea luptei împotriva mijloacelor de atac aerian ale inamicului militarii sunt obligați:

a) să recunoască şi să deosebească tipurile de avioane şi elicoptere proprii de cele ale inamicului după aspectul exterior (siluetă) în zbor şi după însemnele apartenenței de stat;

b) să execute corect şi repede, la comandă sau din proprie inițiativă, foc cu armamentul din înzestrare asupra avioanelor şi elicopterelor care zboară la înălțime mică precum şi a desantului aerian al inamicului pe timpul paraşutării;

c) să folosească adăpostirile din teren şi să se mascheze cît mai bine.

487 Pentru cercetarea spațiului aerian, în cadrul fiecărui pluton, se numesc cercetaşi-observatori care au următoarele misiuni:

a) să observe neîntrerupt spațiul aerian şi să descopere apariția țintelor aeriene ale inamicului;

b) să determine timpul, direcția, înălțimea şi viteza de zbor;

c) să determine după auz, noaptea sau în alte condiții de vizibilitate redusă (ceață, nori denşi şi cu plafon jos) poziția avioanelor şi a elicopterelor;

d) să raporteze comandantului datele observării şi alte evenimente importante ce se petrec în spațiul aerian stabilit (alarmă aeriană la subunitățile vecine, desant aerian la diferite înălțimi, avion al inamicului care nu intră în bătaia armamentului).

488 Cercetaşii observatori se instalează în apropierea comandanților de plutoane şi trebuie să fie astfel amplasați astfel încît să aibă cîmp de vedere circular cît mai mare (fără acoperiri pe direcția probabilă de apropiere a inamicului aerian).

Militarii care îndeplinesc misiuni ca cercetaşi - observatori, de regulă, nu vor primi alte misiuni care ar îngreuna executarea de către aceştia a cercetării spațiului aerian şi se schimbă după 1-2 ore de serviciu.

Spațiul aerian se cercetează permanent, de la dreapta către stînga şi de jos în sus.

Pe timpul marşului, spațiul aerian se cercetează circular de către cercetaşi-observatori numiți în acest scop, instalați în fiecare autovehicul.

Cercetaşul-observator are în dotarea sa binoclu, busolă, ceas, ochelari de soare, mijloace de semnalizare optice şi acustice (steguleţe, fluier şi pistol de semnalizare).

Activitatea cercetaşului-observator se desfăşoară în ordinea: observarea spaţiului aerian; descoperirea ţintei aeriene; alarmarea subunităţii.

Procedeele folosite pentru indicarea ţintelor aeriene se vor stabili de către comandantul care a numit cercetaşul-observator, folosindu-se în acest scop indicatoarele de pe cadranul busolei.

Identificarea avionului, elicopterului inamic trebuie să se facă la distanţa maximă posibilă, pentru a lăsa timp trăgătorilor în vederea pregătirii şi deschiderii focului.

Avioanele şi elicopterele inamicului se identifică prin: direcţia de atac, deschiderea focului asupra subunităţii proprii sau vecine, paraşutarea sau debarcarea desantului aerian, silueta şi însemnele apartenenţei de stat de pe fuzelaj, planuri şi ampenaj.

Alarma trebuie să fie astfel dată încît să fie auzită de toţi militarii din subunitatea respectivă; cînd cercetaşul-observator se găseşte la o distanţă mai mare faţă de subunitate, semnalul de alarmă se transmite din om în om.

SECŢIUNEA a 8-a
Apărarea nucleară, biologică şi chimică

489 Apărarea nucleară, biologică şi chimică a companiei de infanterie se realizează în scopul: prevenirii şi protejării forţelor proprii şi a elementelor de dispozitiv împotriva efectelor loviturilor executate de către inamic cu armele nucleare, biologice şi chimice; evitării, reducerii, evaluării şi înlăturării urmărilor distructive sau ale acţiunii în condiţiile folosirii acestora (inclusiv cele cauzate de emisiile altele decît atacul).

Apărarea nucleară, biologică şi chimică se realizează prin: evaluarea posibilităţilor şi cunoaşterea intenţiilor inamicului privind întrebuinţarea armelor nucleare, biologice şi chimice; determinarea efectelor şi a urmărilor în cazul folosirii acestora; stabilirea măsurilor de protecţie specifice; executarea decontaminării forţelor şi a terenului.

490 Misiunile apărării nucleare, biologice şi chimice, la care participă sau pe care le execută compania de infanterie sunt:

a) electromagnetic. descoperirea la timp a pregătirii inamicului pentru întrebuinţarea armelor nucleare, biologice, chimice şi a sistemelor incendiare şi prevenirea subunităţilor despre pericolul atacului cu acestea;

b) protecţia nemijlocită a subunităţilor împotriva armelor nucleare, biologice, chimice şi a sistemelor incendiare;

c) determinarea efectului atacului cu armele nucleare, biologice, chimice şi înştiinţarea personalului despre contaminarea radioactivă, chimică şi biologică;

d) lichidarea urmărilor atacului cu armele nucleare, biologice, chimice şi sistemele incendiare;

e) protecţia mijloacelor de comunicaţii împotriva impulsului

Asigurarea cu tehnică, aparatură şi mijloace de protecţie împotriva efectelor armelor nucleare, biologice şi chimice a companiei de infanterie se realizează de către eşalonul superior.

491 Concomitent cu îndeplinirea misiunilor de luptă, compania de infanterie, trebuie să ia măsuri pentru descoperirea la timp a pregătirii inamicului pentru întrebuinţarea armelor nucleare, biologice, chimice şi a sistemelor incendiare. Pe baza datelor şi informaţiilor obţinute comandantul ia măsuri pentru prevenirea subunităţilor, precum şi pentru participarea la lovirea (distrugerea) mijloacelor de atac şi a depozitelor de muniţie nucleară şi chimică descoperite.

492 Protecţia nemijlocită a companiei de infanterie se asigură prin:

a) dispersare şi mascare;

b) folosirea mijloacelor de protecţie individuală şi colectivă, a antidoturilor şi substanţelor radioprotectoare;

c) folosirea proprietăţilor de protecţie ale terenului, tehnicii militare, construcţiilor şi altor elemente existente în zonă;

d) amenajarea lucrărilor genistice pentru protecţia împotriva armelor nucleare, biologice, chimice şi a sistemelor incendiare (porţiuni de tranşee acoperite, adăpostiri sub parapet, nişe, adăposturi cu instalaţii de filtroventilaţie);

e) protecţia tehnicii militare şi aparaturii speciale;

f) protecţia personalului în cazul acţiunii îndelungate în raioanele contaminate şi reducerea timpului de expunere;

g) folosirea celor mai indicate procedee de trecere prin zonele (raioanele) contaminate şi cu distrugeri sau ocolirea acestora;

h) executarea măsurilor sanitaro-igienice şi profilactice speciale.

Dispersarea şi mascarea se execută în scopul de a reduce cît mai mult pierderile în personal şi tehnică şi trebuie executate astfel încît să influenţeze pozitiv conducerea focului şi cooperarea.

493 Mijloacele de protecţie individuală se folosesc la ordinul comandanţilor şi din proprie iniţiativă de către fiecare luptător, la primirea semnalului de înştiinţare despre contaminarea radioactivă, chimică şi biologică sau cînd se constată existenţa contaminării în raionul de acţiune (dispunere).

Mijloacele de protecţie individuală se scot la ordinul comandanţilor şi numai după ce s-a stabilit, cu ajutorul aparatelor- lipsa pericolului de contaminare radioactivă şi chimică, iar după indicii exterioare- lipsa pericolului de contaminare biologică.

494 Trecerea zonelor (raioanelor) contaminate radioactiv se execută pe mijloace de transport proprii şi se poate realiza prin traversarea rapidă fără a aştepta scăderea nivelului de radiaţie sau prin ocolirea raioanelor cu niveluri mari de radiaţie; traversarea lor după scăderea nivelurilor mari de radiaţie se execută în cazul cînd ocolirea acestora necesită un timp îndelungat.

Raioanele de teren contaminate chimic şi biologic, de regulă, se ocolesc; cînd ocolirea nu este posibilă, traversarea lor se execută pe itinerarele cele mai scurte, folosindu-se mijloacele de protecţie individuală.

495 Măsurile sanitaro-igienice şi profilactice speciale constau în: respectarea strictă a regulilor de igienă personală şi de folosire a alimentelor şi apei potabile; decontaminarea tehnicii şi lucrărilor de apărare; menţinerea stării sanitare corespunzătoare în raioanele de dispunere; izolarea, evacuarea şi dispunerea în carantină a bolnavilor.

Decontaminarea iniţială se execută de către fiecare militar cu mijloacele din înzestrare şi cele din zonă, fără a întrerupe îndeplinirea misiunii de luptă.

Decontaminarea totală se execută în afara raioanelor contaminate, de regulă, la ordinul eşalonului superior, după îndeplinirea misiunii de luptă, prin folosirea mijloacelor din înzestrare, a celor existente în zonă, precum şi cu sprijinul subunităţilor specializate.

SECŢIUNEA a 9-a
Protecţia împotriva sistemelor incendiare

496 Protecţia împotriva sistemelor incendiare se execută de către compania de infanterie folosind forţele şi mijloacele din înzestrare, precum şi pe cele din zona de responsabilitate pentru: apărarea împotriva efectelor armelor şi muniţiilor incendiare; evitarea, controlul, evaluarea, limitarea şi înlăturarea efectelor incendiilor în dispozitivele forţelor proprii; ieşirea din raioanele în care se produc incendii masive.

Pregătirea şi desfăşurarea acţiunilor de protecţie împotriva sistemelor incendiare constă în: descoperirea pregătirii inamicului pentru întrebuinţarea sistemelor incendiare; prevenirea despre pericolul întrebuinţării de către inamic a sistemelor incendiare; protecţia nemijlocită a forţelor şi elementelor de dispozitiv împotriva efectelor întrebuinţării sistemelor incendiare; stabilirea caracterului şi volumului lucrărilor de limitare şi înlăturare a urmărilor atacului cu arme şi muniţii incendiare, în funcţie de natura incendiilor, precum şi de forţele şi mijloacele avute la dispoziţie; limitarea şi înlăturarea urmărilor atacului cu sisteme incendiare.

SECŢIUNEA a 10-a
Protecţia informaţiilor

497 Protecția informațiilor cuprinde ansamblul măsurilor şi acțiunilor organizatorice, informaționale şi tehnice luate şi executate în scopul: respectării regulilor de lucru în elaborarea şi exploatarea documentelor, tehnicii şi materialelor de conducere în secret; păstrării secretului asupra acțiunilor care se pregătesc sau sunt în curs de desfăşurare, prin accesul limitat, autorizat şi ierarhizat la date şi informații; controlul informațiilor destinate publicului; protecției fizice şi criptografice a informațiilor care se transmit; disimulării informaționale împotriva cercetării inamicului; penetrării documentelor, materialelor, cifrurilor şi codurilor inamicului.

498 Conducerea în secret a companiei cuprinde totalitatea măsurilor şi activităților care se organizează în scopul păstrării secretului asupra pregătirii şi ducerii acțiunilor de luptă şi se realizează prin:

a) limitarea numărului de persoane care cunosc conținutul documentelor de luptă;

b) transmiterea misiunilor la subordonați numai în părțile ce-i privesc;

c) respectarea regulilor de întocmire, mînuire şi păstrare a documentelor de luptă şi a codurilor;

d) cifrarea documentelor;

e) întrebuințarea aparaturii de secretizare, a tabelelor de convorbiri, indicative şi semnale, a hărților codificate pentru efectuarea comunicărilor prin mijloace de transmisiuni;

f) educarea întregului personal în spiritul păstrării secretului convorbirilor prin mijloacele de transmisiuni.

SECȚIUNEA a 11-a
Protecția medicală

499 Protecția medicală se pregăteşte şi se desfăşoară în scopul: păstrării sănătății personalului; prevenirii apariției şi răspîndirii bolilor; acordării ajutorului medical; evacuării, spitalizării, tratamentului şi recuperării răniților şi bolnavilor; protecția personalului împotriva efectelor atacurilor nucleare, biologice şi chimice, a efectelor debitelor mici ale dozelor absorbite şi a substanțelor chimice, toxice şi toxinelor biologice industriale.

500 Comandantul de companie răspunde pentru starea sănătății şi capacității de luptă a militarilor din subordine.

El este obligat:

a) să verifice dacă toți militarii au primit în totalitate materialele sanitare pentru autoajutor şi dacă aceştia cunosc modul cum se acordă primul ajutor;

b) să indice militarilor locul de dispunere a punctului de adunare răniți al companiei;

c) să organizeze acordarea ajutorului răniţilor şi bolnavilor pe cîmpul de luptă;
d) să urmărească respectarea de către întregul efectiv de militari a regulilor de igienă personală;
e) să interzică folosirea de către militari a apei din surse neavizate de serviciul medical;
f) să ia măsuri pentru ca răniţii sau bolnavii să nu fie capturaţi de inamic;
g) să urmărească respectarea măsurilor de siguranță pe timpul executării decontaminării;
h) să ia măsuri pentru prevenirea îmbolnăvirilor şi a degerăturilor.

501 Răniţii şi bolnavii din cîmpul de luptă se strîng pe companie la punctul de adunare răniţi, cu forţele şi mijloacele acesteia şi cele primite de la eşalonul superior; aceştia se evacuează împreună cu armamentul individual, masca contra gazelor şi lopata mică; în funcţie de destinaţie şi caracteristicile terenului, răniţii şi bolnavii se pot evacua de la companie direct la punctul medical al batalionului.

Răniţilor şi bolnavilor li se acordă primul ajutor şi ulterior îngrijirile de specialitate necesare; primul ajutor se acordă de către militari şi sanitarul companiei pe locul unde au fost răniţi, în adăposturile sau adăpostirile cele mai apropiate; fiecare militar este obligat să cunoască modalităţile de acordare a primului ajutor; în cadrul acestui ajutor se folosesc pachetul cu pansamentul individual, pachetul de decontaminare iniţială, trusele medicale aflate în autovehicule precum şi materialele sanitare şi medicamentele din genţile personalului sanitar; după acordarea ajutorului medical, răniţii uşor, apţi pentru luptă se înapoiază în subunităţile din care fac parte.

502 Echipa medicală dată în întărire companiei de infanterie asigură acordarea primului ajutor şi evacuarea răniţilor.

Echipa acordă primul ajutor în cazul rănirilor uşoare, afecţiunilor şi tratament medical de urgenţă pentru stabilizarea răniţilor grav în vederea transportării acestora la punctul medical batalionar.

Medicul batalionului instruieşte şi sprijină echipele medicale pentru desfăşurarea activităţii de menţinere a sănătăţii personalului subunităţii; echipa medicală este subordonată plutonierului companiei.

În cazul în care survin răniri se acordă primul ajutor de către echipa medicală şi de îndată ce este posibil se transportă rănitul înapoia unei adăpostiri.

Dacă există, mai mulţi răniţi într-un pluton, aceştia sunt centralizaţi pentru facilitarea tratamentului şi a evacuării; prin grija plutonierului companiei este înaintată cererea de evacuare medicală către eşalonul superior şi cu ambulanţa de la punctul medical batalionar răniţii sunt evacuaţi; răniţii uşor pot fi evacuaţi cu orice vehicul aflat la dispoziţie.

503 În condițiile întrebuințării armelor nucleare, biologice, chimice şi a sistemelor incendiare, protecția medicală prezintă particularități determinate de felul îmbolnăvirilor, rănilor sau intoxicațiilor (boala de iradiere, arsuri, intoxicații specifice S.T.L., boli provocate de agenți patogeni) precum şi de numărul mare de răniți şi bolnavi care apar în focare. Pentru lichidarea urmărilor atacului biologic se iau măsuri de izolare şi evacuare a bolnavilor şi suspecților de boli contagioase, de depistare a contactelor şi izolare a acestora, precum şi de recoltare a probelor de sol, aer, apă sau vectori în vederea precizării agentului patogen

SECȚIUNEA a 12-a

Protecția mediului

504 Protecția mediului cuprinde ansamblul de măsuri şi acțiuni ce se desfăşoară pentru păstrarea echilibrului ecologic, prevenirea şi combaterea poluării, menținerea şi ameliorarea factorilor naturali de mediu din zonele de desfăşurare a acțiunilor militare.

505 Pe timpul pregătirii şi ducerii acțiunilor militare, se iau măsuri de protecție a mediului pentru:

a) protejarea vegetației sălbatice (flori, puieți, vegetație lemnoasă) de acțiunea distructivă a personalului şi tehnicii;

b) evitarea tăierii crengilor, copacilor, precum şi a distrugerii mugurilor, în scopul utilizării lor pentru mascarea forțelor;

c) recuperarea în totalitate a deşeurilor.

Protejarea apelor se realizează prin:

a) interzicerea, în toate situațiile, a deversării ori împrăştierii substanțelor chimice periculoase, produselor petroliere sau toxice în apele de suprafață;

b) evitarea spălării autovehiculelor, blindatelor, recipientelor sau vaselor contaminate cu produse chimice, petroliere sau toxice în apele de suprafață; această activitate se execută în locuri special amenajate;

c) oprirea oricăror scăpări sau scurgeri de substanțe poluante şi curățarea zonei afectate prin decontaminare mecanică;

d) evitarea traversării cu tehnica a rîurilor, lagunelor, şanțurilor sau canalelor cu apă dacă nu este absolut necesar;

e) protejarea în mod deosebit a surselor, rezervoarelor şi conductelor de apă potabilă;

f) prevenirea infiltrării apelor reziduale în apele subterane;

g) stabilirea distanței adecvate de protecție între sursele de apă şi locul de dispunere al taberei sau raionului de staționare a subunității;

h) interzicerea depozitării în albii sau pe malurile cursurilor de apă, ale lacurilor, pe plaje şi pe faleze, baraje, diguri sau în zonele de protecție ale acestora, a materialelor şi deşeurilor de orice natură.

Protejarea solului se realizează prin:

a) deplasarea forțelor pe potecile, drumurile şi şoselele existente, evitîndu-se efectuarea de noi trasee;
b) evitarea deplasărilor de forțe sau mijloace de transport pe vreme umedă;
c) evitarea efectuării de lucrări genistice în zonele de importanță istorică, arheologică sau în rezervații naturale;
d) evaluarea impactului asupra mediului înainte de începerea lucrărilor de amenajări specifice.

Protejarea atmosferei se realizează prin:
a) reducerea emisiilor mijloacelor de transport, de propulsie şi a generatoarelor electrice;
b) limitarea funcționării în staționare a autovehiculelor, blindatelor şi tehnicii din dotare în scopul reducerii emisiilor de gaze în atmosferă;
c) evitarea arderii miriştilor, stufărişurilor sau a deşeurilor menajere şi a deşeurilor rezultate în urma desfăşurării acțiunilor de luptă.

SECȚIUNEA a 13-a
Protecția muncii

506 Protecția muncii se realizează pentru asigurarea integrității personalului participant la acțiune, prin diminuarea riscurilor de accidentare şi îmbolnăvirii profesionale.

Protecția muncii se desfăşoară continuu şi sistematic sub conducerea comandanților şi a persoanelor investite cu atribuții în acest domeniu şi este organizată pe baza factorilor de risc, de accidentare şi (sau) de îmbolnăvire profesională care decurg din elementele sistemului de muncă proprii fiecărei componente a acestuia (executant – sarcină de muncă – echipamente tehnice – mediu de muncă).

SECȚIUNEA a 14-a
Activitatea de informare şi relații publice

507 Activitatea de informare şi relații publice se desfăşoară continuu şi sistematic pentru asigurarea şi menținerea unor raporturi favorabile în interiorul companiei de infanterie, cît şi între aceasta şi administrația (serviciile) publice, în folosul acțiunii, precum şi pentru informarea personalului asupra acestora.

Activitatea de informare şi relații publice, la nivelul companiei, se realizează prin: crearea şi menținerea unei imagini favorabile forțelor proprii; informarea corectă asupra misiunilor subunităților, deciziilor politice şi administrative referitoare la armată şi la problemele de interes pentru acțiunea ce se desfăşoară; creşterea responsabilității pentru îndeplinirea misiunilor; formarea şi dezvoltarea conştiinței civice; realizarea unei comunicări biunivoce permanente şi reciproc avantajoase între armată şi societatea civilă.

SECȚIUNEA a 15-a
Asigurarea topogeodezică

508 Asigurarea topogeodezică se execută în scopul procurării, prelucrării şi transmiterii în timp a datelor şi documentelor topogeodezice necesare pregătirii şi desfăşurării acțiunilor.

Asigurarea topogeodezică se realizează de către forțele specializate prin: cercetarea topogeodezică, actualizarea documentelor specifice, asigurarea cu date, documente şi fotodocumente, tehnică şi materiale topogeodezice.

Compania de infanterie beneficiază de datele, materialele şi documentele topogeodezice necesare pregătirii şi desfăşurării luptei de către acesta.

SECȚIUNEA a 16-a
Asigurarea hidrometeorologică

509 Asigurarea hidrometeorologică se desfăşoară pentru obținerea, determinarea şi analizarea datelor şi informațiilor referitoare la situația hidrologică şi meteorologică, prognoza hidrometeorologică, fenomenele periculoase sau cu caracter calamitar, influența fenomenelor hidrometeorologice asupra acțiunilor, precum şi stabilirea măsurilor de protecție a plutonului de infanterie pentru pregătirea şi desfăşurarea acțiunilor proprii.

Compania utilizează datele şi informațiile furnizate de către forțele specializate în asigurarea hidrometeorologică pe toată perioada pregătirii şi desfăşurării luptei.

SECȚIUNEA a 17-a
Asigurarea cu resurse umane

510 Asigurarea cu resurse umane se desfăşoară pentru completarea necesarului de personal al companiei de infanterie ca urmare a pierderilor suferite în timpul acțiunilor desfăşurate sau a deficitelor apărute din alte cauze (înființarea de noi subunități).

Asigurarea cu resurse umane presupune urmărirea, centralizarea şi analiza datelor privind pierderile şi nivelul încadrării cu personal, elaborarea şi transmiterea cererilor de completare, primirea, repartiția şi încadrarea personalului destinat pentru completări.

SECȚIUNEA a 18-a
Evitarea fratricidului

511 Evitarea fratricidului cuprinde ansamblul măsurilor şi acţiunilor stabilite şi desfăşurate pentru evitarea uciderii sau rănirii personalului subordonat (aliat) şi a distrugerii materialelor şi tehnicii din dotarea acestuia de către forţele proprii. Aceasta se obţine prin cunoaşterea permanentă a situaţiei şi a acţiunilor forţelor proprii, ale eşalonului superior şi ale vecinilor, precum şi printr-o conducere şi cooperare neîntrerupte.

512 Pentru evitarea fratricidului în apărare, comandantul de companie ia următoarele măsuri :

a) respectarea principiilor tragerilor prin intervale şi pe deasupra forţelor proprii;

b) coordonarea misiunilor de sprijin executate de către subunităţile de artilerie;

c) stabilirea şi cunoaşterea semnalelor de recunoaştere între forţele proprii şi elicopterele de asalt care sprijină acţiunile companiei, a vecinilor şi a subunităţilor cu care se cooperează;

d) cunoaşterea indicilor de recunoaştere şi a itinerarelor de deplasare a elementelor de cercetare proprii, atît pe timp de zi cît şi pe timp de noapte şi în alte condiţii de vizibilitate redusă.

Pentru evitarea fratricidului, în ofensivă, comandantul de companie ia următoarele măsuri:

a) stabilirea aliniamentelor de încetare a focului şi respectarea întocmai a acestora;

b) respectarea principiilor tragerilor prin intervale şi pe deasupra forţelor proprii;

c) cunoaşterea de către întregul personal a locului culoarului din barajul de mine al inamicului;

d) stabilirea şi cunoaşterea semnelor şi semnalelor de recunoaştere a elicopterelor de asalt care sprijină acţiunile companiei, a vecinilor şi a subunităţilor cu care se cooperează;

e) coordonarea misiunilor de sprijin executate de către subunităţile de artilerie.

SECŢIUNEA a 19-a
Asistenţa juridică

513 Asistenţa juridică asigură respectarea în acţiunile de luptă a cerinţelor legilor ţării, regulamentelor militare şi ale dreptului internaţional umanitar aplicabil în conflictele armate; aceasta trebuie să realizeze concordanţa dintre cerinţele militare şi restricţiile impuse, îndeplinirea misiunilor fără încălcarea normelor de drept, limitarea pierderilor colaterale în raport cu aşteptările, discriminarea în selectarea obiectivelor şi proporţionalitatea între mijloacele şi metodele folosite în raport cu necesităţile militare.

Prin asistenţa juridică se amplifică demnitatea, onoarea şi prestigiul moral ale personalului companiei, implicit victoria acestuia, prin eliminarea crimelor, distrugerilor şi suferinţelor inutile.

SECȚIUNEA a 20-a
Asistența religioasă

514 Asistența religioasă se execută în scopul cultivării valorilor religios-morale, patriotice, etice şi civice în vederea realizării şi menținerii unui nivel ridicat al moralului întregului personal al companiei.

Asistența religioasă se realizează prin pastorație individuală adecvată, predică şi slujbe religioase în vederea îmbărbătării militarilor, fortificării voinței, curajului, sentimentului patriotic şi întăririi credinței acestora.

CAPITOLUL XI
Rapoarte, ordine, planuri şi scheme.

SECȚIUNEA 1
Raport standard MPE (Muniție, Pierderi, Echipament)

516 Locțiitorul comandantului de companie ordonă comandanților de plutoane prezentarea **raportului standard MPE** la sfîrşitul fiecărei etape de luptă în scopul cunoaşterii stării reale în care se găseşte compania după îndeplinirea misiunii respective, precum şi pentru stabilirea măsurilor necesare ce se impun în vederea reorganizării şi continuării acțiunilor de luptă.

Raportul standard MPE cuprinde informații despre:

a) muniție (cantitatea rămasă);
b) pierderi sau răniți;
c) echipament (gradul de operativitate).

Toate aceste informații se vor transmite în procente folosind următorul cod de cuvinte – culori:

a) verde – între 80-100% ;
b) galben – între 60-80% ;
c) roşu – între 40-60% ;
d) negru – sub 40% .

Locțiitorul comandantului de companie centralizează aceste informații şi ordonă redistribuirea în cadrul companiei a muniției şi materialelor în vederea executării următoarei etape de luptă; raportează comandantului de companie, utilizînd aceeaşi formă de raport.

Exemplu: "Plutonul1 : galben – verde – verde."
"Plutonul 2 : roşu – galben – verde."
"Plutonul 3 : roşu – galben – galben."
"Plutonul Ar.: galben – verde – verde."
"Plutonul A.Bl.: roşu – galben – verde"
"Grupa Lun. : galben – verde – verde"
"Compania 1: roşu – galben – verde."

SECȚIUNEA a 2-a
Factorii MITF – T (Planul preliminar)

517 Ca bază a estimării sale, comandantul companiei foloseşte **factorii MITF-T** (*misiune, inamic, teren, forțe disponibile, timp la dispozție*); aceşti factori constituie elementele **planului preliminar**.

Misiunea. Comandantul de companie primeşte misiunea de la comandantul de batalion, o analizează ținînd cont de intenția comandantului său de batalion, cu două nivele mai sus şi deduce sarcinile esențiale pe care compania trebuie să le îndeplinească în scopul executării misiunii.

Inamicul. Comandantul companiei identifică tipul, mărimea, organizarea şi dispunerea, modul probabil de acțiune, echipamentul, principalele amenințări ale inamicului ce vizează îndeplinirea misiunii de către companie şi părțile cele mai vulnerabile ale acestuia.

Terenul. Comandantul companiei are în vedere modul cum terenul şi condițiile de stare a vremii influențează acțiunile inamicului şi ale forțelor proprii, folosind linia de ghidare de mai jos (OAOPD):

a) ***observarea şi posibilitățile (cîmpurile) de foc -*** comandantul de companie stabileşte posibilitățile de executare a observării, funcție de terenul din zona sa de acțiune; analizează posibilitățile de foc ale inamicului funcție de caracteristicilor armamentului de care acesta dispune (distanța de tragere maximă eficace, distanța focului razant, distanța de armare şi durata de traiect);

b) ***acoperirea şi mascarea -*** comandantul de companie indentifică posibilitățile de acoperire şi mascare ale terenului împotriva focului direct şi a celui din poziții de tragere acoperite executate de către inamic şi față de observarea terestră şi aeriană a acestuia;

c) ***obstacolele -*** pentru executarea atacului, comandantul de companie ia în considerare restricțiile în executarea manevrei impuse de teren; la organizarea apărării el planifică dispunerea obstacolelor în teren pentru a fragmenta, a întoarce, a fixa sau a bloca forțele inamicului şi a-şi proteja compania față de atacul declanşat de către acesta;

d) ***punctele cheie ale terenului*** - reprezintă locurile sau zonele a căror ocupare sau menținere asigură un avantaj important pentru combatanți; comandantul de companie are în vedere punctele cheie ale terenului în stabilirea obiectivului şi a direcției de atac-în ofensivă, respectiv, a locului punctului de sprijin - în apărare;

e) ***direcțiile (căile) de apropriere -*** reprezintă o rută aeriană sau terestră, cu o mărime dată, pe care forța care atacă, se deplasează în dispozitiv de marş, către obiectivele sale sau către un punct cheie din teren; în ofensivă, comandantul de companie identifică direcția de apropriere care îi asigură protecție maximă şi îl plasează în punctul cel mai vulnerabil al inamicului; în apărare, comandantul de companie amplasează armamentul principal, de-a lungul căilor de apropiere cele mai probabile a fi folosite de către inamic;

f) ***vremea -*** în evaluarea efectelor vremii comandantul de companie are în vedere, în principal, vizibilitatea şi practicabilitatea terenului.

Forțele disponibile. Comandantul de companie evaluează puterea de lupă a subunității (inclusiv caracteristicile armamentului), a forțelor date în întărire (sprijin) şi stabileşte misiunile plutoanelor (grupei).

Timpul la dispoziție. Comandantul reface calcului timpului avînd în vedere planul preliminar şi orice schimbare de situație.

SECȚIUNEA a 3-a
Ordinul preliminar (de avertizare)

518 Ordinul preliminar (de avertizare) este folosit de către comandantul de companie pentru a-şi informa subordonații despre trecerea la îndeplinirea unei noi misiuni de luptă.

Scopul ordinului preliminar este de a sprijini subordonații în declanşarea şi desfăşurarea activităților de pregătire a execuției noii misiuni, avertizîndu-i şi oferindu-le maximum de informații şi detalii disponibile privind viitoarele acțiuni de luptă, mărindu-le astfel timpul de pregătire.

519 Ordinul preliminar se întocmeşte în scris şi se transmite de regulă verbal; se elaborează şi se întocmeşte imediat după primirea şi analiza ordinului preliminar (ordinului de acțiune, atunci cînd nu s-a primit ordin preliminar) transmis de eşalonul superior.

520 Pentru a avea garanția că subordonații vor primi în timp util notificările privind acțiunile de luptă iminente, elaborarea ordinului preliminar nu trebuie să fie întîrziată de lipsa unor informații detaliate; el trebuie emis cît mai repede posibil, urmînd ca detaliile semnificative să fie transmise prin ordine suplimentare sau prin ordinul de acțiune.

Un ordin preliminar bine elaborat măreşte cuantumul de timp pentru planificare, la dispoziția comandanților de plutoane şi permite forțelor să se pregătească pentru misiunea următoare, în cel mai scurt timp posibil.

521 După primirea ordinului preliminar de la comandantul de batalion, comandantul de companie trebuie să-şi elaboreze propriul ordin preliminar pe care să - l transmită subordonaților.

522 Formatul ordinului preliminar depinde de cantitatea informațiilor şi detaliilor avute la dispoziție privind misiunea; indiferent de situație, ordinul preliminar trebuie să fie concis şi să cuprindă informații referitoare la:

a) descrierea pe scurt a situației;
b) misiunea companiei;
c) data la care se prevede trecerea la îndeplinirea noii misiuni;
d) data şi ora la care se prevede cel mai devreme începerea deplasării;
e) instrucțiuni de coordonare (orice altă informație disponibilă);
f) data, ora şi locul în care se va transmite ordinul de acțiune.

523 Un exemplu de **ordin preliminar,** este prezentat în continuare.

Nesecret
Ex.nr.1
Cp.2 I.Mo
P.C. cota 168,5
28 07.30 FEB 08

ORDINUL PRELIMINAR nr.1

Referințe:
Ordinul de luptă a comandantului Bg.1I.Mo nr. 2;
Harta 1: 25 000 ediția 1996, Î-41-84-D-c;
Timp folosit: ora locală (G.M.T.+2h).
Organizarea pentru misiune: B.2I.Mo (Cp.1I.Mo, Cp.2I.Mo Cp.3I.Mo, Bt.Ar.120, Pl.Cc, Pl.A.Tc., Pl.Ge., Pl.Trs., Pl.Log.).

1. SITUAȚIA

a) Inamic

Inamicul aerian:

Aviația inamicului probabil va acționa pe direcția Tudorov, Antoni cu misiunea de a lovi principalele obiective ale apărării noastre, elemente de infrastructură, coloane în deplasare, formațiuni de logistică ş.a.. Aviația va acționa în formațini de 2-3 avioane la înălțimi medii şi joase, folosind la maximum terenul din zonă. Pe timpul acțiunilor de luptă inamicul va folosi pe larg elicopterele de luptă, care vor acționa în formațiuni a cîte 2-3 elicoptere în scopul lovirii obiectelor blindate în punctele de sprijin şi pe timpul contraatacului.

Inamicul terestru:

B1I.. îşi va regrupa forțele şi în dimineața zilei de 2.03.2008, va trece probabil la ofensivă din contact, de pe aliniamentul localitatea 700 m nord –est cota 157.0 (47 88), marginea de nord pădurea (45 83) cu direcția loviturii principale localitatea Tudorov, localitatea Antoni cu misiunea de a nimici forțele noastre în raionul cu centrul localitatea Antoni şi către 12.00 01.03.2008 va încerca să cucerească aliniamentul marginea de nord Floreşti , 2.km.nord - vest Antoni, ulterior va întroduce în luptă rezervele de brigadă încercînd să dezvolte ofensiva. Pe timpul ofensivei probabil va adopta următorul dispozitiv de luptă: eşalonul I- *B.13I.*, *B.19I.*, *B.11I.* şi eşalonul II.- *B.9Tc*.

b) Forțele proprii

B.1I.Mo va trece începînd cu data de 02.03.2008 la apărare din contact cu inamicul în scopul de a reține ofensiva inamicului , de ai produce pierderi maximale , de al reține pe un aliniament favorabil şi ulterior începînd cu 07.03.2008 va asigura trecerea la cotraofensivă cu forțele nou formate, pentru nimicirea inamicul pe teritoriul național şi restabilirea către 16.03.2008 a frontierei de stat.

2. MISIUNEA

Cp2 I.Mo trece la apărare din contact cu inamicul, începînd cu 11.30 02.03.2008 în fişia inclusiv cota 157.0 (47 88), exclusiv cota 100,2 (49 87), inclusiv cota 152.3(51 86), inclusiv marginea de vest livada (47 81), în interzicerii ofensivei inamicului pe direcţia Tudorov, Sadiş.

3. EXECUŢIA

Intenţia comandantului:

Intenţionez:

- să rup lupta, să retrag forţele şi ocup un aliniament favorabil;
- să organizez cercetarea;
- să organizarea apărarea antiaerienă;
- să formez dispozitivul de apărare;
- să organizez sistemul de foc;
- să amenajez genistic noul raion de apărare;
- să resping ofensiva inamicului;
- să opresc inamicul în faţa LDA;
- să executarea contraatacuri pentru nimicirea inamicului pătruns în apărare;
- să sprijin contraatacului eşalonului superior;

Starea finală: inamicul orpit în faţa limitei dinainte a apărării.

a. Concepţia operaţiilor - omis

b. Sarcini subunităţilor luptătoare.

(1) Pl.1I.Mo - comandant lt. ....

- se pregăteşte pentru trecerea la apărare din contact cu inamicul.

(2) Pl.2I.Mo- comandant lt. ....

- se pregăteşte pentru trecerea la apărare din contact cu inamicul.

(3) Pl.3I.Mo - comandant lt. ....

- se pregăteşte pentru trecerea la apărare din contact cu inamicul.

c) Sarcini subunităţilor sprijin de luptă

(1) Pl.Ar.Mn – comandant căpitan.................

- se pregăteşte pentru trecerea la apărare din contact cu inamicul.

(2) Pl.A.Tc. – comandant locotenent ....

- se pregăteşte pentru trecerea la apărare din contact cu inamicul.

d. Instrucţiuni de coordonare.

(1) Să se prezinte către 28 09.30 FEB 08 la punctul de comandă a companiei pentru aducerea la cunoştinţă a ordinului de luptă

4. SPRIJINUL LOGISTIC - omis

5. CONDUCEREA SI COMUNICATIILE - omis

Comandantul companiei 2 Infanterie Motorizată
Maior V.Şram

SECȚIUNEA a 4-a
Planul de acțiune (Ordinul de acțiune)

524 Scopul unui plan de acțiune (ordin de acțiune) este de a asigura comandanților subordonați elementele esențiale ale primului plan de acțiune şi - atunci cînd este necesar – modul de îndeplinire a misiunilor; aceste elemente sunt: situația, misiunea, concepția acțiunilor de luptă, intenția comandantului, schema de manevră şi efortul principal, misiunile (sarcinile) subunităților subordonate, nevoile de sprijin şi întărire, sistemul de conducere şi legăturile.

525 Planul de acțiune este un instrument prin intermediul căruia comandantul de companie planifică şi conduce nemijlocit acțiunile militare; prin urmare, comandantul de companie inițiază pregătirea unor posibile acțiuni prin elaborarea unui plan de acțiune.

526 Deosebirea esențială între un *plan de acțiune* şi un *ordin de acțiune* constă în faptul că, primul statuează principalele prezumții pe care se întemeiază un plan, iar *ora punerii în aplicare nu este inclusă.*

Planul de acțiune devine *ordin de acțiune,* atunci cînd este determinată ora punerii în aplicare şi toate condițiile privind execuția sunt finalizate.

527 Ordinul de acțiune (Ord. acț.) trebuie să conțină acele detalii care sunt strict necesare comandanților subordonați pentru elaborarea propriilor ordine de acțiune, a asigura coordonarea acțiunilor lor, precum şi detaliile privind modul în care elementele de sprijin al luptei (sprijin logistic) îşi îndeplinesc misiunile.

528 Caracteristicile unui ordin de acțiune,bun, sunt:

a) claritatea - reprezintă folosirea unei terminologii militare şi a unor expresii care să asigure o exprimare clară, cu acelaşi înțeles pentru toți cei care primesc ordinul;

b) detalierea – ordinul trebuie să conțină toate informațiile şi instrucțiunile necesare coordonării şi executării acțiunilor de luptă;

c) concizia – detaliile nesemnificative trebuie evitate, fără a se renunța la claritate şi detaliere;

d) recunoaşterea libertății de acțiune a comandanților subordonați- ordinul de acțiune nu trebuie să îngrădească inițiativa comandanților subordonați prin precizarea unor detalii complicate ale execuției, cu excepția situațiilor cînd acestea sunt necesare pentru asigurarea sincronizării;

e) augmentarea atitudinilor volitive – în interesul simplității şi clarității, în ordinul de acțiune se vor evita formulări restrictive în precizarea modului de acțiune al subordonaților;

f) fermitatea – ordinul de acțiune nu va cuprinde expresii care nu precizează clar responsabilitățile (sarcinile);în acest sens, nu se vor folosi expresii de forma "…

încearcă să menţină aliniamentul cucerit” ci “…consolidează şi menţine aliniamentul cucerit”; de asemenea, se va evita folosirea unor adverbe inutile care să caracterizeze acţiunile (atacă “viguros”, apără “cu tărie”); în ordinul de acţiune se va evita folosirea unui limbaj lipsit de fermitate, vag şi ambiguu, care poate exprima indecizia comandantului de companie şi induce lipsa de încredere în rîndul subordonaţilor;

g) oportunitatea – elaborarea şi transmiterea ordinului de acţiune trebuie efectuate la timp, asigurînd subordonaţilor suficient timp pentru planificarea şi pregătirea acţiunilor.

529 Ordinul de acţiune se redactează în formatul cu 5 paragrafe, conform precizărilor de la capitolul I, secţiunea a 3-a. Poate avea formă scrisă sau (şi) grafică (scheme şi tabele); atunci cînd ordinul se întocmeşte sub formă de schemă, paragrafele 2 (misiunea) şi 3, pct. a (concepţia acţiunilor) se vor redacta obligatoriu în scris.

530 Schemele sunt reprezentări grafice ale planului (ordinului) de acţiune al comandantului de companie şi vizualizează prevederile ordinului scris sau verbal al acestuia.

În situaţiile cînd scara hărţii pe care comandantul întocmeşte partea grafică, nu asigură gradul de detaliere necesar reprezentării modului de acţiune al subunităţilor, se pot întocmi scheme suplimentare care să ofere subordonaţilor o imagine clară a intenţiei şi concepţiei comandantului de companie; indiferent de situaţie, pentru a evita supraîncărcarea schemelor, se vor trece pe acestea numai măsurile grafice de control necesare.

SECŢIUNEA a 5-a
Ordinul fragmentar, de luptă.

531 În dinamica luptei – atunci cînd situaţia este frecvent schimbătoare – datorită lipsei acute de timp, ordinul de luptă poate fi redactat într-o formă scurtă gen “Ordin fragmentar (Ord. Frag.)”; el cuprinde toate cele cinci paragrafe ale unui ordin de luptă, redîndu-se însă, numai părţile acestuia care s-au modificat; după fiecare titlu de paragraf se inserează expresia “Nu sunt modificări” – sau după caz – informaţiile noi care au apărut în conţinutul respectivului paragraf.

532 Comandantul de companie elaborează un ordin fragmentar cînd timpul nu permite redactarea unui ordin de luptă sau atunci cînd trebuie aduse modificări la un ordin de luptă aflat în vigoare.

Ordinul fragmentar al comandantului de companie se elaborează şi se transmite, de regulă, verbal; el trebuie să fie emis la timp, scurt, concis şi să se bazeze pe intenţia şi concepţia de ducere a acţiunilor de luptă ale comandantului.

ORDIN DE LUPTĂ
(O variantă)

533 O variantă a ordinului de luptă este prezentată mai jos.

Nesecret
Ex.nr.1
Cp.2 I.Mo
P.C. cota 168,5
28 09.30 FEB 08

ORDINUL DE LUPTĂ nr.1

Referințe:
Ordinul de luptă a comandantului Bg.1I.Mo nr. 2;
Harta 1: 25 000 ediția 1996, Î-41-84-D-c;
Timp folosit: ora locală (G.M.T.+2h).
Organizarea pentru misiune: B.2I.Mo (Cp.1I.Mo, Cp.2I.Mo Cp.3I.Mo, Bt.Ar.120, Pl.Cc, Pl.A.Tc., Pl.Ge., Pl.Trs., Pl.Log.).

1. SITUAȚIA

b) Inamic

Inamicul aerian:

Aviația inamicului probabil va acționa pe direcția Tudorov, Antoni cu misiunea de a lovi principalele obiective ale apărării noastre, elemente de infrastructură, coloane în deplasare, formațiuni de logistică ş.a.. Aviația va acționa în formațiuni de 2-3 avioane la înălțimi medii şi joase, folosind la maximum terenul din zonă. Pe timpul acțiunilor de luptă inamicul va folosi pe larg elicopterele de luptă, care vor acționa în formațiuni a cîte 2-3 elicoptere în scopul lovirii obiectelor blindate în punctele de sprijin şi pe timpul contraatacului.

Inamicul terestru:

B1I.. îşi va regrupa forțele şi în dimineața zilei de 2.03.2008, va trece probabil la ofensivă din contact, de pe aliniamentul localitatea 700 m nord –est cota 157.0 (47 88), marginea de nord pădurea (45 83) cu direcția loviturii principale localitatea Tudorov, localitatea Antoni cu misiunea de a nimici forțele noastre în raionul cu centrul localitatea Antoni şi către 12.00 01.03.2008 va încerca să cucerească aliniamentul marginea de nord Floreşti , 2.km.nord - vest Antoni, ulterior va introduce în luptă rezervele de brigadă încercînd să dezvolte ofensiva. Pe timpul ofensivei probabil va adopta următorul dispozitiv de luptă: eşalonul I- *B.13I.*, *B.19I.*, *B.11I.* şi eşalonul II.- *B.9Tc.*

b) Forțele proprii

B.1I.Mo va trece începînd cu data de 02.03.2008 la apărare din contact cu inamicul în scopul de a reține ofensiva inamicului , de ai produce pierderi maximale , de al reține pe un aliniament favorabil şi ulterior începînd cu 07.03.2008 va asigura

trecerea la cotraofensivă cu forțele nou formate, pentru nimicirea inamicul pe teritoriul național şi restabilirea către 16.03.2008 a frontierei de stat.

Intenția eşalonului superior:

- retragerea forțelor şi ocuparea unui aliniament favorabil;
- organizarea cercetării;
- organizarea apărării antiaeriene;
- formarea dispozitivului de apărare;
- organizarea sistemului de foc;
- amenajarea genistică a noului raion de apărare;
- respingerea ofensivei inamicului;
- oprirea inamicului în fața LDA;
- executarea contraatacurilor pentru nimicirea inamicului pătruns în apărare;
- sprijinul contraatacului eşalonului superior;

Starea finală: inamicul oprit în fața limitei dinainte a apărării.

Concepția eşalonului superior:

Pentru respingerea ofensivei inamicului B.1I.Mo va trece la apărare din contact cu inamicul pe aliniamentul marginea de sud localitatea Sadiş,marginea de sud livada (48 82) avînd direcția de efort localitatea Tudorov, localitatea Antoni. Dispozitiv de luptă:

- eşalonul I- Cp.2 I.Mo., Cp.1I.Mo.;
- eşalonul II- Cp.3I.Mo;
- rezervă - Pl3I.Mo/ Cp.3I.Mo.

Lupta se va desfăşura în trei etape:

Etapa nr.1 "Ruperea lupte şi ocuparea unui aliniament favorabil".

Etapa începe odată cu primirea ordinului şi se finalizează 12.30 28.02.08. Activități desfăşurate:

- ruperea luptei şi retragerea pe aliniamentul marginea de sud localitatea Sadiş, marginea de sud livada (48 82);
- realizarea dispozitivului de luptă către 11.30 28.02.2008;
- retragerea subunităților de acoperire şi ocuparea locului în dispozitiv;
- organizarea şi gătința sistemului de foc către 12.30 28.02.08;

Manevra: se va executa o manevra dinspre front în adîncime pe direcția Tudorav, Antoni a Cp.2I.Mo, Cp.4I.Mo în scopul scoaterii forțelor de sub lovitură şi ocuparea aliniamentului marginea de sud localitatea Sadiş, marginea de sud livada (48 82);

Etapa nr.2 "pregătirea luptei de apărare".

Etapa începe 12.30 28.02.08. şi se finalizează către 05.00 2.03.2008. Activități desfăşurate:

- planificarea luptei de apărare;
- organizarea luptei de apărare;
- amenajarea genistică a raioanelor de apărare;

- aprovizionarea subunităților cu materialele necesare;
- restabilirea tehnicii deteriorate;
- completarea cu efectiv;

<u>Manevra:</u> *omis*

Etapa nr.3 "Ducerea luptei de apărare".

- respingerea atacului aerian al inamicului;
- lovirea inamicului pe baza de plecare la ofensivă;
- lupta de apărarea cu inamicul trecut la ofensivă;
- executarea contraatacului cu forțele eşalonului II;
- asigurarea contraofensivei eşalonului superior.

<u>Manevra</u>: Executarea contraatacului cu Cp.3I.Mo de pe aliniamentul marginea de sud-est Antoni, cota 153,0 pe direcția Antoni, localitatea Sadiş, în scopul nimicirii inamicului pătruns în apărare şi restabilirea LDA.

c) Subordonări şi resubordonări:

Cp.2I.Mo ia în subordine începînd cu 11.30 28.02.2008 Pl.1Trg./Bt.Ar.120mm.

2. MISIUNEA

Cp2 I.Mo trece la apărare din contact cu inamicul, începînd cu 11.30 02.03.2008 în fîşia inclusiv cota 157.0 (47 88), exclusiv cota 100,2 (49 87), inclusiv cota 152.3(51 86), inclusiv marginea de vest livada (47 81), în interzicerii ofensivei inamicului pe direcția Tudorov, Sadiş.

3. EXECUȚIA

Intenția comandantului:

Intenționez:

- să rup lupta, să retrag forțele şi ocup un aliniament favorabil;
- să organizez cercetarea;
- să organizarea apărarea antiaeriană;
- să formez dispozitivul de apărare;
- să organizez sistemul de foc;
- să amenajez genistic noul raion de apărare;
- să resping ofensiva inamicului;
- să opresc inamicul în fața LDA;
- să executarea contraatacuri pentru nimicirea inamicului pătruns în apărare;
- să sprijin contraatacului eşalonului superior;

Starea finală: inamicul oprit în fața limitei dinainte a apărării.

a. Concepția operațiilor

Cp2I.Mo. va trece la apărare din contact cu inamicul, în punctul de sprijin cota 157.0 (47 88), cota 100,2 (49 87), cota 152.3(51 86).

Pentru respingerea ofensivei inamicului va adopta următorul dispozitiv de luptă:

Eşalonul nr.1- Pl.2I.Mo,Pl.3I.Mo;

Eşalonul II.- Pl.1I.Mo;

Rezerva:Gr.2I./Pl.1I.

Lupta se va desfăşura în trei etape:

Etapa nr.1 "Ruperea lupte şi ocuparea unui aliniament favorabil".

Etapa începe odată cu primirea ordinului şi se finalizează 12.30 28.02.08. Activităţi desfăşurate:

- ruperea luptei şi retragerea pe aliniamentul marginea de sud localitatea Sadiş, marginea de sud livada (48 82);
- realizarea dispozitivului de luptă către 11.30 28.02.2008;
- retragerea subunităţilor de acoperire şi ocuparea locului în dispozitiv;
- organizarea şi gătinţa sistemului de foc către 12.30 28.02.08;

Manevra: se va executa o manevra dinspre front în adîncime pe direcţia Tudorav, Antoni în scopul scoaterii forţelor de sub lovitură şi ocuparea aliniamentului marginea de sud localitatea Sadiş, marginea de sud livada (48 82);

- Pl.2I.Mo. se va retrage pe direcţia livada (48 87), localitatea Sadiş;
- Pl.3I.Mo se va retrage pe direcţia pădurea (47 86), livada (46 82);
- Pl.1.I.Mo se va retrage pe direcţia raionul de dispunere, localitatea Antoni.

Etapa nr.2 "Pregătirea luptei de apărare".

Etapa începe 12.30 28.02.08. şi se finalizează către 05.00 2.03.2008. Activităţi desfăşurate:

- planificarea luptei de apărare;
- organizarea luptei de apărare;
- amenajarea genistică a raioanelor de apărare;
- aprovizionarea subunităţilor cu materialele necesare;
- restabilirea tehnicii deteriorate;
- completarea cu efectiv;

Manevra: *omis*

Etapa nr.3 "Ducerea luptei de apărare".

- protecţia antiaeriană a forţelor al inamicului;
- lovirea inamicului pe baza de plecare la ofensivă;
- lupta de apărarea cu inamicul trecut la ofensivă;
- executarea contraatacului cu forţele eşalonului II;
- asigurarea contraofensivei eşalonului superior.

Manevra: Executarea contraatacului cu Pl.1I.Mo de pe aliniamentul marginea de est localitatea Sadiş, 1 km.sud cota 128,0(49 85) pe direcţia 800 m nord Sadiş, cota 168.5(48 86), în scopul nimicirii inamicului pătruns în apărare şi restabilirea LDA.

1) Sprijin de foc

SCOP: de a executa sprijinul direct cu foc al Pl.2I.Mo, Pl.3I.Mo pentru a neutraliza inamicul pe baza de plecare la ofensivă şi pe timpul ofensivei

2) Apărare AA

SCOP: - lupta cu inamicul aerian în zona de responsabilitate a Cp.2I.Mo în special cu elicopterele inamicului.
PRIORITATI – cercetarea, descoperirea, combaterea şi nimicirea forțelor şi mijloacelor inamicului aerian.
3) Informații militare
SCOP: procurarea informațiilor despre inamic pe timpul celor trei fazei ale luptei.
PRIORITATI - acțiunile elementelor de Cc. Div. în zona de spate;
- forțele inamicului de la contact şi eşaloanele II ale acestuia;

4) Sprijinul genistic
SCOP – pregătirea punctului de sprijin; sprijinul genistic general pe direcția de apărare.
PRIORITATI- subunitățile din eşalonul I, PC/Cp. şi forțele de manevră pe timpul contraatacului.

b. Sarcini subunităților luptătoare.

(1) Pl.1I.Mo - comandant căpitan ....
- trece la apărarea punctul de sprijin în eşalonul II al batalionului, în raionul marginea de est Antoni, 1 km. sud-vest marginea de sud Antoni, 500m nord-vest marginea de vest Antoni ;
- respinge ofensiva inamicului pe direcția Sadiş -Antoni;
- produce pierderi maximale inamicului pătruns în apărarea batalionului;
- menține punctul de sprijin ocupat.
- pregăteşte şi execută contraatacul de pe aliniamentul marginea de est localitatea Sadiş, 1 km.sud cota 128,0(49 85) pe direcția 800 m nord Sadiş, cota 168.5(48 86), în scopul nimicirii inamicului pătruns în apărare şi restabilirea LDA.

(2) Pl.2I.Mo- comandant căpitan ....
- trece la apărarea punctul de sprijin în eşalonul I al batalionului, în raionul cota 128,0 (49 85), cota 152,3 est 200m, cota 128,0 (49 85) nord 1 km.;
- respinge ofensiva inamicului pe direcția Tudorov-Sadiş;
- produce pierderi maximale inamicului în efectiv şi tehnică;
- menține punctul de sprijin ocupat.
- asigură executarea contraatacului de către Cp.1I.Mo de pe aliniamentul marginea de est localitatea Sadiş, 1 km.sud cota 128,0(49 85) pe direcția 800 m nord Sadiş, cota 168.5(48 86).

(3) Pl.3I.Mo - comandant căpitan ....
- trece la apărarea punctul de sprijin în eşalonul I al batalionului, pe direcția de efort, în raionul 1km. vest localitatea Sadiş, 1km. nord cota 127,0 (46 82), 500m sud cota 153,0 (49 82);
- respinge ofensiva inamicului pe direcția cota 111,7 (44 84), cota 153,0;
- produce pierderi maximale inamicului în efectiv şi tehnică;
- menține punctul de sprijin ocupat.
- asigură executarea contraatacului de către B.4I.Mo de pe aliniamentul marginea de sud-est Antoni, cota 153,0 pe direcția Antoni, localitatea Sadiş.

c) Sarcini subunităţilor sprijin de luptă

(1) Pl.Ar.Mn – comandant căpitan................

- ocupă către 11.30 28.02.2008 poziţia de trageri în raionul 200 m nord- vest localitatea Sadiş;
  - loveşte inamicul pe baza de plecare la ofensivă;
  - interzice atacul inamicului prin focul de baraj fix "Stejar", "Salcîm";
  - loveste inamicul pătruns în apararea batalionului prin foc concentrat;
  - sprijină prin foc de baraj executarea contraatacului de către eşalonul II.

(2) Pl.A.Tc. – comandant locotenent ....

- se dispune în raionul 500 m sud-vest cota 161.2;
- pregăteşte următoarele aliniamente antitanc: marginea de sud-est livada (47 82), cota 128.0 (49 85);
- sprijină executarea contraatacului eşalonului II al batalionului de pe aliniamentul1 km. localitatea Sadiş.

d. Instrucţiuni de coordonare.

(1) Ordinul întră în acţiune la primire;

(2) Ocuparea raionului de apărare de finalizat către 11.30 28.02.2008;

(3) Gătinţa:

- sistemului de foc 12.30 28.02.2008;
- amenajării genistice I rînd - 12.00 29.02.2008;
- amenajării genistice II rînd - 01.00 01.03.2008.

(4) Gata pentru luptă 05.00 02.03.2008

(6) Recunoaşterea forţelor proprii ce ies din dispozitiv şi se reîntorc vizual - o rachetă culoare roşie.

(7) Prezentarea concepţiei pentru aprobare la 13.00 28.02.2008.

(8) Itinerare de aprovizionare: şoseaua Antoni , marginea vest viţa de vie, Sadiş.

(9) Itinerare de evacuare: şoseaua Antoni , marginea vest viţa de vie, Sadiş

4. SPRIJINUL LOGISTIC

Sprijinul logistic va fi efectuat de către de către forţele companiei pînă la punctele de aprovizionare a plutoanelor, la sfîrşitul fiecărei zile de luptă. Raioanele de dispunere a formaţiunilor de logistică: PAL: – raionul cu centrul 1,5 km. nord-vest localitatea Antoni;

(1) *Transportul* va fi asigurat cu forţele plutonului logistic de la depozitele batalionului spre pantele de aprovizionare a companiilor, pe itinerarul de aprovizionare.

(2) *Aprovizionarea* se va executa de la PAL în seara fiecărei zile.

(3) *Mentenanţa:*

Reparaţia tehnicii deteriorate se va executa în RATD a batalionului. Evacuarea tehnicii se va executa cu forţele plutonului logistic la sfîrşitul zilei de luptă pe itinerarul de evacuare.

(4) *Asigurarea medicală.*

Sprijinul medical se va executa în PAR, unde se va acorda primul ajutor medical. Evacuarea bolnavilor şi răniţilor se va executa cu forţele plutonului medical al batalionului din punctele adunare răniţi.

(5*) Servicii de campanie:*

- hrana efectivului se va executa de 3 ori în 24 ore, dintre care 1 masă caldă , seara. Hrana caldă va fi pregătită cu forțele plutonului logistic şi adusă la punctele de aprovizionare ale companiilor.

- aprovizionarea cu apă se va face din sursele locale.

- îmbăiera efectivului se fa desfăşura la sfîrşitul săptămînii, la posibilitate, cu forțele plutonului logistic, în raionul logistic.

- servicii funerare:

Materialele destinate pentru servicii funerare se vor afla în raionul logistic. Militarii decedați vor fi evacuați cu forțele plutonului logistic.

5. CONDUCEREA SI COMUNICATIILE

a. Comandă:

Punctul de comandă a Cp.2 I.Mo se va dispune în raionul cu centrul cota 161.2., în funcțiune de la 10.30 28.02.2007. Locțiitor la comandă locțiitorul comandantului de batalion

b. Comunicațiile:

(1) Pînă la începutul luptei:

- prin fir;
- prin radio pentru necesități urgente;

(2) Odată cu începerea acțiunilor de luptă - prin toate mijloacele existente.

Comandantul companiei 2 Infanterie Motorizată
Maior V.Şram

PARTICULARITĂȚILE LUPTEI ÎN CONDIȚIILE SPECIFICE DE TEREN

Ofensiva în localități (mediul urban)

Ofensiva în localități (mediul urban) pregătită şi desfăşurată de către compania de infanterie necesită o cunoaştere amănunțită a particularităților şi o planificare riguroasă a activităților, pînă la nivelul celei mai mici subunități.

Pe timpul ofensivei, *localitățile mici*, de regulă, se cuceresc din **mişcare printr-o manevră dublu învăluitoare**, iar *cele medii şi mari* se **ocolesc** sau *se blochează.*

Cînd localitățile nu se pot elibera prin ofensiva din mişcare se trece *la ofensiva din contact* prin acțiuni frontale combinate cu manevre de învăluire şi întoarcere.

Cînd se trece **la ofensiva din contact** companiei i se stabilesc misiune imediată şi direcție ulterioară de ofensivă.

Misiunea imediată a companiei constă în cucerirea unei clădiri mari, cu mai multe etaje sau a unui grup de clădiri.

Ulterior compania dezvoltă ofensiva în scopul cuceriri diferitelor obiective importante din adîncimea apărării inamicului.

Obiectivele pentru companie pot fi:

a) clădiri politico-administrative şi militare importante;
b) stații de cale ferată (metrou);
c) centrale telefonice sau telegrafice;
d) stații de radiodifuziune şi televiziune;
e) întreprinderi (secții) industriale.

În localitate compania se poate constitui ca detaşament de asalt. În compunerea detaşamentului de asalt de valoare companie intră 2-3 grupuri de asalt. Detaşamentul de asalt este întărit cu subunități de artilerie şi pionieri.

Ofensiva în localitate este precedată, de regulă, de pregătirea de foc; pe timpul cît grupurile de asalt se apropie de punctele de sprijin ale inamicului şi creează culoare prin barajele de mine ale acestuia; transportoarele amfibii blindate (maşinile de luptă ale infanteriei, maşinile de luptă ale desantului) acționează în cadrul echipelor de sprijin, nimicind prin foc mijloacele inamicului instalate în clădiri sau între acestea.

Comandantul companiei direcționează efortul pentru cucerirea celor mai importante obiective, sprijină plutoanele (grupele) şi dacă este necesar le întăreşte cu mijloace de foc suplimentare.

Cînd compania acţionează ca detaşament de asalt, comandantul de companie studiază caracterul apărării inamicului, sistemul de lovire, posibilităţile executării de către inamic a contraatacurilor, organizează detaşamentul de asalt şi precizează misiunile grupurilor de asalt.

Pe timpul pregătirii de foc artileria execută trageri prin ochire directă asupra inamicului dispus în clădirile ce vor fi atacate şi împreună cu aruncătoarele de grenade antiblindate şi instalaţiile de lansare nimicesc blindatele acestuia; transportoarele amfibii blindate (maşinile de luptă ale infanteriei, MLD) execută foc asupra inamicului dispus înapoia ferestrelor, ambrazurilor şi uşilor.

Lunetiştii nimicesc obiectivele importante (observatorii, comandanţii, luptătorii agenţii de legătură).

Grupurile de asalt acţionează sub protecţia blindajului și a focului artileriei şi cuceresc clădirile; pe măsură apropierii de obiectivul de atac focul se execută, îndeosebi, asupra etajelor superioare ale clădirilor.

Cînd compania nu se constituie în detaşament de asalt, acţionează de regulă de-a lungul străzilor, aleilor, parcurilor, locurilor virane nimicind inamicul care se apără în acestea sau în clădirile mici, respectiv în cele care nu au fost bine pregătite pentru apărare.

Ofensiva în teren muntos-împădurit

Ofensiva în teren muntos-împădurit este influenţată de:

a) relieful puternic frămîntat, compartimentat şi existenţa porţiunilor greu accesibile care limitează folosirea tehnicii;

b) numărul limitat de drumuri, capacitatea lor redusă şi greutatea deplasării în afara acestora;

c) dificultăţile apărute în orientare, observare, indicarea obiectivelor şi corectarea focului;

d) existenţa pericolului surpărilor, avalanşelor şi incendiilor;

e) persistenţa îndelungată a substanţelor toxice de luptă, în special pe văi;

f) schimbarea bruscă a condiţiilor meteorologice;

g) dificultăţile ce se pot ivi în realizarea conducerii, cooperării şi a manevrei;

h) posibilităţile mărite ale inamicului de a crea baraje, obstacole, ambuscade şi pungi de foc.

În teren muntos-împădurit ofensiva se execută, de regulă, din contact nemijlocit cu inamicul, de-a lungul crestelor, văilor, comunicaţiilor, platourilor accesibile, a defrişărilor şi poienilor, combinînd acţiunile frontale cu cele de învăluire şi întoarcere, executate cu detaşamentele de întoarcere şi forţele aeromobile.

Compania acţionează, de regulă, în cadrul eşalonului superior sau uneori independent.

Pregătirea ofensivei se execută după aceleaşi principii ca în teren obişnuit, însă se acordă atenţie deosebită măsurilor pentru:

a) asigurarea flancurilor şi prevenirea surprinderii;

b) executarea oportună a manevrei;

c) trecerea rapidă prin baraje şi înlăturarea obstacolelor;

d) lichidarea focarelor de incendii;

e) executarea continuă a cercetării drumurilor, poienilor şi pădurilor.

Pe timpul pregătirii de foc a ofensivei se lovesc obiectivele dispuse pe o adîncime mai mică, îndeosebi prin trageri prin ochire directă, focul concentrîndu-se asupra obiectivelor dispuse pe înălțimi la toate etajele şi neutralizînd prin trageri cu aruncătoarele, inclusiv mijloacele dispuse în contrapantă.

Inamicul se atacă simultan, cu parte din forțe de front şi cu majoritatea executînd manevra de învăluire (întoarcere).

Momentul plecării subunităților la atac diferă în funcție de distanța față de inamic, caracterul terenului şi posibilitățile de deplasare; pe măsura înaintării se folosesc semnale de recunoaştere reciprocă şi de marcare a aliniamentelor ocupate.

Contraatacurile inamicului vor fi respinse de pe loc sau din mişcare.

Compania destinată ca detaşament de întoarcere poate îndeplini următoarele misiuni:

a) întoarcerea apărării inamicului şi cucerirea unui punct de sprijin din adîncime dispus pe direcția loviturii principale a batalionului;

b) cucerirea unei înălțimi dominante sau a unor obiective importante (nod orografic, pas, chei, defileu) şi menținerea pînă la realizarea joncțiunii cu forțele proprii;

c) cucerirea unor lucrări de artă (tuneluri, viaducte, baraje).

Detaşamentul de întoarcere începe deplasarea la ora stabilită, în coloană sau în dispozitiv premergător.

După depăşirea punctelor de sprijin de pe limita dinainte a apărării, detaşamentul de întoarcere se deplasează cu viteza maximă spre obiectiv.

La apropierea de obiectiv, după o scurtă recunoaştere se precizează misiunile şi se realizează dispozitivul de luptă.

Pe aliniamentul de atac detaşamentul de întoarcere, îşi constituie dispozitivul de luptă astfel:

a) **gruparea de atac** compusă din majoritatea forțelor şi mijloacelor are misiunea să atace prin surprindere inamicul, să cucerească şi să consolideze obiectivul, să nu permită retragerea şi afluirea subunităților acestuia;

b) **gruparea de sprijin** compusă din mijloace primite ca sprijin şi mitralierele sprijină lupta grupării de atac cu foc prin intervale şi pe deasupra forțelor proprii, asigură flancurile şi intervalele;

c) **eşalonul de transport** –se dispune într-un loc mascat unde îşi ia măsuri de siguranță apropiată.

După îndeplinirea misiunii şi realizarea joncțiunii cu forțele care acționează de front, compania intră în compunerea unității din care face parte.

Ofensiva pe litoral şi în deltă

Compania trece la **ofensivă pe litoral şi în deltă** în cadrul batalionului, executînd atacul frontal dinspre uscat spre mare cînd inamicul a realizat unul sau mai multe capete de pod şi de-a lungul litoralului, cînd acesta se apără cu un flanc sprijinit pe mare.

Cînd ofensiva se duce împotriva inamicului care se apără în capul de pod, misiunea companiei este mai puţin adîncă decît în teren obişnuit.

Compania primeşte, de regulă, direcţie de ofensivă (obiectivul care trebuie ocupat) care vizează lovirea inamicului în flanc şi izolarea acestuia de plaja favorabilă debarcării şi de navele de sprijin.

În deltă ofensiva se duce cu forţe de valoare variabilă de-a lungul comunicaţiilor şi grindurilor adiacente, canalelor navigabile şi a ramificaţiilor laterale ale acestora.

Inamicul pătruns în deltă trebuie izolat de navele de sprijin şi aprovizionare, fracţionat şi nimicit pe părţi.

Acţiunile companiei au un pronunţat caracter de independenţă.

Dispozitivul de luptă se realizează pe direcţii; pentru executarea manevrei de forţe şi mijloace se folosesc grindurile şi potecile, precum şi mijloacele de trecere din zonă şi cele improvizate.

Compania poate fi destinată ca desant maritim pentru ocuparea şi menţinerea unui obiectiv, dezorganizarea conducerii şi aprovizionării inamicului.

Îmbarcarea şi transportul companiei în zona acţiunilor, debarcarea şi sprijinul acţiunilor de luptă se execută cu navele militare (civile) şi uneori, cu mijloacele de trecere desant ale eşaloanelor superioare.

Ofensiva cu forţarea unui curs de apă (canal)

Cursurile de apă, canalele de aducţiune şi de distribuţie, instalaţiile de pompare, stăvilarele, vanele, digurile constituie obstacole puternice care îngreuiază pregătirea şi ducerea luptei ofensive.

Cursurile de apă se forţează din mişcare sau din contact cu inamicul; pentru forţarea cursurilor de apă (canalelor) se folosesc sectoarele cu luncă, cu maluri şi drumuri accesibile, care asigură o bună mascare şi rapiditate în executarea forţării, precum şi acele sectoare unde apărarea inamicului este mai slabă.

Forţarea se consideră începută (ora “C”) în momentul în care subunităţile din prima cursă s-au desprins de malul propriu.

Compania forţează cursul de apă (canalul) pe transportoare amfibii blindate (maşini de luptă ale infanteriei, MLD), pe mijloace de trecere desant sau improvizate.

Fiecărei companii i se stabileşte un sector propriu de forţare; transportoarele amfibii blindate (maşinile de luptă ale infanteriei) forţează cursul de apă (canalul) în formaţia în linie cu intervale mărite.

Cînd apărarea antiblindată a inamicului este puternică, iar malurile nu permit intrarea transportoarelor amfibii blindate (maşinilor de luptă ale infanteriei, MLD) la apă, forţarea se execută pe ambarcaţiuni sau mijloace improvizate sau procurate din zona de acţiune; în acest scop companiei din forţele de angajare ulterioară i se

stabileşte un punct de trecere; transportoarele amfibii blindate (maşinile de luptă) sprijină cu foc de pe malul propriu operaţia de forţare iar mitralierele execută foc din ambarcaţiuni.

Pentru forţarea din mişcare, compania primeşte un raion de plecare la distanţa de 1-3 km de cursul de apă (canal) în cadrul căruia se pregăteşte tehnica (transportoarele amfibii blindate, maşinile de luptă ale infanteriei, MLD) pentru forţare.

La punctele de forţare compania instalează posturi de observare pentru supravegherea acţiunilor inamicului şi apariţia minelor plutitoare.

În ordinul de acţiune comandantul companiei precizează:

a) ultimele informaţii despre inamic;
b) misiunea subunităţilor proprii şi a vecinilor pe malul propriu şi opus;
c) locul punctului de trecere;
d) mijloacele de trecere primite ca întărire;
e) raionul de plecare la forţare, modul de ieşire la cursul de apă (canal);
f) modul de trecere subunităţilor date ca întărire sau sprijin.

Forţarea din contact a cursurilor de apă (canalelor) are loc atunci cînd cea din mişcare nu a avut succes sau cînd forţele proprii se aflã în contact cu inamicul care se apără pe cursul de apă.

Forţarea din contact începe cu pregătirea de foc în cadrul căreia se intensifică tragerile prin ochire directă.

Compania care urmează să forţeze pe transportoarele amfibii blindate (maşini de luptă ale infanteriei, maşini de luptă ale desantului) se dispune în locuri adăpostite şi se deplasează spre cursul de apă (canal) pe timpul pregătirii de foc; cele care nu dispun de transportoare amfibii blindate (maşini de luptă ale infanteriei, maşini de luptă ale desantului) forţează pe bărci de asalt şi alte mijloace de trecere.

Sub sprijinul de foc al aruncătoarelor şi al mijloacelor antiblindate compania forţează cursul de apă, nimiceşte inamicul din punctul de sprijin (poziţiile de apărare) şi de pe direcţia de ofensivă şi continuă fără oprire atacul în adîncime, folosind manevrele de învăluire.

Transportoarele amfibii blindate se folosesc în mod diferit în funcţie de gradul de concentrare a mijloacelor antiblindate ale inamicului din zona punctului de forţare; pe direcţiile pe care acestea au fost neutralizate, forţarea se execută pe transportoare amfibii blindate (maşini de luptă ale infanteriei, maşini de luptă ale desantului), iar pe celelalte direcţii pe mijloace de trecere, sub sprijinul de foc al subunităţilor de pe malul propriu.

Punctul de comandă - observare al companiei se dispune cît mai aproape de cursul de apă şi trece pe malul opus odată cu subunitatea.

Comandantul de companie trebuie să ia măsuri pentru a nu permite aglomerarea autovehiculelor la punctul de trecere şi să destine mijloace pentru lovirea ţintelor aeriene care atacă la înălţimi mici.

Ofensiva pe timp de noapte şi în alte condiții de vizibilitate redusă

Ofensiva pe timp de noapte se execută ca o continuare a acțiunilor duse pe timpul zilei sau după o întrerupere a acestora, de regulă, din contact nemijlocit cu inamicul, dar pe timpul dezvoltării ofensivei se poate ataca şi din mişcare. În primul caz, pentru realizarea surprinderii, compania poate ataca fără pregătire de foc, fără transportoare amfibii blindate (maşini de luptă ale infanteriei, maşini de luptă ale desantului), respectînd cu strictețe măsurile de mascare.

Ofensiva pe timp de noapte se pregăteşte pe timpul zilei.

În afară de problemele obişnuite la pregătirea ofensivei comandantul companiei este obligat: să fixeze comandanților de plutoane repere vizibile noaptea şi azimutul direcțiilor de atac; să stabilească plutonul direcțional; să stabilească modul de iluminare a obiectivelor de atac şi de marcare a aliniamentelor pe care au ajuns subunitățile; să comunice semnalele de recunoaştere; să indice locul şi modul de marcare a culoarelor în barajele inamicului; să repartizeze subunităților mijloace de iluminare şi semnalizare, precum şi cartuşele cu glonț trasor.

Ofensiva poate începe, cu sau fără pregătirea de foc; plutonul de aruncătoare în afara misiunilor obişnuite primeşte şi misiuni de iluminare a terenului, de creare a reperelor luminoase, de neutralizare a mijloacelor de iluminare ale inamicului; obiectivele se iluminează astfel încît să nu fie demascate subunitățile proprii şi să nu îngreuieze folosirea de către acestea a aparatelor de vedere pe timp de noapte.

Plutonul antiblindate mixt neutralizează şi nimiceşte mijloacele de foc ale inamicului executînd trageri prin ochire directă.

La ora stabilită, compania de infanterie atacă punctele de sprijin de pluton dispuse pe limita dinainte a apărării inamicului.

Plutoanele înaintează după reperele şi azimutul stabilite pînă la obiectivul de atac, folosind acoperirile din teren; în situația cînd se iluminează terenul, militarii iau cu repeziciune poziția culcat, după care reiau înaintarea fără zgomot.

În funcție de gradul de neutralizare al apărării inamicului compania poate acționa îmbarcată pe transportoare amfibii blindate sau pe jos.

Pe timpul executării ofensivei în adîncime, compania trebuie să păstreze cu strictețe direcția de ofensivă şi să marcheze precis aliniamentele cucerite succesiv.

Pe **timp de vizibilitate redusă** executarea atacurilor realizează surprinderea, evită pierderile inutile, provoacă panică în rîndul inamicului dezorganizat, exploatează succesul, întreține şi menține presiunea asupra inamicului. Unele dintre cele mai importante misiuni ale companiei de infanterie au loc pe timp de vizibilitate redusă. Oricînd este posibil, infanteria va folosi condițiile de vizibilitate redusă pentru a executa acțiuni de atac.

În acțiunile desfăşurate de compania de infanterie pe timp de noapte şi în alte condiții de vizibilitate redusă, se respectă precizările cuprinse în "Manualul plutonului de infanterie", capitolul VI, secțiunea a 3-a, paragraful 3.5.

Ofensiva pe timp de iarnă (temperaturi scăzute)

Zăpada, gerurile şi vînturile puternice influenţează acţiunile deoarece:

a) zăpada căzută în straturi mari îngreunează manevra;
b) viscolul şi gerul îngreunează condiţiile de observare şi executare a focului;
c) gerurile mari îngreunează funcţionarea normală a armamentului şi tehnicii;
d) solul îngheţat influenţează amenajarea genistică;
e) cursurile de apă, mlaştinile îngheţate uşurează manevra;
f) ofensiva se duce frecvent şi noaptea datorită timpului de lumină scurt.

Ofensiva pe timp de iarnă se execută, de regulă, din contact nemijlocit cu inamicul. Cînd terenul, comunicaţiile şi stratul de zăpadă permit, ofensiva se poate executa şi din mişcare.

Dispozitivul de luptă al companiei este mai puţin adînc. Armamentul greu de infanterie este dat în întărire plutoanelor de infanterie.

Pregătirea ofensivei se desfăşoară după aceleaşi principii ca în condiţii obişnuite, însă comandantul companiei este obligat să ia măsuri pentru:

a) amenajarea locurilor de adăpostire şi încălzire;
b) menţinerea tehnicii şi armamentului în stare de funcţionare;
c) determinarea grosimii zăpezii şi stabilirea posibilităţii de acţiune cu transportoarele amfibii blindate (maşinile de luptă ale infanteriei, maşini de luptă ale desantului);
d) mascarea, vopsirea tehnicii;
e) aprovizionarea la timp cu carburanţi - lubrifianţi;
f) pregătirea şi distribuirea hranei calde.

Ofensiva se duce de-a lungul comunicaţiilor şi pe direcţii puţin înzăpezite.

Pe timpul luptei în adîncimea apărării inamicului compania trebuie să realizeze învăluirea punctelor de sprijin ale inamicului care interzic comunicaţiile, defileele şi pasurile.

Urmărirea inamicului se execută, de regulă, pe schiuri; în condiţii favorabile compania poate acţiona pe transportoare amfibii blindate (maşini de luptă ale infanteriei, MLD).

Pe timpul dezgheţului comandantul companiei este obligat să prevadă măsuri pentru mărirea capacităţii de deplasare a tehnicii, organizarea ajutorului ce trebuie să li se acorde pe timpul deplasării şi să completeze stocurile de muniţie.

Ofensiva în pădure

Pentru pregătirea şi ducerea **ofensivei în pădure** comandantul companiei trebuie să țină seama de următorii factori: orientarea, observarea, indicarea obiectivelor şi conducerea focului se fac cu mai mare greutate; folosirea TAB, MLI sau MLD în afara drumurilor şi defrişărilor este îngreunată şi uneori imposibilă; apropierea, desfăşurarea în ascuns, amenajarea poziției de plecare la ofensivă şi manevra forțelor şi mijloacelor companiei sunt favorizate; pădurea asigură condiții optime pentru trai şi luptă în condiții de izolare; inamicul are mari posibilități de creare a barajelor, ambuscadelor, pungilor de foc şi de executare a focului încrucişat şi de flanc, în special în lungul drumurilor, potecilor şi defrişărilor; creşte pericolul incendiilor; conducerea, cooperarea şi manevra tehnicii se realizează greoi; inamicul are posibilități mari de a se dispune mascat (în copaci) şi de a executa foc.

De regulă, în pădure, compania execută atacul paralel cu drumurile sau culoarele existente, pe direcțiile indicate prin azimut; în cadrul companiei se organizează observarea circulară, iar pentru siguranța nemijlocită pe timpul apropierii de pădure şi pentru protecția poziției de plecare la atac, se trimit cercetaşi.

O atenție deosebită se acordă nimicirii lunetiştilor, militarilor dispuşi în copaci, vînătorilor de blindate şi servanților la aruncătoarele de flăcări (de grenade incendiare).

La pregătirea ofensivei în pădure, în afara măsurilor obişnuite comandantul de companie este obligat să:

a) studieze, pe baza informațiilor primite, caracterul pădurii şi particularitățile apărării inamicului;

b) stabilească azimutul şi să urmărească direcția de atac;

c) destine echipe pentru înlăturarea barajelor (crearea culoarelor) şi să stabilească modul de trecere prin acestea;

d) stabilească semnale de recunoaştere reciprocă şi de marcare a aliniamentelor ocupate;

e) stabilească modul de acțiune în zone incendiate sau în cazul intrării în ambuscadele inamicului.

La începerea atacului se urmăreşte nimicirea inamicului care se apără pe marginea păduri, ocuparea ieşirilor din pădure precum şi nimicirea personalului şi mijloacelor de foc care sunt dispuse în acestea.

Pentru nimicirea rezistenței inamicului se folosesc învăluirea, întoarcerea precum şi atacul frontal.

Abatizele, obstacolele şi alte obstacole, de regulă, se ocolesc, iar dacă acest lucru nu este posibil se execută culoare sau treceri prin ele.

Cînd acțiunile de luptă se desfăşoară în condiții de izolare, comandantul de companie, simultan cu conducerea acțiunilor de luptă, i-a măsuri pentru pregătirea celor necesare traiului, folosind resursele disponibile.

Toate acțiunile desfăşurate în condiții de izolare trebuie să aibă ca rezultat hățuirea inamicului, ori de cîte ori sunt create condiții favorabile.

Ofensiva în teren cu culturi înalte

Ofensiva în teren cu culturi înalte este influențată de următorii factori: caracteristicile terenului; întinderea; înălțimea şi densitatea culturilor; posibilitatea de a facilita apariția inundațiilor şi incendiilor de mari proporții.

Ofensiva în teren cu culturi înalte se pregăteşte şi se execută, de regulă, după aceleaşi principii ca şi ofensiva în pădure, cu deosebirea că subunitățile pot fi sprijinite nemijlocit de către TAB, MLI sau MLD.

Dispozitivul de luptă se maschează, iar manevra de forțe şi mijloace se realizează cu mai multă uşurință; zonele cu culturi înalte îngreunează:

a) observarea;
b) orientarea,
c) indicarea obiectivelor;
d) corectarea focului;
e) deplasarea subunităților;
f) manevra.

Conducerea companiei, orientarea şi păstrarea direcției de atac se realizează mai greoi cînd culturile se întind pe suprafețe mari; deplasarea se execută după azimut şi repere (copaci izolați, defrişări, cumpene de fîntîni); conducerea subunităților se realizează prin semnale acustice şi se iau măsuri pentru menținerea legăturii (telefonice sau radio) în cadrul companiei.

Comandantul de companie este obligat ca după nimicirea inamicului şi ocuparea obiectivelor de pe marginile porțiunilor de teren cu culturi înalte să ia măsuri pentru continuarea atacului în adîncime; pentru aceasta trimite cercetaşi în față şi pe flancurile subunității, organizează apărarea circulară în scopul evitării surprinderii şi descoperă la timp punctele de rezistență în adîncime.

TAB, MLI sau MLD din compunerea companiei de infanterie trebuie să fie asigurate împotriva vînătorilor de blindate ale inamicului.

Pentru oprirea contraatacurilor se pot incendia culturile, ținîndu-se seama de direcția vîntului, pentru a nu periclita personalul şi mijlocele proprii.

Pe timpul ducerii luptei în adîncimea dispozitivului inamicului se intensifică acțiunile prin surprindere şi de la distanțe mici, folosindu-se grenadele de mînă şi lupta corp la corp, concomitent cu luarea măsurilor de stingere a incendiilor în suprafețele care afectează acțiunile forțelor proprii.

Ofensiva companiei ca forță aeromobilă

Compania de infanterie poate acționa pe timp limitat, ca forță aeromobilă în dispozitivul inamicului în scopul asigurării unui ritm rapid al forțelor proprii aflate în ofensivă, prin:

a) participarea la nimicirea în timp scurt a forțelor inamicului din adîncime, în cooperare cu subunitățile care acționează de front;

b) ocuparea unui obiectiv important sau a unor forme dominante de teren şi menținerea acestora pînă la sosirea forțelor proprii;

c) sprijinirea forțării din mişcare a unui curs de apă şi realizarea unui cap de pod;

d) executarea unui raid.

Compania de infanterie destinată ca forță aeromobilă acționează de regulă, în cadrul batalionului sau independent.

Compania se transportă în adîncimea dispozitivului inamicului cu elicoptere, într-o singură cursă şi ajunge la sol prin debarcare din mijloacele de transport.

Desantarea aeriană prin debarcare a companiei trebuie astfel pregătită şi executată încît să asigure acesteia posibilitatea intrării în luptă în mod organizat, în timp scurt şi cu întreaga putere de luptă.

Organizarea desantării aeriene prin debarcare cuprinde:

a) pregătirea companiei în vederea desantării;

b) deplasarea la elicoptere, îmbarcarea personalului, încărcarea armamentului şi munițiilor;

c) transportul companiei pe calea aerului;

d) debarcarea personalului, descărcarea armamentului, munițiilor şi materialelor în raionul dinainte stabilit;

e) darea misiunilor de luptă, organizarea cooperării şi realizarea legăturii cu forțele de rezistență.

Apărarea în localități (mediul urban)

Localitățile, dispunînd de construcții simple sau cu multe etaje, din diferite materiale de construcții rezistente (unele cu lucrări subterane), se pregătesc (adaptează) ca lucrări de fortificații, completate cu baraje explozive şi neexplozive, astfel încît să permită organizarea unei apărări ferme, capabilă să reziste timp îndelungat acțiunilor inamicului. Localitățile (oraşele, comunele, satele), întreprinderile şi celelalte unități economice-sociale, constituie un factor esențial în îndeplinirea misiunilor de către forțele trecute la apărare, (detalii privind factorii care trebuie luați în considerare pentru organizarea apărării în localitate (mediul urban) sunt prezentate în "Manualul plutonului de infanterie", capitolul VII, secțiunea a 3-a, paragraful 3.1).

Compania de infanterie apără un punct de sprijin care reprezintă de regulă, o clădire mai mare sau un grup de clădiri, un parc, un loc viran, o intersecție de străzi, o parte dintr-o intersecție, o parte dintr-o zonă (platformă) industrială. Compania poate fi întărită cu 1 grupă pionieri, 1 grupă aruncătoare de flăcări.

După ce comandantului de companie i se atribuie o clădire sau un grup de clădiri pentru apărat, execută următoarele activități:

a) ia măsuri pentru amenajarea clădirii (clădirilor) şi pentru apărarea circulară;

b) organizează observarea şi sistemul de foc, punînd accent pe focul încrucişat executat de-a lungul străzilor, focul etajat, focul pumnal şi pe folosirea grenadelor defensive şi antiblindate;

c) creează în clădire rezerve de muniţii (îndeosebi de grenade defensive şi antiblindate), alimente, materiale sanitare şi apă potabilă, precum şi de materiale de stins incendii;

d) pregăteşte 1-3 amplasamente de tragere pentru fiecare mijloc de foc şi căi ascunse pentru executarea manevrei TAB (MLI, MLD) prin curţi, spărturi în zidurile împrejmuitoare şi în pereţii clădirilor pentru executarea focului;

e) stabileşte măsuri concrete pentru stingerea incendiilor provocate de inamic în clădiri sau în afara lor;

f) asigură TAB (MLI, MLD) împotriva acţiunii vînătorilor de blindate;

g) stabileşte măsuri concrete pentru conducerea focului şi a echipelor.

Amenajarea clădirii pentru apărare constă în consolidarea pereţilor, planşeelor, blocarea ferestrelor şi uşilor cu cărămizi sau saci cu nisip (pămînt), crearea de creneluri şi ambrazuri pentru mijloacele de foc, executarea de spărturi în ziduri şi în planşee pentru observare şi legătură între etaje, amenajarea a 2-3 ieşiri, precum şi a demisolurilor rezistente ca adăposturi, minarea intrărilor, interioarelor clădirii, obiectelor din jurul acesteia, din curţi şi grădini, blocarea (minarea) gurilor de canal, pregătirea teraselor (acoperişurilor) pentru lupta antidesant.

Pentru stingerea incendiilor se pregătesc căngi, răngi, găleţi şi alte unelte; clădirea se curăţă de obiectele uşor inflamabile, pardoselile se acoperă cu nisip şi se creează rezerve de apă şi de nisip.

Clădirile incluse în punctul de sprijin al companiei trebuie să aibă legătură de foc între ele şi să fie unite printr-un şanţ de comunicaţie.

Căile de acces se acoperă cu baraje; în intervalele dintre subunităţi se construiesc baraje antiblindate şi antiinfanterie.

Sistemul de foc trebuie organizat pe etaje, astfel încît toate căile de acces spre punctul de sprijin să fie observate şi bătute cu foc de flanc şi încrucişat. La etajele superioare se instalează observatori.

Inamicul pătruns în clădiri se nimiceşte cu foc executat la distanţă apropiată, cu mijloace explozive, grenade de mînă, prin luptă corp la corp şi prin acţiunea minelor cursă; lupta se duce pentru menţinerea fiecărui etaj şi a fiecărei încăperi.

Blindatele inamicului se nimicesc cu focul mijloacelor antiblindate şi îndeosebi prin acţiunea militarilor pregătiţi special.

Cînd compania de infanterie a fost izolată de forţele proprii, comandantul acesteia trebuie să organizeze şi să ducă lupta în încercuire, menţinînd cu dîrzenie clădirea pregătită pentru apărare; pentru revenirea la forţele proprii va folosi cu precădere reţeaua subterană de canalizare, desprinzîndu-se de inamic la ordinul comandantului de batalion.

Apărarea în teren muntos – împădurit

Apărarea în teren muntos-împădurit este recomandată atunci cînd se dispune de forțe puține şi îndeosebi pentru ducerea luptei în condiții de izolare.

Compania de infanterie poate organiza un punct de sprijin în cadrul batalionului, precum şi independent pentru apărarea unui flanc descoperit, a unui obiectiv important sau pentru a face siguranța intervalului dintre subunități.

Punctul de sprijin se organizează pe înălțimi, pe pantele munților, la intrarea în trecători (pasuri) şi pe înălțimile care le domină în aşa fel încît drumurile, potecile şi locurile înguste să fie bătute cu foc de flanc, încrucişat şi pumnal.

La pregătirea apărării este necesar să se țină seama de posibilitatea schimbării bruşte a condițiilor meteorologice, de alunecările de teren ce se pot ivi în urma întrebuințării de către inamic a armei nucleare, precum şi de posibilitatea inundării albiilor rîurilor secate, a văilor şi rîpelor pe timpul ploilor şi al topirii zăpezii, ruperii barajelor (zăgazurilor) din amonte.

Pe lîngă activitățile prevăzute la pregătirea apărării în teren obişnuit, comandantul de companie trebuie să:

a) studieze amănunțit căile de apropiere a inamicului de poziția de apărare, să organizeze observarea şi acoperirea lor cu foc de flanc şi încrucişat;

b) creeze pe poziții un stoc mărit de muniții şi în special de grenade de mînă;

c) prevadă măsuri pentru interzicerea pătrunderii (infiltrării) şi a manevrelor de forțe şi mijloace ale inamicului.

Cînd acționează în condiții de izolare se iau măsuri de pregătire a traiului, folosind posibilitățile din zonă, concomitent cu pregătirea şi ducerea acțiunilor de luptă.

La organizarea sistemului de foc comandantul companiei de infanterie este obligat să:

a) pregătească focul etajat, de flanc, pumnal şi încrucişat în aşa fel încît să nu existe spații nebătute cu foc în fața limitei dinainte, la flancuri, precum şi în adîncime;

b) organizeze focul plutoanelor pentru a se sprijini reciproc;

c) folosească îndeosebi grenadele de mînă pentru nimicirea personalului inamicului;

d) combine judicios sistemul de foc cu barajele şi obstacolele de toate categoriile;

e) stabilească raionul pozițiilor de tragere ale plutoanelor de aruncătoare şi antiblindate.

Particularitățile amenajării genistice a punctului de sprijin sunt următoarele:

a) pozițiile de tragere ale mijloacelor de foc, tranşeele şi şanțurile de comunicație se sapă ținîndu-se seama de condițiile de teren, unele dintre ele fiind cu profil tip semiîngropat sau în umplutură;

b) pentru executarea şi consolidarea lucrărilor se folosesc pe scară largă materiale rezistente în zonă; lucrările genistice pot fi pe unele porțiuni acoperite, căptuşite cu material lemnos şi amenajate cu creneluri; bucățile de stînci şi pietrele

mari folosite la executarea lucrărilor în umplutură şi semi-umplutură se pun în straturi alternante cu pămînt, muşchi, brazde, saci umpluți cu nisip sau cu pămînt, după care se acoperă cu un strat de pămînt;

c) lucrările genistice se maschează minuțios pentru a nu fi observate de cercetarea aeriană şi terestră a inamicului;

d) în fața punctului de sprijin şi la flancuri se instalează şi amenajează obstacole, abatize, capcane, avalanşe şi alte baraje care se apără cu focul încrucişat al armamentului;

e) pentru protecția împotriva armelor de distrugere în masă şi a sistemelor incendiare se amenajează tunelurile, peşterile şi adăposturile existente;

f) podurile, lucrările de artă importante şi porțiunile de drum care constituie puncte obligate de trecere se pregătesc pentru distrugere;

g) peste rîurile de munte, defileurile înguste, văile adînci din adîncimea apărării se construiesc din timp punți şi poduri suspendate, precum şi funiculare.

Atacul inamicului trebuie respins cu hotărîre. Comandantul de companie este obligat să folosească cu pricepere forțele şi mijloacele de foc de care dispune, adoptînd cu precădere procedee de luptă care asigură succesul apărării în munte, astfel:

a) blocarea inamicului în locurile obligate de trecere prin declanşarea avalanşelor pregătite din timp, concomitent cu executarea focului de la mică distanță şi prin surprindere;

b) nimicirea inamicului în fața limitei dinainte a apărării, precum şi atragerea lui în pungi de foc, baraje genistice, capcane; declanşarea de viituri asupra inamicului prins pe vale, prin deschiderea barajelor sau folosirea apei colectate în bazine naturale, la originea văilor, în perioade de dezgheț sau în urma ploilor abundente;

c) producerea de pierderi şi de panică în rîndul inamicului prin abatize pregătite în locuri ce nu pot fi varientate, concomitent cu nimicirea lui în ambuscade pregătite din timp şi declanşate prin surprindere;

d) pătrunderea (infiltrarea) pe timp de noapte sau în condiții de vizibilitate redusă în spatele bazei de plecare la ofensivă a inamicului şi nimicirea (distrugerea) unor obiective importante (puncte de comandă, depozite de muniție, carburanți - lubrifianți, alimente şi echipament, mijloace de atac nuclear ale acestuia);

e) executarea de contraatacuri prin surprindere atît în interiorul cît şi în fața punctului de sprijin, în flancul şi spatele inamicului, de pe înălțimi către vale şi în condiții meteorologice grele;

f) surparea peşterilor şi a altor adăposturi naturale după ocuparea lor de către inamic.

Cînd compania de infanterie acționează independent, la mare depărtare de celelalte subunități ale batalionului şi nu mai are legătură cu acestea, pregăteşte traiul şi duce lupta cu dîrzenie şi fermitate în condiții de izolare, urmărind ori de cîte ori are posibilitatea să ducă acțiuni de hărțuire şi uzură permanentă a inamicului.

În astfel de condiții, comandantul de companie trebuie să:

a) stabilească în funcţie de nevoi, militarii care se vor ocupa de procurarea apei şi a alimentelor;

b) pregătească şi să ocupe o porţiune de teren greu accesibil, bine mascat, ca bază pentru executarea de lovituri prin surprindere, în spatele dispozitivului inamicului şi pentru deplasarea în ascuns la forţele proprii;

c) stabilească un plan de acţiune adaptat la situaţia concretă, pe baza căruia să desfăşoare un program de pregătire a militarilor din subordine şi de folosire raţională a muniţiei, hranei şi celorlalte materiale necesare luptei şi traiului;

d) ia măsuri pentru restabilirea legăturii cu eşalonul superior sau alte subunităţi aflate în apropiere, să raporteze situaţia companiei şi în funcţie de dispoziţiunile primite, să organizeze activitatea acesteia.

În teren muntos-împădurit, compania de infanterie apără un punct de sprijin pentru a interzice un drum, un culoar, o poiană, precum şi direcţii pe care pot înainta tancurile şi infanteria inamicului; acestea se interzic cu focul întregului armament, îndeosebi cel antiblindate şi prin baraje; ieşirile din terenul muntos-împădurit trebuie folosite pentru executarea focului de flanc, încrucişat şi pumnal.

În lungul drumurilor, potecilor şi culoarelor se execută abatize şi baraje antiblindate şi antiinfanterie, se pregătesc ambuscade, cîmpuri de mine, capcane care se flanchează cu focul mitralierelor şi AG 9.

Lupta în teren muntos-împădurit se duce la mică distanţă; se folosesc pe scară largă ambuscadele şi contraatacurile cu subunităţi mici, focul pumnal şi focul executat din copaci, precum şi lupta corp la corp.

Elementele de cercetare ale inamicului se nimicesc cu focul concentrat al mitralierelor de pe TAB (MLI, MLD), pregătit în afara terenului împădurit şi cu focul altor mijloace în momentul în care acestea au pătruns în terenul muntos-împădurit şi se infiltrează în adîncimea apărării.

Incendiile produse pe timpul luptei se sting cu mijloacele din dotare sau cu cele procurate în zonă; raioanele incendiate se izolează de către plutoane.

Apărarea pe litoral şi în deltă

Apărarea pe litoral şi în deltă se execută în scopul nimicirii, capturării sau respingerii desantului maritim şi aerian al inamicului, grupurilor de cercetare-diversiune, teroriste şi a altor forţe debarcate şi menţinerii poziţiei încredinţate.

Succesul acţiunilor de luptă se obţine prin: cunoaşterea permanentă a situaţiei inamicului; descoperirea din timp a pregătirii locului pentru debarcare; nimicirea sau neutralizarea cercetării inamicului pe timpul apropierii de litoral şi debarcării; organizarea sistemului de foc şi combinarea lui cu sistemul de baraje din apă ori de pe uscat; realizarea măsurilor de mascare; folosirea cu iscusinţă a terenului şi amenajarea genistică a acestuia; organizarea şi menţinerea unei cooperări neîntrerupte între echipe, cu subunităţi ale infanteriei marine, cu scafandri de luptă; nimicirea prin foc şi contraatac a inamicului debarcat; conducerea fermă şi neîntreruptă a companiei.

Compania de infanterie duce acţiuni de apărare, de regulă, în cadrul batalionului iar uneori şi independent sau izolat.

Limita dinainte a apărării se alege, pe cît posibil, de-a lungul ţărmului, cît mai aproape de malul apei; în sectoarele cu plaje întinse, aceasta se retrage pe un aliniament favorabil, iar pe malul apei se trimite siguranţa de luptă.

Dezvoltarea de front şi în adîncime a punctului de sprijin este mai mare decît în teren obişnuit; aceasta se stabileşte în funcţie de configuraţia şi importanţa plajei, terenului, existenţa clădirilor, posibilităţile inamicului de a debarca cu forţe numeroase, existenţa grindurilor şi ostroavelor în deltă, intrărilor pe fluviu (canal navigabil).

La apropierea desantului maritim al inamicului de litoral plutoanele ocupă punctele de sprijin pregătite din timp.

Pe măsura apropierii desantului, se execută trageri cu întregul armament, lovindu-se mijloacele de debarcare şi blindatele amfibii.

Dacă inamicul a reuşit să debarce pe litoral (în deltă), compania concentrează focul asupra forţelor debarcate; acţiunile de luptă se continuă potrivit prevederilor de la "apărarea pe poziţii".

Apărarea pe un curs de apă (canal)

Apărarea cursului de apă şi canalului magistral se organizează de regulă, pe malul propriu; cînd este necesar să se menţină un cap de pod pe malul opus, apărarea se organizează pe ambele maluri; compania care acţionează în capul de pod, pregăteşte punctul de sprijin pe unul din cele două maluri.

Pe porţiunile unde malul propriu este dominant, limita dinainte a apărării se fixează cît mai aproape de malul apei, iar pe cele dominate se retrage mai în adîncime, pe un aliniament favorabil (lăsîndu - se pe malul propriu elemente de siguranţă), care să permită menţinerea cursului de apă sub bătaia focului armamentului de infanterie.

Pentru organizarea apărării pe un curs de apă, comandantul de companie este obligat:

a) să studieze panta, traseul malurilor, caracteristicile cursului de apă (lăţimea, adîncimea, viteza curentului, vadurile, natura fundului acestuia);

b) să organizeze observarea vadurilor, trecerilor şi a altor locuri favorabile care pot fi folosite de către inamic pentru trecere şi să destine mijloace de foc pentru apărarea acestora;

c) să pregătească sistemul de foc care să asigure executarea focului concentrat şi razant la suprafaţa apei, în porţiunile favorabile trecerii inamicului;

d) să stabilească poziţiile de tragere ale TAB (MLI, MLD) pe direcţia probabilă de forţare a inamicului cu mijloace de trecere autopropulsate;

e) să ia măsuri pentru adunarea mijloacelor de trecere locale pe malul propriu, să le pună sub pază.

Compania de infanterie organizează apărarea, de regulă, în cadrul batalionului, dar în unele situaţii poate acţiona şi independent, organizînd apărarea unei treceri

permanente peste cursul de apă sau ca element de siguranță pe mal pentru forțele care se apără cu limita dinainte a apărării mai în adîncime.

Pe timpul apropierii inamicului pe căile de acces spre cursul de apă, mitralierele deschid focul concentrat la distanța bătăii eficace, cu scopul de a-i produce pierderi, a-i încetini deplasarea şi a-l forța să se desfăşoare prematur.

Elementele de cercetare şi grupurile mici ale inamicului care se apropie de cursul de apă sunt nimicite cu focul armamentului de serviciu din pozițiile de tragere vremelnice sau de rezervă.

Cînd inamicul a început forțarea cursului de apă, compania trebuie să-l nimicească cu focul întregului armament, din poziții de tragere de bază, interzicîndu-i debarcarea pe malul propriu; inamicul care a trecut este nimicit cu focul concentrat al tuturor armelor.

La organizarea sistemului de foc trebuie să se țină seama de următoarele:

a) cîmpul de observare şi de tragere este limitat de malurile canalelor şi digurilor, ceea ce favorizează apropierea inamicului neobservat şi fără a putea fi bătut cu foc;

b) se impune organizarea unei observări minuțioase din puncte favorabile dispuse pe înălțimi, în copaci, clădiri, coşuri de fabrică;

c) barajul general este fracționat în raport cu orientarea canalelor şi digurilor;

d) unele lucrări de irigații pot fi folosite ca poziții de tragere pentru o parte din mijloacele de foc;

e) focurile concentrate se pregătesc şi se execută îndeosebi la punctele obligate de trecere peste canalele largi.

La amenajarea genistică a punctului de sprijin trebuie să se țină seama de existența şi orientarea jgheaburilor, conductelor şi adîncimea la care se află pînza de apă freatică.

Apărarea pe timp de noapte
în alte condiții de vizibilitate redusă

În orice situație apărarea trebuie să fie pregătită pentru lupta pe timp de noapte.

La organizarea apărării pe timp de noapte comandantul de companie trebuie să țină seama de faptul că:

a) observarea terenului, descoperirea şi indicarea obiectivelor sunt îngreuiate;

b) se reduce eficacitatea focului tuturor categoriilor de armament;

c) orientarea, conducerea echipelor şi a focului, menținerea legăturii, executarea lucrărilor genistice, aprovizionările de orice fel se realizează cu mai multă greutate, întunericul şi alte condiții de vizibilitate redusă favorizînd apropierea în ascuns a inamicului şi măresc pericolul de infiltrare a acestuia prin intervale.

Mijloacele de foc de serviciu deschid focul din proprie inițiativă sau la ordin, în momentul cînd inamicul a trecut la atac.

Grupurile mici ale inamicului se nimicesc de către mijloacele de foc de serviciu şi cele dispuse în poziții de tragere vremelnice.

Forțele principale ale inamicului se resping cu foc executat prin surprindere cu toate categoriile de armament; atenție deosebită se acordă apărării căilor favorabile apropierii inamicului, în special a blindatelor; inamicul pătruns în punctul de sprijin este nimicit prin foc şi contraatac.

Contraatacul se execută prin surprindere, de regulă fără pregătire de foc; în pregătirea acestuia, atenție deosebită se acordă organizării deplasării, iluminării terenului, iar pe timpul executării, ieşirii forțelor pe aliniamentul ordonat, menținerii direcției de contraatac şi cooperării.

Mijloacele de foc dispuse în poziții de tragere vremelnice trec în ascuns pe pozițiile de bază înainte de a se lumina, de regulă, la ore diferite de la o zi la alta.

Încă de pe timp de zi comandantul de companie, ia următoarele măsuri:

a) organizează observarea cîmpului de luptă ;
b) indică locul de dispunere a observatorilor, pîndelor şi misiunile acestora;
c) organizează sistemul de foc,
d) organizează pregătirea armamentului pentru trageri pe timp de noapte (stabilirea înălțătoarelor, a azimutului);
e) organizează pregătirea aparatelor de vedere pe timp de noapte şi a mijloacele de iluminare şi precizează modul de folosire a acestora;
f) stabileşte mijloacele de foc de serviciu şi locul unde să fie amplasate;
g) precizează sectoarele şi porțiunile de teren, din față şi de la flancuri, unde să se pregătească direcții (sectoare) suplimentare de tragere;
h) ia măsuri pentru respectarea cu strictețe a mascării şi interzice producerea de zgomote.

La căderea întunericului, militarii de pe limita dinainte a apărării trebuie să fie gata de luptă, iar mijloacele de foc de serviciu să ocupe pozițiile de tragere vremelnice.

În față şi la flancurile descoperite se trimit posturi de observare-ascultare (pînde), care se instalează de regulă, în apropierea barajelor şi au misiunea să descopere şi să semnaleze încercările inamicului de a ataca prin surprindere.

În zorii zilei, mijloacele de foc care au fost dispuse în poziții de tragere vremelnice sau de rezervă, precum şi militarii din posturile de observare-ascultare, pîndă, patrule revin în ascuns pe pozițiile de tragere de bază.

Apărarea pe timp de iarnă (temperaturi scăzute)

Schimbarea bruscă a temperaturii şi grosimii stratului de zăpadă, existența gheții şi poleiului pe drumuri (poteci), iar în munți şi pe pantele stîncoase, precum şi căderea precipitațiilor diferite (ninsoare, lapoviță, ploaie) au o mare influență asupra militarilor, funcționării armamentului şi motoarelor, precum şi asupra pregătirii şi ducerii acțiunilor, îngreunînd traiul şi lupta subunităților.

Limita dinainte a apărării se alege de regulă, înapoia obstacolelor greu accesibile pentru blindatele şi infanteria inamicului (rîpe, cursuri de apă şi lacuri cu maluri abrupte, mlaştini); pe drumurile şi căile de acces către acestea se instalează cîmpuri de mine antiblindate şi alte baraje genistice.

Atenție deosebită se acordă; măsurilor de prevenire a degerării personalului şi avariilor la TAB (MLI, MLD), prin înghețarea apei în sistemul de răcire; înlocuirii periodice a militarilor care se găsesc pe poziție, în misiuni de cercetare şi siguranță; asigurării la timp a personalului cu îmbrăcăminte călduroasă, costume de mascare, hrană caldă, ceai şi dispunerea în adăposturi.

Comandantul de companie trebuie să asigure:

a) funcționarea permanentă a armamentului, tehnicii militare şi mijloacelor de protecție;

b) posibilitatea de a folosi în orice moment lucrările de apărare, prin curățirea de zăpadă a tranşeei, şanțurilor de comunicație, pozițiilor de tragere ale armamentului, a crenelurilor (ambrazurilor) şi vizoarelor din pereții laterali ai TAB (MLI, MLD);

c) consolidarea taluzurilor şanțurilor de comunicație şi scurgerea apei pe timpul dezghețului;

d) realizarea observării circulare pentru a nu permite infiltrarea elementelor de cercetare şi a detaşamentelor de întoarcere pe schiuri ale inamicului;

e) acordarea primului ajutor şi evacuarea răniților în timp scurt;

f) executarea unui control riguros asupra îndeplinirii serviciului pe poziții (îndeosebi noaptea, pe viscol şi ninsoare abundentă) şi asigurarea încălzirii periodice a militarilor;

g) amenajarea adăpostului pentru încălzire şi luarea măsurilor pentru prevenirea incendiilor în acestea.

Mascarea se realizează prin folosirea costumelor de mascare de iarnă, acoperirea cu zăpadă a urmelor rămase de la trageri, a pîrtiilor nou deschise.

Şanțurile de tragere şi celelalte lucrări, dacă stratul de zăpadă este mic se sapă în pămînt şi se maschează cu zăpadă, dacă stratul de zăpadă este mare se execută în zăpadă.

Pentru menținerea stabilității apărării, în caz de dezgheț se execută şanțuri pentru scurgerea apei şi gropi colectoare în lucrările inundabile, se consolidează taluzurile tranşeei şi şanțurile de comunicație, TAB (MLI, MLD) se dispun pe podine, se protejează armamentul şi tehnica militară împotriva apei şi a noroiului.

Apărarea în pădure

Terenul împădurit oferă posibilități multiple companiei de infanterie pentru pregătirea unei apărări puternice, cu forțe şi mijloace puține, precum şi pentru organizarea traiului şi a luptei în condiții de izolare pe o durată mare de timp.

În pădure compania de infanterie apără un punct de sprijin pentru a interzice de regulă, un drum, culoar sau poiană, precum şi alte direcții pe unde pot înainta blindatele şi infanteria inamicului; acestea se interzic cu focul întregului armament, îndeosebi cel antiblindate; ieşirile din pădure trebuie folosite pentru executarea focului de flanc şi încrucişat.

În lungul drumurilor, potecilor şi culoarelor se execută abatize şi baraje antiblindate şi antiinfanterie, se pregătesc ambuscade, cîmpuri de mine şi capcane.

TAB, MLI sau MLD care acţionează în dispozitivul de luptă al companiei se folosesc pentru executarea tragerilor prin ochire directă la distanţa eficace din poziţii pregătite din timp. Amplasamentele de tragere ale acestora se apără cu foc de infanterie şi cu diferite tipuri de baraje.

Pe timpul ducerii luptei de apărare în pădure, compania de infanterie, de regulă, acţionează în cadrul batalionului, iar în unele situaţii poate desfăşura acţiuni de luptă independent sau izolat; în aceste situaţii comandantul de companie este obligat:

a) să organizeze observarea şi apărarea circulară;

b) să organizeze sistemul de foc combinat cu baraje şi obstacole în funcţie de particularităţile terenului, astfel încît acestea să fie flancate cu foc;

c) să curețe terenul pentru a îmbunătăţi condiţiile de observare şi de executare a focului în faţa poziţiei de apărare a companiei, fără a dăuna mascării;

d) să ia măsuri împotriva incendiilor.

Limita dinainte a apărării companiei de infanterie , cînd apărarea se organizează pe marginea pădurii, este retrasă în interior sau dispusă şi organizată în faţa acesteia la 200-300 m. Pe marginea pădurii se trimite siguranţa nemijlocită şi se organizează poziţii de tragere vremelnice pentru armamentul principal.

Lupta în pădure se duce la mică distanţă, folosind pe scară largă acţiuni tip ambuscadă şi contraatacuri cu subunităţi mici (grupe).

Elementele de cercetare ale inamicului se nimicesc cu focul armamentului greu de infanterie, al TAB, MLI sau MLD dispuse pe marginea pădurii, precum şi cu focul armamentului individual.

Incendiile produse pe timpul luptei de apărare în pădure de către compania de infanterie, se sting cu mijloacele la dispoziţie sau cu cele existente în zonă.

Apărarea în teren cu culturi înalte

De regulă, terenurile cu culturi înalte oferă condiţii avantajoase pentru mascarea militarilor şi tehnicii de luptă, executarea în ascuns a manevrei de forțe şi mijloace, realizarea surprinderii de către atacator cît şi de către apărător, favorizează atragerea şi nimicirea inamicului în pungile de foc.

Inamicul pătruns în adîncimea apărării se nimiceşte prin contraatacuri date cu subunităţi mici în spatele acestuia, în scurt, violent şi prin surprindere.

Pentru executarea poziţiilor de tragere şi de apărare precum şi pentru manevra de forțe şi mijloace compania execută: defrişări în limitele strict necesare; în faţa limitei dinainte a apărării pe o adîncime de 300-400 m se defrişează culturile pentru realizarea barajului general; pe direcţiile probabile de înaintare a inamicului compania creează culoare oblice pentru executarea focului de flanc.

Pentru a nu permite inamicului să se infiltreze prin surprindere în punctul de sprijin al companiei, cînd se dispune de timpul necesar se execută defrişări la flancuri (în intervale) şi în spatele dispozitivului de luptă; defrişările trebuie să favorizeze surprinderea cu foc a inamicului şi să nu demaşte dispozitivul propriu.

În orice situaţie comandantul de companie va lua măsuri de stingere a incendiilor, îndeosebi toamna cînd culturile sunt uscate (uşor inflamabile).

Organizarea şi executarea în amănunt a observării asigură evitarea surprinderii forțelor proprii de către inamic.

De regulă, observatorii se pot dispune în copaci, mascați pe înălțimi de unde pot semnala apariția inamicului de la distanță mare; pe direcția observatorilor este interzisă executarea focului, iar pentru transmiterea oportună a informațiilor se stabilesc semnale.

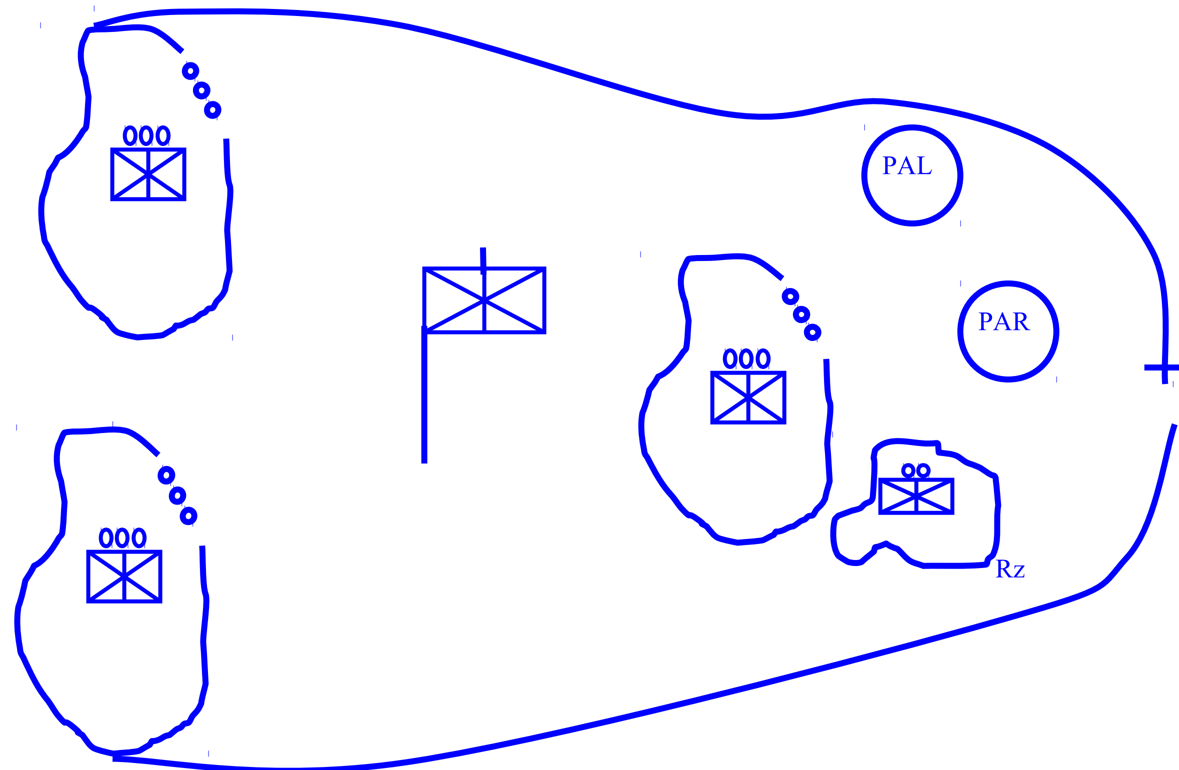
Pentru executarea sistemului de foc al companiei se pregătesc mai multe poziții de tragere, îndeosebi vremelnice şi de rezervă pentru TAB, MLI sau MLD mitraliere, armament de artilerie, antiblindate şi şanțuri de comunicație pentru schimbarea pozițiilor.

Inamicul se nimiceşte pe căile de apropiere şi infiltrare, cu focul întregului armament al companiei, mijloacele blindate ale inamicului se nimicesc cu armamentul antiblindate din înzestrarea companiei, dar mai cu seamă prin acțiunea militarilor pregătiți special în acest scop.

Inamicul pătruns în punctul de sprijin de companie se nimiceşte prin focul concentrat, executat prin surprindere, la distanța apropiată, prin folosirea frecventă a grenadelor de mînă şi prin lupta corp la corp.

MODELE DE SCHEME.

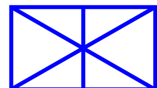
Dispozitivul de luptă a companiei de infanterie în apărare

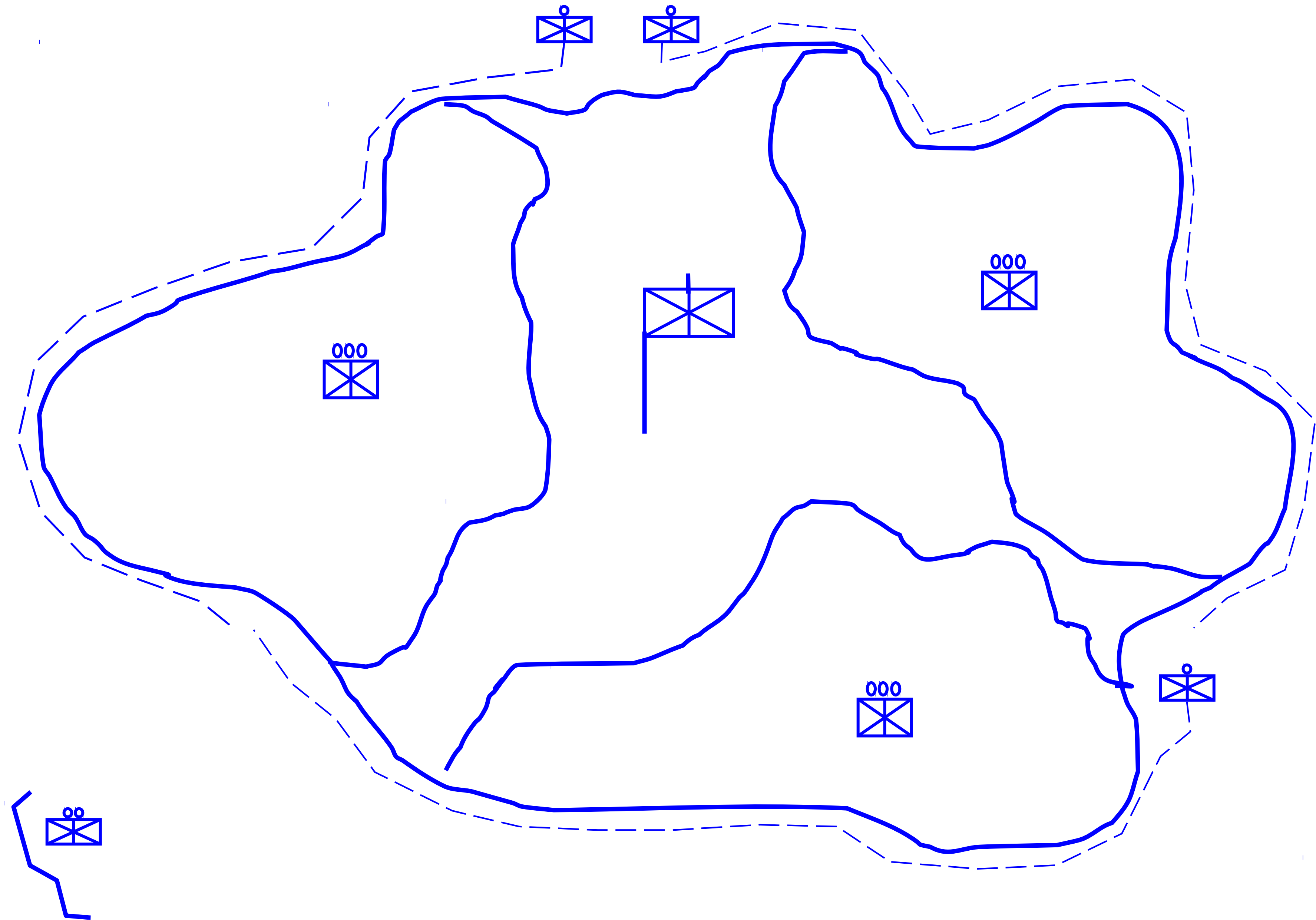
PAL

PAR

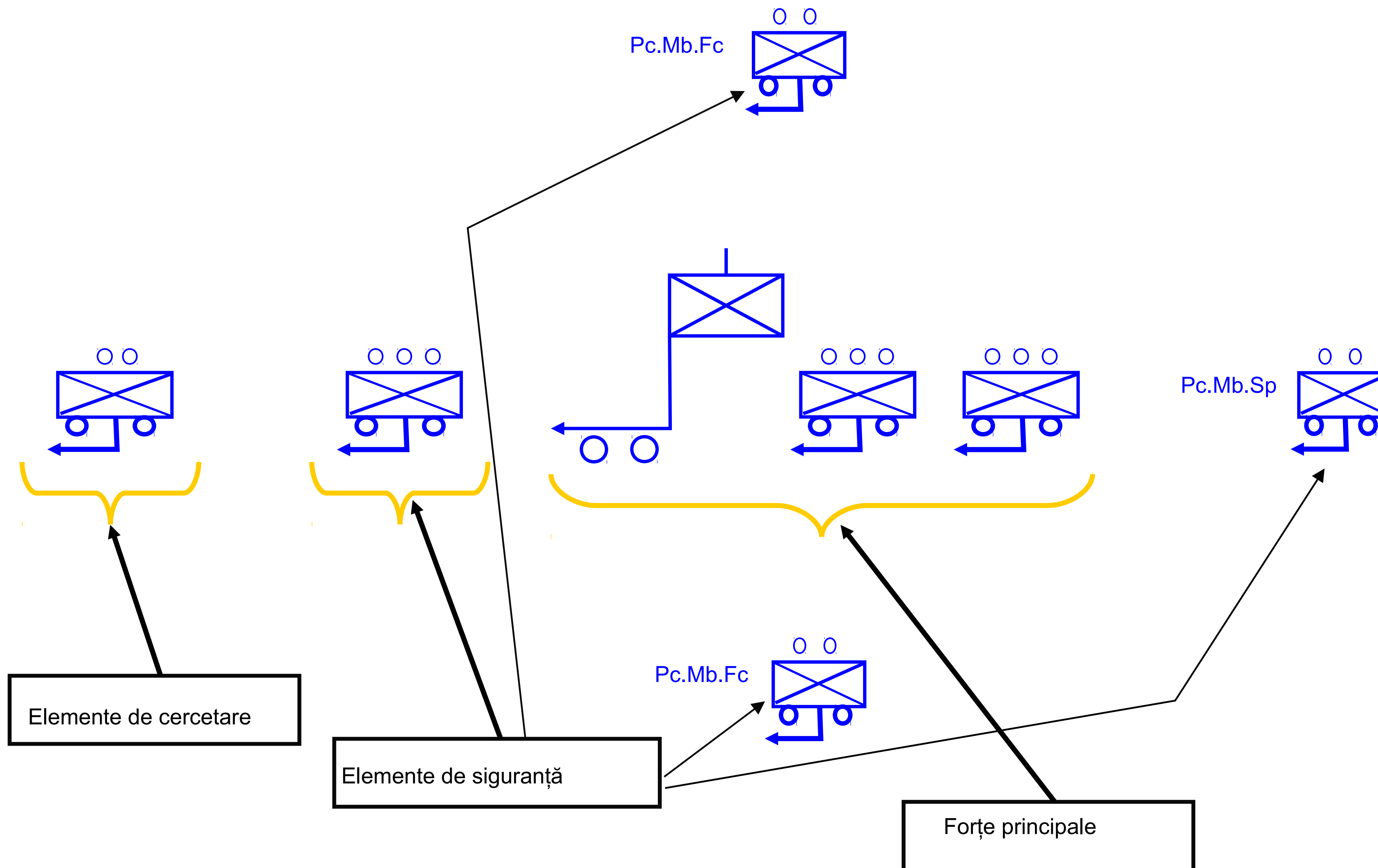
Rz

Dispozitiv de staționare a companiei infanterie

Dispozitiv de marş

Amenajarea genistică a punctului de sprijin al Cp.I.Mo

